

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOME HEARTS ARE
MEANT TO BE TAKEN...

KEEP ME IN YOUR HEART

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MONICA MURPHY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

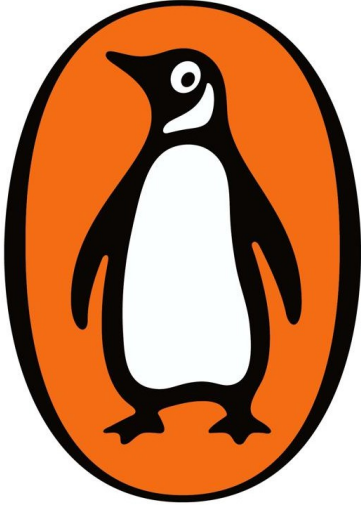
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar Hakkında

Monica Murphy *New York Times*, *USA Today* ve uluslararası çok satan bir yazardır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve çok satmıştır.

Dünya çapında milyonlarca kopya. Hem geleneksel olarak yayınlanan hem de bağımsız olarak yayınlanan bir yazar olarak, genç yetişkin ve yeni yetişkin romantizminin yanı sıra çağdaş romantizm de yazıyor.

MONICA MURPHY TARAFINDAN DA

Lancaster Hazırlık: Yeni Nesil

Tüm Öpücüklerim
Senin İçin Beni Kalbinde
Sakla

Yeni Genç Yetişkin Serisi

Yalancılar Kulübü

Kampüsün Kralları

Oyunun Sonu

Lancaster Hazırlık

Söylemek İstedğim Şeyler
Hayatınız Boyunca Bir Milyon
Öpücük Doğum Günü
Öpücükleri
Tutmak İstedğimiz Sözler Her
Zaman Seninle Olacağım
En Sevdiğin Yeni Yıl Günü
Olduğumu Söylemiştin
Lonely For You Only (bir Lancaster spino romanı)

Oyuncular

Elde Etmek İçin Zoru
Oynamak Kurallara
Göre Oynamak
Kazanmak İçin
Oynamak

Wedded Bliss (Lancaster)

İsteksiz Gelin
Acımasız Damat
Pervasız Birliktelik
Görücü Usulü Evlilik Boxset

Billionaire Bachelors Club (yeniden basım)

Crave & Torn
Savor & Intoxicated

Üniversite Yılları

Birinci Sınıf
İkinci Sınıf
Üçüncü Sınıf
Kıdemli

Flört Serisi

Tarihi Kaydet
Sahte Tarih
Holidate
Seninle Çıkmaktan
Nefret Ediyorum Bir
Randevuyu
Değerlendir Düğün
Randevusu
Kör Randevu

Callahanlar

Bana Yakın

Ona Aşık Olmak
Ona Bağımlı
Olmak
Senin İçin Savaşmak
Onu Benim Yapmak
Bir Callahan Düşünü

Sonsuza Kadar Senin Serisi

Bana Sonsuza Kadar Seni
Düşüneceğime Söz Vermiştin
Sensiz Hiçbir Şey

Hasarlı Kalpler Serisi

Onun Meydan
Okuyan Kalbi
Onun Boşa
Harcanan Kalbi
Hasarlı Kalpler

Arkadaşlar Serisi

Sadece Arkadaş
Arkadaştan da
Ötesi
Sonsuza dek

Asla Düeti

Bizi Asla Ayırmayın
Asla Gitmene İzin
Vermeyin

Kurallar Serisi

Karanlıkta
Adil Oyun
Yavaş Oyun
Güvenli Bahis

Fowler Kız Kardeşler Serisi

Menekşeye Sahip
Olmak Gül Çalmak
Zambağı
Evcilleştirmek

Reverie Serisi

Onun Hayali
Onun Kaderi

Milyarder Bekarlar Kulübü Serisi

Crave
Torn
Savor
Sarhoş

Bir Haftalık Kız Arkadaş Serisi

Bir Haftalık Kız Arkadaş
İkinci Şans Erkek Arkadaş
Üç Kırık Söz Drew + Fable
Sonsuza Kadar Dört Yıl
Sonra

Sana Beş Gün Kala
Bir Drew + Fable Noel'i

Bağımsız YA Başlıkları

Kötü Çocuğa Cesaret
Edip Onu Kurtarmak
Güzel Ölü Kızlar

Monica Murphy

SİZİN HİZMETİNİZİN İÇİNDE OLMAK

*Dıřarıda "ok fazla" olduđu dűřűnűlen
kızlara. Hayır, değilsiniz. Tam olması
gerektiği gibisiniz.*

Çalma Listesi

"Guilty as Sin?" - Taylor Swift
"Butterfly Wings" - FELIVAND "It's
Me & You" - Tokyo Tea Room
"bağımsız bir filmmişiz gibi" - MKSTN, Tiger La Flor
"Art Deco" - Lana Del Rey
"imgonnagetyouback" - Taylor Swift
"Risk" - Gracie Abrams "BODYGUARD"
- Beyonce
"I Look in People's Windows" - Taylor Swift

KEEP ME IN YOUR HEART çalma listesinin geri kalanını
burada bulabilirsiniz: <https://spoti.fi/3W62nU4>

Ya da aşağıdaki QR kodunu tarayın:

BİR Rowan

KASIM

Son sınıfın yaklaşık üçte birindeyim ve şu ana kadar her şey bok gibi.

Kendimi incitmemek için dikkatlice vites değiştirirken Yine de içimde kabaran öfke ve hayal kırıklığıyla savaşıarak ince bir hareket yapıyorum. Futbol sahasında sakatlanmak, spor yaparken hepimizin aldığı bir risktir. Ama son normal sezon maçımızda, kıcıma saldıran ve bir şekilde lanet olası ayak bileğimi kıran devasa bir defans oyuncusu sayesinde sakatlanmak?

Bitmişti. Benim için sezonun sonu, aynen böyle. Bitti.

Bu haftalar önceydi. Kasım ayının ortasındayız ve ben sıkıntıdan patlıyorum. Hâlâ iyileşmekte olan ayak bileğimi yerinde tutan garip botu lanetliyorum. Ameliyata ihtiyacım yoktu, ki doktor bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Ama o sırada iyi bir şeye odaklanamıyordum. Playofflar benim için çok erken bitmişti ve bu konuda hala acı çekiyorum.

Pek çok Şeye kırıgınığ. Sadece böyle hissettiğimi kimseye belli etmemeye çalışıyorum.

"Uh oh. İşte geliyor." Callahan Bennett -en iyi arkadaşım-bana bakmadan elinin tersiyle göğsüme birkaç kez vuruyor. Onun dikkati Durduğumuz binanın önüne yaklaşan kız. Yaklaştıkça zahmetsizce hareket ediyor, bana podyumda yürüyen bir modeli hatırlatıyor. en son tasarım kıyafetleri giyiyor.

Tabii ki  yle. Ailesi neredeyse benimki kadar zengin ve sahip olduğu her Şey bunu yansıtıyor. Gardırobuna harcadığı para çoğu insanın aklını başından alır ve tüm kıyafetlerini nerede sakladığını söylememe bile gerek yok. Özel bir odası var ama yine de. Yurt s itlerindeki dolap alanlarının boktan olduğunu biliyorum. Lancaster'lar için ayrılan s itler tek istisnadır.

Bunları neden önemsiyorum, neden bunları düşünme zahmetine giriyorum -onun *hakkında*- emin değilim.

Onu mümkün olduğuunca ince bir Şekilde içeri alıyorum, onu incelediğimi bilmesini istemiyorum, ancak burada olmamın tek nedeni Dondurucu soğukta burada durmamın nedeni onun günlük görünümüne tanıklık etmek istemem. Bu kız üniformasını nasıl değiştireceğini kimsenin bilmediği kadar iyi biliyor ve her gün kıyafet yönetmeliğinin sınırlarını zorluyor.  irkin moda seçimleri yapıyor, ancak her zaman bir Şekilde bunu başarıyor.

Arabella Hartley Thomas.

Şaşırtıcı derecede güzel ve bunu bildiğinden eminim ama asla kibirli görünmüyor. Yüz hatları narin; yüksek elmacık kemikleri ve düğme burnu.  enesinin tatlı kıvrımı ve boynunun zarif uzunluğu. O parlayan kara gözler ve dolgun dudaklar. Daha önce

terli ve ağırlı uyandığım o ağızla ilgili rüyalar. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

Tabii ki hayır.

Tüm bu güzellik taktığı ilginç gözlüklerle dengeleniyor. Yemin ederim, her gün yeni bir gözlük takıyor. Farklı renkler, farklı boyutlar. Ondan ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum.

Etrafında bir sürü arkadaşı var. Kızlar Çünkü o diğer insanlara kendilerini iyi hissettiren bir insan. Sizinle konuştuğunda tüm dikkatini size verir ve gerçekten dinler. Her zaman başını sallar ve arada bir mırıldanarak destek verir. Bir insan hakkındaki her küçük ayrıntıyı hatırlamayı kendine görev edinir. Bilmek ve hatta daha sonra tekrar gündeme getirmek, böylece onun gerçekten umursuyor. Nefret ediyorum.

Kimsenin hatalarımı ya da iki yıl önce söylediğim aptalca şeyleri hatırlamasını istemiyorum. Ve kesinlikle ihtiyacım yok Arabella gibi biri de bana bunları hatırlatıyor, hatırlatsa bile. Her zaman yüzünde kocaman bir gülümsemeye. Sanki beni eğlenceli buluyormuş gibi.

Onunla ilk tanıştığımda sinir bozucu bulmuştum. Durmadan konuşuyor. Hiç susmuyor. Ve güzel olmasına rağmen, İngiliz aksanının en ufak bir ipucu ile yumuşak bir ses - kampüs dedikodularına göre soyunda bir yerlerde kraliyetle bir bağlantı var - benimle her konuştuğunda kendimi destekliyorum. Sanki canımı acıtacakmış gibi, ama aslında hiç acıtmıyor.

Arabella Hartley Thomas bırakın beni, bir sineğe bile zarar vermez.

Yaklaşmasını izlerken omuzlarım geriliyor, bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Her zaman değerlendiriyor, not alıyorum

Ne giydiğini. Çoğunlukla okul üniforması var. Okul üniforması.

etek, beyaz düğmeli gömlek, her zaman ama *her zaman* göğüslerinin mükemmel şeklini vurgulayan formda yelek. Ama her zamanki gibi, kıyafetine biraz da kendi yeteneğini katmış. Standart mavi ceket yerine, fermuarı açılmış ve bize göğsünün muhteşem bir görüntüsünü sunan kırpılmış siyah kürklü bir ceket giyiyor. Peki bacaklarını örtüyor mu?

İçinden gümüş simler geçen siyah taytlar ışıltı ışıltı parlıyor.

"Cal," diye selamlıyor yaklaşırken, en iyi arkadaşımı en hızlı şekilde kucaklamak için yanımdan geçip gidiyor. hemen kıskanıyorum. Tatlı parfümü etrafımı sarıyor, burnumu gıdıklıyor. Kısa bir an için Yüzümü boynuna bastırıp kokusunun en çok oraya sinip sinmediğini görmek istiyorum. "Bu sabah güçlü ve yakışıklı görünüyorsun."

Callahan'ın yüzü kızarıyor çünkü Arabella ona ne zaman tek bir kelime söylese beceriksiz bir aptala dönüşüyor ve Arabella övgüler yağdırmaya bayılıyor. Şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirdi ama alışamadı. Ve onu bu haliyle bile sevmiyor.

Arabella karanlık bakışlarını bana çeviriyor ve tüm bedenim kaskatı kesiliyor. O iri kahverengi gözler zorlukla kontrol altına alınmış bir eğlenceyle parlıyor ve kalın kirpikleri göz kırparken dalgalanıyor, Bana bir Disney karakterini düşündürüyor. O küçük geyiğin adı neydi?

Oh, evet. Bambi.

"Rowan." Beni tam adımla çağırmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Çok nadiren bana Row dediğini duyuyorum, oysa ailem de dahil olmak üzere hemen hemen herkes bana böyle sesleniyor. "Her zamanki gibi huysuz görünüyorsun."

Üst dudağımın sağ tarafı hafif bir küçümsemeyle kalkıyor ve bakışlarım bacaklarında gezinirken onu pervasızca süzüyorum. "Güzel tayt, Bells."

Ona Bells diyorum, çünkü bundan nefret ettiğini düşünüyorum. Ve iltifatımı tamamen görmezden geliyor.

"Bileğin nasıl?" Ayağımdaki botu hafifçe tekmeliyor. şu anda sağ ayağımda, Gucci mokasen ayakkabısı ayağıma zar zor değıyor, ama yine de bir gösteri yaptım, tekme canımı acıtmış gibi yüzümü buruşturdum. İkimiz de bundan daha güçlü olduğumu bilmemize rağmen.

"Orospu gibi ağrıyor," diyorum, ki bu tam olarak yalan sayılmaz. Çok fazla şey yapıyorum ve yeterince dinlenmiyorum. Doktorum -ve benim Dinlenme tanımıımı görselerdi annem kıcıma tekmeyi basardı.

Arabella bana bir adım daha yaklaşarak, "Bu çok kötü," diye mırıldanıyor. Tanrım, inanılmaz kokuyor. Bu sinir bozucu. "Belki de seninle ilgilenecek birine ihtiyacın vardır. Kendi kişisel hemşiren gibi."

"Gönüllü müsün?" Kaşlarımı kaldırıp cevabını merakla bekliyorum.

Bells ve ben bazen böyle yaparız. Flört. Şakalaşırız. Birbirimize sonsuz bok veririz. Kız kardeşim uzun zaman önce bu kızıdan ve benimle konuşmayı bırakmamasından şikayet ettiğimde bana onu kendi oyununda yenmeye çalışmam gerektiğini söylemişti.

Konuşmaya devam edin, dedi Willow. Aldığın kadar iyi ver. Sonunda senden bıkacaktır, özellikle de hiç harekete geçmezsen.

Arabella'nın kimya dersinde yanıma oturduğu o ilk okul gününden beri yaptığım şey tam olarak buydu.

tüm yıl boyunca laboratuvar partneri olmak zorunda kaldı, ki bu tam bir işkenceydi. Sorun ne?

Konuşmaya devam ettik. Sanki duramıyoruz. Konuşuyoruz, flört ediyoruz ve birbirimize sonsuz üzüntü veriyoruz ve lanet olsun, bunu asla yüksek sesle itiraf etmem, ama konuşmalarımız Çıldırtıcı... Keyifli.

Sabah erken saatlerdeki karşılaşmalarımızı dört gözle bekliyorum. Sınıf etkileşimlerimizi. Ve öğle yemeğinde masamıza katıldığında, tam yanıma oturuyor, sanki ona dokunmamı istiyormuş gibi kalçasını benimkine bastırıyor, bunun hakkında hiç konuşmasak bile. Aramızdaki kimya. Bu var. Her zaman orada ve bu beni çıldırtıyor çünkü o ilgilenmem gereken son kişi. Çok muhtaç, çok nazik, bazen biraz tuhaf ve daha da kötüsü ne?

Annem muhtemelen ona bayılırdı.

Ama hayır. Arabella ve ben mi? Biz hiçbir şey olamayız. O öğle yemeği anlarında onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu imkansız. Özellikle de tam yanımdayken. Parmaklarımı eteğinin altından geçirmeden önce elimi ince kalçasına koyarsam ne yapabileceğini düşündüğümde. Parmaklarımı onun yumuşak tenine dokundurduğum anda muhtemelen bana tokat atardı. Ya da belki de ben Ona dokundum, kalçaları yavaşça ayrılıyor ve bana daha iyi erişim sağlıyordu. Külotunun önüne dokunursam yüzüme tokat atar mıydı?

Muhtemelen. Ve ben de bunu hak ediyorum.

Ama ona asla dokunmam. O şekilde değil. Sanki yapamıyorum. Tüm bu benliklerden kurtulduğum an kısıtlamalar getirdim ve elimi bacağına koydum,

Unut gitsin. Asla bırakamayacağımından korkuyorum. Parmaklarım gerçekten külotunun altından kayana ve ıslak sıcaklıktan başka bir şeyle karşılaşmayana kadar ona daha fazla dokunmak isteyeceğim. İsmimi inlediğini duymak bana bir şey yapacak, bunu biliyorum ve bunu riske atamam. Yapamam.

Bu saçmalık için çok gencim. Hayatımda sabit birine ihtiyacım yok. Henüz değil.

Her şeyi daha da kötüleştiren şey ise Arabella'nın başka kimseyle ilgilenmiyor gibi görünmesi. Hiç kimseyle çıkmadı ve inanın bana, insanlar sordu. Biz gençken üst sınıftakiler sürekli onu kendileriyle takılmaya ikna etmeye çalışırlardı ve o her zaman hayır derdi. Kızlardan hoşlandığına dair dedikodular yaydılar, bu da birkaçının Arabella'ya çıkma teklif etmesine neden oldu, ama Arabella her zaman nazik bir şekilde reddetti. Her zaman gülümsüyor ve sanki onları reddettiğine kendisi de inanmıyormuş gibi utangaç bir şekilde başını sallıyordu.

Bunu yaptığında bana kendimi hatırlatıyor. Bu lanet okulda Arabella dışında kimseyle ilgilenmiyorum ve içten içe kendime bunun imkânsız olduğunu söylüyorum. Bir zamanlar Bir kız vardı, benden büyüktü ve beni başka bir erkek için terk etti. Bunu kimseye itiraf etmedim ama kalbimi kırdı. Bu yüzden o kadar rahat vermiyorum. Siktir et onu. Başka bir kızın beni mahvetmesine izin vermek için çok gencim.

Ve kesinlikle Arabella'dan etkilenmiyorum. Hayır. Öyle bir şey değil. O bir meydan okuma ve onunla tartışmaktan zevk alıyorum. Onunla flört ediyorum. Güzel bir vücudu var ve güzel kokuyor.

Beni izlerken yakaladığımda o büyük kahverengi gözleri çoğu zaman beni yiyip bitiriyor gibi görünüyor, ama birbirimize sonsuz üzüntü vermenin veya ara sıra çapkınca sözler söylemenin ötesinde birbirimizle ilgilenmiyoruz.

Bağıllık da ona göre değil. Onu umursamayan boktan bir ailesi var. Bana bunu sıradan bir şekilde söyledi. sanki önemli bir şey değilmiş gibi konuşuyorlar. Ona aşkın bir yalan olduğunu ve kimseye güvenemeyeceğini öğretiler. Sadece kendine güvenebilirsin.

Bu hemen hemen onun güzel ağzından doğrudan bir alıntı.

"Hadi ama," diyor Arabella, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Kendime zar zor bakabiliyorum Rowan. Sana bakmamı nasıl beklersin?" Gülümsemesi şımarıkça - aptalca bir kelime ama bunu tarif etmenin başka bir yolu yok - ve koyu kahverengi saçlarının dalgalı bir tutamını omzunun üzerinden atarak göğüslerini daha iyi görmemi sağlıyor.

Kontrolüm sıfır olduğu için bakışlarım düşüyor ve o gerçekten gülüyor.

"Buraya bak, Lancaster."

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve yemin ederim, şimdi kızaran benim, ki bu saçmalık. Cal gülüyor. Arabella'nın yüzündeki gülümseme yanaklarımdaki ısıyı artırmaya yetiyor ve buradan kaçabilseydim kaçardım ama kaçamıyorum.

Ayağımdaki lanet olası çizme beni hiçbir şeyin yavaşlatamadığı kadar yavaşlatıyor ve kampüste bir aptal gibi topallayarak dolaşıyorum. Bundan nefret ediyorum.

"Belki bu gece odana uğrarım," diyor, sıradan teklifi içimde bir umut kıvılcımı çaktırıyorsa, ki bu aptalca. "Seni kontrol eder ve iyi olduğundan emin olurum."

Cal gerçekten de yaşlı bir adam gibi kıkırdıyor ve elinin tersiyle göğsüme bir tokat daha atıyor. "Kardeşim, az önce kendine özel bir hemşire buldun."

"Kapa çeneni," diyorum dişlerimi sıkarak, Arabella'nın Callahan'a bakışını gördüğümde beni ele geçirmek isteyen kıskançlık dalgasıyla savaşıyor. "O benim sevgilim olmak istemiyor. Hemşire."

"Nereden biliyorsun?" Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını bana çevirdi. Masumiyetin mutlak resmi. "Belki de bu gece sırf sen gelmeyeceğimi düşündüğün için gelirim."

"Yapamazsın," diyor Callahan ona, sesi bir meydan okumayı andırıyor.

"Çok isterdim." Yüz ifadesi değişiyor... üzgün mü? "Yine de birbirimize karşı dürüst olalım. Sana asla yeterince iyi bakamam Rowan ve sen de sonunda beni hayal kırıklığına uğrattırsın. Nasıl biri olduğumu bilirsin. Bu işe uygun olduğumu sanmıyorum."

Bununla birlikte, arkasında tayıtının havada asılı kalan birkaç gümüş parıltısını bırakarak uzaklaşır, Bana vanilya ve baharatı düşündüren lezzetli, tatlı kokusu eşlik ediyor.

Cal aslında duvara yaslanır, başının arkasını hafifçe bir kez duvara vurur. İki kere. "Neden bilmiyorum ama onun yanında kendimi hep tam bir aptal gibi hissediyorum."

"Hadi canım," diye mırıldandım.

Bana bir bakış gönderdi. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Peki ya sen?"

"Asla," diyorum tereddüt etmeden.

"Doğru ya. Çünkü ikiniz de birbiriniz için yanıp tutuşuyorsunuz ama ikiniz de bunu itiraf edemiyorsunuz." Yüzünü bana dönüyor ama ben aynı şeyi yapmıyorum. Kendimle zar zor yüzleşebiliyorum. "O utandı sen."

"O yapmadı."

"Saçmalamayı kes Row. Kızardın."

Ben de ona döndüm. "Seni her zaman kızartıyor." "En azından bunu itiraf edebilirim."

Sonunda başımı ona doğru çevirdim. "O zaman devam et ve onu becermek istediğini itiraf et."

Belli belirsiz şaşırmış görünüyor. "İstemiyorum... *siktir et* onu. Yani, o çok güzel, bunu inkar edemem."

İltifatı karşısında ellerim yumruk oluyor, sanki onları kontrol edemiyormuşum gibi. Neden kıskanıyorum? Neden en iyi arkadaşım bile olsa, ona doğru bakan her orospu çocuğuna geri çekilmesini söyleme ihtiyacı duyuyorum?

"Ama o benim ligimin çok dışında." Cal başını sallıyor, alçak sesle ıslık çalıyor. "Neredeyse çok fazla, anlıyor musun?"

"Elbette," diyorum başımı sallayarak, dikkatim başka yerde. Binanın çift kapısının hemen önündeki en üst basamakta durmuş, durmadan sohbet eden bir grup kızla konuşurken gördüğüm Bells'i sürekli arıyorum.

Sanki onu izlediğimi hissediyormuş gibi, Arabella omzunun üzerinden bakıyor, bakışları bir anda benimkini buluyor, o hafif gülümseme yemyeşil dudaklarını sadece benim için kıvrıyor. Ben de ona gülümsemeye zahmet etmiyorum ama ters de bakmıyorum ve umarım bunu iyiye işaret olarak kabul eder.

Başını çevirerek beni başından savıyor, dikkatini arkadaşlarına veriyor, kahkahası havada çınlıyor. Arabella'nın gerçek kahkahasının sesini biliyorum ve bu o değil.

Beni tekrar yakalayıp yakalamamasını umursamadan onu izlemeye devam ediyorum, Cal'ın sözleri aklımdan geçiyor. Onun neredeyse fazla olduğunu düşünüyor.

Bazen, kendime karşı dürüst olduğumda, genellikle gece geç saatlerde uyuyamadığımda, ona doyup doyamayacağımı merak ediyorum.

Muhtemelen hayır.

iki

Arabella

Tanrım, size sürekli hırlayan ve tersleyen ve bir şekilde bunun flört etmek olduğunu düşünen huysuz bir Lancaster'a yarı yarıya aşık olmak zor. Gecenin bir yarısı uzun zamandır kayıp olan aşkını aramak için İskoçya'nın bozkırlarında dolaşırken, lanet olsun, tam önünde durduğu halde onu bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış, öfkeyle kaynayan ve kara kara düşünen sinirli, yaralı bir ejderha gibi. Ne kadar aptal olduğunu anlamıyorum.
...olabilir.

Başımı sallayarak fazla dramatik düşünceleri kafamdan atıyorum ve derse beş dakika kaldığını gösteren uyarı ziline ilk sesiyle binaya giriyorum. I

O kızlarla konuştuğum süre boyunca beni izlediğini hissedebiliyordum - hepsi benden küçüktü ve isimlerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu konunun dışında - ve arkamı dönüp kendimi ona atmak için çaresizdim. Ona yalvarmak bana sadece bir kez dokunmanı

istiyorum. Tek istediğim bu. Sadece bir kez.

Ama bu gerçekten olursa, beni bir bağımlıya dönüştüreceğini biliyorum ve büyük olasılıkla dünyamı sarsacak öfkeli, seksi bir çocuk için kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum.

ilk kez dudaklarıma dokunduğunda. Bunun yerine, aramızda sağlıklı bir mesafe tutmaya çalışıyorum çünkü umursamaz değilim.

En azından kalbim konusunda umursamaz değilim. Diğer her şeyde mi? Kesinlikle. Ve ayrıca, ondan uzak durmaya çalışarak iyi bir iş yapmıyorum. Ben bir pervaneyim, o ise bir alev ve yaklaştıkça yanacağımı bilmeme rağmen ona doğru çekiliyorum.

İstatistik dersime girdiğim anda öğretmenimiz başını sallıyor, bana karşı duyduğu hayal kırıklığı çok açık.

"Arabella." Sınıfta ilerleyip onunkine en yakın sıraya yerleşirken Bayan Guthrie'nin söylediği tek şey bu. Her zamanki sıram çünkü matematiği seviyorum, Bayan Guthrie'yi seviyorum ve ayrıca biraz da yalakayım.

Okul kuralları gereği, benim üzerimde belli bir kontrolü var ve ben bunu biliyorum.

"Ne?" Paltomu omuz silkerek çıkarırken ona göz kırpmıyorum - oldukça sıcak ama bu kalın suni kürkü sayesinde- ve sandalyemin arkasına dikkatsizce bırakıyorum.

"Kıyafet kurallarını ihlal ediyorsun." Vurgulamak için duraklıyor. "Yine."

Okul yılının hemen hemen her günü kıyafet kurallarını ihlal ediyorum ama kimse bu konuda pek bir şey yapmıyor. Son sınıfta olduğum için artık gerçekten sınırları zorluyorum.

Bugünün kıyafeti

Çok da uzak olmayan bir geçmişte giydiklerimin yanında hiçbir şey. Ya da yakın gelecek için planladığım şeylerle.

Bir şekilde heyecanlanmalıyım.

"Beni yazacak mısın?" Alt dudağımı endişeli bir şekilde büzüyorum. Yetenekli bir oyuncu olsaydım dudağımı titretebilirdim ama ne yazık ki tiyatro için yaratılmamışım. İleri tiyatro dersi alıyorum çünkü sahnede çok iyi olmayı çok isterdim, yeteneklerim genellikle kostüm veya set tasarımında yatar.

"İlk ders öğretmenin olarak, seni rapor etmek zorundayım."
İşte daha önce bahsettiğim güç.

"Oh hayır." Elimi göğsüme dayayıp aptalı oynuyorum.

Bayan Guthrie bir iç çeker ve başını sallar. "En azından çoğunlukla örtünmüşsün."

Muhtemelen okul yılının başında beyaz gömleğimin altına Missoni'nin mavi beyaz örgü bikini üstünü giydiğim zamanı hatırlıyordur. Ve nasıl
Düğmeleri göbeğimde düğümleyerek karnımı tamamen ortaya çıkarırken üniforma ceketini giymeye zahmet etmedim çünkü Tanrım, o gün hava çok sıcaktı. Rowan'ın tepkisini gördüğüm an kendimi bir tanrıça gibi hissettim. Göründü
Yeşil gözleri çıplak karnımdan hiç ayrılmıyordu ve yemin ederim ateşli bakışları o kadar yoğundu ki sanki bana dokunuyormuş gibi hissediyordum.

Keske.

Tüm erkekler kıyafete bayıldı ve tüm kızlar aynı şeyi giyerek beni taklit etmek için can atıyordu, ancak bu fikir hemen bastırıldı.

Bunun için ceza aldım ve hatta üç gün gözetim altında tutuldum. Öyle olmalıydım, diye ima etti Guthrie, ses tonu öfkenin de ötesindeydi. Onu her gün ölçsüz bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıyorum ve her zaman annemin de bu konuda böyle hissettiğini düşünüyorum.

Ben de.

Sanırım insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyorum. Belki de işleri çok ileri götürdüğüm için mi? Sanki kendime yardım edemiyorum.

"Bu iyiye işaret, değil mi? Üstümün örtülü olması?" Sesim de düşüncelerim gibi umutlu. Bu sabah müdürün odasına gitmeyi gerçekten istemiyorum. O, hepimizle eğleniyormuş gibi görünen hoş ve yaşlı bir kadın.

Büyükanne gibi. Tam bir sürüngen olduğu ortaya çıkan son müdürümüze göre büyük bir gelişme.

Bayan Guthrie, sınıfa daha fazla öğrenci akın ederken, "Bunu bırakacağım," diyor bana.

dikkat dağıtıcı konuşmalar yapıyorlardı. "Lütfen kendine dikkat et, Arabella."

Ellerimi birbirine kavuşturup, her zamanki gibi saygılı bir öğrenci olarak masamın üzerinde kenetliyorum. "Elbette.

Teşekkür ederim, Bayan.

Guthrie."

Birisi ona soru sormak için yaklaştı.

Bana cevap veriyor, dikkati başka yöne çevriliyor ve ben neredeyse rahatlayarak sarkıyorum. Neden onu zorlamayı seçtiğimi bilmiyorum.

zarflamak ya da böyle çirkin şeyler yapmak, yani kışkırtıcı şeyler. Benim de kışkırtıcı düşüncelerim var, ancak bunların hepsi siyah saçlı, güzel yeşil gözlü ve etraftaki en zeki ağza sahip 1.80 boyundaki rüya gibi bir erkeğe odaklanıyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, bana kötü davranması içten içe hoşuma gidiyor. Yaralı bir hayvan gibi huysuz ve hırçın, ki şu anda ayağındaki botla gerçekten de öyle. Zavallı bebeğimin bileği futbol sahasında korkunç bir vahşi tarafından kırıldı ve Tanrım, yere ilk düştüğünde boğazımdan kopan çığlık ...

Tribünlerdeki diğer herkesin de bağıırıyor olmasına sevindim diyelim. Benim tepkim tamamen utanç vericiydi.

ama neyse ki kimse fark etmedi.

Rowan Lancaster ancak zil çalmak üzereyken sınıfa giriyor ve benimkiyle aynı sırada, ama odanın tam karşı tarafındaki sıraya yerleşirken öğretmene özür dileyen ama çekici bir gülümseme gösteriyor. Ona doğru bakma zahmetine bile girmiyorum çünkü bunun bir anlamı yok. Beni tanımayacak. İstatistik dersinde de asla öyle yapmaz, çünkü her zaman konuya odaklanmak zorundadır.

Oğlumun birkaç kusuru var ve bunlardan biri matematik.

Bu yıl her sınıfta beraberiz ve bu bir tür işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Ve ben işaretlere çok inanırım, Row ise kesinlikle inanmaz. Bunu bana daha önce de söylemişti, bir gece birinin yurt odasındaki bir partideydik. Aslında onun yurt odası daha çok tam teşekküllü bir süit gibiydi. Biraz sarhoştuk ve benimle can düşmanı değilmişim gibi rahatça konuşuyordu ve muhteşem bir andı.

Böyle bir an aramızda bir daha hiç yaşanmadı, çok üzgünüm. Konu kişisel şeylere geldiğinde Rowan'ın dudakları Fort Knox'tan daha sıkıdır. Derin, karanlık, gizli şeyler. Onun sırlarla dolu olduğunu düşündüğümünden değil ama hadi.

Birkaç tane var. Hepimizin var.

Partilerde Rowan dışında sohbet etmeyi en sevdiğim kişi onun en iyi arkadaşı. Callahan Bennett'e tüm kalbimle tapıyorum çünkü komik, tatlı ve konuşması kolay biri. Onunla flört ettiğimde onu utandırmayı seviyorum çünkü bunun Rowan'ı çileden çıkardığını biliyorum. En iyi arkadaşına ilgi gösterip onu görmezden gelmemden nefret ediyor. Eminim benim hakkımda konuşmuşlardır.

Belki de bu benim egomdur. Belki de benim hakkımda hiç konuşmuyorlardır.

Her neyse, Cal ne zaman içiyor? Dudakları gevşer, gevşer ve bir de bakarım ki her türlü çayı döküyor. Çok fazla açıklama yapılmadan ilginç küçük bilgiler paylaşıyor ve sonrasında gecenin derinliklerine kadar yatağında uzanıp her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum, ki bunu asla tam olarak yapamıyorum. Cal bana gizli mesajlar mı göndermeye çalışıyor? Açıkça söylemeden Rowan'ın benimle ilgilendiğini mi anlatmaya çalışıyor? Ben mi? Yoksa bu sadece benim hüsnükuruntum mu?

Callahan'ın koca sarhoş ağzının farkında olup olmadığından bile emin değilim.

Şimdi, istatistik dersine dikkatimi veriyorum çünkü bana fazla seçenek bırakılmıyor. Ve sabah boyunca dikkat etmeye devam ediyorum, ancak öğle yemeğinden hemen önce dersimizin yapıldığı güzel eski tiyatroya girdiğimde gardımı indirip biraz eğlenebiliyorum. Herkes sahnede oturuyor, spot ışıkları üzerlerinde o kadar parlak bir şekilde parlıyor ki yüz hatlarını seçmek zor. Koridorda kendilerine doğru yürüdüğümü gördükleri anda alkışlamaya başlıyorlar.

Adımlarıma biraz daha çalım katıyorum çünkü en azından burada standart ve çok sıkıcı üniformamıza yaptığım benzersiz dokunuşlar için takdir ediliyorum.

"Taytlara bayıldım" diye bağılıyor biri ve ben de bir bacağımı uzatıyorum, ışıkların onları daha da ışıltılı göstermesine bayılıyorum.

"Bugün için oldukça sıkıcı bir seçim, sizce de öyle değil mi?"

Derin sesini duyunca omzumun üzerinden bakıyorum. Benden hiç etkilenmemiş gibi görünen tek kişi.

Duraksayarak Rowan'ın bana yetişmesini bekliyorum, bana doğru topallayarak geldiğini görünce dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamıyorum. Bottan nefret ediyor ve ben de onu suçlamıyorum. "Aksesuar seçimlerimi *sıkıcı* mı buluyorsun?"

Kızmış gibi yapıyorum çünkü Tanrım, çocuk bana sonsuz bok atmaya bayılıyor ve bu çok yorucu.

"Daha iyisini yaptığını gördüm," diye çekiştiriyor, bakışları üzerimde geziniyor, gözlerinin değdiği her yerde tenimde sıcaklık kıvılcımları çakıyor. "Neden yine bu sınıftayım?"

Bu soruyu bana haftada en az bir kez soruyor. Burada olmaktan nefret ediyor, ki bunu eğlenceli buluyorum çünkü burası ileri düzey tiyatro, yani zaten başlangıç tiyatrosunu almış. Ama öğretmenimiz Bay Thorson'a karşı bir zaafı var ve yemin ederim Rowan'ın zaafı olduğunu gördüğüm tek kişi o.

Ama hepimiz öyle hissediyoruz. Thorson sevmesi kolay bir insan. "Çünkü benimle olabildiğince çok zaman geçirmek

istiyorsun.

mümkün," diyorum Rowan'a, hızımı artırarak yürüyebiliyorum onun önünde. Belki de kıcımları kontrol etmeyi seviyordur, bilmiyorum.

Kıkırdıyor ve ses içimin derinliklerine ulaşıyor, bacaklarımın arasındaki o karanlık noktaya yerleşiyor. Zonklayan hayatımı mahvediyor. "Rüyanda görürsün, Bells."

Keşke neredeyse her gece tam olarak orada ikamet ettiğini bilseydi.

Zil çalıyor ve ben sahneye bakan ilk sıraya yerleşiyorum, diğerleriyle birlikte oraya çıkmamayı seçen birkaç kişiye katılıyorum. Rowan sıranın sonunda oturuyor, ayağı garip bir şekilde dışarıda, giydiği o hantal çizme

Rahat görünmeyen garip bir aç1. O
Hemen telefonuna sarıldı, baş1 eğik, siyah saçları
alnına düşüyor ve ben öne eğilip onu izliyorum.

Biri fark ederse diye hiç endişelenmiyorum.

Daha da kötüleşiyor, bariz bakışlarım. Artık umursamadığım
için mi? Gençken, Rowan Lancaster'a olan aşkım ilk
başladığında utangaçtım. Ketumdum. Kimsenin bilmesini
istemiyordum, özellikle de onun. Ama aşkım giderek ezici, her
şeyi tüketen bir şeye dönüştükçe ve yıllar geçtikçe, Rowan'a
karşı hissettiklerimi kimin bildiğinin artık umurumda
olmadığını fark ettim.

Özellikle de Rowan.

Beni ciddiye almıyor ve ben de bu noktada
engeller. Beni cinsel bir varlık olarak görmediği için mi? Bu
olamaz, sürekli göğüslerime baktığını görüyorum. Beni çekici
bulmuyor mu? Bazen beni nasıl izlediğini fark ediyorum.
Doğruyu söylemek gerekirse neredeyse açıklıkla.

Ya da belki de hayal görüyorum. Bilemiyorum.

Dalgınca gömleğimin altına sıkıştırdığım kolyeye uzanıyorum,
narin altın zinciri çekiştiriyorum, başparmağım boş kalp
şeklindeki madalyonumun üzerinde geziniyor. Her gün
giyiyorum ve duş almak için bile asla çıkarmıyorum. On üç
yaşındayken kendim tasarlamıştım ve bir kadın olmak
istediğimi düşünmüştüm.

Mücevher tasarımcısı, ve bu şimdiye kadar bir taslaktan
hayata geçirdiğim tek parça. Annem taslağı kişisel
kuyumcusuna götürdü -evet, kendi kuyumcusu var ve evet,
bu çok saçma, kesinlikle katılıyorum- ama bunu yapmasını
takdir ettim. Beni önemsiyormuş gibi yaptığı nadir jestlerden
biriydi bu.

İçine kendi fotoğrafımın yanı sıra özel birinin fotoğrafını da koyabileceğim anı bekliyorum. Ama en çok ilgilendiğim kişi bunu tamamen inkar ediyor, bu yüzden fotoğrafının madalyonumda yer alacağından şüpheliyim. Büyük olasılıkla sonsuza kadar boş kalacak.

Ve bu en üzücü şey değil mi?

ÜÇ

Rowan

Her zamanki masamıza yerleştığımızda Callahan, "NEREDEYSE TEŞEKKÜR TATİLİ GELDİ," diye anons ediyor. Nihayet öğle yemeği vakti geldi ve ben rahatladım. Gün çok uzadı ve okulun bitmesine sadece iki ders kaldığını bilmek iyi geldi. gün. Yedinci dersin kütüphanede çalışma salonu olduğunu düşünürsek, onu bile atlayabilirim. Yine de o zamanı ödevlerimi bitirmek için kullanmayı seviyorum.

Bugün mü? Sikeyim modundayım.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyorum, bacağımı yeniden ayarlıyorum ama faydası yok. Lanet botla hâlâ rahat edemiyorum. Bir daha rahat edebilecek miyim?

"Tatil için bir planın var mı?" Cal masadakilere soruyor, bakışları benim üzerimde.

Diğer arkadaşlarımız cevap veremeyecek kadar ağızlarına yemek tıktırmakla meşguller, ben de dahil. Açlıktan ölüyorum. İleri düzey tiyatrodaki Bells ile flört etmek her zaman iştahımı açıyor gibi görünüyor.

Her dersime gireceğini düşünmüştüm. Bu nasıl olabilir ki? Okulda özel bir istekte mi bulundu?

Yılın başında mı? Onun nasıl biri olduğunu bildiğimden, bunu ondan beklemezdim.

"Meksika'ya gidiyoruz," diye devam ediyor Cal kimse ona cevap vermeyince. Gülümsüyor, tatil planlarından memnun görünüyor ve ben de onu suçlayamıyorum. "Tüm aile orada olacak, Rhett bile. Takımının bay haftası var. Şansı yaver gitti."

"Kız kardeşim mi gidiyor?" Ben soruyorum.

Willow, Callahan'ın ağabeyi Rhett ile birlikte. Onların ilişkileri oldukça ciddi ve eğer evlenirlerse, bu kardeş olacağımız anlamına geliyor ve ne yalan söyleyeyim, bu fikir hoşuma gidiyor. Cal ve ben çok yakınız. O şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşım ve keşke daha önce tanışsaydık, ama sanırım hayatımda olduğu için minnettar olmalıyım.

"Evet. Kız kardeşin kesinlikle orada olacak," diye onaylıyor Cal.

Anne ve babasının Willow'un tatili erkek arkadaşının ailesiyle geçirmesini sorun etmediğine inanamıyorum. Tatil sırasında ortalıkta bir sürü Lancaster dolaşıyor, sanırım bir tanesi çok özlenmeyecek.

"Bizimle gelmelisin," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman gidiyorsun? İki hafta mı?" Cal başını sallayınca devam ediyorum: "Uçak bulamayacağımdan değil ama yine de bu bende kalacak."

Elimi çizmeye doğru sallıyorum. Cal

kaşlarını çattı. Ben de öyle.

"Ve bu berbat olacak," diye bitiriyorum.

"Evet." Cal yüksek sesle nefes veriyor. "Eminim oraya kum girmesi seni çok rahatsız ederdi."

"Plaja bile gidemezdin. Tüm zamanımı havuz başında geçireceğim ve bu şey tam bir baş belası." Sakatlığım ve sonrasındaki iyileşme sürecim nedeniyle duyduğum kızgınlık çok güçlü.

Başıma gelen daha kötü bir şey değildi, hala atlatabilmiş değilim.

Lancaster olduğunuzda, kendinizi dokunulmaz hissedersiniz. İşte bu Her zaman fark ettiğim ama hiç tartışmadığım bir şey. Ailemizin nesillerdir süregelen zenginliği işleri kolaylaştırıyor. Eğer istemeseydim, hayatımın geri kalanında parmağımı bile kıpırdatmam ya da çalışmam gerekmezdi ama planım bu değil. Boş boş oturup hiçbir şey yapmama düşüncesine katlanamıyorum. Ne kadar sıkıcı.

Futbol oynamaya başlamamın yarı sebebi buydu. Sanki Farklı bir şey, kabul etmeye hevesli olduğum bir meydan okuma. Ailem bu fikri başından beri sevmiyordu, babam bile. Yaralanacağımdan ve bakacağımdan endişeleniyordu. Endişeleri gerçek oldu.

"O zaman bahar tatili için tropik bir yere gitmemiz gerekecek," diyor Cal.

"Elbette," diye başımı sallayarak onaylıyorum, Cal dikkatini masadakilerden birine verdiğinde biraz rahatlıyorum.

İlk dönemden sonra ayrılma ve son senemi erken bitirme fikriyle oynadım ama ne yapardım? Hiçbir fikrim yok. Zaten kampüste pek bir şey olmuyor ve mezun olmak için gerekli tüm kredilere zaten sahibim. Evet, evet, bütün bunları kaçıracığımı biliyorum.

Okul yılının geri kalanında yaşanacak o son sınıf anları, ama gerçekten o kadar önemli mi?

Bilmiyorum.

Huzursuzum. Benim sorunum da bu. Kırık ayak bileğim, botum ve artık futbol oynayamayacak olmam beni hayal kırıklığına uğrattı. Takımımızın şampiyon olduğunu hayal ediyordum. Eyalet şampiyonluğu ve bu gerçekleşmeyince buradan vazgeçtim. Gidersem özleyeceğim çok fazla insan yok. Kesinlikle Callahan, ve o herifi tanıyorum. beni de özlerdi ...

Bakışlarım, kampüsten ayrıldıktan sonra özleyeceğimi düşündüğüm diğer bir kişiye takılıyor.

Arabella. Çanlar.

Salata barında sırada bekliyor, bir yandan arkadaşlarıyla sohbet ederken bir yandan da kasesini çok çeşitli sebzelerle dolduruyor.

Beni fark etmiyor bile, bu da bana yakalanma endişesi olmadan ona bakmak için bolca zaman veriyor.

Tiyatro sırasında aramızda bir şeylerin değiştiğini hissettim. O sınıfta onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istediğimi açıkça söylemesiydi. Ben nasıl "*Rüyanda görürsün*" diye cevap verdi ve bunu inkar etmedi. Aslında, yanakları pembenin en hafif tonuna dönüştü, ki bu asla gerçekleşmez çünkü genellikle etrafta dolaşıp insanları kızartan kişi odur.

Rüyasında beni mi görüyor?

Yapsa bile itiraf eder miydi?

Muhtemelen hayır. Utangaç davranıyor. Sanki çoğu zaman benden hoşlanmıyormuş gibi davranıyor, sanki hepsi göstermelikmiş gibi. Bir kez daha Callahan'la gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyorum ve dikkatimi ona çevirip bakıyorum.

Sert.

Çabuk anlıyor. "Senin

sorunun ne?"

"Bana doğruyu söyle." Yüz hatlarımı düzeltmek ve nötr bir hava vermek için elimden geleni yapıyorum. Sanki beni rahatsız eden bir şey yokmuş gibi. Hayat çok *güzel*.

"Arabella'dan hoşlanıyor musun, hoşlanmıyor musun?"

Cal bana deliymişim gibi bakıyor. "Kesinlikle hayır. Sana bunu zaten söyledim. Hem *de* defalarca. Bana ne zaman inanacaksın?"

Sandalyemde arkama yaslanıp onu dikkatle izliyorum. "Sadece teyit etmek istedim."

Yüz ifadesi bir anda şaşkınlığa dönüşüyor. "Neden bu kadar önemsiyorsun ki? Ondan hoşlanıyor olsaydım, bu seni rahatsız eder miydi?"

"Bilmiyorum." Cevabımdan ürkererek dudaklarımı kapattım. Gerçeğe en fazla bu kadar yaklaşabilirim. Neden? Emin değilim.

Bu bir yalan. Duygularımı birine -hatta kendime bile- itiraf etmek kalbimi sonuna kadar açmaktır, sadece birinin onu ezmesi için.

Arabella bunu yapar mıydı? Ona verirsem kalbimi kırar mı? Bu biraz saçma ama haklı bir soru. Sonuçta, o biraz pervasız.

"Umurunda olup olmadığını bilmiyor musun? Ya da ondan hoşlanmamın seni rahatsız edip etmeyeceğini bilmiyor musun?"

"Cevabım bu iki soruya da oldu." Sessizleşiyorum, aptal gibi göründüğümü fark ediyorum.

"Uh huh." Bakışları daralıyor ve incelenmek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum. Cal'ın şu anda beni anlamaya çalışmasına ihtiyacım yok, ben kendimi bile anlayamazken.

"Sadece onunla oynamadığından emin olmak istedim," diye ekliyorum, kelimeler ağızımdan çıktığı anda yüzümü buruşturuyorum.

Bahaneye bak.

Gerçekten gülüyor, göt herif. "*Ben* mi onunla oynuyorum? Bu daha çok senin oyunun, dostum."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yıllardır onunla oynuyorsun. Birinci sınıftan beri sana karşı bir şeyler hissediyor."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

"Bence ikiniz de birbirinizden çok hoşlanıyorsunuz ama ikiniz de harekete geçmiyorsunuz. Nedenini bilmiyorum." Cal omuz silkiyor ve yemeğini yemeye devam ediyor.

Tepsime bakıyorum, iştahım kaçmış. Gerçekler acıdır - bu klişe söz böyle söylenir ve yüzde yüz doğrudur. İçimde küçük bir parça itiraf edebilir ki Arabella'yı merak ediyorum. Aramızdaki şakalaşmanın, kıvılcımın ve lanet olası kimyanın devam edip etmeyeceğini görmek için... ne?

Bir ilişki mi?

İstediğimin bu olduğunu sanmıyorum. Şu anda değil. Annemle babamın ilişkisinin sağlam olduğunu biliyorum.

lise son sınıftayken birbirleriyle tanışmışlardır. Benim için anlaşılmaz. Birbirlerine yakışacaklarını nereden biliyorlardı? Daha önce kaç kişiyle birlikte olmuşlardı?

Bu soruyu hiç sormadım çünkü cevabını bilmek istemiyordum. Annemle babam bir yapbozun iki parçası gibi birbirlerine uyuyorlar. Sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi. Babam hala

Anneme. Ona sanki tüm dünyasıymış gibi bakıyor ve son zamanlarda ben de bunu merak ediyorum. Ben herhangi bir kıza nasıl bakarım? Özellikle Arabella mı?

Belki de onunla konuşmalı ve her şeyi açıklığa kavuşturmalıyım. İkimizin asla gerçekten çalışamayacağından eminim.

O çok dağınık, ben ise çok sıkıyım.

O özgür bir ruh, ben ise daha çekingenim. O her şeyi istiyor iyi ya da kötü, her zaman dikkat çekmeyi, ben ise gölgelerde gizlenmeyi tercih ederim.

Kahretsin, kendimi zihinsel olarak tanımlama şeklim, kulağa lanet bir vampir gibi geliyor.

"Merhaba çocuklar."

Hepimiz başımızı kaldırıp baktığımızda Arabella'nın masanın başında, benim oturduğum yerin tam karşı tarafında durduğunu görüyoruz. İki arkadaşı onun arkasında oyalanıyor, her üçü de tepsilerini tutuyor ve tepsinin üzerinde bir salata kâsesi var.

Ben hariç masadakiler mırıldanarak selam veriyor. Bazen sırf yapabildiğim için bir pislik gibi davranıyorum.

Bu da o zamanlardan biri.

"Size katılmamızın sakıncası var mı?" Bells her istediğinde bunu sorar masamıza oturmak istiyor ve biz de her seferinde ona izin veriyoruz. Bu onun katılmaktan hoşlandığı küçük bir ritüel gibi.

"Lütfen." Cal ona en yakın sandalyeyi tekmeledi. "Otur."

Hepsi boş kalan son sandalyelere yerleşiyor ve arkadaşlarım sanki onları gözetliyormuş gibi gizlice onları izliyor. Bu da mantıklı...

Arabella'nın arkadaşları da neredeyse onun kadar güzel ve modaya uygun.

Hadley Michaels bir buz kraliçesidir ve Simone Vincent gülümsemeyi asla bırakmaz. Arkadaş oldukları gerçeği her zaman kafamı karıştırdı çünkü birbirlerine tamamen zıtlar. Ama dostlukları hakkında pek düşünmüyorum. Sadece zamanının çoğunu onlarla geçiren Arabella söz konusu olduğunda.

Hadley Callahan'ın yanına oturuyor ve hemen arkasını dönerek diğer tarafında oturan Simone'la konuşuyor. Cal bana çaresiz bir bakış gönderiyor, bakışlarında eğlence var ve ben sadece başımı sallıyorum.

Hadley tam bir sürtük olabiliyor, ama bunu kabul ediyor, bu yüzden ona karşı tutmuyorum. Bu onun kişiliğinin bir parçası.

Arabella tam karşımdaki boş yere oturuyor. Çatalını alıp doğrudan bana doğrultmasını izliyorum, gözleri alışılmadık bir duyguyla parlıyor.

"Sana kızgıyım." Sanki bir şey anlatmak istermiş gibi her kelimesinde çatalını bana doğru saplıyor.

"Ben şimdi ne yaptım?" Bilerek sıkılmış gibi görünmeye çalışıyorum, bacaklarımı uzatıyorum, böylece ayaklarım onun sandalyesinin tam altında durduğu yere yaklaşıyor. Onun altına girmeye çalışıyorum onun alanını işgal ederek mümkün olan her şekilde. Her gün benimkini işgal ediyor, bu yüzden uygun görünüyor.

Bells Simone'a bakıyor, o da bunu bir işaret olarak algılayıp masanın üzerine eğiliyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Duyduğuma göre okuldan sonra Lydia Fraser'la buluşacakmışsın."

Alaycı bir ses çıkardım. "Bunu sana kim söyledi?"

"Kaynaklarımın adını veremem." Simone'un sesi ilkel, dudakları inceliyor. İfadesinin arkasında durduğu ve konuşmayacağı izlenimini veriyor.

Yüce İsa. Söylentiler bu şekilde yayılır.

"Okuldan sonra Lydia'yla buluşmayacağım," diye kızlara ilan ediyorum. Hepimizin ortasında oturduğu için başka şansı olmayan Cal dışında çocuklar bize hiç dikkat etmiyor. "Bunu sana kim ya da neden söyledi bilmiyorum."

"Yani doğru değil mi?"

Arabella'ya bakıyorum, sesindeki rahatlamayı duyunca şaşıyorum. "Hayır, öyle değil. Kim söyledi bunu?"

"O yaptı." Bells, Simone'a doğru başını sallıyor. "Ve Lydia ona söyledi."

"Arabella!" Simone azarlıyor, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi. "Sana tek kelime etmemeni söylemiştim."

"Ona yalan söyleyemem." Arabella omuz silkiyor, bakışları benimkilerle buluşuyor, koyu renk gözlerinde tüm samimiyeti parlıyor. Elimi uzatıp gözlüklerini çıkarasım geliyor. Onu daha önce hiç gözlüksüz görmüş müydüm? Hatırlamıyorum. "Hakkında kimin dedikodu yaydığını bilmesi gerekiyor."

Lydia. Güzel bir kız. Tam bir baş belası ve yılan gibi acımasız. Nadiren konuşuruz. Ondan uzak durmayı tercih ederim.

neden benim adımın onun dudaklarından döküldüğüne şaşırdığım anlamına geliyor. Bu çok çılgınca.

Ama bu, birinin benim hakkımda konuşup hikâyeler uydurduğu ilk sefer olmayacaktı. Lancaster olduğunuzda, bu tür şeyler oldukça yaygındır.

"Dersten sonra biriyle buluşmamla ilgili bir sorunun mu var?" Arabella'ya sesimi alçaltarak soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor, koyu kahverengi bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Hiç de değil."

DÖRT

Arabella

Yalan söylüyorum. Biriyle görüşüyor olsaydı çok sinirlenirdim, özellikle de o kişi Lydia Fraser olsaydı. O en kötüsü. Kaba. Düpedüz zalim. Herkesten daha iyi olduğuna inanıyor. Kaba karşılaştığı herkes, hatta öğretmenler bile. Küçümseyici. Daha da devam edebilirim.

Ona katlanamıyorum, tabii ki.

Daha mı kötü? O muhteşem. Kesinlikle büyüleyici. Uzun boylu ve Uzun sarı saçları, kristal mavisi gözleri ve mükemmel küçük gül goncası ağzıyla söğüt gibi. Doğruyu söylemek gerekirse, bir peri masalından fırlamış gibi görünüyor. Ne yazık ki o tatlı prenses ağzı şimdiye kadarki en kötü şeylerden bazılarını kusuyor. Bu o kadar adaletsiz ki Bu kadar korkunç biri aynı zamanda inanılmaz derecede güzel.

Ama bunların hiçbirini Rowan'a itiraf edemem. Biraz olsun ilgi gösterdiği bir kızı kıskandığımı bilmekten büyük zevk alıyor olabilirdi. Simone bana daha önce Lydia'dan ve onunla "sözde" buluşmasından bahsettiğinde İçimdeki her şey kısıtlanmış tepkimi sunmak içindi. Derinlerde bir yerde, sarmal halindeydim.

"Gerçekten mi, Bells?"

Rowan'ın yakışıklı yüzüne ve kalın, koyu kirpiklerle çevrili o güzel yeşil gözlerine milyonuncu kez hayran kalarak göz kırpıyorum. Güçlü kaşları ve mükemmel bıçak gibi burnu. Yüksek elmacık kemikleri, keskin çenesi ve o ağzı, *Tanrım*, ağzı. Dudakları mükemmel ve ben bir kez olsun, sadece bir kez olsun, o çökmüş dudakları dudaklarımda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

"Gerçekten mi?" Sesim düz, yüz ifadem olabildiğince nötr. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun Rowan."

"Doğru." diye mırıldanırken bakışları benimkilerde kalıyor. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Sözleri hiçbir şey ifade etmiyor, ama kalbim aynı hızla çarpıyor. Kendi yarattığım garip bir durumdayız. İğneleme ve imalarla dolu sürekli ileri geri konuşmalar. Bazen istese onun için ölebileceğimi hissettiğim halde ondan hoşlanmıyormuş gibi davranıyorum.

Bana. Yüksek bir binadan atlamak, bileğimin iç kısmında ekstra keskin bir bıçak gezdirmek gibi bir bağlılık.

Hasta ve çarpık ama sadece kendime karşı dürüst

oluyorum. "Siz ikiniz gülünçsünüz."

Bu mükemmel gözlem, tüm konuşmamızdan iğrenmiş görünen Callahan tarafından yapılıyor.

"Kıçına ne girdi?" Rowan tüm masanın duyabileceği kadar yüksek sesle sorar. Arkadaşlarından birkaçı gülüyor. Simone ve Hadley bariz bir tiksintiyle yüzlerini buruşturuyor.

"Sürekli flört etmenizden bıktım."

"Flört mü?" Elimi göğsüme yaslıyorum, Callahan'ı izlerken gözlerim irileşiyor. "Konuşmalarımıza flört mü diyorsun?"

Callahan dikkatini Rowan'a çeviriyor, bakışları ... biliyor mu? Hmm.

"Siz ikiniz istediğiniz kadar inkâr edin, birbirinizden hoşlandığınız çok açık. Keşke onunla takılsanız ve bu işi bitirseniz." Cal o kadar hızlı ayağa fırladı ki, sandalyesi bir takırtıyla geriye doğru düşerek tüm yemek salonunu susturdu.

"Hey, ne söylediğine dikkat et," diye tersliyor Rowan, bakışlarını Cal'ın üzerine dikmiş. Ondan yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyorum ve bunu merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

Neden kızgın? En iyi arkadaşı tarafından çağrılmaktan hoşlanmıyor mu? Hem Cal'a neden kızgın ki? Genelde bu masadaki en sakin kişidir, bu patlamasını saymazsak.

Callahan yavaşça başını sallayarak Rowan'a bakar.
"Hayatımda hiç bu kadar inkârcı iki insan görmemiştim. Kafanı kışından çıkar Row. Karşında oturan ve muhtemelen ona çıkma teklif etmen için can atan mükemmel bir kız var. Hepimizin acısını dindir ve yap şunu."

Kalbim kendi kendine çarpıyor. Callahan'ın en iyi arkadaşını böyle çağırdığına inanamıyorum. Ve benim üzerimden? Bu hayat da ne böyle?

"Ne? Şimdi de bana ne yapacağımı mı söylüyorsun?" Row sandalyesinde arkasına yaslandı, ifadesi buz gibi soğuktu.
"Kişisel işlerime karışma, Cal."

"Saçmalıyorsun amına koyayım." Cal dikkatini Rowan'a vermeden önce bana özür dolu bir bakış gönderiyor.
"Neden bu kadar inatçısın?"

"Çocuklar." Parmaklarımı şıklatıyorum ve aynı anda bana bakıyorlar. Biraz geri çekildim, onların

Odaklan. Oldukça yoğun, yalan söyleyemem. "Şu anda ciddi ben için mi kavgı ediyorsunuz?"

Rowan'ın değeriendiren bakışları üzerime yerleşiyor ve nefesim boğazımda düğümlenerek hareketsiz kalıyorum. "Kesinlikle hayır."

Ağzım açık kaldı. Neden o küçük yalancı.

"Bu çok saçma." Cal dönüp binadan dışarı çıkıyor, arkasından çalan çift kapı beni yerimde zıplatıyor.

Sonunda bizim masamızdakiler de dahil olmak üzere yemek salonunda sohbetler yeniden başladı. Ben ve Rowan hariç.

Tek kelime etmiyoruz, özellikle de birbirimize.

Bakışlarımı salatama odaklıyor, çatalımla çeşitli sebzeleri tekrar tekrar çeviriyorum. İştahım buharlaştı. Zihnim sorularla dolup taşıyor ama hiçbirini yüksek sesle sormıyorum. Yani Callahan ve Rowan benim hakkımda konuşmuşlar. Sanırım şaşırmamalıyım ama şaşırdım. Rowan için bir sohbet konusu olduğumu bilmiyordum. Çoğu zaman onu rahatsız ediyormuşum gibi davranıyor. Sanki vızıldayan bir sivrisinekmişim gibi. ve bana vurmaktan büyük zevk alıyor.

Ama aslında beni hiç öldürmüyor, belki de Callahan'ın dediği gibi bir şeyler vardır. Ya da belki de her zamanki gibi hayal görüyordumdur.

"Lydia'yla çıktığını inkâr ederek duygularımı kurtarmaya çalışıyorsan, benim yanımda dikkatli olmana gerek yok," diyorum sonunda, ağzımdan çıkan her kelimedenden nefret ederek.

Rowan boğazının derinliklerinden hırlamaya benzer sinirli bir ses çıkarıyor ve Tanrım, bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum, ama vay canına

Ses seksiydi. "Bu çok aptalca."

Daha dik oturuyorum, sesim daha yüksek çıkıyor. "Aptalca olan ne?"

"Burada neler oluyor?" Aramızda bir el sallıyor. "Bunu yıllardır yapıyoruz, Bells."

"Biliyorum."

"Ve hiçbir yere varamadık."

"Bu muydu?" Şimdi aramızda el sallayan benim. "Gerçekten bir yere gitmemiz mi gerekiyordu?"

Kaşlarını
çatıyor.

Ben de
istiyorum.

"Bana bir şey söyle, hiç erkek arkadaşın oldu mu?" Sorusu sıradan. Ama ifadesi öyle değil. Cevabım için kendini hazırlıyor gibi görünüyor.

"Erkek arkadaşım olsa bilmez miydin sence?"

"Özel zamanlarınızda ne yaptığınızı bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Beni ilgilendirmez."

Her şeyin onun işi olmasını istiyorum ama bunu ona şimdi söylesem güler mi? Yoksa düşünür müydü?

İkinci sınıftan beri ilk kez, bunu düşüneceğini hissediyorum.
Beni de düşün.

Kalbim boğazımda. Başımda ve kulaklarımda duymamı zorlaştıran bir uğultu var ve dudaklarımı yalayarak bir şeyler söylemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Herhangi bir şey.

"Rowan Lancaster, işte buradasın!"

İkimiz de başımızı çevirdiğimizde korkunç Prenses Lydia'nın her zamanki gibi muhteşem bir şekilde bize yaklaştığını görüyoruz. Onun huzurunda olmak kendimi hemen rüküş ve garip hissetmeme neden oluyor ve gerçek itiraf planlarımı unutarak dudaklarımı kenetliyorum.

"Selam Lydia." İsteksizce -isteksizce miydi?- bakışlarını benimkilerden ayırıp onu onaylıyor.

Sessizce otururken, kıskançlık içimde fokurduyor. Bu Görünüşe göre her zaman uğraştığım bir şey. Kıskançlık. Kıskançlık. İnsanlar benim istediğim şeylere sahip. Elde edemediğim şeyleri arzuluyorum. Hem de hiç. Ebeveynlerinden, ailelerinden gelen sevgi gibi. Onlara kafayı takmış bir erkek arkadaş. Kıskanç bir insan olduğumu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyorum ama öyleyim.

Öyleyim.

Cesur bir yüz ifadesi takınarak arkadaşlarıma bakıyorum, ikisi de neredeyse üzerlerinden damlayan sempatiyle beni izliyorlar.

Bundan nefret ediyorum.

Başka tarafa bakarak dikkatimi Lydia ve Rowan'a odaklıyorum.

"Okuldan sonra bir ara buluşabileceğimizi umuyordum," diyor Lydia, gözlerinde açlıkla onu incelerken mükemmel sarı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürerek. "Üzerinde çalışmamız gereken bir Amerikan Hükümeti projesi var ve biz biriyle ortak olması gerekiyordu."

Rowan'a doğru hızlı bir bakış gönderiyorum ama bana dikkat etmiyor. Lydia'ya ve onun aptal, güzel yüzüne kendini kaptırmış durumda.

Onların sınıfındayım. Benim de üzerinde çalışmam gereken bir proje var ve henüz bir ortağım yok. Hiçbirimizin olduğunu sanmıyorum. Öğretmenimizin bize eş atayacağını düşündüm, normalde böyle yapar. Aslına bakarsanız, Bayan Wallace bu projeden ikinci dersin sonunda bahsetti. Ve Lydia'ya bak, Rowan'ı ortağı olarak belirlemek için acele ediyor.

Çok zekice. Keşke bunu ben bulsaydım.

"Doğru." Rowan başını sallıyor, bakışları bana doğru kayıyor.
"Benim zaten bir ortağım var."

Lydia'nın gül goncası dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Kim?" "Bells." Başını bana doğru eğdi.

Ona bakakalıyorum. Daralan bakışlarını yavaşça bana çeviren Lydia da öyle. "Arabella ile ortak mısınız?"

"Öyleyim," diyor kararlılıkla.

"Öyle misin?" Onu sorgular gibi konuştuğumu fark ettiğimde boğazımı temizliyorum. "Yani, evet. Öylesin. Biz ortağız. Amerikan Hükümeti'nde. Yeni projemiz için."

Aptal bir robot gibi konuşuyorum.

"Anlıyorum." Lydia'nın sesinin içi boştu ve tüm dikkatini Rowan'a verdi. "Onunla çalışmak istediğine emin misin?"

"Hey," diye mırıldanıyorum, belli belirsiz sinirlenerek. Bu tam olarak ne anlama geliyor? "Ben ona sormadım. O bana sordu."

"Evet," diye onaylıyor Rowan. "Ve kesinlikle Arabella ile bu proje üzerinde çalışmak istiyorum."

Tam adımı söylemesi hoşuma gidiyor, ki bu pek sık olmuyor. Bana taktığı lakaba da bayılıyorum. Dürüst olmak gerekirse, beni mümkün olan her şekilde takdir etmesini seviyorum, bu da beni acınası ve üzgün gösteriyor ama umurumda değil. Düşüncelerimi kimse duyamaz. "Sen öyle

diyorsan." Lydia burnunu çekiyor. "İyi eğlenceler."

O gittiği anda masaya doğru eğildim, sesim fısıltıya dönüştü. "Bu tam olarak neydi?"

"O Lydia ile çalışmaktan kurtulmamdı," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Hmm. Neden onunla çalışmak istemesin ki? Güzelliğini çok mu dikkat dağıtıcı buluyor? Bence yüzü benim bile dikkatimi dağıtırdı. "Belki de ortağın olmak istemiyordumdur."

"Hadi, Bells. Beni rahat bırak."

"Sanki sizinle çalışmak benim için bir ayrıcalık olacakmış gibi konuşuyorsunuz." Ses tonum kibirli çünkü eğer bunu ima ediyorsa, ugh. Rowan'ın muazzam bir egosu olduğunu biliyorum ve bunun iyi bir nedeni var. Ona bir bakın. Bu okulu o yönetiyor ve herkes ona tapıyor. Futbol sahasında bileğini kırdıktan sonra tüm kampüsün depresyona girdiğine yemin edebilirim. Kimse onu sevmiyor. Prenslerinin yaralandığını gördüler, ben de dahil.

Söylediklerime tek kelime bile etmedi. Sadece o muhteşem yüzüyle beni izliyor, kaşları kalkıyor, ifadesi meydan okuyor.

"Kolay bir proje olacak," diyor sonunda.

"Senin için, çünkü her şeyi yaparım," diye karşılık veriyorum. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Rowan aptal değil. Aslında oldukça

Akıllı ve ben de onun çaba göstermeyeceğini ima ederek kabalık ediyorum.

"Hepsini yapmana izin vermeyeceğim," diyor, masanın diğer tarafına da eğiliyor, ama bunu yaparken yüzünü buruşturuyor. O çizme her zaman yoluna çıkıyor ve ben hemen onun için üzülüyorum. "Projenin kendi payıma düşen kısmını üstlenebilirim. Tembel değilim."

Öyle olmadığını biliyorum. Onu öyle olmakla suçlamamalıydım.

"Bu proje ne hakkında?" Soruyorum, çünkü hiçbir fikrim yok.

"Bilmiyorum ama bir yolunu bulacağımıza eminim." Yavaş gülümsemesi ölümcül, kalbime bir ok gönderiyor ve onu acıtıyor. "Birlikte."

BEŞ

Rowan

"BILEĞİN NASIL?"

Aileme gülümsüyorum, her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Akşam yemeğinden sonra babam haftada birkaç kez yaptığı gibi beni FaceTime'dan arıyor ama bu arama sırasında annem de yanında. Cesur bir yüz ifadesi takınmak zorundayım yoksa annem aşırı endişelenecek ve benden sakın olmamı isteyecek. Ve şu anda, yani aslında her zaman, bunu duymak istemiyorum. "Bir şey yok. Biraz acıyor."

"Olamaz. Çok mu şey yapıyorsun?" Annem kaşlarını birleştirmiş, her zamanki gibi endişeli bir ifadeyle soruyor.

"Hiç de değil," diye yalan söylüyorum, başımı sallıyorum. Yani, ben dışarıda değilim maraton koşmaya çalışmıyorum. Ve kesinlikle sahada futbol topu fırlatmıyorum. En azından botu çıkarmıyorum. Çıkarmayı ona itiraf edemeyeceğim kadar çok istedim. "Ama her gün kampüste dolaşmak zorundayım, bu da... yorucu."

Annem babama döner. "Belki de her yere yürüyerek gitmemeli. Kampüs çok büyük."

"Ne öneriyorsun? Tekerlekli sandalye mi kullandıralım?" Babam eğlenmiş görünüyor.

Ama annem çok ciddi idi. "Evet. Bu harika bir fikir."

"Hayatta olmaz," diye araya giriyorum. "Tekerlekli sandalye kullanmıyorum anne. Ben iyiyim."

"Row, dikkatli olmalısın. Bileğinin düzgün bir şekilde iyileşmesi için zamana ihtiyacın var ve bütün gün üzerinde duramazsın."

"Bütün gün *bununla* uğraşmıyorum," diye onu rahatlatıyorum ve babama *bana yardım* et bakışını gönderiyorum. "Güven bana. İyi olacağım. Düzgün bir şekilde iyileşiyor."

"O haklı," diyor babam, sesi sert. "Eminim bileği iyi durumdadır ve yakında bottan kurtulabilecektir."

"Ama çok erken değil," diyor annem, sanki kendine engel olamıyormuş gibi. İri yeşil gözleri bana kilitlendi. "Acele etme, tatlım."

"Doğru. Elbette," diyorum konuyu değiştirmek için çaresizce. "Peki başka neler oluyor?"

"Sen ve Beau yakında eve geliyorsunuz." Annemin yüzü gözle görülür şekilde aydınlanır. "İkinizi de görmek için sabırsızlanıyorum."

Küçük kardeşim birinci sınıfta, bir grup kuzenimizle birlikte. Söylendiğine göre şu anda kampüste Lancaster Prep tarihinde hiç olmadığı kadar Lancaster var ve bunun çoğu Beau'nun yaşıtı olan Lancaster'lar sayesinde. Hepsinin soyadı Lancaster değil ama damarlarında aile kanı akıyor ve biz de buralarda cirit atıyoruz.

Ayrılmak ve çoğundan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum, kuzenlerim beni rahatsız ettiğinden değil. Gerçekten etmiyorlar. Küçük kardeşim bazen başımın belası olabiliyor ama çoğunlukla iyi biri. Yürüdüğüm zemine tapması yardımcı oluyor.

ve ona istediğim her şeyi yaptırabilirim. Belki de şu anki topal halimle bundan faydalanmalıyım.

"Ben de eve dönmeye hazırım," diyorum, yüzde yüz ciddi olmasam da. Kampüsten uzaklaşmak güzel olacak ve odama geri dönmeyi umursamayacağım. Ama annem beni şımartmak isteyecek, bu da beni ilgiye boğmak anlamına geliyor ve ayak bileğimin durumu yüzünden o kadar stresli olacak ki ben de sinirleneceğim.

Yapacağımı biliyorum.

Bir de Bells'i on gün boyunca göremeyeceğim gerçeği var. Bu uzun bir süre. Onunla tartışmayı özleyeceğim. Beni neşelendiren tek şey bu.

"Ama Willow yanımızda olmayacak," diye devam ediyor annem, sesi biraz kasvetli. "Onu çok özleyeceğim."

"Cal bana Meksika'ya gideceklerini söyledi."

"Harika vakit geçirecek," diyor babam, kolunu annemin omuzlarına atıp onları sıkarak. "Rhett'in ailesiyle daha fazla zaman geçirmesi onun için iyi olacak."

"Çok doğru." Annem iç geçirir, tüm romantik hayalleri yüzünde belirdi. "Sanırım Rhett yakında ona evlenme teklif edecek."

Yüzümü buruşturuyorum, panik içimi sıkıyor. Sadece yirmi yaşındalar. Benden iki yaş büyükler ve şimdiden evlenmek mi istiyorlar? Siktir git buradan.

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Babama soruyorum çünkü hadi ama.

Küçük kızı bu kadar genç yaşta evleniyor mu? Babam bunu nasıl onaylayabilir? Hayatını yaşaması ve ne istediğini bulması gerekmiyor mu? Eminim sadece Rhett'i istediğini söyleyecektir, ama bu genç yaşta çok büyük bir karar gibi görünüyor. Ve ben de dahil olmak üzere, insanların bizi çok genç olduğumuz için eleştirmesinden hoşlanmıyorum ama evlilik?

Buna hazır değilim. Willow ve Rhett'in de hazır olduğunu düşünemiyorum.

"Neden sorun etmeyeyim ki? Biz çok güzel evlendik. genç." Annesine bakıyor, o da sadece gülümsüyor, ona olan hayranlığı bakışlarında parlıyor.

Ben yurt odamda tek başıma otururken, tam da tercih ettiğim gibi, gözlerimi devirirken. Yirmi yaşında nişanlanmış. Bu acayip anlaşılmaz.

"Babanla evli olmak o kadar da kötü değil," diyor annem ve babamın onu yanından dürtmesine neden oluyor. "Hey!"

"Hadi ama. Siz sonra flört edersiniz," diye mırıldandım. "Benden başka bir şey ister misin?"

"Biz de seni kontrol ediyorduk," diyor annem, sesi yumuşak, gözleri ekrandan benimkilerle buluşurken parlıyor. "Senin için endişeleniyorum Rowan."

Suçluluk duygusu içimi kaplıyor ama onu bir kenara itiyorum.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum." "Kendine iyi bak," diye

mırıldanıyor. "Seni özlüyoruz." "Seni özledim oğlum," diye

ekliyor baba. "Seni bir gün içinde görmek için

sabırsızlanıyorum.
birkaç hafta."

"Evet, evet." Tam görüşmeyi bitirmek üzereydim ki ikisi de beni sevdiklerini söylediler ve ben de karşılık verdim çünkü Elbette seviyorum. Ailemi seviyorum. Harikalar. Destekleyici, cesaretlendirici ve hepimize saygılı davranıyorlar ki birçok arkadaşım ailelerinden böyle bir muamele görmüyor, Callahan hariç, o da benim gibi şanslı sanırım. Sadece ailemin mutsuzluğumun içinde çok uzun süre debelenmeme izin vermemesi berbat. Kendime gelmem için beni hep zorluyorlar. Bu yüzden bir parçam eve gitmekten korkuyor.

Annem istediğim gibi kendimi odama kapatmama izin vermeyecek. Ailemle etkileşime geçmemi bekleyecek. planladığı her türlü aktiviteye katılabilir. Çünkü onu tanırıysam, aktiviteleri olacaktır. Bu tür şeyler için yaşıyor. Teyzeleri, amcaları ve kuzenleri bir araya getirmek, hepimizin onun deyiimiyle Ailece birlikte "kaliteli zaman" geçirmek.

Evet, bana göre değil. Çoğu zaman yalnız kalmak istiyorum. Hayatım boyunca etrafım ailemle çevriliydi. Kız kardeşim, erkek kardeşim ve tüm kuzenlerim. Herkesin aynı yaşta bir kuzeni ya da kuzenleri varken ve onlarla takılabılırken -August hariç ama o herkesten nefret ediyor- ben tek göze çarpan kişiyim. Yaşça bana yakın olan hiç kimse yok.

Küçükken Willow ve Iris'in peşine takılmaya çalıştım ama bir süre sonra kızlarla birlikte olmak istemedim. Beau ile aynı yaşta olan kuzenler de -ki sayıları çok fazla- beni deli ediyordu. Aralarındaki yaş farkı hâlâ hissediliyor. Gerçekçi olmak gerekirse, oldukça toylar.

Ben kendime ait bir adamım ve çoğu zaman böyle olmayı seviyorum. Özellikle de şimdi.

Ailemle yaptığım görüşmeden sonra botu çıkarıp hızlı ve ıstıraplı bir duş alıyorum, çok huysuzum çünkü hala iyileşmekte olan ayak bileğimle uğraşmaktan bıktım. Sürekli bir ağrı halindeyim ama ilaçları bir süre önce bıraktım, onlara bağımlı olmak istemiyorum. Bileğim, o sahada başıma gelenleri bana sürekli hatırlatıyor. Bot, yıkılan hayallerimin ve mahvolan son senemin bir sembolü.

Nefret ediyorum.

O geceyi değiştirmek için her şeyimi verirdim. O an beynimde, acaba sağ yerine sola çalsaydım da böyle olur muydu diye düşünüyorum. Belki o yan hakem beni atardı ama bileğimi kırmazdım. Yaralanma bu kadar kötü olmazdı. Sakatlanmaktan hiç kaçınabilir miydim?

Asla bilemeyeceğim. O gece olanları değiştiremem. Olan oldu. Sadece bununla başa çıkmak zorundayım.

Berbat bir durum ama başka seçeneğim yok.

Ertesi sabah rutinimi değiştirmeye karar verdim. Odamdan yemekhaneye farklı bir yoldan yürüyorum ve oraya vardığımda bilerek normalden daha uzun süre içeride kalıyorum, benimle birlikte normalden çok daha uzun süre masada kalan arkadaşlarımla mahkemeye çıkıyorum. Yumurtalı ve sosisli sandviç yerine kahvaltılık burrito yiyorum. Mocha yerine vanilyalı latte içiyorum. Uyarı zili çaldığında, ancak o zaman yemekhaneden elimden geldiğince hızlı bir şekilde çıkıyorum, lanet olası bot sayesinde normalden daha yavaş, ilk derse doğru giderken kampüs boyunca topallayarak ilerliyorum.

"Hey, Lancaster, bırakmamı ister misin?"

Omzumun üzerinden bakınca, golf arabasının direksiyonunun arkasında oturan yeni saha bekçimiz Artie Daniels'ı görüyorum, yıpranmış yüzünde bir sırıtış. İyi bir adam Artie. İçine kapanmayı tercih ediyor ve fazla konuşmuyor ama onu bahçesindeki ve arazinin her yerindeki bitki ve çiçeklerle konuşurken yakaladım.

Normalde bu teklifi reddederdim çünkü kimsenin yardımına ihtiyacım yok ama yine de bir değişiklik yapmaya çalışıyorum. "Elbette."

Yolcu koltuğuna tırmandım ve yan barı tuttum. Golf arabasının tavanından sarkan, hızlı bir şekilde havalanıp vücudumun sağa doğru sallanmasına neden olduğunda minnettarım. İlk dersin son ziline yetişmek için acele eden son dakikacıların yanından geçiyoruz; tam önümüzde hafif bir koşuya başlayan, koyu renk saçları başındaki at kuyruğundan sallanan çok tanıdık bir figür de dahil.

Bugün ısıltılı tayt giymiyor. Hayır, Bells Kasım ayının ortasında çıplak bacaklı, eteği o kadar yukarı kalkmış ki, koşarken bir kış yanağının kıvrımını gördüğüme yemin edebilirim, eteğinin kenarı sallanıyor.

Hah. Arabella geç kaldı ve o asla geç kalmaz.

"Bells!" Ellerimi ağzıma götürüp adını bağıriyorum, omzunun üzerinden bakarken yavaşlamasına neden oluyorum. "Hadi onu alalım," diyorum Artie'ye, o da çığlık atarak duruyor.

Golf arabasının önünden sığıyor, belli ki nefes nefese kalmış, bakışları arabadan benimkine kayıyor. "İşte buradasın," diye nefes alıyor, nefes nefese.

Kaşlarımı çatarak daha dik oturuyorum. "Beni mi arıyordun?"

"Her zamanki yerinde değildin." İlk dersimizin olduğu binaya doğru bakıyor, narin kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor.

"Atla." Başparmağımı arkamda salladım.

"Arka koltuk dolu," diyor Artie, sesi pişmanlık dolu. "Sığmaz."

"Benim için endişelenme. Yürüyebilirim." Tam olarak bunu yapmaya başladı ve ben de golf arabasının ilerlemesine izin veren Artie'ye bir el salladım.

Artie golf arabasını sürerken, onun hızlı adımlarına ayak uydurarak, "Bin," diye emrediyorum. Onun iki ayak üzerinde yürüme yeteneğini kıskanıyorum. "Şimdi."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Bunu keyifli bir gülümsemeye söylüyor, koyu renk gözleri kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından parlıyor ve ben rahatsız bir nefes alıyorum. Normalde ne söylersem kabul ederdi ama her nedense bu sabah zorluk çıkarmayı seçti.

"Kucağıma otur, Bells. Artie bizi derse zamanında götürecektir. Gel hadi."

Yürümeyi bırakıyor, bakışları şu anda okşadığım kalçamdaki noktaya gidiyor. Poposunun oraya yerleşmesini istiyorum çünkü sanırım kendime işkence etmek istiyorum.

"Sana zarar vermeyecek miyim?" diye fısıldıyor, endişesi çok açık. "Hiç şansın yok," diyorum hissettiğimden daha fazla güvenle.

Ayak bileğimden de bahsetmiyorum. Bana birçok şekilde zarar verme gücüne sahip olabilir.

Çoğunu düşünmek bile istemiyorum.

ALTI

Arabella

Kucağına oturmaya davet edercesine kalçasını okşayan günaha bakıyorum. Şu anda gerçek mi? Tam da sabah, sahip olduğum en kısa üniforma eteğini ve altına giydiğim cılız iç çamaşırını giymeyi seçtiğim gün mü? Çıplak popo yanaklarım onun bacağına yerleşecek ve...

Düşünecek çok şey var.

Saha görevlisi kolundaki hantal saati kontrol ediyor. "Son zilin çalmasına iki dakikadan az kaldı."

"Arabella. Haydi." Rowan'ın emredici ses tonu
Ses beni harekete geçirdi ve bir de baktım ki kucağındayım.

Bacağına tünemiş.

Kalçasına.

Rowan Lancaster' a ait iri bir el aniden belime yerleşip beni yerimde tutarken, diğeri uzanıp üstümüzdeki siyah çubuğu kavırıyor ve beni içine hapsediyor. "Bana tutun."

Bana iki kez sormasına gerek yok.

Omzunu kavriyorum, elim sanki kontrolüm yokmuş gibi yukarı doğru kayıyor, boynuna yaklaşıyor. Sıcak ve katı ve çok güzel kokuyor. Ayazda kalmış taze bir çam ağacı gibi. Bir ormanın ortasında. Berrak dağ havası ve günah gibi, eğer günahın bir kokusu varsa.

Rowan Lancaster olabilir.

Golf arabası sarsılarak hareket etti ve ben ona doğru düştüm, homurdanmasına neden oldum. Hemen geri çekilmeye başlıyorum ama eli belimi sıkıyor ve beni ona sabitliyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, kızgınlığı belli çünkü ona iyi olup olmadığını soracağımı bildiğinden eminim. Eğer onu incittiysem.

Bu çocuk insanların ona ilgi göstermesinden nefret ediyor ve bu çok tuhaf bir şey.

Matematik ve fen binasına doğru hızla ilerlerken Kasım ayının sert havası üzerimize doğru esiyor ve Rowan'ın kollarında titriyorum, popom tam onun sert kalçasına yerleşiyor. Bakışlarının üzerimde gezindiğini, gözlerinin değdiği her yerde karıncalanmalar olduğunu hissedebiliyorum ve gözlerimin içine bakmak için başını geriye eğdiğinde, kara kaşları sanki kafası karışmış gibi birbirine çarpıyor.

"Ne giyiyorsun lan sen?" diye fısıldar, sesi serttir.

"Üniformam mı?" Bunu bir soru olarak söylüyorum, onunla genellikle bu şekilde konuşuyorum. Her cevap beklediğinde bana cevaplarımın yanlış olabileceğini hissettiriyor.

"Eteğin. Bu çok uygunsuz." Sıcak bakışları açıkta kalan bacaklarımı delip geçiyor. "Yanlış bir hareket yaparsan her şeyi görürüz."

Kıyafet seçimlerim onun tarafından belirleniyor ve o bunun farkında bile değil. Bugün onun dikkatini en sıra dışı şekilde çekmek istiyordum ve sadece birkaç dakika önce onu her zamanki sabah yerinde bulamamanın hayal kırıklığı beni neredeyse bunaltmıştı. Onu golf arabasında görmek hemen moralimi düzeltti, ama şimdi ...

Şimdi çok fazla olduğumu düşünmesinden endişeleniyorum. Çok açık. Çok küstah, ucuz ve itici.

Bunların hepsi eski güvensizliklerimin yeniden canlanması. Neden böyle giyindiğime dair başka, daha kişisel nedenler de var. Benim gibi davran. Hayatım boyunca, asla ailemden umutsuzca arzuladığım ilgiyi göremedim. İşkolik bir babanın ve gittiği her yere onunla birlikte giden bir annenin tek çocuğuyum. Onlar da benim için endişelenecek kadar kendi hayatlarına gömülmüşlerdi. Hayatımın büyük bölümünü yatılı okulda geçirdim. Aile tatili diye bir şey yok. Babam finans sektöründe çalışıyor.

Ona göre finans dünyası asla dinlenmez, Noel'de, Yeni Yıl'da ve hatta yakında kutlanacak olan Şükran Günü'nde bile.

Tatili her zamanki gibi Lancaster Prep kampüsünde geçireceğim ve diğer öğrencilerle birlikte kuru hindi yiyeceğim.

Tatil sezonu boyunca gidecek hiçbir yeri olmayan talihsiz ruhlar. Bu gerçekten de gelmiş geçmiş en iç karartıcı şey.

"Belki de birinin her şeyi görmesini istiyorumdur," diye mırıldanıyorum sonunda, tam da golf arabası ilk dersimizin olduğu binaya çıkan merdivenlerin önünde gıcırdayarak durduğu sırada.

Rowan yorumumu duymazdan gelerek parmaklarıyla kalçamı dürtüyor ve kucağından inmemi istediğini belirtiyor. Üzerinden atlıyorum, kaymaması için sırt çantamı kavriyorum.

Merdivenlerden yukarı koşarken onu arkamda duyabiliyorum. Beni takip ederken çıkardığı iniltiye dikkat edin.

"Tanrım, Bells. Kıçını görebiliyorum."

Kalbim hızla çarpıyor, yanaklarım ısınıyor, sıcak binaya doğru koşuyorum. "O kadar da kötü olamaz, değil mi?"

"Hayal görüyorsun," diyor bana elinden geldiğince ayak uydurup yakın dururken. "Herkesin görüşünü engellemek için bir korumaya ihtiyacın var."

Çok utandım. İğrenç görünüyordum olmalıyım. "Odama dönüp üstümü değiştirmeliyim."

Benden önce sınıf kapısına uzanıyor ve tam son zil çalarken kapıyı benim için açık tutuyor. "Bunun için çok geç."

İçeri giriyorum, Rowan neredeyse üstümde ve koltuğuma yığılıyorum, çıplak tenim sandalyemin soğuk, sert plastiğiyle karşılaştığında yüzüm buruşuyor. Bu sadece ...

Büyük bir hata. Dikkatini en kötü şekilde çektim ve benden tiksini miş gibi görünüyordum. Belki de popomun çok sıska olduğunu düşünüyordum çünkü Tanrı biliyor ya, çok büyük değil. Vücudum her zaman biraz daha çocuksu olmuştur ve ancak geçen yaz düzgün göğüslere sahip oldum.

On iki yaşımdan beri olabildiğince düz kaldım. Tanıdığım erkeklerin çoğu da bana bu gerçeği hatırlattı, Rowan hariç.

Dış görünüşüm hakkında hiç yorum yapmadı. Bir şeyler giymeye çalışmamın bir nedeni de bu olabilir.

her gün tamamen irkinleşiyor. Yorum yapmasını istiyorum, beni fark etmesi, görmesi için. Manzarayı, modayı, her sabah onun dikkatini çekmek için harcadığım zamanı takdir etmesi, beni fark etmesi ve bana delicesine aşık olması umuduyla.

Onun yerine, sıksa popo yanaklarımla onu iğrendiriyorum. görüntü. Ben iğrenç bir insanım. Belki de protein karışımı içmeye başlamalıyım. Ya da daha çok çalışmalıyım. Kesinlikle örtünmeliyim ...

"Arabella." Bayan Guthrie'nin sesindeki yorgunluk çok açık. Benim maskaralıklarımın bittiğini biliyorum. Nedenini tamamen anlıyorum. "Kıyafet kurallarını çiğniyorsun."

Onunla tartışmadım bile. "Üstümü değiştirmek için izin isteyebilir miyim?"

İtiraz etmemem onu şaşırtmışa benziyor. "Elbette, gidebilirsin. Ama acele et. Yeni bir bölüme başlıyorum ve sen de burada olmak isteyeceksin."

Sırt çantamı kapıp ayağa kalkıyorum, hemen arkamı duvara dönüyorum ve kimse kışımı göremiyor. Rowan'a özür dileyen bir gülümseme gönderiyorum ve sınıftan çıkıyorum, Komik bir şekilde yürüyorum, böylece yine kimse görmemesi gereken bir şeyi göremiyor. Sadece boş koridora çıktığımda rahat bir nefes alıyorum.

Sadece birkaç saniye sonra, tam dışarı çıkmak üzereyken bir kapının çarpma sesini duyuyorum ve çift kapının önünde duraklıyorum, Omzumun üzerinden baktığımda Rowan'ın topallayarak bana doğru geldiğini gördüm.

Yüzündeki sinirli ifadeyle çok sevimli, siyah saçları en çekici şekilde alnından sarkıyor. Ayak bileğindeki botla manevra yapmakta ustalaşılıyor ve ben de arkamı görmemesi için sırtımı kapıya yaslayarak onu bekliyorum.

"Seni kırdım mı?" diye soruyor tam karşımda durduğu anda. Dokunacak kadar yakın.

Şimdi ona gerçekten dokundum, hatta kucağına oturdum, bunu tekrar yapmak istiyorum. Hem de hemen.

"Beni nasıl rencide edersin?" Ona göz kırpıyorum.

"Eteğinin çok kısa olduğunu söyleyerek." Kışlık paltosundan kurtuldu ve ellerini kalçalarına dayayarak üniformasının ceketini geriye doğru itti. "Duygularını incitmek istememiştim."

Az önce kelimeleri mi karıştırdı? Bu hiç Rowan'a göre değil.

"Eğer yurt odana geri dönmek istemiyorsan Bunu al." Ceketini çıkarıp bana doğru tutarken çenem düşüyor. "Bu seni kapatır."

Kelimelerimi bulmam birkaç saniyemi aldı. "Ama o zaman kıyafet kurallarına uymamış olursun."

"Bunu giymediğim için beni cezalandırmazlar. Al." Paltoyu bana doğru yaklaştırdı. "Giy şunu."

Üniforma yeleğimi giyiyorum, kızlar ceket giymek istemediklerinde bunu giyiyorlar, ki ben neredeyse her zaman bunu giyiyorum. Kıyafetimi değiştirirken yelekle çalışmak daha kolay. Ve aptal ben, belime sarıp eteğimi saklayabilecekken daha ağır olan montumu silkip sınıfta bıraktım.

"Çok üşümeni istemiyorum," diye başlıyorum ama başını bir kez sallıyor ve bu hareketiyle sözümü kesiyor.

"Saçmalamayı bırak ve şu lanet şeyi giy, Bells." O Kelimenin tam anlamıyla göğsüme bastırıyor ve ondan alıp giymekten başka çarem kalmıyor.

Blazer ceket beni mümkün olan her şekilde tamamen eziyor. Çok büyük ve neredeyse dizlerime kadar sarkıyor, ki amacı da buydu. Kolları da çok uzun. Kollarımı yukarı itiyorum ama aşağı düşüp ellerimi tamamen kapatıyor. Bir de onun gibi koktuğu gerçeği var, kokusu kumaşa sinmiş.

"Böylesi daha iyi," diyor, sesini memnuniyet kaplıyor. "Hadi gel. Sınıfa geri dönelim."

Sersemlemiş bir halde peşinden gidiyorum, adımlarım yavaş, düşüncelerim hızlı. Peşimden koştu. Özür diledi sayılır. Bana blazer ceketini teklif etti ve zorla aldım ve şimdi onu giyiyorum. Sanırım bana küfrettiği ve eteğimin çok kısa olduğunu söylediği için kendini kötü hissetti ve aman Tanrım.

Şu anda kendimi yaşayan en şanslı kız gibi hissediyorum.

YEDİ

Arabella

"BUGÜN İLGİNÇ BİR KIYAFET SEÇİMİ YAPTIN, ARABELLA."

Bu yorum öğle yemeğinde arkadaşım Hadley'den geldi. O Koridorda birbirimizi gördüğümüz anda beni aşağı yukarı taradı ama şimdiye kadar tek kelime etmedi.

Sözlerini bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdim. Savunmaya geçmekten iyidir. "Teşekkür ederim."

"Bu büyük boy ceketini nereden aldın?" Sorusu masum görünüyor ama buz mavisi gözlerindeki parıltıyı fark ediyorum. Şüpheleri olduğuna eminim.

"Şey..." Bize dikkat eden biri var mı diye etrafa bakıyorum ama kimse yok. Bugün kendi masamızda oturuyoruz, hepimiz çocuklarla oturmamaya karar verdik. Bunu haftada sadece birkaç kez yapıyoruz çünkü hepimiz kendimizi onlara dayatmaya devam edersek artık bizimle vakit geçirmek istemeyeceklerini varsayıyoruz.

Tanrım, neden hayat hep bir oyun gibi geliyor? Bazen oynamaktan yoruluyorum.

"Etrafta dolaşan söylentiye göre Row sana blazer ceketini vermiş. çünkü eteğin çok kısaydı ve sen

kıyafet kurallarına uymadıkları için ceza alıyorlardı," diye araya giriyor Simone, dudaklarını bilmiş bir gülümsemeyle kıvrarak konuşmamıza katılıyor.

"Aynen öyle oldu," diye itiraf ediyorum, bunu saklamaya çalışmıyorum.

Hadley'nin kaşları belirgin bir şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bize Rowan'ın sana ceketini verdiğini mi söylüyorsun?"

Başımı salladım.

"Kısa eteğini örtmek için," diye devam ediyor.

Kısa eteğimi görebilmesi için masadan uzaklaşıyorum. "Bu sabah biraz fazla cüretkârdım."

Sergilenen kalçalarımın çoğunu inceliyor. "Tayt bile giymemişsin, ha?"

Başımı sallıyorum.

"Donmuyor musun?" Simone soruyor.

"Hayır. Pek sayılmaz." Rowan'a ait bir kıyafet giyiyor olmamın ve onun kokusunun hâlâ her yanıma sarıyor olmasının yardımı oluyor. Böyle giyinerek, onun kıyafetlerini giyerek uzun süre yaşayabilirim. Şimdi ondan çalabildiğim her şeyi çalmak ve sonsuza dek saklamak istiyorum. Bir tişört, bir sweatshirt. Bir kızın en değerli eşyası çıktığı erkeğe ait olan kapüşonlu sweatshirt'tür ve ben Rowan'inkini bir onur nişanı gibi takardım.

kampüsün etrafında. Muhtemelen ben de hiç

yıkamazdım. Bu çok iğrenç, ama sadece dürüst

oluyorum.

"Row'un sana ceketini vermesi çok hoş bir davranış." Hadley kibar kelimesini kullandıktan sonra küçük bir yüz ifadesi takınır.

Rowan çünkü kimse öyle demiyor. Kimse ona iyi demiyor.

"Öyle değil mi?" Ben de aynı fikirdeyim, neşeyle salatama yumuluyorum. Sebzeler taze ve lezzetli, ben de kibar Rowan'ı ve kucağında otururken bana dokunuşunu düşünürken Hadley bir sonraki sorusuyla her şeyi mahvedinceye kadar bir şeyler atıştırıyorum.

"Neyin peşinde bu adam?"

Sertçe yutkunuyorum, çatalımı salata tabağımın kenarına koyuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sebebi ne? Neden sana iyi davranıyor? O asla iyi biri değildir," diyor Hadley. "Kimseye karşı."

"Pisliğin teki," diye ekliyor Simone.

Onun adına kırıldım ama onların önünde bu şekilde davranamam. Yani, ona aşık olduğumu ve bunun yıllardır büyüdüğünü biliyorlar. Bunu inkâr edemem. Onlar benim en yakın arkadaşlarım ve nasıl hissettiğimi biliyorlar.

"O kadar da kötü değil-"

Cümlemi tamamlayamadan Simone sözümü kesti.

"Korkunç biri. Tam bir baş belası. Kızlar onunla çıkmıyor çünkü ondan korkuyorlar ve erkekler onun arkadaşı. çünkü yapmazlarsa onları mahvedeceğinden çok korkuyorlar. Yıllardır sana zar zor tahammül etti. Neden birden iyi davranmaya başladı ve sana yardım etmek istiyor?"

"Ona güvenmiyorum," diye ekliyor Hadley. "Dikkatli olmalısın."

Onlar sanki dünyaları başlarına yıkılmamış gibi yemek yemeye devam ederken, ben onların sözlerini beynimde evirip çevirerek özömsüyorum.

Sarsıldım.

Benimkinin sarsıldığından değil. Rowan'ı nasıl tanımladıkları doğru. Son derece içine kapanık, etrafındaki neredeyse herkese karşı acımasız ve kimseyle çıkmıyor. Asla.

"Belki de... gizli bir kız arkadaşı vardır?" Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde Hadley yüzünü buruşturdu. "Başka bir okula gidiyor olabilir, ya da belki daha büyüktür? Bu yüzden bu kadar huysuz olabilir.

zaman. Dünyaya kızgın ve tek gerçek aşkıyla birlikte olmayı diliyor. Bu herkesi hayal kırıklığına uğratır."

"Bu geçerli bir nokta." Simone çatalını Hadley'e doğru tutarken bakışları benimkine kayıyor. "Bunu hiç düşündün mü?"

İmkansız, onlara söylemek istediğim şey bu. Eğer o bir kız arkadaşı vardı. İpuçları olurdu. İşaretler. Ve eğer bir kız arkadaşı varsa, o zaman neden sürekli onun etrafında dolaşmama göz yumuyor? Bazen bana nasıl baktığını görüyorum.

Belki de benim için üzülüyordur, ki bunu düşünmek bile korkunç.

"Eskiden böyle değildi," diye devam ediyor Hadley. "Lisenin ilk iki yılında bu kadar huysuz değildi. Kesinlikle çok daha arkadaş canlısı ve flörtözdü. Onu ne değiştirdi?"

Simone kıkırdamaya başlamadan önce, "Gizli kız arkadaşının buraya gelmediği gerçeği," diyor.

Ona sert bir bakış gönderiyorum ve hemen gülmeyi kesiyor.

"Düşündüklerimizi destekleyecek hiçbir veriye sahip olmadığımız halde spekülasyon yapıyoruz. Ayrıca, gizli bir kız arkadaşı olsaydı bunu bilmeyeceğime inanmakta zorlanıyorum. Gizli bir kız arkadaşı

dedikodu yaymamız için bir sebep yok." İlkel konuşuyorum ama elimde değil.

"Dedikodu yaymıyoruz Bella. Sadece kendi aramızda onun hakkında konuşuyoruz," diyor Hadley ve ben onun haklı olduğunu biliyorum. Sadece onun hakkında savunmaya geçtim. Korumacı. Birinin bana Bella demesinden nefret ediyorum ama asla düzeltmiyorum, o yüzden boş veriyorum. "Gizli kız arkadaş konusunda şaka yapıyordum. Eğer var olsaydı, bilirdik. Ama garip olan şu- Son zamanlarda tahammül edebildiği tek kişi senmişsin gibi geliyor. Oh, ve tabii ki Callahan."

"Bana tahammül edemiyor," diye başlıyorum ama Hadley başını sallıyor. Sesim zayıflıyor. "Etmiyor."

"Kesinlikle öyle. İkinizin arasında garip bir bir ilişki var ve hiçbirimiz bunu anlayamıyoruz. Bir süredir ikinizin arasında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyoruz ama anlamıyoruz" diyor Hadley, Simone başını sallayarak onayladı.

"Bizi anlamaya mı çalışıyordun?" Bu beni şaşırttı. Rowan ve benim birileri için konuşma konusu olduğumuzu bile fark etmemiştim. Aklım biraz karıştı, yalan söyleyemem.

"Tabii ki. Ve ikimiz de onun ya erkeklerden hoşlandığı için ya da *senden* hoşlandığı için cinsel olarak hayal kırıklığına uğradığı sonucuna vardık," diyor Simone.

Arkadaşlarıma bakakalıyorum, düşüncelerim rüzgârda savruluyor. "Benden hoşlanmıyor."

İkisi de aynı şüpheci ifadelerle beni izliyor, ikisi de tek kelime etmiyor.

"Öyle değil," diye vurguluyorum. "Onu kızdırıyorum. Küçük bir böcek gibiyim Kafasının etrafında vızıldıyor ve o da çaresizce ona vurmaya çalışıyor."

Bana vur."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Simone sorar, sesi şüphe doludur.

"Evet. Tüm kalbimle."

Hadley konuyu değiştiriyor, birinci sınıftan bir çiftin hâlâ birlikte olup olmadığını soruyor, ben de hiç kaçırmadan sohbe devam ediyorum. Simone da aynısını yapıyor, Rowan'la ilgili tüm tartışmalar tamamen unutuluyor, ama yine de aklımın bir köşesinde kalıyor.

Benimle ilgilenebileceğini düşünmek imkansız. Kimse ilgilenmez. Hiç kimse öyle olmadı, gerçekten. Bazen arkadaşlarımdan benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadıklarını bile merak ediyorum.

Rowan gibi bana da tahammül edin. Öğretmenler ilgilenmek zorunda oldukları için ilgileniyorlar ve okuldaki personel de aynı şekilde. Peki ya ailem? Onlar için önemli değilim.

Bu bana her gün, hiç kimse için önemli olmadığımı hatırlatıyor.

Günün SON SINIFI benim favorim. Psikoloji. Bayan Skov uzun zamandır Lancaster Prep'te ve Rowan'ın bir keresinde sınıfta anne ve babasına son sınıftayken onun ders verdiğini söylediğini hatırlıyorum. Yani kadın kesinlikle yaşlı. Yine de bunu ona karşı kullanmıyorum. Daha çok onu insan davranışları ve yaptığımız şeyleri neden yaptığımız konusunda zengin bir bilgi birikimi olarak görüyorum. Kendimi çok yakından incelemekten hiç hoşlanmasam da, diğer insanları gözlemlemeye ve onları neyin harekete geçirdiğini anlamaya bayılıyorum.

Skov'un hepimizin daha dik oturmasına neden olacak bir açıklama yapmasına on dakikadan az bir süre kaldı ve dikkatini ver.

"Bir grup ödevimiz var," diye anons ediyor, bakışları odayı tarıyor. "Her birinizi biriyle eşleştireceğim ve hepiniz hem kendiniz hem de eşiniz hakkında bir analiz yapmak zorunda kalacaksınız."

"Yani ikişerli gruplar halinde mi olacağız?" diye soruyor sınıfın arkasından biri.

"Evet, kesinlikle. Ve dediğim gibi, ortaklarınızı seçmekten ben sorumlu olacağım," diyor Skov.

Ben koltuğumda gözle görülür bir şekilde kıpırdanırken çeşitli insanlar hayal kırıklıklarını dile getiriyor. Grup projeleri üzerinde çalışmak beni rahatsız etmiyor. Bir öğretmenin bize eş ataması da benim için sorun değil. Sadece tanımadığım biri olduğunda nefret ediyorum. özellikle sevmek ya da saygı duymak. Bu da işleri *son derece* Zor.

"İşte hepiniz için doldurmanız gereken bir çalışma kağıdı." Sıra sıra dizerek dağıtmaya başladı. "Ve ben de Ortaklarınızı hemen şimdi duyurun ki yarın birlikte çalışmaya başlayabilesiniz."

Ellerimi birbirine kenetliyorum, zihinsel olarak ne kadar soğuk olduklarını not ediyorum. İçimde gergin bir bekleyiş var ve Tanrım, ben Umarım berbat biriyle eşleştirilmem. Rowan ile eşleşmeyi tercih ederdim ama bu sadece hüsnükuruntu.

Kâğıtları dağıttıktan ve sorulara göz atabildikten sonra Bayan Skov masasına yöneliyor ve başka bir kâğıt parçası alıp isimleri sıralamaya başlıyor.

Bize verdiği forma bakarken gözlerim doluyor, bir yandan da sınıftaki öğrencilerin isimlerini dinliyorum. I bir çocukla eşleştirdiğinde rahat bir nefes

başka bir kızla sürünüyor. Beklemeyi acı verici hale getirerek devam ediyor ve sonunda adımı söylediğinde, neredeyse rahatlamayla sarkıyorum.

"Arabella Hartley Thomas." Bayan Skov duraklıyor, bakışları benimkileri buluyor. "Ve Rowan Lancaster."

Bu mucizevi eşleşme karşısında sevinçten zıplayıp dans edebilseydim, ederdim ama kendimi aptal yerine koymakla ilgilenmiyorum. Bunun yerine Rowan'ın üniforma ceketinin içine daha da gömülüyorum, Yakası yüzümün etrafında yükseliyor, kokusu burun deliklerime doluyor ve derin nefes almamı sağlıyordu.

Bana umduğum ortağı verdiğiniz için teşekkür ederim Bayan Skov.

Herkesin ismini okumayı bitirdikten sonra "Bu proje kolay değil" diyor. "Kendinize olduğu kadar partnerinize de soğukkanlı bir şekilde bakmanız gerekecek. Eğer Kiminle uğraştığınızı -hem çevrenizdeki insanları hem de kendinizi- anladığınızda, gerçek dünyaya çıktığınızda insanlarla başa çıkarken büyük bir avantaja sahip olacaksınız. İster iş gücünde, ister aile üyeleriyle ve hatta arkadaşlarla olsun."

İnsanları nasıl idare edeceğimi biliyorum. Ne yaptığını çok iyi bilen, kendine güvenen, neredeyse 18 yaşında biriyim.

En azından kendime söylediğim yalan bu.

Zil çalıyor ve herkes kapıya doğru çılgınca bir koşu yapıyor, koridora akın eden bir kitle. Ayrılmadan önce hala eşyalarını toplayan birkaç kişi dışında, ben de dahil. Ve Rowan.

Son eşyalarımı sırt çantama tikiştirip fermuarını çekerken kendime, sadece sakatlığı yüzünden yavaş olduğunu söylüyorum. Sırt çantamda

benimle bir ilgisi yok.

Sırt çantamı omzuma atıp ona doğru ilerliyorum, yanından geçerken kenara çekiliyorum ve bana doğru baktığında ona zayıf bir gülümseme sunuyorum.

"Blazer ceketini sana geri vermeyi düşündüm," diyorum ona, sırt çantamı bana en yakın masanın üzerine bırakarak omuz silkmek.

"Sende kalsın," diyerek beni duraksattı. "Yine de kampüste o etekle yürümek zorundasın."

Blazer ceketini yavaşça yerine çekiyorum, çok mu kaba yoksa normal mi davrandığından emin değilim. Tanrım, gerçekten söyleyemem. "Teşekkür ederim. sen."

"Biz ortağız." Bariz olanı söylüyor. "Biliyorum."

Omuz silkiyorum. "Bu bir sorun mu?"

"Senin için mi?" diye fırlatıyor

bana. "Önce ben sordum."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, karıştırıyor. Her nasılsa, hâlâ mükemmel görünüyor. Mükemmel derecede muhteşem. "Hayır."

Gülümsemem geri geldi ve her zamankinden

daha büyük. "Güzel." "Yine de aklına komik fikirler gelmesin."

"Ne gibi?" Gülümseme gitmiş, yerine kaşlar çatılmıştı.

"Aptalca davranma ve... bilirsin işte. Bana aşık ol."

Ona aşık olmak mı? Ciddi mi? "Merak etme. Öyle bir şey olmayacak."

Kaşları çatıldı. "Değil mi?"

"Hiç de değil." Başımı sallıyorum. "Sana aşık olmayacağım çünkü bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Neyi yapabilir?"

"Aşk." Omuz silkiyorum. "Hayatım boyunca bana hiç gösterilmedi, o zaman nasıl karşılık verebilirim ki?"

Ben aşka bayılırım ve Rowan'a yıllardır deli gibi aşığım. Ama aşk? Bu büyük ve korkutucu bir şey ve gerçekte nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sanki itirafım onu şok etmiş gibi bana göz kırpmıyor. Belki de şok etmiştir. "Peki ya ailen?"

"Aslında hiç yok."

"Kardeşlerin var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Peki ya ailen?"

"Benim için endişelenemeyecek kadar kendi hayatlarına gömülmüş durumdalar." Bunu ona daha önce söylemiş olabilirim, ama unuttu mu?

İfadesi doğrudan tiksintiye dönüşür. "Sen neden bahsediyorsun? Sen onların çocuğusun."

"Biliyorum, değil mi? Ama onlar böyle işte. Bazen beni neden yanlarına aldıklarını merak ediyorum." Sırt çantamı alıp omzuma atıyorum. "Yarın görüşür müyüz?"

Sadece bana bakıyor, bakışları yüzümde geziniyor ve bir şey söylemek istiyor ama fikrini değiştiriyor gibi görünüyor

son saniyede. "Evet. Görüşürüz."

"Ceketini sana geri getireceğim." Sınıftan çıkmaya başlıyorum, açık kapı aralığında durup omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Rowan'ı bana bakarken bulmak için, kaşları birbirine çekilmiş, yakışıklı yüzünün her yerinde sevimli bir şaşkınlık yazılı.

Hmm. Sanırım onu şaşırttım.

SEKİZ

Rowan

Yemekten sonra kendimi buz gibi bir kayıtsızlık patlamasına hazırlayarak kuzenimi arıyorum ve o da beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Neden beni hafta içi saat sekizde arıyorsun?" Bu August'un her zamanki selamlaması, her zaman çok sıcak ve açık.

Ha.

"Ne yani, sabah erkenden yatağa giren yaşlı bir adam mısınız? hafta içi?" Ona bok veriyorum çünkü bu onu etkisiz hale getirmenin tek yolu. Babam August'u "kırılması zor bir ceviz" olarak tanımlıyor.

Ben söyleyeyim. Adam hiç çatlamıyor. Asla.

"Hayır. Bir şey istemediğin sürece beni asla böyle durup dururken aramazsın." Bir an duraksıyor. "Ne istiyorsun?"

"Eğer zamanın varsa benim için biraz araştırma yapmanı istiyorum. zaman." Masa sandalyeme yerleşip dizüstü bilgisayarımı açıyorum, giriş yapıyorum ve doğrudan Google'a girip daha önce yaptığım arama sayfasını açıyorum.

"Kimin üzerine?"

August bilgi toplamak için başvurduğum kişi haline geldi. Sylvie teyzesinden aldığını iddia ettiği hacker eğilimleriyle bu işte gerçekten çok iyi. Bana söylediklerinin doğru olduğundan şüphe etmem. Oldukça sinsî biri. Lancaster Prep'e gittiğinde bilgisayar sistemine girip notları falan değiştiriyorlar.

Şansa bak.

"Winston ve Marietta Hartley Thomas." Bakışlarım bahsettiğim çiftin fotoğrafı. Yaşlı insanlar için çekiciler, bunu kabul ediyorum. İnternette anladığım kadarıyla, adam büyük bir finans adamı ve kadın da adamın parasını harcamak ve çeşitli sosyal etkinliklerde adamın koluna takılmak dışında bir bok yapmıyor.

Bells'in bana daha önce söylediklerinden sonra, onlardan ilk görüşte nefret ediyorum.

August yazarken tuşların tıkırtısını duyuyorum ve bekliyorum. Ben bulduğum sıkıcı makaleler arasında gezinirken o ne keşfedecek diye sabırla bekliyorum. August hangi arama motoruna ve erişime sahip olursa olsun, çok daha fazla bilgi keşfediyor.

benim yapabileceğimden daha fazla. İşte bu yüzden onu arka cebinizde tutmanız iyi olur. Korkunç gizli arama yetenekleri eşsizdir.

Bir noktada bana "Bu ikisini neden umursuyorsun?" diye soruyor.

"Kızlarıyla aynı okula gidiyorum." "Onun

için ateşli mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Uh huh." Diğer uçtan birkaç tıklama sesi geliyor. "E-postanı kontrol et. Seninle Zoom yapmak istiyorum."

Gelen kutuma giriyorum ve bana gönderdiği Zoom bağlantısını açıyorum. Birkaç saniye içinde kanepesinde oturan August'la karşı karşıya geliyorum, odadaki tek ışık dizüstü bilgisayarının ışığıydı. Kaşlarını çatıyor, ki bu onun için normal bir bakış, ve fark ediyorum ki Son birkaç yıldır kendimi ona benzetiyorum.

"Ekranımı sizinle paylaşacağım." Birkaç tıklamadan sonra ekranında Winston'ın büyük bir fotoğrafı belirir Marietta ve Marietta bir partide birlikte dururken, adam smokin giymiş ve kadın siyah pullu bir elbise giymiş, ikisi de sahte gülümsemeler takınmış ve kadehlerini kaldırmışlar. "Bu ikisi Manhattan'ın en seçkinleriyle takılıyor." "Değerleri ne kadar?"

"Yaklaşık olarak..." Bir an sessizleşmeden önce tekrar tıklamaya başlıyor. "Aşağı yukarı yirmi beş milyon."

Lancaster'larla kıyaslandığında, bu çok fazla bir şey gibi gelmiyor.

"Şu anda nerede yaşıyorlar?" Bunu anlayamadım, bu da sinir bozucuydu. New York'ta yaşıyorlarsa ve Arabella'yı bilerek görmezden gelirim, onlar için gelebilirim.

Düzelteyorum. Onlar için geleceğimi biliyorum. Kızlarını incitmek, bir köpek yavrusunun karnına tekme atmakla eşdeğerdir. Bu insanları düşündüğümde, tek görebildiğim kırmızı.

"Hong Kong."

"Hong Kong mu?" Tekrar ediyorum.

"Dünyanın finans başkenti. Yine de sık sık New York'a geri dönüyorlar."

"Ne sıklıkla?"

"Umm... geçen hafta buradaydılar. İkisi için de kısa bir konaklama."

"Ve onu görmeye bile çalışmadılar," diye

mırıldandım. "Kim?"

"Kızları."

"Becermek istediğin kişi."

"Onu becermek istemiyorum," diye neredeyse homurdanıyorum, bu da August'u sadece güldürüyor.

"Hı hı. Tabii. Yoksa neden onun boktan ailesine kızgın olasın ki?"

O haklı. Arabella'yı sıradan bir sikiş olarak gördüğümden değil. Gerçekten mi? Ben hiçbir kızı öyle görmüyorum. Ama ona farklı biriymiş gibi bakıyorum.

Sanki önemliymiş

gibi. Sanki özelmiş

gibi.

Bu da ne demek oluyor? Kimsenin özel olduğunu düşünmüyorum. Ama ben öyleyim.

ona karşı korumacı. Anormal derecede. Bütün gün kampüste ve sınıfta benim ceketimi giyerek dolaştığını görmek? Bir iddia gibi hissettim. Sanki insanlara "*hey, o benim*" der gibiydim.

O bana ait.

Ama bu imkansız. Kimse kimseye ait değildir ve o katılıyorum. Ona karşı böyle bir his beslemediğim halde ona karşı bu kadar sahiplenici olmam büyük bir cüret.

Onun için ne gibi hissediyorsun? Beynim

bana soruyor. Bunu açıklamaya

başlayamıyorum bile.

"O iyi bir kız ve ailesi onun yanında olmadığı için kendimi kötü hissediyorum." Bunların hepsi doğru, sadece hepsi benim doğrularım değil.

August hâlâ yazmaya devam ederken, "Bu tam bir saçmalık," diye mırıldanıyor. "Ama onun ailesini değiştiremezsin. Olan oldu artık."

"Bunu biliyorum," diyorum sinirli bir şekilde. "Sadece merak ediyorum. Kimler

Bu insanlar? Neden bu kadar boktan ebeveynler? Onlarla nasıl bir hayatı oldu?"

"Arabella Margaret Hartley Thomas'tan mı bahsediyorsun?" August'un sesindeki eğlence apaçık ortadadır.

"Evet," diye ısııyorum.

"On yedi yaşındayım. Doğum günü 29 Kasımth - hemen yaklaşıyor. İngiliz babası ve Amerikalı annesinin çocuğu olarak Londra, İngiltere'de doğdu. Prenses Diana'nın uzaktan kuzeni olduğu söyleniyor."

Etrafında dönen kraliyet söylentilerinin bir nevi teyidi. "Bu o."

"Gençken dünyanın her yerinde yaşadı. İngiltere. ABD. Japonya. Babası bir şirketten diğerine koşturup duruyor."

August sessiz bir şekilde

Bilgi. "Beşinci sınıftan beri yatılı okullarda okuyor."

"Beşinci sınıf mı?" Biz gündüz okullarına giderdik. Her gece eve gelip ailemizle birlikte olurduk ve sadece Lancaster geleneği olduğu için lise birinci sınıftan itibaren yatılı okula giderdik. "Bu genç."

"On bir yaşında ve tek başına. İlk yıllarda birkaç farklı okula gitti ama birinci sınıfta LP'ye geldiğinde sabit kaldı. Bu Mayıs'ta sizinle birlikte mezun olacak." August birkaç tuşa daha dokunuyor. "Hartley Thomas ailesi hakkında bilgi edinebilmeniz için size bağlantılar gönderiyorum."

"Teşekkür ederim." Telefonumu sıkıca kavıyorum, mesaj bildirimlerimin titreşimini hissediyorum. "Bu işi bu kadar çabuk hallettiğin için minnettarım."

"Aile bunun için var. Başka bir şeye ihtiyacınız var

mı?" "Hayır-"

"Şükran Günü'nde görüşürüz." August, ben başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdı.

Tipik.

Mesajlarıma giriyorum ve ilk linke tıkladığımda Arabella'nın babası ve finans sektöründeki muazzam başarısı hakkında bir makale olduğunu görüyorum. Karısından kısaca bahsediliyor. Kızlarından daha da kısa, tekil bir şekilde bahsediliyor, ama hepsi bu.

Sıradaki makale, İngiliz kırsalındaki evlerinin yer aldığı bir dergiden. Yaklaşık sekiz yıllık.

Arabella dokuz ya da on yaşlarında ve birkaç fotoğrafta yer alıyor. Özellikle bir tanesinde, neredeyse tamamen sıra sıra fırırlardan oluşan kısa beyaz bir elbise giyiyor. Eteği, korsajı ve kolları fırırlı. Saçları

Beyaz saç bandını geriye doğru çekmiş ve kameraya bakarken küçük yüzünde bir ciddiyet var. Gözlük takmıyor ama gözlerini kısıyor ve acaba görebiliyor mu diye merak ediyorum.

Acaba mutlu muydu? Mutlu gibi görünmüyor.

Kalbim gerçekten sempati duyuyor ve bu hiç olmuyor. Tam olarak ne zaman sakın halimden huysuz bir orospu çocuğuna dönüştüm-

Bu bir yalan. Tam yerini saptayabilirim. Bir kızın hatasıydı. Artık Lancaster Prep'e bile gitmeyen, benden bir yaş büyük olan ve sadece Lancaster'lı olduğum için benimle oynayan bir kız. Beni önemsiyormuş gibi davranırken, arkamdan başka bir adamla yatıyordu. Ona o kadar aşkıttım ki ihanetini öğrendiğimde kendime bir daha asla dedim. Çok gencim ve hayatımızın bu noktasında çok vefasızız. Beklemeyi ve üniversiteye gittiğimde bir kadın bulmayı tercih ederim, tabii gidersem. Belki aynı sosyal çevrenin parçası olan bir kadınla tanışırım. Yaşadığım bu hayatı anlayan, çünkü çok fazla kişi yapmıyor.

Bells yapardı. O da bunu yaşıyor. Gerçi kimsenin benim ailem gibi parası yok.

Arabella'nın ev içi makalesinden başka bir fotoğrafını buluyorum. Kocaman yatağının üzerinde oturuyor, pembe kadife yorgan o kadar kalın ki fotoğrafta dokusunu görebildiğime yemin edebilirim. Odası bir peri masalından fırlamış gibi ve acaba onu seviyor muydu? Çocukken orada hiç vakit geçirebildi mi, her zaman yatılı okula gönderildiğini düşünürsek.

Muhtemelen hayır.

DOKUZ

Arabella

İYİ BİR GECE UYKUSU ve küçük bir tavır değişikliğinden sonra, bu sabah kendimi daha iyi hissediyorum. Kendi güvensizliklerime ve bir çocukla ilgili endişelerime o kadar da kapılmadım. İyi tarafından bakarsak? Dün tam bir felaket olmasına rağmen birkaç şey lehime işledi ve şu anda Rowan'ı aramak için kampüs boyunca ilerlerken o şeylerden birine tutunuyorum.

Bugün olması gereken yerde. Hala ne olduğunu bilmiyorum. Dün her zamanki gibi binanın önünde beni beklemiyordu ama şimdi onu her zamanki gibi arkadaşlarıyla takılırken görüyorum. Hepsi gülüyor ve sohbet ediyor. Onların ortasında dururken, ifadesi ciddi, bakışları arıyor. Beni mi arıyor?

Tabii ki hayır.

Üniformasının ceketini tutuşumu ayarlayarak ve kendime bunu yapabileceğime dair zihinsel bir moral konuşması yaparak ona doğru yürüyorum, Rowan'a yaklaşırken arkadaşlarının yanından geçiyorum ve tam önünde duruyorum.

"İşte ceketin." Sesimi sessiz ve ölçülü tutuyorum, her zamanki modum olan çok heyecanlı davranmak istemiyorum

Rowan'ın yanındayken. Ceketini ona uzattım. "Dün giymeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Kendisine ait olan giysiye bakmıyor bile. Onun yerine bakışlarını benimkilerden ayırmıyor ve beni büyüüne kaptırıyor. Onun güzel yeşil gözlerine sonsuza dek bakabilir ve bundan asla bıkmayabilirdim. "Onu hemen vermek zorunda değildin geri."

Neden her noktayı benimle tartışıyor? Sadece lanet ceketini alıp teşekkür etmeli.

"İstedim. Unuturum diye korktum." Ona itirmeye çalışıyorum ama yine de almıyor, bu da biraz sinir bozucu. "Ayrıca, odamda dağınıklık yaratıyor."

Bu en büyük yalan. Evet, temizim ve odamdaki her şeyin bir yeri var. Dağınık şeyleri sevmem. Bu, hayatım boyunca yatılı okulda ya da annemle yaşamamdan kaynaklanıyor, Tanıdığım en yaygaracı insan.

Her zaman söylediği şey, *temizliğin dindarlığın yanında olduğudur*. Ailemin dindar insanlar olmadığını düşünürsek bu çok komik.

"Ben dağınığım, ha?" Sesi... eğlenmiş gibi?

Tuhaf.

"Sen dağınık değilsin. Ceketin öyle." Ceketini neredeyse geniş göğsüne bastırıyorum. Vücudunun sıcaklığının ellerime sızdığını hissedebiliyorum ve ellerimi onun üzerinde gezdirmeye fırsatına sahip olmak için her şeyimi verebilirim. Bir kez başladığımda asla duramayacağımı biliyorum. "Tekrar teşekkür ederim. Bana ödünç vermeniz çok hoştu."

Callahan'ın, Rowan için kimsenin söylemeyeceği tatlı kelimesini kullanmama kıkırdadığını duyuyorum. Zaten bu yüzden o kelimeyi seçtim.

"Bir şey değil." Sonunda ceketini alıyor, dikkatini bana vermeden önce ellerinin arasında tuttuğu cekete bakıyor. "Gerçi şu anda onunla ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Odana mı götüreceksin?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Oldukça uzak ve ayak bileğim beni rahatsız ediyor," diye itiraf ediyor.

İtirafı karşısında şok oldum. Acı çektiğinde bunu söyleyecek biri değildir. "Senin için geri almamı ister misin?"

"Yapmak zorunda değilsin-"

"İsterdim. Ne de olsa onu yanımda getiren bendim." İtiraz edemeden ceketini elinden alıyorum. "Şimdi geri götüreceğim. Kapı kodunuz nedir?"

Tüm yurt odalarında giriş için bir tuş takımı kodu vardır.

"Derse geç kalmayacak mısınız?"

Telefonumu kontrol ettim. "Hâlâ on iki dakikam var.

Yapabilirim." "Sana kodumu mesaj atarım."

Kaşlarımı çattım. "Numaram sende yok."

"Ah, ama ben biliyorum." Birkaç saniye içinde telefonum titriyor ve tanımadığım bir numaradan mesaj geldiğini görmek için kontrol ediyorum.

Ona bir bakış gönderiyorum, nasıl sahip olduğuna şaşıyorum. "Numaramı nasıl aldın?"

"Benim de kendi yöntemlerim var," diyor, gülümsemesi yavaş. Kıpırdamadan dur hızla atan kalbim. "O ceket zamanında bırakacaksan koşsan iyi edersin."

Başka bir şey söylemeden kampüs boyunca Lancaster ailesinin sütlerinin bulunduğu binaya doğru koşmaya başladım. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ve geçen her saniye merakım daha da artıyor. Rowan Lancaster'ın odasında olacağım.

Tek başına.

İki dakikadan kısa bir süre içinde kendimi onun yurt odasında buluyorum ve kapının girişinde durup her şeyi içime çekiyorum. Oda çok büyük. Lancaster ailesinin tamamı farklı bir binada kalıyor.

Buraya geldiklerinde odaları bizimkinin iki katı büyüklüğünde oluyor. Benim de kendi özel odam var ve benimki Buna kıyasla bir dolap büyüklüğünde.

Kıskandım. Tüm kıyafetlerimi saklayabileceğim çok fazla oda var ve çok fazla kıyafetim var. Bazıları çok fazla diyebilir, ama modaya bayılıyorum, bu yüzden kendime bunun benim tek hoşgörüm olduğunu söylüyorum. Ve çok fazla yok.

Telefonumu kontrol ederek Rowan'ın odasına hızlıca göz atmaya karar veriyorum, ancak onun eşyalarını asla karıştırmam. O kadar cesur değilim ve birinin benim eşyalarımı karıştırmasını da istemem. İnsanlara her zaman sana nasıl davranılmasını istiyorsan öyle davranman gerektiğine inanırım.

Odasında dolaşıyorum, yatağının ayak ucunda durup nasıl başaramadığını not ediyorum. Yorgan kalın ve siyah, çarşaflar koyu gri ve her gece yattığı yere uzanmak geliyor içimden...

Ama bu ürkütücü. Ben saplantılı bir sapık değilim.

Küçük bir endişeyle bağlantılı banyosunu kontrol ediyorum ve temiz olduğunu görüyorum, bu da içimi rahatlatıyor. Şifonyerinin üstünü tarıyorum ve hiçbir kişisel eşya olmadığını görüyorum. Ailesinin, en yakın arkadaşlarının ya da bir kızın fotoğraf çerçevesi bile yok. Dizüstü bilgisayarını masasının üzerinde açık bırakmıştı ve hiç düşünmeden boşluk çubuğuna dokunarak ekranın aydınlanmasını sağladım. Bir giriş var sayfasını açıyor ancak sayfa hata veriyor ve tarayıcısındaki açık sekmeleri göstermeye başlıyor.

Gözlerimi kırıştırarak en son baktığı sayfayı incelemek için eğildim. Bir mimarlık ve iç tasarım dergisinden bir makale ve evi hemen tanıyorum.

Eskiden aileme aitti. Ve görünen fotoğraf benim, prenses yatağında otururken, prenses yatak odamda, hiç evde olmadığım için asla tadını çıkaramadım.

Bu fotoğrafıma bakarken kalbim sızlıyor. Gülümsememe rağmen gözlerim ne kadar üzgün görünüyor. Gerçi gülümsemem çok büyük değil ve dişlerimi göstermiyorum.

Tanrım, perişan görünüyorum. Çok ciddi bir çocuktum. O zamanlar hayatımda gerçek bir neşe yoktu. Biraz daha büyüdüğümde ve ortaokulda terapiye gittiğimde, kendi neşemi kendim yaratmam gerektiğini fark ettim. Kıyafetler beni mutlu ediyor. Arkadaşlarım. Rowan'a olan aşkım bile.

Saati kontrol ettikten sonra ceketini yatağının üzerine atıp oradan uzaklaşıyorum, aceleyle matematik ve fen binasına geri dönüyorum ve son zili kaçırmamak için dua ediyorum. Aklım sorularla dolu, Hiçbirini soramam çünkü o zaman bilgisayarını karıştırdığımı ve tarayıcısını bilmediğimi itiraf etmek zorunda kalırım. geleceğini düşünmüştüm. Hiç gelmediler.

Sanki kader beni kontrol ettiğini görmemi istedi. Ama neden? Neden umursuyor? Ben neden önemliyim? Daha önce hiç ona karşı hissettiğim gibi hissetmemiştim. Flört ve şakalaşmalar eğlenceli.

Ama benim için her zaman küçük bir anlamı olsa da, onun için hiçbir zaman bir şey ifade etmiyor gibiydi.

İyi, küçük bir şey değil. Bu büyük bir şey. Ve şimdi yeni keşfim daha da büyük bir şey gibi hissettiriyor.

Rowan Lancaster benim hakkımda daha fazla şey bilmek istiyor. Bir şekilde ailemle ilgili o eski makaleyi bulmuş ve kontrol etmiş. Okumuş mu? Ailemin ne kadar gösterişçi ve paraya aç olduğunu söyleyebilir mi? Ne kadar duygusuz ve soğuk?

Muhtemelen hayır. Eminim makale onları iyi bir ışık altında göstermiştir. Herkes Hartley Thomas'ların toplum içinde dolaşan ve haklarında asla kötü bir şey söylenmeyen harika bir çift olduğuna inanıyor. Acaba iş ortakları ve sosyal çevreleri ne kadar ihmalkar ebeveynler olduklarını öğrenseler ne olurdu?

Nefes nefese kalmama rağmen istatistik dersine iki dakika kala girebildim. Tanrıya şükür bugün normal mokasen ayakkabı giydim. Miu Miu makosen ayakkabılar ve bir servete mal oldular ama yine de. Rahatlar ve içinde koşmak şaşırtıcı derecede kolay.

Rowan masasından beni fark ettiğinde "Gelmişsin," diyor.

Oturduğu yerin önünde duraklıyorum, masama gitmeye isteksizim. Rowan'ın bana küçük bir hakaret savurmadan ilk benimle konuştuğu bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum. "Yaptım. Hem de ayıracak birkaç dakikam varken."

Yüz ifadesi ciddileşir. "Bunu benim için geri aldığınız için teşekkür ederim. Normalde kampüste dolaşmakla ilgili bir sorunum yok ama bilirsiniz."

Giydiği hantal botu işaret ediyor.

"Anlıyorum. Bir şey değil." Ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum, neredeyse gördüğümü söyleme ihtiyacıyla dolup taşıyorum

bilgisayarında ne

olduğunu. Ama

yapamam.

"Eşyalarımı karıştırmadın, değil mi Bells?"

"Kesinlikle hayır." Şüpheli görünmemeyi umarak başımı tekrar tekrar sallıyorum.

Rowan bir an beni düşünüyor, değerlendirici bakışları yüzümde geziniyor, sonra bakışlarını indirip kıyafetimi kontrol ediyor. "Bugün oldukça dikkat çekicisin."

Her zamanki beyaz düğme yerine, lacivert yeleşimin altına sıcak pembe bir tane giyiyorum. Şahsen lacivert ve pembenin bir arada görünmesini seviyorum ama tabii ki kıyafet kurallarını çiğniyorum. Yine de mümkün olan en az saldırgan şekilde.

"Bu renge ince mi diyorsun?" Gömleğimin yakasına dokunuyorum.

"Dün kışını eteğinden dışarı sarkıtmana kıyasla çok ince." Sırıttıyor. Gerçekten sırtttıyor.

Bayılmamak için masasının kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Zil çalarak beni masama doğru itiyor ve ben paltomu çıkarırken Bayan Guthrie'nin kıyafetime bakarkenki yorgunluğunu hissedebiliyorum.

"Sıcak pembe mi, Arabella? Ciddi misin?"

"Ciddiyim," diyorum başımı sallayarak, hayattaki seçimlerimden pişmanlık duyacak değilim. "Beğenmedin mi?"

Uzun süre acı çekmiş gibi bir iç çeker. "Görmemiş gibi yapacağım."

"Mükemmel." Birbirine kenetlenmiş ellerimi sıramın üzerine koyuyorum, aklım bir yandan da uslu bir öğrenci gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum
Rowan'ın az önce bana sırttığı gerçeğini anlamaya çalışmakla meşguldüm. O güzel gülümsemenin görüntüsü bana hissettirdi.

Benim hakkımda araştırma yaptığını fark ettiğimde içim nasıl da ısındı. Saklayacak bir şeyim yok. Gerçekten hiç sırrım yok, onun öğrenmesini istemediğim bir sır dışında.

Ona sırılsıklam aşık olduğum gerçeği.

Tiyatro dersinden yeni çıkmıştım ve birinin adımı seslendiğini duyduğumda yemekhaneye doğru gidiyordum.

"Arabella, işte buradasın! Her yerde seni arıyordum!"

Başımı kaldırdığımda Lydia'nın bana doğru geldiğini görüyorum, masal prensesi yüzünü aydınlatan güzel bir gülümseme. Duraklıyorum, su çeşmesinin yanında onu bekliyorum, gülümsemem gergin ve sinirlerim yıpranmış.

Onunla konuşmaktan hoşlanmıyorum. Onunla ilgili bir şey beni geriyor. Belki de beni rahatsız eden mükemmeliyetçiliğidir.
Orada bir yerde gizli bir kusur olmalı.

"Merhaba Lydia," diye selamlıyorum onu tam karşımda dururken.

Açlıktan ölüyorum ve öğle yemeği yemek için can atıyorum ama o beni oyalıyor. Tabii ya.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim acaba?" Başını yana eğiyor, o güzel sarı saçları omzunun üzerinden dökülüyor.

"Arkadaşlarımla buluşmam gerek." Bu şimdiye kadarki en zayıf bahane ve o da beni anlıyor.

"Uzun sürmez." Gülümsemesi aydınlanıyor. "Seninle bir anlaşma yapmayı umuyordum."

"Anlaşma mı?" Kaşlarımı çatıyorum. Elimde onun isteyebileceği ne var ki?

"Evet." Başını sallıyor. "Amerikan Hükümeti'ndeki ortağınızdan vazgeçeceğinizi ve onun yerine Rowan'la çalışmama izin vereceğinizi umuyordum."

"Oh." Sesim boş çıkıyor. Bunu tamamen unutmuşum. Rowan'la iki derste proje ortağı olduğumuzu fark ettim, ki bu biraz çılgınca. Ve harika.

"Evet, *oh*. Seni şanslı sürtük. Tanrım, çok ateşli." O benim dürtüyor iyi arkadaşmışız gibi davranıyor ve komik olmaya çalışıyor ama sanırım Rowan'ı ondan kaptığım için gerçekten bir sürtük olduğumu düşünüyor. "Rowan'a karşı bir şeyler hissetmiyorsun, değil mi?"

Herkesin Rowan'a karşı bir şeyler hissettiğini bildiğini sanıyordum ama belki Lydia bunun farkında değildir. Yıllardır pek konuştuğumuz söylenemez. Kesinlikle arkadaş olarak görebileceğim biri değil ama onu bir düşman olarak da görmüyorum.

Belki de ona böyle bakmaya başlamalıyım...

"Biz... arkadaşız." Kulağa kötü geliyor ama Rowan'la paylaştığımız şeyi başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Gerçekten mi?

Pek bir şey paylaşmıyoruz.

"Gerçekten mi?" Sesi şüpheyile doluydu. "Bu çok komik. İkinizi hiç birlikte görmedim."

"Bizi daha birkaç gün önce öğle yemeğinde yemekhanede gördün," diye hatırlatıyorum ona, sesim buz gibi. "Birlikte."

Lydia bana göz kırpmıyor, yüzünde hâlâ o gülümseme var. "Sadece arkadaşız o zaman, hmm? Yani proje için *arkadaşı*ndan vazgeçmenin bir sakıncası yok mu?"

Arkadaş kelimesini söylerken parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor.

"Aslında, umursarım." Gülümsemem de en az onunki kadar yapmacık. "Rowan ve ben birlikte iyi çalışıyoruz."

"Hmm."

Lydia'nın tüm söylediği bu. Hmm. Bu tek seste çok fazla şüphe ve sıkıntı var. Beni teşvik ediyor.

"Ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz," diye ekliyorum, bir büyükanne gibi konuşarak.

"Row'u ne zaman biriyle görsem, onların arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünmüyor," diyor Lydia.

Gözlemci çünkü değerlendirmeleri yüzde yüz doğru.

"O benimkini seviyor." Kendimden emin görünmeyi umarak çenemi kaldırıyorum. Sanki neden bahsettiğimi biliyormuşum gibi. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm Lydia."

Gülümsemesi kayboluyor, bakışları sağıma kayıyor ve işte o zaman onu hissediyorum. Arkamda bir varlık beliriyor, kokusu havada asılı kalıyor. Dizlerimi kilitliyorum ki

Bayılmak gibi aptalca bir şey, içten içe konuşmamızı ya da onun hakkında söylediklerimi duymaması için dua ediyordum.

"Ne zaman bırakacağını bilmiyorsun, değil mi?" Rowan Lydia'ya soruyor ve midem ayak parmaklarıma batıyor.

Kesinlikle konuşmamıza kulak misafiri oldu.

Lydia'nın aşırı neşeli ifadesi geri döndü, gözleri sihirli bir şekilde parlıyor. Bunu nasıl yapıyor ki? "Ne yapıyorsun? ne hakkında konuşuyorsun?"

"Sana Arabella ile çalıştığımı söylemiştim ve işte buradasın, "Onu seninle değiştirmeye mi çalışıyorsun?" Şaşırmış gibi görünüyor, ama gerçekten şaşırmamalı. Bu kampüste çok popüler biri. Bu tür şeylerin daha sık olmamasına şaşıriyorum.

"Yapmaya çalıştığım şey bu değildi-"

"Kes saçmalamayı, Lydia."

Sesi karanlık. Neredeyse tehditkâr. Ve yüzündeki ifadeyi hissedebiliyorum. Bir kızgınlık. Bir kaş çatma. Adına ne dersiniz deyin, korkutucu olduğunu biliyorum ve bana yönelik olmasını istemezdim.

Lydia bir adım geri çekildi, neşeli halinin tüm belirtileri bir anda kayboldu. "Benimle bu şekilde konuşamazsın."

"Kim demiş?" Omuz silkiyor, bana bir adım daha yaklaşıyor ve elini hafifçe omzumda hissettiğimde neredeyse soluyorum. "Arabella'yı rahat bırak. O benim Amerikan Hükümeti'ndeki ortağım. Seninle çalışmakla ilgilenmiyorum."

Lydia çenesini oynatıyor, bakışları benimkine kayıyor. Oradaki kızgınlığı görebiliyorum. İsteddiği şeyin reddedilmesinden mutlu değil. Daha mı kötü? İsteddiği kişinin

başka birini seçmek. "Görünüşe göre bir hata yapmışım. Çünkü gerçekten mi? Ben de artık seninle çalışmak istemiyorum."

Biz bir şey söyleyemeden kaçıp gidiyor ve o gider gitmez Rowan elini bırakıyor, bu da dokunuşunu hemen özlememe neden oluyor.

"Geri çekilmesi gerekiyor," diye mırıldanıyor.

"Sanırım Lydia senden hoşlanıyor." Yüzümü ona döndüm, Önümde bu kadar yakın durması beni şaşırttı. Göğsüm onunkine değiyor ve yemin ederim bu kısa temas yüzünden tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

"İlgilenmiyorum."

"Görünüşe göre, kimseyle ilgilenmiyorsun." Dün arkadaşlarımla yaptığım konuşmayı düşünüyorum. Onun benden hoşlanıyor olabileceğinden nasıl şüphelendiklerini.

Lütfen.

Lütfen?

Oh, durmam gerek.

"Bu doğru değil." Sesi belli belirsiz savunmacı geliyor.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatıyorum, meydan okumaya hazırım. "Lise hayatımız boyunca hiçbir kızla çıkmadın."

"Belki de flört hayatımı gizli tutuyorumdur."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Burada hiçbir şey özel değildir Rowan. Özellikle de kimin kiminle çıktığı."

"Belki de kızlarla çıkmıyorumdur." Gülümsemesi hınzırca ve eğilip ağzını neredeyse kulağıma dayıyor. "Belki de sadece onları."

Bu kadar yakından fısıldanan küfürlü kelimeyi duyunca keskin bir nefes alıyorum. Yavaşça geri çekiliyor, yüzünde hala o yaramaz gülümseme var ve ben kendimi tutamıyorum. Göğsüne bir tokat atıyorum, parmaklarımın temas ettiği yer karıncalanıyor.

"Çok kabasın," diye azarlıyorum, sesim zayıf çıksa da.

Benim sorunum, kulağıma tekrar fısıldarsa çok sevinirim. Kulağıma fısıldadığı şeyle ilgili tamamen iğrenç bir şey söylese bana yapmak istedi. Benimle. Her neyse. Bunu yiyip bitirirdim.

Kıkırdıyor, zengin, sıcak ses içimde bir şeyler yapıyor ve aramızda kavga olmadığını fark ediyorum. Sadece flört ediyoruz.

"Hoşuna gitti."

Tanrım, aklımı okuyabiliyor mu? Belki de vücut dilim çok açıktır. Muhtemelen kolay biri olmadığımı düşünüyordur. Yakınından bile geçmiyorum. Cinsel deneyimim çok sınırlıdır. Yani, Seks yaptım ama berbattı ve muhtemelen sayılmaz.

Evet, sayılır. Ne yazık ki.

"Kaç kızla birlikte oldun peki?" Ona soruyorum. "Nasıl birlikte oldum?"

Bilerek mi kalın kafalı davranıyor?

"*Birlikte* olmak, *seks yapmak* demek." Ona sakince gülümsüyorum, yüzünde gördüğüm şaşkınlığa gülmeme ramak kaldı. Sanmıyorum ki

Bu soruyu sormamı bekliyordu. "Söyle bana Rowan. Kaç kişi?"

ON

Rowan

Gerçekten bana bunu mu sordu? Ona cevap verecek değilim.

"Biriyle seks yaptın mı?" Cevabının ne olacağından emin bir şekilde ona geri atıyorum. Ya cevap vermeyecek ya da bakire olduğunu itiraf edecek çünkü öyle olmak zorunda. Onu bu kampüste kimseyle görmedim ya da aşk hayatı hakkında bir fısıltı bile duymadım. Çünkü öyle bir şey yok. Bundan eminim.

"Evet." Yanıt verirken tereddüt bile etmeden başını sallıyor.

"Gerçi uzun zaman önceydi ve o kadar da iyi değildi."

Arabella burnunu kıvrarak küçük bir yüz ifadesi takınır.

"Bekle bir saniye..." Şaşkınlık üzerime çökerken az önce söylediklerini düşündü. "Seks yaptınız ama Uzun zaman önce mi? Yaşlandığımız falan yok,

Bells." "Bunu biliyorum."

"Peki ne kadar zaman öncesinden bahsediyorsun?"

"Birinci sınıftan sonraki yaz."

"Birinci sınıf mı?" Bu ne lan? Ben hala her gece arkadaşlarımla video oyunları oynuyor ve internette bedava porno videolara 31 çekerken Arabella aslında Sevişmek mi?

"Evet." Başını sallıyor, ifadesi ciddi. "En büyük pişmanlıklarımın biri."

"Kiminle seks yaptın?" Sormadan edemedim. "Bentley Saffron Jones."

"Ne oluyor lan? Bu da kim?"

"Bentley Saffron Jones'u tanımıyor musun?" Kaşları havaya kalktı ve öğle yemeği vakti olduğu için çok minnettarım. bu garip konuşmayı yapıyorduk.

"Dürüst olmak gerekirse, bu isim kulağa tamamen uydurma geliyor."

"İnan bana, öyle değil. O gerçek bir insan ve ben ona bekaretimi on beş yaşındayken verdim." Yüzünü buruşturuyor. "Bu çok genç bir yaş, değil mi?"

"Korkunç bir şekilde," diye yankıladım, mutlak bir şok içinde. "Bu tam olarak nerede oldu?"

"Neden bu kadar meraklısın?" Gülümsüyor. Meraklı olduğumu ve tüm detayları öğrenmek istediğimi anladığından eminim ama lanet olsun. Meraklı davranıyorum. Ve o haklı, Saffron Jones denen adamla aralarında geçenler beni ilgilendirmez.

"Çünkü kulağa uydurma bir hikâye gibi geliyor," diyorum ona. Umarım bunu makul bir cevap olarak kabul eder.

"Ben yalancı değilim Rowan. Ama gerçekten bilmek istiyorsan, açıklamama izin ver. Bentley ve ailem çok eski arkadaşlar. A Birkaç yaz önce Bentley'in ailesinin Hamptons'daki evine gittik ve birkaç hafta onlarla kaldık. Çok heyecanlanmıştım.

Kendimi bildim bileli ailemin benimle gerçekten vakit geçirmek istediği ilk yaz gibiydi." Gülümsemesi hüzünle doluydu ve ben de sonunda

O yaz onu hayal kırıklığına uğrattılar. Sanırım onu sürekli olarak hayal kırıklığına uğratiyorlar.

Tanrım, ailesi çok kötü insanlarmış gibi konuşuyor.

"Bentley ve ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz.

Çocuk bezi. Her zaman yakın olduk ama birbirimizden nefret ediyoruz. Diğerleri de mi? Açıklaması zor ama bu kısmı önemli değil. Bir gece dışarıda oturmuş tuzlu havanın tadını çıkarıyorduk, annesinin iyi pinot grigio'suyla sarhoş oluyor ve konu sekse geliyor çünkü tabii ki öyle oluyor. Biz ergeniz, azgınız."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü onun tanımadığım bir pislikle azdığını duymak istemiyorum.

"Bentley bana bakire olduğunu itiraf etti. Ben de bakire olduğumu itiraf ettim ve şarap sayesinde kendimi cesur hissettim.

Bu yükten birlikte kurtulmamızı önerdi, biz de ... kurtulduk." Omuz silkiyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

"Bana o gece bu adamla seks yaptığını mı söylüyorsun?"

"Oh, hayır. Bunun için hazırlandık. Bunu yapmadan önce tabii ki yine sarhoş olduk ve sonra gizlice havuz evine gittik. herkes yatağa gitti. Kırık bir şezlongun üzerinde seks yaptık ve eminim ki onu daha da kıldık." O

Burnunu kırıştırıyor ve ağzından çıkan kelimelere rağmen bu çok sevimli bir şey. "Korkunçtu."

Arabella'nın başka bir erkekle seks yaptığı düşüncesi beni mantıksız ve tamamen beklenmedik bir kıskançlık dalgasına sürüklüyor. Bentley Saffron Jones gibi hayatımda duyduğum en saçma isme sahip biri bile olsa. Sanırım benimle oynuyor.

"Bunda bu kadar korkunç olan neydi?" Beni daha da kızdıracağını bildiğim halde daha fazla ayrıntı isteyerek ona soruyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Bana bakıyor, parmaklarını parmaklarına sürterken gözlerinde ihtiyat parlıyor. dudaklarını büzdü. "Muhtemelen bu hikâyeyi sana

anlatmamalıydım." Yüzündeki pişmanlığı görebiliyorum.

"Merak etme, Bells. Sırrın benimle güvende."

"Aslında bu bir sır değil. Bekaretimi kiminle kaybettiğimi bilmek isteyen herkese söyleyebilirim. Yani, seks sadece sekstir, değil mi? İşin içinde duygu yoktu ve ona aşık değildim. Yakınından bile geçmedim."

Bu kız aklımı başımdan aldı. Umutsuzca aşık olmaya inanan tam bir romantik olduğu hissine kapıldım ve Onun yerine gündelik seksten ve henüz on beş yaşındayken bekaretini bir aile dostuna nasıl verdiğinden bahsediyor. Bu ifşayı aklım almıyor bile.

Ben hâlâ bir şey söylememişken, "Öğle yemeğine gidelim," diyor.

"Tamam."

Onunla birlikte yemekhaneye doğru yürüyorum, bir yandan onun bitmek bilmeyen gevezeliklerini dinlerken bir yandan da seks yaptı ve ben bu adamın neye benzediğini bilmek istiyorum. Onun için ne kadar önemli olabileceğini bilmek istiyorum. Kızlar sadece Bekaretlerini, kurtulmak istedikleri eski bir kazak gibi rahatça teslim ediyorlar. Tanıdıklarım bakirelerine ve sadece deliler gibi aşık oldukları adam bu ödülü kazanabilir.

En azından ben hep böyle düşünmüşümdür. Ama belki de yanılıyordum. Belki Arabella da herkes kadar rahattır ve kışında sopa olan benimdir.

Yemek salonuna girmeden hemen önce koluma dokunarak beni durdurdu. "Az önce sana söylediklerimden sonra benim hakkımda daha az düşünmüyorsun değil mi?"

"Senin hakkında daha az mı düşünüyorum?" Dürüst olmak gerekirse ne düşüneceğimi bilmiyorum. Göğsümü acıtan içimdeki duygu girdabından nefret ediyorum. Bunun onun bakire olmamasıyla bir ilgisi yok, ama onun ... kimin yerine başka bir adamla seks yaptığı gerçeği?

Ben mi?

Saçmalıyorum.

"Evet. Benim bir... fahişe ya da her neyse olduğumu düşünmeni istemiyorum." Dişlerini alt dudağına gömüyor ve lanet olsun, bu çok tatlı.

Neden şu anda yaptığı her şey Sevimli mi? "Sadece Bentley ile seks yaptım. Başka kimse olmadı."

Bu itiraf karşısında hissettiğim rahatlama çok güçlü.

"Yine de beş kez seks yaptık," diye ekliyor.

"Beş kez mi?" *Beş mi?*

Başını sallıyor. "Her şeyi çözmeye çalışıyorduk." "Peki ya siz?"

"Pek sayılmaz." Yumuşak iç çekişine hüzün karışıyor. "Bu işte pek iyi değildi. İyi öpüşen biri de değildi."

"Ziller."

"Evet, Rowan?"

"Başka bir adamla öpüştüğünü duymak hoşuma gitmiyor. Bu adamla seks yaptığını duymaktan da gerçekten hoşlanmıyorum." Kelimeleri ısırarak söylüyorum, göğsüm itiraftan dolayı ağrıyor.

"Bilmiyor musun?" Şaşırdığı her

halinden belli. Başımı sallıyorum.

"Neden?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Evet," diye ısırıyorum.

"Anlamıyorum." Elini kolumdan çeker çekmez bana dokunmasını özlüyorum ki bu çok boktan bir durum. Tüm bu durum berbat. Bunu ona söylememeliydim. Duygularımla kendi başıma başa çıkmalıydim.

İtiraflarının beni rahatsız ettiğini kabul ediyorum.

"Kiminle seks yaptığının ne önemi var?"

İşte ona karşı gerçekçi olma ve bazen onunla seks yapmayı düşündüğümü itiraf etme şansım. Geçmişte yaşadıklarının şu anda onun hakkında hissettiklerim üzerinde herhangi bir etkisi olduğundan değil, sadece ...

Bilmiyorum. Bunu açıklayamam.

"Bakın, cinsel eylemin etrafında bir damga var. ve bu sadece... bu aptalca. Seks yapmak insan doğasında var. Hepimiz üremek için yaratılmışız. Erkekler her türlü kızla seks yapabiliyor ve kimse onları yargılamıyor ama ben Bentley ile seks yapıyorum, Şimdi de benim tanıştığı her erkekle yatan bir sürtük olduğumu düşünüyorsun."

Sesinde acı var ve acaba beni alt etmek için mi kendine sürtük dedi?

"Bu doğru değil. Nasıl hissettiğimi bilmiyorsun. Ve kesinlikle senin bir fahişe olduğunu düşünmüyorum." Günlük kelime dağarcığımanın bir parçası olarak kullandığım bir kelime bile değil.

Yüzündeki rahatlama açıkça belli oluyor. "Tamam, iyi. Yine de hala kızgın görünüyorsun."

"Kızgın değilim." Kolundan tutup onu kendime doğru çekiyorum. Vücutlarımız çarpıştı ve benimki tepki verdi, tıpkı bunun gibi. Her zamanki gibi. Tatlı çiçek kokusu etrafımızda dönüyor ve kıvrımlı yumuşaklığı içimde eriyor gibi. Sanki bir yapbozun birbirine kenetlenmiş iki parçası gibiyiz.

Ki bu tamamen saçmalık. Öyle olduğunu biliyorum. Biz öyle değiliz, Bells ve ben. Gerçekçi olmalıyım.

"O zaman bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle Rowan," diye mırıldanıyor, sesi beni teslimiyete sürüklüyor. "Seks yapmış olmam seni neden rahatsız ediyor?"

Gerçek dilimin ucunda asılı duruyor ve Callahan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize yaklaştığında günahlarımı itiraf etmeye hazır bir şekilde dudaklarımı aralıyorum.

"Rowan! Arabella! İŖte buradasınız." Arabella'yı kısa bir kucaklaŖmaya çekmeden önce sırtıma bir tokat attı. "Masada sizi özlüyorduk, bu yüzden sizi aramam için beni gönderdiler."

En iyi arkadaşımın ortaya çıkıŖıyla içimi bir öfke kaplıyor. "Önemli bir tartışma yapıyorduk," dedim ona, sesim ciddiye.

"Ne hakkında?" Cal sorar.

"VahŖi seks hayatım," diyor Bells ve Cal'i güldürüyor. O da onunla birlikte gülüyor, bakıŖları benimkilere kayıyor ve tek yapabildiğim kaŖlarımı çatmak oluyor.

Kabarıp her tarafa yayılmakla tehdit eden duygularımla savaşıyorum... Cal, Bells ve yoluma çıkan diğerk herkesle. Kahretsin, itirafı çok beklenmedikti.

Seks yapmış. Pisliğin biri onun çıplak vücuduna dokundu ve... lanet olsun, onu boşalttı mı? Ona bir Ŗey verdi mi? Oral seks mi? Onunla yattı mı? Parmakladı mı? Onu çok iyi hissettirdiği için haykıracak kadar derinden öptü mü?

Beş kez, onlara her türlü Ŗeyi yapmak için bolca fırsat verir.

Sağ elimle başımın yan tarafını tutuyorum, parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum ve canımı acıtana kadar saç tellerimi çekiştiriyorum. Ŗu anda beynimde beliren görüntülere dayanamıyorum.

Arabella ve Callahan hala konuşuyorlar - ne hakkında, bilmiyorum ve artık dayanamıyorum.

"Gitmeliyim," diyorum, konuşmalarını tamamen bölerek, onları oldukları yerde bırakmadan hemen önce.

Ve asla arkama bakmam.

ON BİR

Arabella

ROWAN'ın uzaklaşmasını izliyorum, pişmanlık midemi bulandırıyor. Şu anda öğle yemeği yiyebilmemin imkanı yok. Ve ben çok Ben de dört gözle bekliyordum. Ağzımı açıp her şeyi mahvetmeye başlayana kadar açlıktan ölüyordum.

"Onun sorunu ne?" Cal mırıldanıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söylüyorum, onu neyin tetiklediğini çok iyi biliyorum.

Ben ve hikayelerim. Keşke onun peşinden gidip Bentley'le aramızda geçenlerin ne anlama geldiğini anlatabilseydim. Hiçbir şey çünkü bu doğru. Gençtik, aptaldık ve bekaretimizi kaybetmeye hazırдық, o zaman neden birlikte yapmayalım?

Bentley berbattı ama bu onun hatası değildi. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, benim de yoktu. Çok fazla sevgi gösterilmeyen bir evden gelmenin yardımı olmadı. Benim Anne ve babam bana karşı şefkatli değillerdi ve birbirlerine karşı da o kadar şefkatli değillerdi. O zamanlar romantik aşk hakkında ne biliyordum ki?

Şu anda ben de bu konuda pek bir şey bilmiyorum ama beni korkutsa da bunu arzuluyorum. Bu tür bir aşkı yaşayabilir miyim? Emin değilim, ama bunu çok istiyorum ve botu sayesinde yavaş adımlarla uzaklaşan çocukla istiyorum.

Birden Callahan'ın ya da başka birinin ne düşüneceğini umursamadan Rowan'a doğru yola çıkıyorum ve yaklaştığımda ona sesleniyorum. Duruyor ve dönüyor, benim olduğumu görünce yüzündeki o yakışıklı kaşlar hafifliyor.

Beni izlerken kaşlarının çatılması bana umut veriyor. Bu bana onun peşinden gitmeye değebileceğini hissettiriyor. Tam önünde duruyorum, kalbim boğazımda, nefeslerim hızlanıyor ve o sadece beni izliyor, kaşları birbirine çekilmiş, bakışları benimkine kilitlenmiş.

"Bana hiç söylemedin," diye başlıyorum, bilerek belirsiz davranıyorum. "Neyi söylemedim?"

"Kiminle seks yaptın?" Gülümsemem mutluluk verici. Dünyada hiçbir şey umurumda değil. "Bana söyleyebilirsin. Büyük bir kız gibi kabul edebilirim. Buraya gelen bir kız mı?"

Rowan başını çeviriyor, aniden esen soğuk rüzgâr saçlarının alnına savrulmasına neden oluyor. "Hayır."

"Benim yaptığım gibi eski bir aile dostu mu?" En azından o insanlara güvenebilirsiniz. Berbat bir şey olabilirdi ama Bentley çok tatlıydı ve çok çabaladı. Çok beceriksizdi ve hatta beş seferin ikisinde bacağıma boşaldı. Bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değilim.

"Hayır. Eski bir aile dostu değil." Bakışları benimkilere dönüyor ve çok çelişkili görünüyor. Sanki bana söylemek istiyor ama nasıl söyleyeceğini bilemiyor.

"Söylemene gerek yok." Gülümsemem biraz bozuluyor ama yüzüme yapıştırmaya devam ediyorum. "Sen her zaman özel bir insan oldun."

"Sen de öyle."

Kahkahalarım yüksek sesle atılıyor ve zapt etmeye çalışmıyorum bile. "Hayır, pek sayılmaz. Benim koca bir ağzım var ve insanlara bilmek istedikleri her şeyi söylerim."

"Hiç aşık oldun mu?" diye sorar birden.

Yavaşça başımı sallayarak ona göz kırpıyorum. "Hayır. Birini nasıl seveceğimi bildiğimden bile emin değilim." Aşka en yakın olduğum an Rowan'a karşı hissettiklerim ama onlar da çoğu zaman aptalca bir aşktan başka bir şey değil. "Bazen kırıldığımı düşünüyorum."

"Kırık mı?"

"Ailem çok iyi değil ama bunu zaten biliyorsun." Kelimeler boğuk bir sesle çıkıyor ve boğazımı temizliyorum, kendime şimdi duygusallaşmanın zamanı olmadığını söylüyordum. "Yakın olduğum bir ailem yok. Arkadaşlarım var ama hiç gerçek bir erkek arkadaşım oldu ya da umutsuzca aşık oldum. Nasıl olduğunu bildiğimi sanmıyorum."

"Ziller." Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve ses tonunda duyabildiğim nazik duygulara şaşıyorum. "Sen kırılmadın. Sadece... sana hiç şans verilmedi."

"Belki bir gün, değil mi? Sanırım önce buradan çıkmam gerekecek. Mezun olur olmaz yapacağım ilk şey Avrupa'yı dolaşmak olacak."

"Yalnız mı?"

Başımı salladım. "Harika olacak."

"Kulağa güvensiz geliyor." Yine kaşlarını çatıyor. "Dışarıda senden faydalanmak isteyecek bir sürü pislik var."

"Beni korkutmaya çalışmayı bırak Rowan. Yalnız seyahat etmekten korkmuyorum. Bu bana sonsuza dek aramış olduğum özgürlüğü verecek."

"Sizi korkutmaya çalışmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum. Ama ciddisin, değil mi?" Ona cevap vermeme fırsat vermiyor. "Yalnız seyahat etmek istiyorsun ve bunu yapmaktan da korkmuyorsun."

"Pek sayılmaz." Aslında çok korkuyorum ama bunu şimdi söyleyemem. Rowan'ı etkilemeye çalışıyorum. "Hayat yaşanmak içindir, değil mi?"

"Doğru." Yavaşça başını sallıyor. "Şükran Günü'nde aileni görecek misin?"

"Hayır. Hong Kong'dalar. Beni görmeye gelemezler. Çünkü babam çalışıyor ve annem bu kadar kısa bir tatil için oraya gitmem ve saat farkıyla uğraşmam konusunda endişeleniyor. Buna değmez. Ayrıca Hong Kong'da Şükran Günü bile kutlanmıyor." Annemin söylediği her şeye inanıyor ve katılıyorum çünkü buna mecburum. Aksi takdirde kendimi acınacak ve istenmeyen biri olarak hissedeceğim ve bu iki duyguyla da bir ömür boyu yetecek kadar uğraştım.

"İzinli olduğumuz hafta ne yapacaksın o zaman? Burada mı kalacaksın?" Sesi kuşkulu geliyor ama bunun nedeni herkesin birbirini sevdiği ve desteklediği geniş bir aileden geliyor olması. Ona imreniyorum ve keşke benim de böyle bir ailem olsaydı diyorum.

Ama benim yok.

"Evet, aynen öyle yapacağım ama o kadar da kötü değil." Sesim kasıtlı olarak neşeli ve gülümsüyorum, aksi halde Çok iyi olduğum sahte rolümü oynamak olarak bilinir. Hiçbir şeyin beni rahatsız etmediği ve

koşullar. "Her zaman ev ödevlerimi yaparım. Ve kitap okurum. Ve burada kalan herkes için hindi ve balkabağı turtasından oluşan bir Şükran Günü yemeği veriyorlar."

Gözlerindeki sempatiyi görebiliyorum ve benim için üzülmelerini istemiyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Gerçekten öyle." Kendime engel olamayıp uzandım ve göğsünü okşadım. İzin verse sonsuza kadar ona dokunmaya devam edebilirdim. "Belki bir gün bunu senden çıkarabilirim."

"Benden ne alacaksın?" Yine kaşlarını çatıyor.

"Bekaretini kiminle kaybettiğini. Ama sorun değil. Devam edebilir ve sırlarını saklayabilirsin. Burnumu sokmayı sevmem."

Burnumu sokmak için ölüyorum ama yapmayacağım. Rowan bazı şeyleri kendine saklar. Kiminle seks yaptığı beni ilgilendirmez.

Tek kelime bile etmedi. Sadece o muhteşem yeşil gözleriyle beni izliyor ve bana da ondan uzaklaşmaktan başka bir seçenek kalmıyor, yol boyunca ayaklarımı sürüyerek Yemekhane.

Ama hâlâ beni izleyip izlemediğini görmek için omzumun üzerinden baktığımda, izlediğini fark ediyorum.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bana birinci sınıf bir bilet alamayacağına ve Hong Kong uçağına atlayamayacağıma emin misin?" Annemi benim saatimle akşam yedide FaceTime'dan aradım çünkü orada sabahın erken saatleriydi ve uyanık olacağını biliyordum. Ve ilk defa aramamı görmezden gelmedi. İkinci çalmadan sonra açtı.

"Sevgilim, Şükran Günü gelecek hafta." Ağır bir iç çeker. "Seni görmeyi çok ama çok isterdim ama bu çok son dakika. Ayrıca, planlarımız var."

Midem bulanıyor. "Planların mı var?"

"Sana söylemek istemedim." Yüzündeki stres her halinden belliydi. Annem her zaman sinsice dolaşüyor ve yapmaması gereken şeyler yapıyor. Tek kızının yatılı okulda yalnız kaldığını bildiği halde Şükran Günü haftasında planlar yapmak gibi. "Birkaç günlüğüne Feldman'larla tatile gidiyoruz. Baban Jim'le birlikte çalışıyor ve arkadaş oldular. Ginny harika biri. Bu onun karısı. Onlara bayılacaksın! Özel bir jetleri var."

"Bu çok hoş," diyorum, sesim boş ve kafamın içinde yankılanıyor. Başka planları olduğunu bilmeliydim. Beni tamamen unutacaklarını. Hayal kırıklığı ıslak bir battaniye gibi üzerime çöküyor ve keşke omuz silkebilseydim. "Eminim harika vakit geçireceksin."

"Üzgün değil misin?" Annem suratını asar, dudakları sabahın yedisi olmasına rağmen çoktan parlamış ve ışıldamıştır

Orada. "Tatili yalnız geçirmekten hoşlanmadığını biliyorum ama bu kaçınılmaz Arabella. Noel'de seni görmeye çalışacağız. Senin için planladığım sürpriz bir hediyem var. Yapabilirim.

tek umudum her şeyin bir araya gelmesi..."

Beni görmek istemiyor. Eskiden böyle şeyler söylediğinde ona inanırdım ama artık inanmıyorum. Noel'de, Yeni Yıl'da ya da başka bir bayramda ailemle birlikte olmayacağım çünkü umurlarında değil.

Onlar. Umursamıyorlar. Umursamıyorlar.

Zor gerçeklerle yüzleşmek asla kolay değildir. Göğsüm sıkışıyor ve boğazım tıkanıyor. Bu hissi yutmaya çalışıyorum ama

kımıldamıyor.

Sadece şişiyor ve büyüyor gibi görünüyor ve konuşabildiğime bile şaşıyorum.

"Gelecek hafta benim de doğum günüm," diyorum, sesim yumuşak. "Yoksa unuttun mu?"

"Tek çocuğumun doğum gününü nasıl unutabilirim? Tabii ki hatırlıyorum! On yedi yaşına gireceğine inanamıyorum."

"On sekiz yaşında olacağım," diye hatırlatıyorum ona.

"Ah, doğru. On sekiz! Bir yetişkin. Ne istersen yapabilirsin." Duraksıyor. "Mantık çerçevesinde."

Gülüyor.

Yapmıyorum. Daha fazla rol yapamayacak kadar kızgınım.

Uzun süre sessiz kaldığımda "Doğum günü planın var mı?" diye soruyor.

"Burada olacağım."

"Hiçbir arkadaşın seni dışarı çıkarıp kutlama yapmak istemeyecek mi?"

"Hayır, tabii ki olmaz. Tatil boyunca hepsi aileleriyle birlikte olacak." Gözlerim yanmaya başlıyor ve hızla gözlerimi kırıştırarak beni tehdit eden yaşlarla savaşıyorum. "Gitmem gerekiyor. Seninle sonra konuşuruz."

"Güle güle, sevgilim! Kendinize iyi bakın! Mutlu-"

Son sözlerini söyleyemeden aramayı sonlandırıyorum, Tavana bakabilmek için yatağımda geriye doğru yatıyorum.

Annemi aramak aptalca bir fikirdi. Tek yaptığı bana onların dünyasında ikinci planda olduğumu ve önemsiz olduğumu hatırlatmaktı. Bir kez daha, en başta neden bana sahip olduklarını merak ediyorum. İstedikleri ben değil miydim? Ben bir dev miyim
Hayal kırıklığı mı? Ailenizin sizi gerçekten önemsemediğini fark ettiğinizde canınız yanar. Ve daha da kolaylaşmıyor.
Düşündüm ki...

Ama öyle değil.

Beni her şeyden çok bir yük olarak gördüklerini anladığımda on iki yaşındaydım. Ortaokul en kötüsüdür. Kendimi sevilmez ve sefil bir şekilde çirkin hissetmekten bahsediyorum.
Kıvırcık saçlarım ve çok çarpık dişlerimde tellerim vardı.
Lekeler
yüzümde ve topaklı dizlerimde. Sınıfımdaki tüm erkeklerden daha uzundum ama bu zamanla değişti.

On iki yaşındayken mi? Bu önemli. Onlardan uzun boyluydum. Gözlük takıyordum. Düz göğüslüydüm ve çocuklar gözlüklerim yüzünden benimle dalga geçerlerdi. Boyumla.
Kıvırcık saçlarım. Hadley ile ilk orada tanıştım. Beni kanatları altına aldı ve çok iyi bir arkadaş oldu. Hâlâ da öyle.

Hadley Şükran Günü haftası için ailesiyle birlikte Bahamalar'a gitmemi teklif etti ama ben reddettim. Babası beni mayoyla gördüğünde çok sert bakıyor ve beni rahatsız ediyor. Simone erkek arkadaşını ilk kez ailesiyle tanışması için eve götürüyor ve ben bunu ihlal edemem. Bu çok önemli bir an.

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyorum ama faydası yok. Yüzümün kenarından aşağı kayıyorlar ve burnumu çekiyorum,
Rowan'ın ailem hakkında bulduğu makaleyi düşünüyordum. O sahte fotoğraflar ve onlarda ne kadar üzgün görüldüğüm. Yarım beyni olan herkes bunu görebilirdi.

Acaba yaptı mı?

ON İKİ

Rowan

Annem beni aramayı bırakmıyor. Ondan kaçıyorum. Son birkaç gündür FaceTime aramalarıyla uğraşmak istemedim çünkü onun aşırı endişesiyle uğraşmak istemedim, ama sonunda Çarşamba gecesi cevap verdim.

"İşte buradasın!" Bana gülümsüyor ve ben de annem olmasına rağmen ne kadar güzel olduğunu fark ederek onu içime çekiyorum. Küçükken ona bir gün onunla evlenmek istediğimi söylediğimi hatırlıyorum. Sanırım dört yaşındaydım. Sadece güldü ve dedi ki Babamla çoktan evlenmişti ve ben gözyaşlarına boğuldum.

Bu hikayeye bayılıyor. Eskiden nefret ederdim ama şimdi anlıyorum. Dört yaşındaki halim annem tarafından tamamen büyülenmişti ve nedenini anlıyorum. Bana dırdır etmediği zamanlarda en iyisi o.

"Üzgünüm, meşguldüm. Okul." Yatağımın başlığına yaslanıyorum ve bana soracağı sonsuz sorulara karşı kendimi hazırlıyorum.

"İyi haberlerim var." Gizemli gülümsemesi beni meraklandırdı. "Doktorunuzla bir randevu ayarladım. Pazartesi günü her şey yolunda giderse bottan kurtulabileceksiniz."

"Ciddi misin?" Hayatımda bir kez olsun heyecanla doğruldum. Sanki Bu aptal şeyi yıllardır takıyorum. "Bu harika."

"Düzgün bir şekilde iyileştiğin sürece, iyi olmalısın. Umarım ağırdan alıyorsundur."

İşte başlıyoruz.

"Kesinlikle öyle."

"Güzel. Seni ve kardeşini çok özledim. Yakında evde olacağınıza çok sevindim! Seni alması için bir araba ayarladın mı?"

"Bunu yapmam gerek."

"Ya da Pat ile konuşabilirim-"

"Hayır, ben hallederim," diyerek sözünü kesiyorum. "Kendi başıma bir şeyler yapmam gerekiyor, unuttun mu?"

Kaşlarını çatıyor. Ona küfretmemden hoşlanmadığına eminim. Bu tür kelimeleri nadiren söyler. Kız kardeşim de öyle. "Meşgul olduğumu biliyorum. Sadece yardım etmek istiyorum."

"Ben hallederim. Cuma günü okuldan sonra eve gelmemizi ister misin?"

"Kesinlikle. Neden hafta sonunu orada geçiresiniz ki? Tatilinize bir an önce başlayın."

"Doğru." Bells'in on gün boyunca burada tek başına kaldığını ve bunun ne kadar sefil bir durum olduğunu düşünüyorum. Ailesi ya da arkadaşları olmadan. Okuduklarını yakalamak ve

Ev ödevi. Tatil boyunca kampüste mahsur kalan diğer öğrencilerle birlikte boktan hindi yemek.

Bu berbat olmalı.

"Row, üzgün görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Ne? Evet, her şey yolunda." Başımı sallıyorum ama ekrandan bana bakıyor ve sormaya devam edeceğini biliyorum. "Bir arkadaşımı düşünüyorum."

"Arkadaşına bir şeyler mi oluyor?" Hiç gereği yokken endişeli görünüyor.

"Her şey yolunda, sadece buraya gelen ve tanıdığım bir kız var. Ailesi Hong Kong'da yaşıyor ve her tatilde kampüste kalıyor."

"Onları görmek için eve gidemiyor mu?"

Başımı sallıyorum.

"Peki buraya onu görmeye gelmiyorlar mı?" "Hayır."

Annem dehşete düşmüş bir halde elini göğsüne dayıyor. "Bu korkunç bir şey! Zavallı kız. Çok yalnız olmalı. Yapabilir misin? tatilini tek başına geçirdiğini hayal edebiliyor musun?"

Yapamam ve bu yüzden Arabella'yı aklımdan çıkaramıyorum. Onun burada on gün boyunca neredeyse tek başına kalacağı düşüncesi beni... kötü hissettiriyor.

Ve kimse beni kötü hissettirmiyor. Gerçekten hissettirmiyor. Sadece hayatımı yaşıyorum ve sahip olduklarım için minnettarım - bir noktaya kadar, çünkü gerçekçi olalım. Hayatım hep böyleydi. Bunun için minnettar olmam da gerekmiyor. Her şeyin belli bir şekilde olmasını bekliyorum. Yani ben ayrıcalıklı biriyim.

Arabella'nın varlıklı bir aileye ve sözde harika bir hayata sahip olduğunu, ancak zamanının çoğunu yalnız geçirdiğini bilmek

Çelikle dolu lanet kalbim.

"Bu kızla ne kadar yakınsın?" Ben bir şey söylemeyince annem soruyor.

"Yani..." Ona nasıl cevap vermem gerektiğini düşünürken sesimin kaymasına izin verdim. Gerçekten mi? O kadar yakın değiliz. Gerçi son zamanlarda daha çok konuşuyoruz. Daha çok şey paylaşıyoruz. Yaklaşıyoruz. "Biz arkadaşlar."

"İyi arkadaş mı?"

Omuz silkiyorum. "Sayılır mı?"

"Ondan hoşlanıyor musun Rowan?" Annemin kaşları kalktı. Bu onunla konuşmak isteyeceğim son şey.

"Öyle değil." Yalan, hepsi yalan. "Bilmiyorum."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ben ona herhangi bir umut vermek istemiyorum. Yıllardır bir kızla çıkmadım. Aileme göre, hiç kimseyle çıkmamışım. Kalbimi kıran ve bana ilişkilerin enayiler için olduğunu öğreten kızıdan haberleri yok çünkü onlara ondan bahsetmedim. O kadar kısa bir zaman dilimiydi ki, merak ediyorum ...

Neden bu deneyimin beni böyle bir kısıkaçta tutmasına izin veriyorum? Bırakın yüksek sesle söylemeyi, onun adını beynimde bile düşünemiyorum ve yaptığı şeyin beni ömür boyu mahvetmesine izin mi veriyorum?

Aptal.

Annem "Bu kızı eve davet etmelisin" diye öneriyor. Otomatik cevabım "Yapamam" oluyor.

"Neden olmasın? Zavallı kız Şükran Günü haftasını yalnız geçiriyor. Bu korkunç bir şey! Nasıl bir anne babası var ki?"

"Boktan olanlar," diye mırıldanıyorum, annemi güldürüyorum, bu da beni gülümsetiyor.

"Bu değerlendirmenizde haklısınız. Ama gerçekten Row, onu buraya davet et. Tüm zaman boyunca onu eğlendirmek zorunda değilsin.

Hem bizim evde hem de Whit ve Summer'ın evinde bir sürü insan olacak. Bizim için yoğun bir dönem olacak. Eğer isterse her gün yapacak bir şeyi olacak."

"Peki ya istemezse?" Bells'e benimle gelmesini teklif etme ve onun da beni reddetme düşüncesinden nefret ediyorum. Reddedilmekten hoşlanmam. Kim sever ki?

Sanırım hayatımda bir kez olsun duygularımı bir kenara bırakıp onun duygularını düşünmem gerekiyor.

"O zaman bu onun suçu. En azından sen sordun." Duraksıyor. "Yapılacak en doğru şey bu Row."

İnledim. Annem kendimi nasıl bir pislik gibi hissettireceğini çok iyi biliyor. "Biliyorum."

"O yüzden doğru şeyi yap ve ona sor. En kötü ihtimalle hayır diyecektir."

Bells'in hayır demeyeceğini hissediyorum. Yıllardır bana deli gibi aşık ve son zamanlarda...

duygu karşılıklıdır. Yine de bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla. Duygularımı işlemek kolay değil ve çoğu zaman onları kovmak ve var olduklarını unutmak istiyorum. Sadece yaşamak ve hiçbir şey hakkında endişelenmemek ya da düşünmemek istiyorum. Ya da kimseyi.

Son zamanlarda daha çok geleceğime odaklanmış durumdayım. Şunu al. Bileğimden botu çıkar. Son sınıfın geri kalanını atlatmak. Mezun ol. Hayatıma devam etmek. Bir yetişkin olacağım ve gerçek hayatımı yaşayacağım.

Ama bu da ne demek oluyor? Şu anda gerçek hayatımı yaşamıyor muyum?

Gördün mü? Hepsi kafa karıştırıcı.

"Ona soracağım," diyorum isteksizce ve annem gerçekten de aşırı heyecanlı küçük bir çocuk gibi ellerini birbirine vuruyor. "Ama aklına garip fikirler gelmesin."

"Sen neden bahsediyorsun, tuhaf fikirlerden mi? I asla." Gülüyor ve şimdiden aklından bir sürü tuhaf fikir geçtiğini biliyorum.

Ve her biri ben ve Bells ile ilgili.

Ertesi gün okuldayım ve Arabella'yı her zamanki yerimde, etrafım arkadaşlarımla çevrili bir şekilde bekliyorum. Olağandışı ya da sıra dışı bir şey yoktu. Bunun dışında rutinimi değiştirmeye çalışmadım. Bir keresinde her şeyi alt üst etti.

En iyisi kendi yolumda kalıp normal işlerimi yapmak.

Ancak onun yaklaştığını gördüğüm anda arkadaşlarımdan ayrılıp ona doğru gitmeye başladım. Bu Bu sabah ekstra soğuk, gökyüzü karanlık ve gri. Bir fırtına bize doğru geliyor ve bu öğleden sonra dondurucu yağmur ve gece boyunca kar yağma ihtimali öngörülüyor.

Kış gayri resmi olarak üzerimizde.

Arabella yaklařtıķķa kıyafetinin ince detaylarına dikkat ediyorum. Normal üniformasını giymiş. Ayağına giydiği hantal ay botları dışında pek bir şey sırtmıyor. Beyaz ve kabarık olan bu botlar bana kendi botlarımı hatırlatıyor ama ķok daha şık. Hatta biraz gülünķ.

Her nasılsa, bunları başarabiliyor.

"Bells, hayal kırıklığına uğradım," diye duyuruyorum ona.

Omuzları biraz sarkıyor ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Yorgun görünüyor. "Ben şimdi ne yaptım?"

"Sadece ayakkabılar, ha? Kıyafetindeki tek değişiklik bu mu?" Bakışlarımı ayaklarına odaklıyorum ve sanki bana hava atıyormuş gibi sağ tekini yukarı kaldırıyor.

"Yorgunum Rowan. Elimden gelenin en iyisi buydu." Sesi bile yorgun geliyor ve alışık olmadığım bir duyguya kapılıyorum.

Kahretsin, sanırım bu ... hissettiğim endişe mi?

Bir adım daha yaklaşıyorum ve parmaklarımı dirseğinin etrafında dolaştırıyorum. Üzerinde üniforması ve kalın bir palto var ama yine de ona dokunduğum anda içimi bir vızıltı kaplıyor. Bu ķok vahşi.

Açıklanamaz.

"İyi misin?" Ona soruyorum, sesim kısık.

Başını arkaya yatırıyor, koyu renk gözleri kocaman ve kırpışmıyor. "Ben iyiyim."

Sesinde hiķ duygu yok. Yani açıkķa iyi değil.

"Belki de iyi olup olmadığını sormalıyım," diyor ve bir adım geri çekilerek elimi kolundan çekmekten başka çarem kalmamasına izin veriyor. "Neden benimle buluşmak için buraya koştun ki?"

"Kaçmadım-" Dudaklarımı kenetledim, bu sabah onunla tartışacak havada değildim. "Seninle konuşmak istedim. Yalnız."

Arabella yüzünü buruşturuyor. "Beni korkutuyorsun Rowan. Neler oluyor?"

"Sana sormak istediğim bir soru var."

"Tamamyyyyy." Kelimeyi uzatıyor, açıkça merkezden uzak. Onu rahatsız etmekten hoşlanmam yanlış mı?

Muhtemelen.

"Benimle gelmek isteyip istemediğini bilmek istiyorum." "Seninle nereye geleyim?" diye sorar.

"Benim evime. Şükran Günü tatili için."

Sessizleşiyor, bana bir kez göz kırptıyor. İki kere. Sonunda konuşmayı başarana kadar dudakları ayrılıyor ve birbirine yaklaşıyor.

"Gerçekten mi?" Sesi de ifadesi gibi umutlu ve ben de omuz silkmekten kendimi alamıyorum. Bir pislikmişim gibi davranmaya çalışıyorum.

"Sen nasıl istersen." Başımı sallayarak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum, yüzünün buruşmasına tanık olmaktan nefret ediyorum. Bir an için ağlayacağını sanıyorum, ama ifadesi değişiyor ve öylece ...

Kızgın.

"Ben senin sadaka davan değilim, Rowan."

Ve bu boktan ifadeyle topuğunun üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

Sikeyim.

Peşinden koşuyorum, onu kötü hissettirdiğim için kendime kızıyorum ve beni yavaşlatan çizmeye daha da kızıyorum. Adını bir kez söyledim. İki kez. Ve hala, arkasını dönmüyor. O Kafiye ya da sebep olmadan yürüyor, yani nereye gittiğini anlayamıyorum ve sonunda bağırdığımda, "Bells! Biraz ara ver!" Yavaşlıyor. Duruyor.

Ve beni bekler.

Sonunda tekrar yüz yüze geldiğimizde, titrediğini fark ediyorum. Gözleri kocaman ve alışılmadık duygularla dolu ve işte o zaman anlıyorum.

Sadece kızgın değil, *fkeli* de.

"Sorun nedir?" Ona doğru tekrar uzanmaya başlıyorum ve dokunuşumdan irkilerek bir adım geri atıyor.

"Senin sempatine ihtiyacım yok Rowan. Zaten yeterince kötü hissediyorum."

Ne dedin? "Seni kötü hissettirmeye alışmıyorum, Bells. Ben sadece -"Benimle eve gelmeni istiyorum."

"Ve ne? Beni kız arkadaşın olarak mı tanıtacaksın?"

"Tabii ki değilim. Çünkü sen benim kız arkadaşım değilsin."

Arabella gözlerini deviriyor, tekrar ayaklarını yere vurmadannce boğuk bir ses çıkartıyor. Çok yorgun ve kızgınım.

Peşinden gitmesini izliyorum, durup geri döndüğünde ve bana doğru yürüdüğünde hiç şaşırmıyorum.

"Benden hoşlanmıyorsun bile," diye bağılıyor ve işaret parmağıyla göğsümü dürtüyor. "Seni çoğu zaman rahatsız ediyorum ve şimdi benden seninle eve gelmemi mi istiyorsun? Bunu mantıklı hale getir."

Kahretsin, o haklı. Hiç mantıklı değil. Ama Bells'e karşı hissettiklerimin hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. Onları çözemiyorum. Onu çözemiyorum.

"Aramızda bir anlaşma var. Değil mi?" Ona bir bakış gönderdim.

O da bana kaşlarını çatarak bakıyor, kollarını sanki beni kendisinden uzak tutmak istermiş gibi ortasına sarmış. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. "Seni bir arkadaş olarak görüyorum, Bells. Birlikte çok zaman geçiriyoruz, sence de öyle değil mi? Bu yıl her sınıfta beraberiz. Öğle yemeklerinde takılıyoruz. Okul başlamadan önce."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece yüzündeki o karamsar ifadeyle beni izliyor.

"Ortak arkadaşlarımız var. Cal seni seviyor."

"Cal'ı seviyorum," diye mırıldanıyor.

Bu ikisiyle ilgili olarak yaşadığım normal kıskançlık Arkadaşlıkları çirkin yüzünü gösteriyor ve ben zihinsel olarak bastırıyorum. "Ara verdiğimizde Cal'ı ailemin evine davet ediyorum."

"Ama bu farklı."

"Nasıl?"

"Sen bir erkeksin. Callahan da öyle. Ve ben bir kızım."

"Yani arkadaş olamayacak mıyız?" Neden onunla bu kadar uğraşıyorum ki?

"Senin için gerçekten bu muyum Rowan? *Arkadaşın* mı? Çünkü ben her zaman senin etrafında sürekli uçuşan ve seni çıldırtan o sinir bozucu kız olduğumu düşünmüşümdür."

Tarifi çok uzak değil, ama onda beni çeken bir şeyler olduğunu fark etmeye başladım. Ve o etrafta olmadığına, ben ...

Onu özlüyorum.

Ve çok fazla insanı özlemiyorum. Annemin inandığının aksine, kendi kendime yetebiliyorum ve başımın çaresine bakabiliyorum. Yine de Arabella'yı on gün boyunca görememe fikri hoşuma gitmiyor.

"Beni delirtmiyorsun." Bana gönderdiği şüpheli bakış neredeyse beni güldürüyor. "Çok."

"Aynen öyle." Kollarını iki yanına indiriyor. "Bu davet hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum Rowan. Benim için çok zor Evine gelip bir haftayı seninle geçirmemi istediğine inanıyorum. Sinirlerini bozacağıma eminim. Ayrıca aileni tanımıyorum, onların da sinirlerini bozabilirim. Kız arkadaşın olmayan bir kızı eve getirmenin tuhaf olduğunu düşünmezler mi?"

"Ne düşündükleri umurumda değil," diyorum şiddetle. "Tek bildiğim, tatil boyunca kampüste tek başına olman düşüncesine katlanamadığım."

Patlamam karşısında gözleri irileşiyor ve ani çalkantılı duygularımı kontrol altına almaya çalışarak boğazımı temizliyorum.

"Benimle eve gel, Bells."

Hiçbir şey söylemiyor, ancak yüzündeki ifadeden muhtemelen hayır diyeceğini anlayabiliyorum.

Kahretsin, hayır demesini istemiyorum.

"Lütfen mi?" Fazladan bir kelime ekliyorum. Nadiren kullandığım bir kelime çünkü her zaman yalvarıyormuş gibi hissettim. Lütfen demenin uygun bir yeri ve zamanı vardır ve şu anda buna ihtiyacım var. Onu kaybediyorum.

Arabella'nın ifadesi yumuşuyor. Omuzları bile gevşiyor ve cevabı söylemeden önce bakışlarına yansıdığını görüyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyor.

Tam da uyarı zili çalarken.

ON ÜÇ Arabella

Kendimi aptal gibi hissederek istatistik dersine ay botlarımla giriyorum. Botlarla yürümek biraz garip çünkü gerçekten çok saçma. Onları daha önce giyerken ne düşündüğümün tam olarak emin değilim ama pişmanlık duymuyorum.

Botlara rağmen, Rowan'la aramızda geçenler yüzünden yumuşak, kabarık bulutların üzerinde yürüyormuş gibiyim.

Gerçekten bütün hafta boyunca onun ailesinin evine mi gideceğim? Cidden mi?

Eminim öyledir. Tabii fikrini değiştirmezse.

Umarım fikrini değiştirmez.

Rowan hemen arkamdan sınıfa giriyor ve kendi sırasına yöneliyor, ben de kendi sırama gidiyorum. Bayan Guthrie'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, sessizce değerlendiriyor ve sonunda konuştuğunda sesinde bir şaşkınlık var.

"Bugün son derece abartısızsın, Arabella. Sen de tam üniformanı giymişsin."

Bir ayağımı ona doğru uzatarak çizmelerime hayranlıkla bakmasına izin veriyorum. Üzerlerinde soluk gri yazılar olan parlak beyazlar ve

Kabarık ve kocamanlar, neredeyse dizlerime kadar geliyorlar. Bunları giydiğim için dün gece doğru düzgün REM uykusu alamadığım için kendimi suçluyorum. Bu sabah bu seçimi yaparken kesinlikle doğru ruh halinde değildim.

Bayan Guthrie'ye "Onlardan biraz nefret ediyorum," diyerek onu güldürüyorum.

"O kadar da kötü

değiller." "Gülünçler."

"Yazılmaya değmezler, bu yüzden bugün güvendesin." Gülümsemesi sıcaktı. "İtiraf etmeliyim ki Arabella, her sabah sınıfa girdiğinde ne giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sizi eğlendirebildiğime sevindim," diyorum ciddiyetle, her kelimeyi kastederek. En azından benim dışımda, aptal kıyafetlerim için harcadığım emeği takdir eden birileri var.

Birisi Bayan Guthrie'nin masasına yaklaşıp ona bir soru soruyor ve ben de masamda öne doğru eğilip Rowan'ı gözetliyorum. Uzun bacaklarını önüne uzatmıştı, Telefonuyla uğraşırken koltuğunda kambur duruyordu. Kaşları birbirine kenetlenmiş ve dişleri alt dudağına gömülmüş, sanki fazladan konsantre olmuş gibi ve aman Tanrım, onu hiç bu kadar iyi görmemiştim.

Sorunlarım var. Rowan Lancaster'ın sorunları.

Telefonum çalışıyor ve bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj olduğunu görmek için kontrol ediyorum.

Bakıyorsun.

Başımı kaldırdığımda Rowan'ın bana gülümsediğini ve hâlâ telefonunu tuttuğunu görüyorum.

Hemen onun adını bir kişi olarak ekledim ve ona bir mesaj gönderdim.

Ben: **Sen de öyle.**

Anneme benimle eve geleceğini söyledim.

Annesine benden bahsettiğini düşündükçe eriyip yere düşmek istiyorum. Bu hayat da ne böyle?

Ben: **Eminim olayların bu şekilde gelişmesi kafasını karıştırmıştır.**

Hiç de değil. Gelmene çok sevindi.

Ben: **Sadece bunu söylüyorsun.**

Hayatta olmaz. Annem çok tatlıdır. Benim aksime.

Ben: **Sen çok tatlısın.** Rowan:

Kime göre? Bana göre.

Son mesajı attığım anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Muhtemelen göndermemeliydim ama kendimi pervasız hissediyorum. Ve yaptığı şey çok tatlı, beni davet ediyor

kalbinin iyiliğinden dolayı evini. Art niyetinin ne olabileceğini anlayamıyorum, bu yüzden bir art niyeti olmadığını varsayıyorum. Bu benim açımdan aptallık mı? Belki de.

Hayal dünyamda yaşayacağım ve beni gerçekten orada istediğine, çünkü benden hoşlandığına inanacağım.

İstatistik sınavımız var, bu yüzden işim biter bitmez sınıftan çıkıyorum çünkü Bayan Guthrie'nin umurunda değil. Ben de

Lydia'yı içeride, telefon ekranına bakarken etrafını saran kaba arkadaşlarıyla birlikte bulduğumda kısa kesiyorum. Beni yakaladıkları an

Hepsi sessizleşiyor, güzel yüzlerinde sinsî bir sırıtışla beni izliyorlar.

"Arabella! Biz de tam senden bahsediyorduk," diye sıcak bir şekilde selamlıyor Lydia.

Sesi nezaketle damlıyor ve savunmam yükseliyor. Bu yılan, onu fırlatabileceğim kadar güvenmiyorum. "Her şey kötü sanırım."

Lydia cevabım karşısında biraz şaşırdı. İyi oldu. Onu diken üstünde tutmak istiyorum. "O kadar da kötü değil."

"Uh huh." Alaycılığım çok yoğun.

"Az önce senin bir fotoğrafını bulduk," diye ekliyor arkadaşlarından biri. Adını bilmiyorum. Bizden bir alt sınıfta ve Lydia'nın etrafındaki kızların hepsinin daha genç olduğunu fark ediyorum.

Yani Lydia'nın çok kötü olduğu için yaşlı pek arkadaşı yok.

"Uzun zaman öncesinden," diyor bir diğeri.

Ellerimi kalçalarımaya dayadım ve hepsini düşündüm. "Siz şu anda gerçek misiniz? Hepiniz banyoda saklanıp eski fotoğraflarımaya mı gülüyorsunuz? Eminim ben de en az sizin o zamanki haliniz kadar garip görünüyordumdur."

Sessiz kaldılar, onlara seslenmem karşısında şok oldular. Cidden, bu tür şeylerden çok sıkıldım. Liseyi bitirmek üzereyiz ve yetişkin sayılacağız. Birkaç gün içinde on sekiz yaşımaya gireceğim. Bu tür davranışlar çocukça olmanın ötesinde.

"Sanırım başka bir tuvalete gideceğim," diyorum arkamı dönüp çıkmadan önce ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Ne yazık ki, kaçmamdan birkaç saniye sonra kapının tekrar kapandığını ve Lydia'nın o eşsiz cırtlak sesini duyuyorum beni çağırıyor.

Adımlarımı yavaşlatmıyorum. Onun yerine hızımı artırıyorum ama kız kararlı ve bir de bakıyorum ki önümde, beni durduruyor. Giydiğim aptal botlar sayesinde zaten o kadar hızlı değilim.

"Benden gerçekten hiç rahatsız olmuyorsun, değil mi?" Onun küçük beyninin bunu anlayabileceğini sanmıyorum.

"Senden hiç rahatsız olmuyorum." Gerçeğin tamamı bu değil. Beni biraz rahatsız ediyor ama bunu bilmesine izin veremem. "Senin gerçekten bir hobiye ya da başka bir şeye ihtiyacın var. Bu kötü kız işi sana hiç yakışmıyor."

Lydia kaşlarını çattı. "Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Başımı sallıyorum. Belli ki kavga istiyor.

"O zaman tam olarak ne demek istiyorsun, hmm? Üniformamıza eklediğinizde tüm tasarımcı kıyafetlerinizi sergileyebilirsiniz. Hepimiz ailenizin zengin olduğunu biliyoruz, gösteriş yapmanıza gerek yok." Bakışları düşüyor ve botlarımla alay ediyor. "Gerçeği zaten hepimiz biliyoruz - senin sadece ailesi tarafından terk edilmiş yalnız ve zengin bir kız olduğunu. Bu yüzden mi sürekli ilgi bekliyorsun?"

Yüz ifademi olabildiğince soğuk tutuyorum çünkü sözleri çok acı. Benim hakkımdaki değerlendirmesinde çok da haksız sayılmaz ve bundan nefret ediyorum.

Ben de ondan nefret ediyorum.

"Ve Row nereye giderse gitsin peşinden gitmen çok acınası. Gerçekten seninle ilgilendiğini mi düşünüyorsun? Eğer öyle olsaydı, uzun zaman önce bu konuda bir şeyler yapardı. Doğrusu, küçük hayran kızının peşinden gelmesinden hoşlandığını hissediyorum," diye devam ediyor, dudakları neşeli bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sözleri küçük bıçaklar gibi hassas kalbimi oyuyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Bocalayamam. Sözlerinin ne kadar acı verdiğini ve beni tanımlarken ne kadar doğru olduğunu görmesine izin veremem. Eğer amacı uzak tutmaya çalıştığım tüm o güvensizlikleri ortaya çıkarmaksa, o zaman başarılı oluyor.

"Biz arkadaşız," diyorum, sesim sert çıkıyor. Sesim titremeye başlayacak ve o zaman beni etkilediğini anlayacak diye korkuyorum. Bunu göstermeyi reddediyorum.

"Lütfen." Lydia umursamaz bir ses çıkarır. "Sana sadece tahammül ediyor."

"Lydia, onu rahat bırak."

İkimiz de tanıdık erkek sesine döndüğümüzde Rowan'ı bulduk. Orada durmuş Lydia'ya bakıyordu. Onu gördüğümde hissettiğim rahatlama kısa sürüyor çünkü biraz da sinirliyim.

Bu savaşta tek başıma mücadele etmek istedim. Beni kurtarmak için koşmasına ihtiyacım yok.

"Rowan! Nasılsın?" Lydia'nın tüm yüzü aydınlanıyor. Göğsünü dışarı çıkarırken vücut dili bile değişiyor. Sanki onun kendisini kontrol etmesini ister gibi.

Gözlerimi deviriyorum, görüp görmemesini umursamıyorum. Ve bana zavallı mı diyor?

"Kes şu saşmalığı," diye devam ediyor, bize doğru yaklaşırken. Bana bakmıyor bile, baksa konuşmamızı bölmesinden rahatsız olduğumu görürdü. Tekrar söylüyorum, bununla başa çıkabilirim. Onunla başa çıkabilirim.

Belli ki yapamayacağımı düşünüyor.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum. Değil mi Arabella?" Lydia'nın daralan bakışları üzerimde toplanıyor.

"Konuşuyorduk," diyorum, sesim soğuk. Hâlâ bana bakmıyor. Tüm öfkesi Lydia'ya odaklanmış durumda ve bana bu kadar yakın durduğu için duygularıyla titreştiğini hissedebiliyorum. "Özel olarak."

Bu kelime dikkatini çekti. Bana bakıyor ve bakışlarındaki sorgulamayı görüyorum. Keşke ona bunu anladığımı telepati yoluyla anlatabilseydim ama anlatabilsem bile anlayacağını sanmıyorum.

"şükran Günü için ne planlıyorsun?" Lydia ona sorar, beni tamamen görmezden geliyordu. "Ailem ve ben Tahoe Gölü'ne gidiyoruz."

"Eve gidiyorum ve ailemle geçireceğim." Rowan kolunu omuzlarıma dolayarak beni sıkıca yanına çekti. "Ve Arabella ile."

Lydia'nın cevabı karşısında çenesi neredeyse yere çarpıyor ve ben neredeyse gülmek istiyorum. Neredeyse. "Yalan söylüyorsun."

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?" Sesi sakın, parmakları omzumu kavırıyor ve kendimi anın tadını çıkarmaya bırakıyorum. Sıcaklığının içime sızması. Ne kadar sağlam ve kaslı olduğunu. Uzun boylu, başımın tepesi omzuna bile ulaşmıyor ve bana kendimi küçük ve korunmuş hissettiriyor.

Lydia ile olan küçük tartışmamda kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştığım için bunu da sinir bozucu buluyorum.

Lydia'nın bakışları bana kayıyor ve gözlerinde farklı bir şey parlıyor. Saygı mı? Hayır. Bundan şüpheliyim. Daha çok merak gibi. Rowan'ın onunla ilgilenmediği fikriyle mücadele ediyor ve muhtemelen onun rakibi olduğuma inanamıyor, ki bu gerçekte en uzak şey.

"Siz ikinize iyi eğlenceler o zaman," diye mırıldanıyor ayrılmadan önce ve doğruca az önce girdiği banyoya yöneliyor. Onun Arkadaşlar hiç dışarı çıkmadı, bu yüzden eminim Rowan'la eve gitmem konusunda onlara çay veriyordur.

Harika.

Koridorda yalnız kaldığımız anda kolunun altından sıyrılıyorum ve göğsüne hafif bir şaplak atıyorum. Devam ediyorum. Bunu yapıyorum. Belki de bu benim özel hareketimdir. "Bunu ona söylememeliydin."

"Ona ne söyledin?"

"Şükran Günü'nde seninle eve gideceğimi."

"Seni yalnız bırakmasını sağladı, değil mi?" Sesi bir meydan okumaydı ve ben de ona karşılık vermeye karar verdim.

"Lydia'yı tek başıma idare edebilecek durumdayım." Küstahça konuşuyorum ama kendime engel olamıyorum. Ben kendi başının çaresine bakamayan savunmasız bir prenses değilim. Neredeyse tüm hayatım boyunca kendi başımaydım. Kimsenin benim için savaşmasına ihtiyacım yok.

"Eminim öylesindir." Biraz geri çekildi. Kafasının biraz karışık olduğunu hissedebiliyorum. "Sadece yardım etmek istedim."

"Beni savunmaya koşmanın bir faydası oldu mu bilmiyorum. Artık ne yaptığımızı bildiğine göre, bütün arkadaşlarına anlatacaktır. Dedikodu yaymaya bayılır," diyorum.

"Ne arkadaş?" Alay ediyor. "Kimse onu sevmiyor."

"İçeride onunla birlikte arkadaşları var." Banyoyu işaret ediyorum. "Birkaç dakika önce onlarla orada karşılaştım."

Bana ne kadar kötü davrandıklarını ona anlatmayacağım. O karşılaşma zaten sayılmaz. Onlara karşı koydum ve kendimi iyi hissettim. Beni etkileyen Lydia'nın birkaç dakika önceki acımasız sözleriydi.

"Arkadaşları olduklarına emin misin? Çünkü, ciddi, hayır Lydia'yı kimse sevmez. O en kötüsü." Ellerini ceplerine sokuyor. "Sınavın nasıl geçti?"

"Muhtemelen başarısız oldum." Harikaydım. Her cevabı biliyordum.

"Ben de olabilirdim." Omuz silkiyor. "Yine de sorun değil. Her zaman sınıfta telafi edebileceğimizi düşünüyorum. Guthrie bize fazladan kredi verme konusunda oldukça iyidir."

Telefonumu çıkarıp saate bakarken "Öyle," diye onaylıyorum. "Bir sonraki dersimize kadar hâlâ on beş dakikamız var."

"Biliyorum." Gülümsüyor ve bunu yapmasından nefret ediyorum. O şu anda herhangi bir şey söyleyebilirdi ve ben de ona hemen katılırdım. Lydia'yı çıplak ellerimizle öldürmemizi önerebilirdi ve ben de tereddüt etmeden evet derdim.

Yürümeye başlıyoruz, adımlarımız yavaş ve o başını eğik tutuyor, ancak botlarımı incelerken dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görebiliyorum. Sanki gülümsüyor gibi. "Bunları kendini benim gibi hissetmek için mi giyiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha yavaş hareket ediyorsun ve bunun botların sayesinde olduğuna eminim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Oh. Evet." Başımı sallayarak önerisini kabul ediyorum. "İşte tam da bu yüzden onları giydim. Kampüste Rowan Lancaster gibi dolaşmak istedim."

Şimdi tam anlamıyla gülümsüyor, bana doğru nişan alıyor ve ben hızlıca etrafıma bakınıp, yürümeyeceğimden emin oluyorum. bir duvara çarptı. "Önümüzdeki hafta başında bir doktor randevum var. Bileğimde bir sorun yoksa botu çıkarmama izin verecekler."

"Bu harika bir haber!" Bunu giyerken çok mutsuz olduğunu biliyorum.

"Evet. Yine de umutlanmamaya çalışıyorum. Ya iyileşmediyse?"

"İyileşecek," diyorum otoriteyle. "Şükran Günü'ne kadar onu giymeyeceğinden eminim."

"Umarım öyledir." Gülümsemesini bana doğru yöneltti.

Ben de gülümsüyorum, dalgınca madalyonuma uzanıp başparmağımı madalyonun üst kısmına sürüyorum. Aslında flört etmiyoruz. Tartışmıyoruz, şakalaşmıyoruz, ne dersiniz deyin.

Gerçek bir konuşma yapıyoruz ve arkadaş olabileceğimizi hissediyorum. Belki de zaten öyleyiz.

Ama daha fazlası olabilir miyiz?

Bu sabah erken saatlerde hayır derdim. Şimdi merak etmeye başladım...

Belki yapabiliriz.

ON DÖRT

Rowan

TEŞEKKÜR TATİLİNDEN ÖNCEKİ CUMA, sadece okul bire kadar. Ders saatleri yarıya indirildi ve hala sınıfta olan bizler - birçok kişi çoktan ayrıldı - tamamen kendimizden geçmiş durumdayız ve dikkatimizi vermiyoruz. Öğretmenler bunun farkında ve bu son günde bize fazla bir şey yaptırmıyorlar. Keşke sabah ilk iş ayrılısaydık diyorum. ama küçük kardeşim istemedi.

Okul biter bitmez odama gidiyorum. Hepimiz bizi eve götürecek şoförle saat bir buçukta ön otoparkta buluşacağız. Pat'e mesaj atıp odama gelmesini ve bavullarımı taşımama yardım etmesini istedim, o da zaten orada beni bekliyordu. Sadece bir valizim ve bir spor çantam var, ama bagajı olan bir sürtük ve Pat asla umursamıyor bize yardım ediyor.

Beau'nun bavulunu da alabilmesi için duruyoruz ve kardeşimle ben Pat'i otoparka kadar takip ediyoruz, Beau durmadan konuşuyor.

"Çok kızgıyım. Gitmek istemiyorum. Annem ve babam beni eve gelmeye zorluyor. Onlara başka planlarım olduğunu söylemeye çalıştım ama dinlemediler," diyor Beau, sesi kızgın geliyor.

"Başka ne planınız vardı? Burada kalmak mı?"

"Hayır, tabii ki hayır. Cecilia Bancroft beni ailesinin Cape Cod'daki evine davet etti. Sınıfımdan bir sürü insan gidiyor. Mayflower'ın ilk indiği yerde bir tur düzenliyorlar." Onun hayal kırıklığı söylediği her kelimedede halkalara gidebilmek.

"Mayflower'ın indiği yerde bir tura çıkmak ister misin?" Kulağa çok saçma geliyor ama bunu yüksek sesle söylemeyeceğim.

"Mesele bu değil. CeCe ile takılmak istedim." Beau bana hızlıca bir bakış gönderdi. "Çok seksi."

"Uh huh."

"Annem asla olmaz diyordu. Babam sadece onunla birlikte gitti Çünkü o hep öyle yapar." Beau bir taşa tekme atarak onu yürüyüş yolunda sektiriyor. "Bana bir bebekmişim gibi davranıyorlar."

"Daha on beş yaşındasın," diyorum ve o da öfkeyle başını sallıyor.

"Dışarıdaydın ve ne yaparsan yap on beş yaşındayken istedin," diyor. "Ama annem beni her zaman bebeği olarak görüyor."

"Sen onun bebeğisin."

"Evet ve bundan nefret ediyorum." Sesi mutsuz geliyor. "Senin derdin ne ki? Cal gelmediği için mi üzgünsün? Seninle eve mi? Onu özleyeceğimi biliyorum. Seni daha az huysuz yapıyor."

"Ha ha, gerçekten komik, orospu çocuğu." Beau'ya uzandım, Başının üstünü ovuyorum ve o benden kaçıyor.

bana kaşlarını çatarak baktı.

Farkına vardım. Kardeşim Callahan yerine eve kimi getirdiğimi öğrenince daha da sinirlenecek.

"Gördün mü? Daha kampüsten bile çıkmamışken bana bok atmaya başladı." Beau bana ters ters baktı.

"Sana hep bok atıyorum."

"Biliyorum ve bu berbat bir şey," diye homurdanıyor Beau, yüzünde asık bir ifadeyle. Anneme bu kadar benzemesi çok tuhaf. Saçlarını uzatsa tıpkı ona benzeyecek. Ve haklı da. Annem ona bebek gibi davranıyor. O son derece Ona karşı aşırı korumacı ve babam ona sürekli rahatlamasını söylüyor, bu da onu sadece kızdırıyor.

Babam bir kadına, özellikle de karısına rahatlamasını söylemekten daha iyisini bilmeli.

Dev siyah cipe yaklaştığımızda, Arabella'nın zaten orada, yanında üç dev bavulla beklediğini fark ediyorum.

Üç.

Bekçi Artie arabanın hemen arkasında, golf arabasında oturuyor. Bizi görür görmez Arabella'yı selamlayıp yola koyuluyor. "Molanızda iyi eğlenceler, hanımefendi!"

"Bu da kim?" Beau düpedüz düşmanca bir sesle soruyor.

"Sakin ol." Sinirlenerek göğsüne bir tokat attım. "Bu Arabella. O bir arkadaş."

"Arkadaşın mı? Artık onlara böyle mi hitap ediyorsun?"

"O bir arkadaş," diye kararlı bir şekilde tekrarlıyorum.

"Biz çıkmıyoruz." "Çıktığın biri var mı?"

Pek sayılmaz.

"Annem bunu sorun etmiyor mu?" Omuz silktiğimde, Beau bir şeyi yumruklamaya hazır görünüyor. Ya da birini. "Ne saçmalık! O bir ikiyüzlü."

"On sekiz yaşımdayım," diye hatırlatıyorum ona. "Ve dediğim gibi, Bells ve benim aramda hiçbir şey olmuyor."

"Doğru ya. Onun için bir takma adın var ve ikiniz *arkadaş olduğunuz* için üç bavul getiriyor." Beau başını sallıyor. "Daha çok taşıyor gibi görünüyor."

"Modayla ilgileniyor." "Ve

sen ondan

hoşlanıyorsun?" "Beau ..."

"Ne? Sana bunu sormam seni kızdırıyor mu?"

Lanet kardeşim beni nasıl sinirlendireceğini biliyor. Çok sinir bozucu.

Arabella'nın durduğu yere yaklaştığımızda Beau sesini yükselterek, "Bu ilginç olacak," diye mırıldanıyor. "Beni kız arkadaşın Row'la mı tanıştıracaksın?"

Homurdanıyorum ama kimse fark etmiyor.

"Oh, ben onun kız arkadaşı değilim. Ama merhaba, merhaba! Sen Beau'sun. Kampüste birbirimizin yanından geçmiştik ama

hiç konuşmadım." Arabella kardeşime doğru koşuyor ve onu kocaman bir kucakla sarıyor.

Beau onun coşkulu karşılamasına şaşırılmış görünerek kabul ediyor ve sonunda kollarını ona doluyor, beceriksizce sırtını sıvazlıyor.

Benden bir hırıltı daha kaçıyor. Elimde değil. Başka bir erkeğin ona dokunmasından hoşlanmıyorum, küçük kardeşim bile olsa, ki bu aptalca. Ne zamandan beri sözde arkadaşım için bu kadar bölgeci bir pisliğe dönüştüm?

Arabella Beau'nun kucağından çekiliyor ve eliyle gözlerini kapatarak bana doğru ilerliyor. Alışılmadık bir şekilde Yağmurdan başka bir şey yağmayan son birkaç fırtınalı günün ardından hava serin ve soğuk olsa da güneşli. Onu bir oyuncak ayıya benzeten kalın kahverengi bir paltoya sarınmış.

"Merhaba, Rowan."

"Üç bavul mu, Bells?"

Omuz silkiyor. "Hazırlıklı olmak istedim."

"Hepsini arabaya sığdırabilecek miyiz bilmiyorum."

Gözlüklerinin arkasından gözleri irileşiyor. "Bunu düşünmemiştim bile. Bavullardan birini odama götüreyim mi?"

"Şaka yapıyorum."

"Oh." Elini bırakır, omzunun üzerinden bakarak dikkatini bana vermeden önce üç bavulu inceledi. "Bavulları tamamen fazla doldurmuşum."

"Sen yaptın." El bagajı büyüklüğündeki tek valizime bakıyorum. "Ama bavulunuzu buna göre hazırlamayın. Benim

evdeki şeyler."

"Doğru." Gülümsemesi biraz hüzünlü. "Gittiğim her yere büyük bavullar götürmeye alışkınım. Asla kalıcı bir evim varmış gibi hissetmiyorum."

Kahretsin, bu çok üzücü.

"Hadi ama, siz ikiniz," diye inliyor Beau. "Bana gerçeği söyleyin. Alçaktan sikişiyorsun."

Hırlıyorum. Bells'in nefesi kesiliyor ve elini göğsüne dayıyor.

"Beaumont Lancaster, az önce öyle demedin," diye azarlıyor Arabella ben daha sözcükleri oluşturmamadan.

"Tam adımı nereden biliyorsun?" Sesi korkmuş gibi geliyor.

"Araştırmamı yaptım." Çenesini kaldırıyor, ateşli ama vakur. "Bu kadar... açık konuşmamalısın."

"Hadi ama. İkiniz birlikteymişsiniz gibi davranıyorsunuz."

Arabella kardeşime hiç tereddüt etmeden, "Kesinlikle yapmıyoruz," deyince kıkırdıyorum. "Rowan'ı çoğu zaman çıldırtıyorum."

"Fazla bir şey almaz. Tolerans seviyesi hemen hemen herkes için düşük," diye belirtiyor Beau.

Arabella bana baktı. "Haklısın Beau. O aslında en kötüsü."

"Yok artık, ha? Bana da kötü davranıyor," diye ekliyor Beau, Arabella'nın ona ilgi göstermesi ve onun tarafındaymış gibi davranması hoşuna gidiyor. "Sana hikâyeler anlatabilirim."

İşaret parmağımı ona doğru iterek, "Ona hikâye anlatmasan iyi edersin," diyorum.

"Rowan, kardeşine karşı nazik ol." Arabella, Beau'ya beşlik çakmadan hemen önce sırtıyor.

Harika. Şimdi de bana saldırıyorlar.

Beau, Pat'in bavulları arkaya koymasına yardım ettikten sonra arabaya doluşuyoruz. Ben yapardım ama sakatlığımdan faydalanıyorum ve ayrıca Beau'nun adım atma zamanı geldi.

Belki

Hizmetçilerimiz var ama ailelerimiz bizi tamamen çaresiz yetiştirmedir.

Hepimiz orta koltuğa geçtik, Arabella aramızda, vücudu benimkine yaslanmıştı.

Pat sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırdıktan sonra, "Kemerlerinizi bağlayın," diyor.

Arabella emniyet kemerini ön tarafına doğru çekerek yerine kilitlemek için mandalı arıyor. "Bulamıyorum."

Ona yardım ediyorum, emniyet kemerini ondan alırken parmaklarım kalçasını okşuyor. Kemeri yerine kaydardım, parmak eklemlerim Kızının yan tarafına dokunuyorum ve orada oyalanıyorum, ihtiyacım olmadığı halde ihtiyacım varmış gibi yapıyorum.

Sadece ona dokunmaya çalışıyorum. Bakalım içgüdüsel bir tepki verecek mi? Ve o hayal kırıklığına uğratmadı. Yumuşak nefes alışını duyuyorum. Yakalama şeklini. Elime biraz daha yaklaşmak için nasıl da hafifçe kayıyor.

Belki de hepsi hayal gücümün ürünüdür. Bilemiyorum.

"Orada rahat mısınız?" Pat kalkmadan önce soruyor. "Arka koltuğu kullanamıyorum.

bagaj."

"Bu benim hatam. Özür dilerim," diye mırıldanıyor Arabella.

Pat sadece kıkırdar. "Merak etmeyin. Ama içinizden biri yolcu koltuğuna oturmak isterse, kapı açık."

"Ben iyiyim." Beau daha birkaç dakika önce giydiği lacivert Lancaster Prep sweatshirt'ünü toparlıyor ve başını yastık niyetine kapiya dayıyor. "Ben uyuyacağım."

"Ben iyiyim," diyorum Arabella'ya bakarak. "Peki ya sen?"

"Bu iyi." Gülümseyerek başını sallıyor. "Bu mükemmel."

Dolgun dudaklarına bakıyorum. Tüm yüzüne bakın. Bugünün gözlüklerinin parlak kırmızı çerçeveleri var ve büyük kahverengi gözleri saf umutla parıltıyor.

Birdenbire Bells ile aramızdaki her şeyin bu hafta değişebileceğinin farkına vardım. Ve bu iyi bir şey de olabilir, kötü bir şey de.

Gerçekten kötü.

ON BEŞ

Arabella

Rowan'ın ailesinin evine giderken yol boyunca heyecanımı KAVRAMAKTA ZORLANDIM ama elimden geleni yaptım. Dışarıdan sakın ve toparlıydim.

Çıglık atıyor, ağlıyor, içimden kusuyorum.

Yolculuk beklediğimden daha uzundu. Trafik berbat, yollar kalabalıktı ve kötü sürücülerle doluydu. Pat'in sesini duyabiliyordum.

Nefesinin altında küfrediyor, parmaklarını sabırsızca direksiyona vuruyordu. Arabada ne kadar uzun süre kaldığımızı düşününce bazılarımız huzursuzlandı, benim gibi. Sürekli bacaklarımın yerini değiştiriyordum. Rowan'a tekrar tekrar çarpıyordum.

Bilerek yaptığımı da ekleyeyim. Ben aptal değilim.

Çok fazla konuşma olmadı ama garip de değildi. Neredeyse tüm zaman boyunca ağzı açık uyuyan Beau'dan yayılan yumuşak horultularda neredeyse rahatlatıcı bir şey vardı. Rowan'ın iyice çok sayıda fotoğraf çekilerek belgelenmiştir.

"Bunları daha sonra ona karşı kullanacağım," diye mırıldandı bana. bir demet aldı ve ben hemen kendimi kötü hissettim. Rowan'ın kardeşini böyle savunmasız bir durumda yakalamasının çok kötü olduğunu düşündüm.

ama sonra hiç erkek ve kız kardeşim olmadığını hatırladım ve bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu yüzden sessiz kaldım ve yolculuğun büyük bölümünde Rowan'ın iri ve güçlü bedeninin tadını çıkararak yoluma devam ettim.

benimkine çok yakın bastırdı. Bacaklarını daha geniş açtı. sağ ayağındaki botu yerleştirerek kalçasının benimkinin hemen yanında hizalanmasına neden oldu ve aman Tanrım, bir

tam bir an. Bu hafta olabilecek pek çok şeyi düşününce hayal gücüm çılgına döndü.

Ancak tüm bu mutlu düşünceler yıkıldı çünkü eski güzel kendinden şüphe etme duygusu geri geldi ve her şeyi yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Ya benden bıcarsa? Bu olabilir. Her zaman insanları yormam gerektiğini düşünürüm. Arkadaşlarım var ama her şeyi birlikte yapmıyoruz. Hiç birlikte olmadık. Belki de bunun nedeni gençlik yıllarımda hiçbir okulda uzun süreli arkadaşlıklar kuracak kadar uzun kalmamış olmamdır.

Vay canına. Bunun düşüncesi bile beni üzüyor, ama belki de benim sorunum budur. Kalıcı bir dostluk kuramıyorum çünkü bana hiç fırsat verilmedi.

Ugh. Muhtemelen terapiye geri dönmeliyim. Muhtemelen buna ihtiyacım var.

Eve vardığımızda, uzun araba yolculuğundan dolayı sıcak ve uykuluyum ve vücuduma kramp girmiş durumda. Hepimiz SUV'den inene kadar eve dikkat bile etmiyorum. Zavallı Beau, kardeşinin onu pek de kibar olmayan bir şekilde itmesi sayesinde neredeyse düşüyor ve önümdeki evi görmek için başımı kaldırdığımda hayretler içinde kalıyorum.

Hayatım boyunca pek çok güzel ev gördüm. Çeşitli muhteşem, pahalı evlerde -kısa bir süre- yaşadım.

ve daireler. Annem bir iç tasarım züppesidir ve her şeyin mükemmel olması gerekir. Çevirisi: tertemiz.

Dokunulmaz.

Her zaman bir müze-devlette yaşadık ve etrafta koşturmayı ve her şeye dokunmayı seven bir çocuk olarak, eski evlerimiz tarafından boğuldum. Sessiz. Eve dönmek isteyebilirdim. Ama ailemin evinde geçirdiğim birkaç günden sonra geri dönmek için can atıyordum.

Çünkü orası ailemin eviydi. Benim değil. Kendimi hiçbir zaman oraya ait hissetmedim. Doğruyu söylemek gerekirse, kendimi hiçbir yere ait hissetmedim.

Ama bu ev? Lancaster evi mi? Dış cephesi çok güzel. Büyük bir verandası ve önünde geniş bir araba yolu olan iki katlı. Her yerde gül fidanları var, Çoğunlukla çiçekten yoksun olsalar da, arada bir kurumuş olanları görebiliyorum, hepsi de koyu kırmızı renkte. Verandanın her tarafı sonbahar renklerinde çiçeklerle dolu dev saksılarla dolu. Sarılar, turuncular ve koyu bir Bordo. Saksıların arasına çeşitli renklerde balkabakları serpiştirilmiştir ve iki dev çelenk vardır Her çift kapıda asılı.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, çift kapılardan biri açılıp güzel bir kadın belirdiğinde göz kırpmıyorum. Bizi gördüğünde yüzünde bir gülümseme oluşuyor ve verandaya koşuyor, önce Beau'ya sarılmadan önce neredeyse basamakları atlayarak iniyor.

"Bebeklerim, başardınız!" Beau'nun yanağını öpüyor ve Beau yüzünü buruşturarak başını ondan yana eğiyor. Beau'nun yüzünü silerek teninde bıraktığı belli belirsiz ruj izini yok ediyor. "Kes şunu. Bunu sevdiğini biliyorsun."

"Pek sayılmaz anne," diye homurdanıyor Beau annesinin kucağından ayrılırken. Beau'nun hareketlerinden yüzündeki acıyı görebiliyorum ama o bunu iyi saklıyor ve parlak dikkatini Rowan'a yöneltiyor.

"Şu haline bak." Ona doğru yürüyor ve yüzünü avuçluyor, çok uzun olduğu için kollarını uzatıyor. "Seni her gördüğümde babana daha çok benziyorsun."

Tanrı yardımcım olsun, o zaman Lancaster Baba gezegendeki en yakışıklı baba olmalı.

"Anne." Rowan gözlerini deviriyor ama bunu sevdiğini söyleyebilirim. Annesinin ilgisine bayılıyor. Tüm tavırları gözle görülür bir şekilde yumuşuyor ve onu kucaklamak için kendine çektiğinde, birbirlerine gereğinden uzun bir süre sarılıyorlar.

O ana tanıklık ederken kalbim kabardı.

"Babam nerede?" Beau merdivenlerden çıkıp doğruca ön kapıya yönelirken soruyor.

Anneleri Rowan'ı bırakıp dikkatini bana verirken, "Yakında evde olacak," diye sesleniyor.

Kıpırdamadan duruyorum, sinirlerim içimi kemiriyor çünkü tek istediğim bu kadının beni beğenmesi. Beni onaylaması.

Kabul et beni.

Merakını gizlemeden beni dikkatle izliyor ve ben de güzelliğine kapılmış bir şekilde ona bakıyorum. O bir anneye benzemiyor-daha doğrusu bana annemi hatırlatmıyor. Bu kadının ifadesi tamamen açık ve gülümsemesi gerçek. Kesinlikle çok güzel ve aynı derecede büyüleyici, eğer dürüst olursam, ve o

beni kollarının arasına çekip şiddetle sarılıyor, tıpkı gerçek çocuğu Rowan'a yaptığı gibi bana yapışıyor?

Gözlerimin kenarlarını yakan yaşlarla savaşımaya çalışarak ona sarılıyorum.

"Şu haline bak!" Benden uzaklaşıyor, beni incelemeye devam ederken üst kollarımı tutuyor. Neredeyse kıvranmaya başlıyorum ama kendimi tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Arabella Hartley Thomas. Rowan, Callahan dışında kimseyi eve getirmez ve o da say."

"Hey," diye itiraz ediyor Rowan ama annesi onu duymazdan geliyor. "Row ikinizin arkadaş olduğunuzu söylüyor," diyor.

"Um, evet. Öyleyiz." Ona bakmıyorum. Sanki bakamıyorum. Bakarsam kendimi ele vereceğimden korkuyorum.

"Bana bütün haftayı kampüste nasıl tek başına geçireceğini anlattı ve bu düşünceden kesinlikle nefret ettim." Gülümsemesi bir şekilde daha da parlaklaşıyor, eğer bu mümkünse. "Seni buraya gelip bir hafta boyunca kampüste kalmaya ikna edebildiği için çok mutluyum. bir hafta bizimle. Umarım sizi sıkmayız." Beni asla

sıkamazlar. Şimdiden söyleyebilirim.

"Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim Bayan Lancaster. Gerçekten minnettarım." Sesim titrek ve duygu dolu. Beni hâlâ geriyor ama kötü anlamda değil. Daha çok, bu kişinin benden hoşlanmasını gerçekten istiyorum gibi bir şey.

"Lütfen bana öyle demeyin. Benim adım Wren." Kendini tutamıyormuş gibi bana tekrar sarılıyor ve benden uzaklaşıp kolunu omuzlarımdan geçirerek Rowan'la yüzleşmemiz için bizi yönlendiriyor. "İkiniz de çok tatlısınız."

Küçük bir parçam -tamam, büyük bir parçam- onun bu açıklaması karşısında utançtan ölmek istiyor.

Rowan başını sallar. "Aklına komik fikirler gelmesin."

"Kim ben?" Wren Lancaster'ın yüzünde saf bir masumiyet vardı. "Asla yapmam."

"Evet, doğru." Rowan'ın bakışları benimkilere kayıyor. "Ona inanmayın."

"Hangi komik fikirlerden bahsediyorsun?" Gerçekten kafam karıştı. Lancaster'ı buradaki herkes kadar iyi konuşamıyorum.

"İkimizin gizli bir çift olduğumuzu düşünüyor."

Ona göz kırpıyorum, düşüncelerini saklamamasına şaşıyorum.

"Bu çok saçma." Bu kelimeyi hayatımda daha önce kullandığımı sanmıyorum ama bu durum için uygun olduğunu hissediyorum.

"Kesinlikle katılıyorum," diyor Rowan, içimi hayal kırıklığıyla doldurarak.

Oh iyi. Sanırım bunu ben istedim.

"Siz ikiniz." Wren başını sallar. "Hadi gelin. Sizi gezdirelim."

Annesinin elimi tutmasına ve beni merdivenlerden yukarı, girişe doğru götürmesine izin verdim.

"Otuz dakika sonra görüşürüz," diye sesleniyor Rowan, araba yolundaki yerinden kıpırdamadan.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Otuz dakika mı? Ciddi mi bu?

Eve girdiğimizde annesi "Abartıyor," diye beni rahatlatıyor. Başım hemen arkaya doğru eğiliyor ve yükselen iki katlı-bekle, üç katlı yap- fuaye. Üstümüzde devasa, ısıltılı bir avize asılı ve yemin ederim sonsuza kadar ona bakabilirim, o kadar güzel ki. "Söz veriyorum uzun sürmeyecek. Ayrıca eğlenceli olacak, sadece biz kızlar."

Bana gülümsüyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Ben de gülümsüyorum, bu kadını tanımak için sabırsızlanıyorum. Rowan'ın annesi. Kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.

Ve asla uyanmak istemiyorum.

Önümüzdeki on gece boyunca benim olacak yatak odasında yalnız kaldığımda, yatağa yığılıp tavana bakıyorum ve tepemde daha küçük ama bir o kadar güzel bir avize daha görünce gizliden gizliye heyecanlanıyorum. İçimde tuttuğum mutlu iç çekişin dışarı çıkmasına izin veriyorum ve kollarımı ve bacaklarımı genişçe açıyorum, vücudum rahat yatağa gömülüyor.

Tur yirmi dakikadan biraz fazlaydı ama buna değdi. Evin tamamı gösterişli. Etrafa saçılmış tüm antikalar ve duvardaki ata portreleri ile eski para çıgıkları atıyor. Rowan'ın annesinin yıllar boyunca topladığı sanat eserlerinden bahsetmiyorum bile. Bazıları modern olsa da evin estetiğine tamamen uyuyor; ve ben

Onun dekorasyon tarzına hayran olduğumu söylerken ciddiyim. Wren evin sadece son on yıldır sahibi olduklarını ve tamamen şehir dışına taşındıklarını açıkladı.

satın aldıktan kısa bir süre sonra tam zamanlı olarak bu eve yerleşmişler.

"Şehirde yaşamayı seviyorduk," dedi Wren beni batı kanadının merdivenlerinden yatak odamın olduğu yere götürürken. "Ama kocamın yolun aşağısında yaşayan kuzenleriyle burada vakit geçirmeyi de çok sevdik. Sık sık gelirler, bu yüzden Şükran Günü'nden önce onlarla tanışacağından eminim. Etkinliğe genellikle onlar ev sahipliği yapar ama bu yıl ben istedim, bu da onların evine gitme fırsatını kaçırabileceğiniz anlamına geliyor. Evleri nesillerdir ailemize ait."

Generations? Umarım görme şansım olur.

Yatak odamın kapısı çalınıyor ve yataktan fırlayıp kapıyı açmak için acele ediyorum. Kapıyı açtığımda beni bekleyen kişiyi görünce hiç de hayal kırıklığına uğramadım.

Ben Rowan.

"Akşam yemeği yedide," dedi bana. "Annem sana söylememi istedi."

Bunu bana mesaj atabilirdi. Sanırım fazla umutlanmamalıyım, ama umutlanıyorum.

"Ve bizden şık giyinmemizi bekliyor." Yüzünü buruşturuyor. "Sayılır."

"Tam olarak nasıl giyinmeliyiz?"

"Yarı resmi."

"Rowan." İç çekip kapıya yaslanıyorum. "Bu her anlama gelebilir. Bir balo elbisesi. Bir elbise. Güzel bir etek ve kazak. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Bilmiyorum. Ben sadece bir erkeğim. Haki pantolon ve düğmeli gömlekle geleceğim ve iyi olacağım." En ufak bir ses

Benden biraz rahatsız oldu ve evinde misafir olduğum için bana farklı davranmamasının rahatlatıcı bir yanı var.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Ona gülümsedim.

O da kaşlarını çatıyor ve beni güldürüyor.

"En azından tutarlısın," diyorum ona.

Rowan konuyu değiştiriyor. "Odanı beğendin mi?"

Başımı sallıyorum. "Çok güzel."

"Koridorun sonundayım." Sağ tarafına bakıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Kalbim onun sözleriyle biraz daha hızlı atıyor. Koridorun sonunda. Bu onun odasına gizlice girebileceğim anlamına mı geliyor?

Gecenin bir yarısı onunla hınzırca sevişmek mi? Ne kadar heyecan verici.

Yine de sanırım arabayı atın önüne koyuyorum, ya da bu nasıl söylenirse. Benim gizli bir çift olmamızı istemem ve annesinin de gizli bir çift olmamız konusunda umutlu olması Rowan'ın da aynı şeyi istediği anlamına gelmiyor. Yine de benim için üzülmeye düşüncesine katlanamıyorum.

Bu sadece... en kötüsü. Tüm dünyadaki en kötü his.

"Gidip babamla konuşmam gerek," diyor birkaç adım geri çekilirken. "Yemekte görüşür müyüz?"

Başımı salladım. "Saat yedide balo elbisem ve tacımla orada olacağım."

Yüzünü buruşturuyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Tekrar gülmeye başladım.

Bu ilginç bir hafta olacak.

ON ALTI

Rowan

Çalışma odasında birlikte otururken babam olabildiğince rahat bir şekilde, "Tatil için eve bir kız getirmek büyük bir adım gibi geliyor," diyor.

Bu açıklamayı yapmadan iki dakika önce bana doldurduğu yumuşak yıllanmış viskiyi neredeyse boğulacaktım. İ Boğulmamın nedeni içki değil de söylediği şeymiş gibi davranabilirdim, bu yüzden ona doğru eğildim ve öksürürken yumruğumu ağzıma götürdüm.

Babam benimkinin karşısındaki koltukta oturuyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme. Annem haklı. Ona çok benziyorum.

Kesinlikle Beau ve Willow'dan daha fazla. Kız kardeşim Tıpkı babamınki gibi olan mavi gözleri dışında annemizin tıpatıp aynısı.

"O sadece bir arkadaş," diye mırıldanıyorum sesimi bulduğumda. Lanet olsun, o viski boğazımdan aşağı inerken gerçekten yaktı. "Haftayı kampüste yalnız geçirmesini istemedim."

Babam kaşlarını çattı. "Ailesi nerede?"

"Hong Kong. Babası büyük bir finans gurusu. Onları pek görmüyor." Kelimeler dilimde acı. Ben

ailesini bile tanıyor ve Bells onlar hakkında kötü bir şey söylemedi ama ...

Onlardan nefret ediyorum.

"Hiç erkek ya da kız kardeşi var mı?"

Başımı sallıyorum ve viskiden küçük bir yudum daha alıyorum. Babamın beni çalışma odasına getirip alkol vermesine bayılıyorum. Babamla parti yapmak istediğimden falan değil ama şu anda kendimi onun seviyesinde hissediyorum. Neredeyse eşitmişiz gibi -ki değiliz- ama bana bir yetişkinmişim gibi davranması güzel.

Babam içmeden önce bardağına doğru mırıldanarak, "Ailesi tam bir pislik," diyor.

Kıkırdıyorum. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim." Bardağındaki buzu şingırdatarak içkisinin kalanını bitiriyor. "Ve berbat bir şey."

Sessiz kalıyorum. Büyükannem ve büyükbabam çok iyi insanlar değiller ama babama göre yaşlandıklarından beri yumuşamışlar. Babam benim yaşımdayken, babası onun üzerinde her türlü baskıyı kurmuş ve babamın karşılayabileceğine asla inanmadığı tüm bu beklentilere sahipmiş.

Ailem bize bunu yapmıyor. Hepimize karşı açık ve kabul edicidirler ve nadiren bize ne yapacağımızı söylemeye çalışırlar çünkü ne yaptığımızı zaten bir dereceye kadar bildiğimize inanırlar. Annem her zaman güvenliğimiz için endişelenir. Babam bize saygı duymamız ve başkalarına bize davranılmasını istediğimiz gibi davranmamız konusunda ısrar ediyor.

Tüm normal ebeveyn şeyleri. Ayrıca, bize güveniyorlar.

Siz bize bunu yapmamamız için bir sebep verene kadar, hepinize güveniyoruz.

Bunu birden fazla kez duyduk ve her zaman onların güvenini kazanmaya devam etmek istememe neden oluyor. İyi bir şeyi mahvetmeye niyetim yok.

"Bu hafta ne yapmayı planlıyorsun?" Babam kendine bir viski daha koyduktan sonra soruyor.

"Hiç yok. Sadece takılacağız." Omuz silkiyorum. "Burada mı?"

Babamın kaşları kalktı.

"Başka ne yapacağız?"

"Sıra." Sandalyesinde öne doğru eğilerek oturuyor. "Bu kızla arkadaşlığın ötesinde ilgileniyor musun?"

Sessiz kalıp viski bardağıma bakıyorum. Arabella söz konusu olduğunda haftalardır inkar ediyordum gibi geliyor. Aylardır. Yıllardır. "Emin değilim."

"Bu nasıl bir cevap böyle?"

"Dürüst biri." Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Benim yaşımdayken annem hakkında ne hissediyordun?"

Sanki sorumla onu korkutmuşum gibi sandalyesine geri düşüyor. Sonunda "Ondan nefret ettiğimi sanıyordum" diyene kadar yüzünde sayısız duygu birbiri ardına beliriyor.

Bunu söylemesi tam da benim demek istediğim şey ve böyle bir şeyi dev gibi olan Willow'a asla itiraf etmeyeceğini biliyorum.

romantik ve ailemizin aşkıyla büyülenmiş çocukluğundan beri. "Başta ben de Arabella'dan nefret ettiğimi sanıyordum."

"Annen onun güzel olduğunu söylüyor. Şık. Ve gözlük taktığını."

"Güzel ve şık biri ve neredeyse her gün farklı bir gözlük takıyor." Bunun beni önemsiyormuşum gibi gösterdiğini fark ettim ve... önemsiyorum. Arabella'yı önemsiyorum. Ve bazen benim ilgi dostça olmaktan daha fazla hissettiriyor.

Kahretsin, kesinlikle arkadaşça olmaktan daha fazlası. Sık sık ağzına bakıyor, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Araba yolculuğunun her saniyesinde onun yumuşak, kıvrımlı Vücudu benimkine yaslanmış. Sıcak ve harika kokuyor ve saçları yumuşacık. Burnunun sağ tarafında fark ettiğim küçük yara izi dışında teni pürüzsüz ve mükemmel, sağ kulağında da üç tane piercing var. Çenesinin alt tarafında küçük bir ben var ve uzun, zarif bir boynu var. Tüm bunları araba kullanırken fark ettim, o gözlerini dikmiş bana bakarken ben de ona bakıyordum. Sanki sersemlemiş gibiydi. Neredeyse hiç konuşmadık.

Konuşmamıza gerek yoktu. Kelimeler gerekli değildi. Tek yapmak istediğim onu içime almaktı ve aldım da.

"Senin hiç kız arkadaşın olmadı," diyor babam, sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Gerçi ben de senin yaşındayken bir kız arkadaşım olmasını pek istemezdim. Tek bir kişiye bağlanmak beni korkuturdu."

Bunu onun bildiğinden daha fazla hissediyorum. "Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Annen."

"Ama neden?" Viskimin kalanını boşaltıyorum ve sorunsuzca içiyorum. Babam aramızdaki masadan sürahiyi alıyor ve sanki ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi bana bir tane daha dolduruyor. "Ne oldu?"

onun senin için doğru kişi olabileceğini fark etmene neden oldu?"

Bana uzun zaman önce bir Lancaster'ın karşısındakiyle tanıştıktan sonra ölene kadar ona sadık kalacağı söylenmişti. Bunun anlık olduğunu ve fikirlerimizin değişmeyeceğini. Lancaster'lardan bazıları sadece diğerlerinden biraz daha uzun sürüyor. Grant amcamın da onlardan biri olduğunu duydum. Finn Amca da. Yengem Charlotte, Perry Amca ile evlenmeye zorlandı ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en aşık çift oldular.

Çocukken size bu hikaye anlatıldığında üzerinizde büyük bir baskı oluşur. Bir Lancaster olduğunuzu ve sadece size ait olan o tek kişiye hızlı ve sert bir şekilde aşık olacağınızı bildiğinizde. Acaba bu yüzden mi Çoğu kızıdan uzak duruyorum, çünkü içten içe o kişiyi bulup kalbimi kırmasından korkuyorum.

"Onu tanıdım. Ondan nefret ediyordum çünkü çok güzeldi ve benim değildi. Farkında değilmiş gibi davranıyordu. Ama onu korkuttuğum için böyle olduğunu öğrendim." Babamın gülümsemesi küçük. Neredeyse tehditkar. "Lisedeyken pisliğin tekiydim. okul."

"Bazen tam bir pislik olabiliyorsun," diyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum.

"Doğru. Ama evet. Onu korkuttum. Ve ilk başta bu hoşuma gitti. Onun korkusu bana kendimi güçlü hissettirdi." Yüzünü buruşturuyor. "Bunu itiraf etmek gerçekten berbat."

Bunu itiraf etmesine çok şaşırdım. "Öyle sayılır."

Daha kötüsü ne? Anlayabiliyorum. Arabella'nın benden korkmadığını biliyorum, ama ona bok gibi davranmaktan heyecan duyuyorum. Biliyorum ki

Sadece daha fazlası için geri gelin, yine de aldığı kadar iyi yemek veriyor.

"Sonra annene aşık olmaya başladım. Umutsuzca düştüm Onu tamamen takıntı haline getirecek kadar seviyordum. Tek istediğim onu mutlu görmektir. Hâlâ da öyle." Onun Bakışları sanki düşüncelerinde kaybolmuş gibi uzaklara dalıyor. Hatıralar. "Üçünüzden sonra benim için en önemli kişi o."

Büyürken çok birleşik bir cepheydiler. Biz asla Bir kavgaya tanık oldum. Belki küçük bir tartışma ama sonunda hiçbir şey olmadı. Onu güldürürdü, böylece ona uzun süre kızgın kalamazdı ve bildiğimiz bir sonraki şey, tekrar öpüşüyorlardı.

Annem ve babam birbirlerine karşı çok şefkatlidirler. Bir sürü sarılma, öpüşme, dokunma ve el ele tutuşma. I Rhett ve Willow'un bu tür şeylerine tanık oluyorum. Bu ikisi ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlar ve ben de bunun için onlara bok atmayı seviyorum.

"Bir gün senin de başına gelecek," diyor babam, sesi neredeyse şifreli. "Düşündüğünden daha erken olabilir."

"Şüpheli" benim otomatik cevabım.

Babam kıkırdayarak başını sallıyor. "Sadece bekle, oğlum. Sadece bekle."

Akşam yemeği vakti iki buçuk bardak yıllanmış viski içtikten sonra kafam iyi. Babam her zamanki gibi sakin, Annemi yemek odasında görür görmez kollarına alıyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. Ben de peşinden içeri dalıp, önümdeki masanın süslenmesine bakıyorum.

Ortada taze çiçek aranjmanları ve her tabağın ve kaseinin ortasına özenle kazınmış armamızla ailenin en iyi porselenleri.

İlk sesli gözlemim "Birileri büyük silahları getirmiş" oldu ve annem sanki ona hakaret etmişim gibi bana kaşlarını çatı.

Annem belli belirsiz savunmaya geçerek, "Misafirlerimiz için her şeyin güzel görünmesini istedim," diyor.

"Misafir demek istemedin mi?" Annemin her tabağın yanına yer kartları bile koyduğunu ve Arabella'nın hemen yanında olduğumu fark ediyorum çünkü tabii ki öyleyim.

"Teyzen ve amcan da bize katılıyor."

"Hangileri?"

"Grant ve Alyssa. Çocuklar film gecesi düzenliyor ve arkadaşları gelecek, bu yüzden birkaç saatliğine kaçacak bir yere ihtiyaçları vardı," diye açıklıyor annem.

"Bu gece için herkese tek başına mı güveniyorlar?" Bu hiç de Grant Amca'nın yapacağı bir şey değil. O tam bir kontrol manyağı.

"Evin her yerinde kameraları var ve eminim bütün gece onları izleyecektir." Babam kıkırdıyor.

Beau birkaç saniye sonra yemek odasına giriyor, eve ilk geldiğimizde olduğu kadar somurtkan değil. Bu kez annesinin ona sarılmasına izin veriyor ve geri çekilmeye çalışmıyor. Sanırım hafta sonu ya da davet edildiği süre boyunca o kızın evine gitmesine izin vermedikleri için onlara hâlâ kızgın ama sanırım bunu aştı. Hiçbir zaman uzun süre kin tutmaz.

Annem ikimizi izlerken "İkiniz de güzel görünüyorsunuz," diyor. "İyi temizlenmişsiniz."

"Üniformadan kurtulmak için her şeyi yaparım" diyor Beau.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim." Arabella neredeyse koşarak odaya giriyor ve Beau'nun hemen yanında patinaj yaparak duruyor. "Kayboldum."

Nefes nefese. Uzun kollu, sade, siyah bir elbise giymiş ve siyah tayt giymiş. uzun bacaklarını örtüyor. Saçları yukarı kalkmış, tepesine yığılmış. Başını dağınık ama bir şekilde zarif bir topuz yapmış, arabada öpmek istediğim o güzel boynunu gösteriyordu.

Annemin Arabella'yı babamla tanıştırmasını izlerken aklımdan çılgınca düşünceleri kovarak gözlerimi kırıştıyorum. Ona gülümseyerek sarılıyor ve bu gece parlak pembe çerçeveli olan gözlüklerine iltifat ediyor. Dev pembe çerçevelere benzeyen Her iki kulağında da elmas küpeler var ve dudakları da parlak pembe.

Dudaklarını dostça bir gülümsemeye dönüştürüp bana çeviriyor, umut dolu bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben ani bir aydınlanma yaşıyorum.

Bu kız söz konusu olduğunda, tamamen boku yedim.

YEDİ

Arabella

Lancaster malikanesinde akşam yemeği oldukça ... eğlencelidir.

Ne zaman ailemin evinde olsam, ki bu hiçbir zaman sık ve uzun süreli olmadı, nadiren birlikte akşam yemeği yerdik. Babam her zaman geç saatlere kadar çalışırdı ya da annem arkadaşlarıyla bir tür partide ya da toplantıda olurdu. Hayır galası ya da saçma sapan bir balo. Çoğu zaman mutfakta hizmetçilerle birlikte yemek yerdim, onlar da beni her zaman gözleri acıyarak izlerdi.

Ailece yemek yediğimiz nadir zamanlarda, annem ve babam çoğunlukla beni görmezden gelirdi. Günleri ve olanlar hakkında konuşurlar, yemeğin sonuna doğru orada olduğumu ve sohbeta katılmamın kibarlık olduğunu fark edene kadar bana hiç soru sormazlardı. Ben her zaman sonradan düşünölen bir şeydim.

Lancaster'larda sohbet hararetlidir. Sabit. Beni de dahil ediyorlar, böylece kendimi yabancı hissetmiyorum. Herhangi bir

Özel referanslar ya da aile içi şakalar birileri tarafından açıklanıyor, böylece dışarıda kalmıyorum ve buna bayılıyorum.

Bayıldım.

Rowan'ın Grant Amcası ondan daha huysuz ve bu huyunu doğal olarak nereden aldığını görebiliyorum. Adam, karısı hariç masadaki herkese kaşlarını çatarak bakıyor. Karısına sanki güneş onun başında doğup batıyormuş gibi bakıyor ve bu çok tatlı bir şey

Hiç görmedim. Romantik kalbim buna zor dayanıyor. Anne ve babası da aynı şekilde birbirlerine aşıklar, her zaman gizli bakışlar ve sevgi dolu gülümsemeler paylaşıyorlar. Her iki çifti de utanmadan, birbirleriyle konuşma ve hepimizi dahil etme biçimlerinden etkilenererek izliyorum. Masadaki yetişkinler bana pek çok soru soruyor, bazılarını yanıtlamakta hiç zorlanmıyorum,

Bazıları ise beni biraz rahatsız ediyor. Grant'in ailemi tanıdığını fark etmesi gibi.

"Yıllar içinde yollarımız kesinlikle kesişti," diyor bana.

"Kardeşim yıllar önce onlara Manhattan'daki çatı katlarını sattı," diye açıklıyor bana.

Manhattan'daki çatı katından nefret ediyorum. Şık, modern ve buz gibi soğuk. "Orada güzel anılarım var," diye yalan söylüyorum ona sahte bir gülümsemeyle.

Grant yalanım karşısında kahkahayı basıyor ve başını sallıyor. "O daire çok ..."

"Soğuk mu?" Onun için tedarik ediyorum.

"Evet. O." Bakışları sempati dolu ve umarım benim için üzölmüyordur. Bu istediğim son şey.

Yemekler harika. Güzel bir restoran kalitesi ile Bir sonraki yemek her ortaya çıktığında daha da etkileyici hale gelen çok sayıda yemek. Tatlı olarak, üzerine karamel sos gezdirilmiş balkabaklı cheesecake, her ısırık aldığım da zevkten inlememe neden oluyor.

Her inlediğim de Rowan'ın yüzündeki ifade, tatlıyı daha da büyötmeme değıyor. Acı çekmiş gibi görünüyor.

ve ben buna bayılıyorum. Yanında oturmak bonusun bir parçası, ama aynı zamanda işkence. Hangi parfümü kullanıyorsa tanımlıyorum çünkü okuldayken kullanmıyor ve ben ondan kocaman bir ısırık almak istiyorum. Ama bu beni yamyam yapar ve bu gerçekten iğrenç bir şey, o yüzden kendimi tutuyorum.

Zar zor.

Yemek bitip de yemek odasından çıkarken Rowan koluma dokunuyor ve durup yüzümü ona dönmeme neden oluyor.

"Sizi rahatsız ettilerse özür dilerim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kim? Ailen mi? Onlar harika

insanlar." "Amcam bile mi?"

"Özellikle de amcan." Ona gülümsüyorum. "Bana seni hatırlatıyor."

Rowan ellerini ceplerine sokuyor ve ben bir an için pervasızca ona bakıyorum. Giydiği açık mavi gömleğin boynundaki birkaç düğme açık, bu da bana boğazının güçlü sütununun mükemmel görüntüsünü veriyor. Adem'in kıvrımları Yutkunduğunda elma. Derin bir nefes alıyorum, o konuşurken kokusunu olabildiğince ince bir şekilde içime çekiyorum.

"Babam bu hafta seni eğlendirmem gerektiğini söylüyor."

"Beni eğlendirmek mi?" Sesim boş çıkıyor, hayal gücüm çıldırıyor. "Nasıl yani? Her gece odama gizlice girip beni saatlerce öpeceksin ve bu bizim küçük kirli sırrımız mı olacak?"

Kelimeler beni terk ettiği anda titreyen parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum, şoke oluyorum. Utanç verici. O yapmadı

Bir şey söylemedi ve ben de en gizli düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdiğim için kendimi aptal gibi hissettim. "Bunu söylemek istememiştim."

"Ama sen yaptın." Sırıttıyor.

Genişçe sırıttığını ve kendinden son derece memnun görüldüğünü de eklemeliyim.

"Ama ben yaptım," diye fısıldıyorum, parmaklarımı ağızımdan çekerken başımı sallıyorum. "Ciddiyim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. İsteddiğim bu değil."

Kaşları havaya kalktı.

"Yemin ederim! Yemin ederim." İşaret parmağımla kalbimin üzerine bir X işareti koyuyorum.

"Bu pek de arkadaşça bir söz değil, Bells," diye söylendi.

Yemek odasında sadece bizim kaldığımızı fark ederek etrafıma bakıyorum. Beau'nun nereye gittiğini bilmiyorum ama bu konuşmaya kulak misafiri olmak için yakınlarda olmamasına seviniyorum.

"Hangi kısmı? Bunu istemediğimi söylemem mi yoksa odama gizlice girip beni öpmeni önermem mi?"

"İkisi de." Sırıttıyor. Bu akşam çok çapkın davrandım. Söylediklerim için hiçbir mazeretim yok ama sanırım ev ve içindeki herkes. Burası sıcacık ve beni olması gerekenden çok daha rahat hissettiriyor.

"Aynı fikirde değilim. Bence yatağımda öpüşmek için odama gizlice girmen son derece arkadaşça bir davranış." Kendime gülüyorum çünkü gerçekten saçmalıyorum. "Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

Hareket etmiyor ya da ses çıkarmıyor. Sadece elleri cebinde, önümde belirerek beni izlemeye devam ediyor. İtiraf etmeliyim ki iri, geniş ve biraz da korkutucu. Siyah süet botlarımın içinde biraz titremeye bile başlayabilirim.

"Bentley Saffron Jones ile bu şekilde mi seks yaptın?" diye soruyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunla gizlice dolaşıp öpüşmeyi ve bir bakmışsın taşaklarına kadar içine girmiş olmasını mı önerdin?"

Sözleri karşısında elimi göğsüme yasladım. *Taşaklarına kadar mı?* Tanrım, Bentley'in orgazm olmadan önce iki santim bile derine girdiğini sanmıyorum. Çocuk zar zor sokabiliyordu.

çok hızlı geliyor. "Gerçekten öpüşmedik."

"Öpüşmediniz mi?"

"Yani, yaptık ama işte burada onun bu konuda inanılmaz derecede kötü olduğunu itiraf ediyorum." Başımı sallıyorum.

"Ama Bentley hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum."

"O zaman neden onu gündeme getirdin?" Her zaman onu gündeme getirir.

"Çünkü bana söylediğin şeyi düşünmeden edemiyorum - o adamla seks yaptığını," diye itiraf ediyor, bakışları karanlık bir şekilde benimkinde kalıyor. "Ve bunun beni ne kadar kışkırttığını."

Ağzım açık kaldı. Çenem çözüldü ve yaşlı bir kadın gibi sallanıyorum. zaman kuklası. Bunu gerçekten söyledi mi? Kehribar renkli bir bardaktan yudumlayıp durduğunu hatırlıyorum. yemek boyunca sıvı. Sarhoş olmalı. Ve ailesi

sorun olur mu? Aman Tanrım, neden böyle bir zamanda ailesini düşünüyorum?

"Kıskanç mı?" Gıcırđıyorum. Sesim fare gibi çıkıyor. "Ciddi olamazsın Rowan."

"Çok ciddiym Arabella," diyor hiç tereddüt etmeden. "Bentley adında bir adamla seks yapmış olman beni çok şaşırttı."

"Saffron kısmını unutma," diye hatırlatıyorum ona, sesim zayıf. "Bu her şeyi daha da şaşırtıcı kılıyor."

"Doğru," diye kabul ediyor. "Seninle her konuştuğumda gizemli bir katmanı daha soyduğumu hissediyorum."

"Gizemli mi? Lütfen. Ben gizemli değilim." Gülüyorum.

Rowan yapmıyor tabii ki. Dürüst olmam gerekirse nadiren yapıyor ve bence bu biraz üzücü. "Benim için öylesin."

Ona bakıyorum, tüm kahkahalarım kayboluyor. "Sen de benim için öylesin."

Devasa yemek salonuna göz gezdiriyor ve benimle aynı anda masayı toplamaya başlayan hizmetlileri fark ediyor. Sağ elini cebinden çıkararak dirseğimin kıvrımından nazikçe tutuyor ve beni dışarıya doğru yönlendiriyor.

beni batı kanadına çıkan devasa merdivenlere doğru yönlendirdi.

Yatak odalarımızın olduğu yerde.

Ailesi odalarımızı birbirine bu kadar yakın koyacak kadar aptal olmalı. Beni doğu kanadına ya da arazideki bir misafir evine kilit altında tutarak yerleştirmelilerdi çünkü Rowan'ın şu anda beni incelemek için döndüğünde yüzünde beliren ifade

bir kez daha vahşı. Ve o vahşı ifadesiyle beni inceliyor, sanki daha sonra tadını çıkarmayı umduğu lezzetli bir ikrammışım gibi.

Zihnim dönüyor. Bu nasıl oluyor? Belki de içtiğini düşündüğüm alkolü suçlamalıyım. Çünkü kampüste tanıdığım Rowan'dan tamamen farklı biri gibi davranıyor.

"Ciddi miydin?" diye sorar.

"Neyi kastettim mi?"

Elini kolumdan çekiyor ve ben hemen dokunuşunu özlüyorum.

"Seni saatlerce öpebilmek için odana gizlice girmemi umuyorsun."

Boğazım kuruyor ve konuşma yeteneğim tamamen kayboluyor. Tek yapabildiğim başımı sallayarak cevap vermek.

"Ve o Saffron denen adamı gerçekten öpmedin mi?"

"Sadece birkaç kez," diye fısıldadım, etrafıma şöyle bir bakındım Biri karanlıkta gizleniyor ve itirafımı duyuyor olabilirdi. "Çok kötüydü Rowan. Tüm deneyim korkunçtu."

"Ama daha fazlası için geri dönmeye devam ettin."

"On beş yaşındaydık ve aptaldık." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Daha iyi olacağını umuyordum. Ama olmadı."

Birilerinin konuştuğunu duyuyorum ve Rowan'ın ailesi olduğunu fark ediyorum. Yaklaşıyorlar. Ve Rowan da bunu fark ediyor. Bana bir adım daha yaklaşıyor, eğiliyor ve başını eğerek ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Kapınızı açık bırakın."

Annesi ve babasıyla konuşmak için uzaklaşmadan önce söylediği tek şey bu, beni merdiven boşluğunun dibinde tek başıma, tüm vücudum titreyerek bıraktı.

Onun için.

SEKİZ

Arabella

HIZLI BİR DUŞ ALIYORUM. Tüm vücudumu en sevdiğim losyonla köpürtüyorum ve sütyensiz ince beyaz bir tişört ve beyaz kalplerle noktalı bir çift soluk pembe pijama altı giyiyorum. Külot yok.

Ben bir sürtüğüm. Ama sadece Rowan Lancaster için çünkü bunu başka kimse için yapmam. Tek bir kişi için bile. Sadece onun için.

Yatağımda uzanmış, onun gelişini beklerken titriyorum. Her zaman yaptığım gibi telefonumda düşüncesizce gezinmiyorum bile çünkü telefonumda olmak bana zamanın çok yavaş geçtiğini ve onun hala gelmediğini fark ettiriyor ve Tanrım, bu acı verici. Lezzetli bir şekilde.

Bana böyle bir şey söylemesine ne sebep oldu?

Kapınızı açık bırakın.

Bunu kulağıma fısıldadığında yemin ederim külotum anında sırlıklam olmuştu. Sesinin tınısı. O masum görünen kelimelerin ardındaki ağır ima.

Çocuk bende eriyip bir su birikintisine dönüşme isteği uyandırıyor. Bentley Saffron Jones'un bana böyle hissettirdiğini hiç hatırlamıyorum.

Rowan'ın küstah önerimi kabul etmesine bile şaşırdım. Bu tür şeyleri ona daha önce de söyledim. Pek çok kez ve beni hiç ciddiye almadı çünkü ben de kendimi ciddiye almıyorum. Onu kıskırtmak eğlenceli. Her zamanki sinirli tepkisine tanık olmak. Bu geceye kadar. Bu gece Bentley'e yaptığı atıflar dışında tepkisinde sinirlendirici hiçbir şey yoktu.

Bir yanımda bu itirafı hiç yapmamış olmayı diliyor ama bir yanımda bundan memnun çünkü Rowan'ın beni cinsel bir insan olarak görmesine yardımcı olduğunu düşünüyorum. Sinirlenmek yerine arzulanacak biri.

Düşüncelerim bazen pek iyi olmuyor. İyi ya da kötü, sürekli ilgi isteyen bir tip olduğumu biliyorum. Bunun için ihmalkâr ebeveynlerimi suçluyorum açıkçası. On beş yaşımdayken gittiğim ve mücadele ettiğim terapistle şükürler olsun ki bu farkındalığı yaşamama yardımcı oldu. Ona dedim ki Bentley hakkında her şeyi anlattım ve o da ailemde bulamadığım için sadece aşkı aradığımı söyledi.

Acı verici bir farkındalık ama doğru. Hala birisinin Sev beni. Muhtemelen bu yüzden bu evde bu kadar eğleniyorum ve on iki saattir burada bile değilim. Her yer sevgi ve şefkatle dolup taşıyor. Buna bayılıyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Kendimi buraya ait hissetmek istiyorum, bu kocaman evde kendimi küçük, şirin bir yuva gibi hissediyorum.

Yatağımda uzanmış birisinin gelmesini beklerken, ipek nevresimi ellerimle kavrayarak Kalıcı olarak kırıştığına eminim, sonunda uykuya dalmaya başlıyorum. Günün ne kadar uzun sürdüğü ve saatin ne kadar geç olduğu düşünüldüğünde odaklanmak zor. Yatak yumuşak ve kabarık, başımı yastık yığınının içine gömüyorum.

bulutlar gibi. Oda kutsanmış bir şekilde karanlık ve dışarıda esen rüzgârın camları hafifçe tıklattığını duyabiliyorum.

Çok huzurlu.

Ve sonra bir sesle uyandığımı fark ettim. Birisi yatak odama giriyor. Ayak seslerinin yerde süründüğünü duyabiliyorum ama botların hafifçe sürüklendiğini duymuyorum.

Hmm.

Ama kokusunu alabiliyorum. Yatağın yanında durup beni uyurken izlediğini hissedebiliyorum ve ben de öyle davranıyorum, gözlerim hafifçe kapalı, kılımı bile kıpırdatmıyorum. O yürüyor. Yatağın diğer tarafına geçiyor ve yorganın aşağı çekildiğini hissediyorum. Yatağa sürünerek girdiğinde şiltenin eğimini. Çarşaf ve yorganın vücudunun üzerine çekilirken çıkardığı yumuşak ses, onun benimle birlikte yatakta olduğunu gösteriyor. Hemen yanımda.

Bu hayat nedir?

Rowan Lancaster yatağımda. Ve bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Sadece orada yatıyor ve ... ne? Beni mi gözetliyor? Kışının altında bir fişek mi yakmam gerekiyor?

Tamamen uyanık olduğumu bilmesini sağlamaya karar vererek, yüzüm ona dönük olacak şekilde diğer tarafa yatıyorum ve gözlerimi açtığımda evet, beni izlediğini görüyorum. Yüz ifadesi
Gecenin bu saatinde yumuşak. Neredeyse savunmasız. Ve bana sanki aynı yatağı paylaştığımıza inanamıyormuş gibi bakıyor.
tamamen ilgili.

"Sen diğer çocuklar gibi değilsin," diye mırıldanıyorum ona, büyüüyü bozmamak için sesimi alçak tutuyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kafası karışmış görünüyor.

"Odama gizlice girmeye cesaret edebilecek herhangi bir çocuğun hemen üzerime atlayacağını varsayıyorum," diyorum ona.

"Odana gizlice giren çok erkek var mı?"

"Bir tanesi bile girmedi."

"İstediğin bu mu? Sana saldırmamı mı?"

Bentley konusunu açmadığı için çok minnettarım. "Yapmak istediğin bu mu?"

Sorumu duymazdan geliyor. "Buraya gizlice girdiğimde uyuyor olacağını düşünmemiştim."

"Seni bekledim, uyanık kalmaya çalıştım." Tereddüt ediyorum ve aklımın en önündeki soruyu sormaya karar veriyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bunu gerçekten yapmak için cesaretimi topluyordum."

Ne?

Rowan odama gizlice girecek kadar cesaretli miydi?

"Sen ciddi misin?" Her konuda kendinden çok emin.

Başını sallıyor. "Sen... beni atıyorsun."

"Nasıl?" Şaşırdım kaldım. Onun üzerinde kızdırmanın ötesinde bir etkim olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını asla bilemiyorum. Ne giyeceğini hiç bilmiyorum. Sürekli bir sürprizsin."

"Bu kötü bir şey mi?" Öyle olabileceğinden korkarak fısıldıyorum.

"Hiç de değil." Elini bana doğru uzatıyor, parmakları yanağımı okşuyor ve gözlerimin kapanmasına neden oluyor. Keşke bana sonsuza kadar dokunmaya devam etse. "Beni görebiliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun? Evet, seni görebiliyorum."
Başparmağını çeneme bastırarak dudaklarımın aralanmasını sağlıyor.

"Gözlüklerini takmamışsın." Bakışları yüzümde geziniyor.
"Onlar olmadan... farklı görünüyorsun."

"Farklı kötü mü? Yoksa farklı iyi mi?"

"Farklı güzel." Gülümsemesi soluk, sesi bir an düşüyor
"Bana gitmemi söyle, Bells." diye mırıldandığında oktav. Eli yüzümden uzaklaşıyor ve sesi sanki mutlak ıstırap.

Ona gerçekten bakabilmek için bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. Hareketimle birlikte örtüler üstümden düşüyor ve hatta
Loş ışıktaki bakışlarının doğrudan göğsüme yöneldiğini görebiliyorum.

Tipik. Çocuk göğüslerime hayran kaldı. Beyaz gömleğimin son derece ince olduğunu ve meme uçlarımın sertleştiğini görmek için aşağı bakıyorum ve vay canına, *bakıyor*.

"Sana gitmeni söylemeyeceğim," diyorum bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde, sesim kararlı. Hatta belki biraz fazla yüksek.

Gerçi şu anda birinin beni duyması umurumda bile değil. Bizi.
"Bunu söylemek aptallık olur."

"Kalmama izin verdiğin için aptalsın." Sesi ciddi geliyor. Çocuk kör mü? Bana ne isterse yapmasına izin verirdim. Onun ilgisini çekmek için çaresizdi.

"Seni gitmeye teşvik edersem daha büyük bir aptal olurum," diye fısıldıyorum, kendimi bu şekilde tehlikeye attığım için şok olmuş bir halde. Onun için.

Parmakları boynumda, kolyemin üzerinde geziniyor, kalp kolyemin üzerinde duruyor. Hiç çıkarmadığım kolye. "Bu bir madalyon mu?" Ben cevap veremedenden çoktan açmıştı bile. "İçinde hiç resim yok."

"Biliyorum."

Bakışları benimkilere yöneliyor. "Neden olmasın?"

"Doğru kişinin karşıma çıkmasını bekliyorum," diye itiraf ediyorum.

Ağzı hafifçe sırtarak bir tarafa doğru kalktı. "Baş harfleri BSJ mi?"

Bentley'nin baş harflerinin berbat olduğunun farkındayım. BS, saçmalık anlamına gelebilir. BJ-blowjob. Zavallı Bentley. "Kesinlikle olmaz. Ondan bahsetmeyi bırakmalısın Rowan. Ona kafayı taktığına inanmaya başlıyorum."

"Bu gerçeğe en uzak şey." Madalyonumu dikkatlice kapatıyor, eli boynumdan uzaklaşıyor ve Tanrım, bu çocuk neden bana dokunmuyor? Öpmüyor mu beni? En çok istediğim şey bu. Saatlerce öpüşelim dediğimde yalan söylemiyordum. Kulağa bir rüya gibi geliyor. gerçek olsun. Elleri üzerimde olsun ve ağzı benimkiyle öyle bir kaynaşsın ki, bittiğinde çenelerimiz ağrısın istiyorum. Ertesi sabah uyandığımda ağzının izini hâlâ üzerimde hissetmek istiyorum. Kahvaltıda onun karşısında oturmak ve onunla gizli gülümsemeler paylaşmak istiyorum çünkü ne yaptığımızı biliyoruz.

Ve başka kimsenin bir fikri olmazdı.

Onun yerine, aynı yatakta olduğumuza inanamıyormuş gibi yattığı yerden bana bakıyor ve bakışlarının tekrar göğsümün önüne düştüğünü fark ediyorum. Büyük ihtimalle benim

Meme uçları. Yarı yarıya elini tutup

göğsümde. Beni hissetmesi için onu zorla ama çok ileri gittiğimi düşünebilir.

Yetersiz cinsel tecrübeme rağmen, ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok. Bu keşfedilmemiş sulara nasıl gezinmemiz gerektiğine dair hiçbir ipucu yok. Ve ne zaman düşüncelerimde klişeler saçmaya başlasam, işte o zaman her şeyi fazla düşündüğümü anlıyorum.

"Rowan." Adını söyleyerek onu ürkütüyorum ve acaba o da benim son birkaç saattir kendimi bulduğum kadar trans halinde mi diye merak ediyorum. Beni sabırsızlandırıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bakıyorum," diye dürüstçe itiraf ediyor. "Çok güzelsin, Bells."

İltifatı karşısında sabırsızlığım buharlaşıyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Eli kalçama yerleşiyor ve beni nazikçe kendisine yaklaştırıyor. Kalbim kulaklarımda çarpmaya başlıyor, parmaklarının tenime girdiğini hissettiğimde tüm vücudum karıncalanıyor. Bacaklarımız çarpışıyor ve ben bir tanesini onunkilerin arasına sokuyorum, bir şeyi fark ettiğimde umutsuzca yaklaşmaya çalışıyorum.

"Botun nerede?"

"Giymiyorum." "Neden

giymiyorsun?"

"İçinde uyumuyorum," diye belirtiyor. "Rahatsızlıktan bahsediyorum."

"Oh." Ayak parmaklarımı bileği ve baldırı boyunca sürüklerken dikkatli davranıyorum, kırık olana dokunmadığımdan emin oluyorum. "Doğru."

Bana doğru uzanmaya başlıyor, sadece bir an tereddüt ediyor ve bacağımı onunkinin arasından çekiyorum. Hayal kırıklığım ve

Sabırsızlığı belli oluyor olmalı çünkü "Bunu mahvetmek istemiyorum." diyor.

"Neyi sikeyim?"

"Bu. Biz. Sen. Ben." Elini kalçamdan sırtımın alt kısmına doğru kaydırıyor, beni kendine doğru çekerek nefesimi kesiyor. Güçlü bir Rowan'ı severim. "Bunu bir sır olarak saklamalıyız."

"Evet," diye nefes alıyorum, tam da şu anda benden birini öldürmemi istese cevabımın aynı olacağını çok iyi biliyorum.

"Sadece ikimizin arasında mı? Ailemin umutlarını kırmak istemiyorum. kalk." Bir şekilde vücutlarımızı yeniden düzenliyor ve üstüme çıkıyor. Üstümde. Üstüme. Üstünde.

Ben.

Bacaklarımı açıyorum ve o da yerleşiyor, ellerini başımın iki yanına koyarak beni içine hapsediyor. Etrafım tamamen onun tarafından sarılmıştı ve orada nefes nefese yatıyordum, kalbim

Dakikada bir milyon mil hızla ilerliyor, bekliyor.

"Lütfen böyle bir anda konuyu ailene getirme," diyorum ona, son derece ciddi bir şekilde.

Başını eğiyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. Nefesini hissedebiliyorum, dişlerini yeni fırçalamış gibi nane ferahlığında ve hangi marka diş macunu kullandığını merak ediyorum. Öğrenir öğrenmez hemen satın alıyorum. "Hiç konuşmasak daha iyi olur, değil mi?"

"Doğru," diye fısıldıyorum tam dudakları dudaklarıma değerken.

Bir öpücük gibi. Zar zor ama tamamen dünyayı sarsan. Yıllardır bu anı düşünüyordum. Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir bekleyiş. Ağzı tekrar benimkine değiyor ve usulca nefes alıyorum ama başka bir şey yapmıyorum. Başka bir şey yok. Sadece beni en nazik şekilde öpmesine izin ver. Bu acı verici.

Bu harika bir şey.

"Kaç erkekle öpüştün, Bells?" Bu soruyu dudakları hâlâ benimkilerin üzerindeyken soruyor.

"Kaç kızı öptün Rowan?" "Çok değil," diye cevap veriyor ve beni sarsılmış halde bırakıyor.

"Tam olarak kaç kişi o zaman?" Benim numaram düşük. Düşündüm ki Rowan Lancaster olduğu için sonsuz sayıda kızı öpmüş olmalı.

"Söylememeyi tercih ederim."

"Öpüp söylemiyor musun?"

Konuşmamamı ister gibi öpüyor beni. Zorlayıcı ve hızlı. "Ben kimseyi fazla öpmem."

Bekle bir saniye.

Bekle.

A.

İkincisi.

Neredeyse sormaya korkuyorum ama bilmek zorundayım. Bilmek zorundayım. Bu bir zorunluluk. Ve her şeyi değiştirebilir. Kötü bir şekilde değil ama *çok ilginç* bir şekilde.

"Rowan. Bana gerçekten püşmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?
... kimse var mı?"

NINETEEN

Rowan

Bu muhteşem kızı yatağında altımda kıstırdığıma İNANAMIYORUM. Yumuşak, gür kıvrımları altıma mükemmel bir şekilde oturuyor ve vücuduna battığımı hayal ediyorum ...

Bu fikir beni zor durumda bırakıyor ve sinirlendiriyor çünkü lanet olsun. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım. Arabella benden daha deneyimli ve bunu itiraf etmek utanç verici.

Cevap vermediğimde "Ee?" diye soruyor. Çoğu zaman çok sabırsız oluyor.

Gözlerinin içine bakabilmek için ondan uzaklaşıyorum. Ezberle Güzel yüzünün her bir parçasını. Eğer kendime karşı dürüst olursam, gözlüklerini özlüyorum ama yüzü açık, teni çıplak ve makyajsız ve o şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kız.

Belki de daha önce tükettiğim alkol yüzündendir. Belki de duşta onu düşünerek mastürbasyon yaptığım içindir. Yatak odasına gizlice girmeden önce baskıyı hafifletmek için. Ama sanki onu ilk kez görüyordum, *gerçekten* görüyordum.

"Başka kızları da öptüm. Sen benim ilkim değilsin ki." Alay ettim çünkü hadi ama. On sekiz yaşımdayım. Kızları öptüm.

Sadece çok fazla değil. Daha önce birlikte olduğum kızların hiçbiri benim için değerli değildi. Bir tanesine çok fena aşıık oldum ve beni o kadar kötü becerdi ki o zamandan beri koruma modundayım.

"Kaç tane yatağa gizlice girdin?" diye soruyor o yumuşıık, sonsuz çekiciliğe sahip sesiyle ve belli belirsiz züppe gibi görünmesine neden olan hafif aksanıyla.

Ama o bir züppe değil. Açık ve tatlı biri. Bazen fazla açık ve benim de ona karşı aynı şekilde olmamı istiyor ki bu benim için zor. Duygularımı içimde tutuyorum. Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaırmıyorum ve o da hep böyle davranıyor.

"ok değil."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye başııyor, sesi yüksek çıkıyor ve onu susturmak için otomatik olarak elimle ağzını kapatıyorum. Bana göz kırıyor, nefesi avucumu kaplıyor ve bu haliyle çok seksi göründüğünü inkar edemiyorum.

O kadar ince beyaz tişırtnn içinde seksi ki meme uçlarının dış hatlarını görebiliyorum. O sevimli soluk pembe pijama pantolonu ekstra yumuşıık olan küçük beyaz kalpler giyiyor. Kendimi o pantolonu yavaşıa çekerken ve onu tamamen ortaya çıkarırken görebiliyorum ve lanet olsun, sanırım sikim daha da sertleşti.

"Bu doğru," diyorum ona. "Kızları ptm. İlkinde yedinci sınıftaydık."

"O sayılmaz" demesi için tam zamanında elimi ağzından çekiyorum.

"Cennette yedi dakika oynuyorduk."

"Peki yedi dakika boyunca onu öptün m?"

"Şey... hayır." Bir doğum günü partisindeydik ve karanlık bir dolaba kilitlenmiştik. Onu öpecek cesareti ancak diğer çocuklar yedi dakikamızın sonuna doğru geri sayım yapmaya başladığında bulabildim.

Kız dinleyen herkese bunun hayatının en güzel yedi dakikası olduğunu söyleyerek övünmeye devam etti. Mükemmel öpüştüğümü ve bana deliler gibi aşık olduğunu söyledi. O zaman kendimi kanıtlamak için hiçbir şey yapmama gerek olmadığını anladım. İnsanlar benim gerçek kişiliğimden çok fikrimden etkilenmişlerdi. Rowan Lancaster ismi Bu çağrışımlar ve beklentiler ona yükleniyor ama Rowan, gerçek, hakiki kişi?

En yakın ailem ve birkaç arkadaşım dışında kimse gerçek beni tanımıyor ve o zaman bile bazen kendimi gösterdiğimi hissediyorum. Ben kimim ki zaten?

"Zaman kaybediyoruz," diye fısıldıyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. Hâlâ onun üzerinde yatıyor olduğum ve az önce itiraf ettiğim şey yüzünden bana gitmemi söylemediği gerçeğine. "Öp beni, Rowan."

Tereddüt etmiyorum, başımı eğiyorum ve ağzımı onunkine değdiriyorum. Tamamen içgüdüsel olarak onu tekrar tekrar öpüyorum, dudaklarımız her geçişte ayrılıyor, oyalanıyor. Altımda kayıyor, kolları bana dolanıyor, elleri Sırtıma yerleşiyorum ve hiç düşünmeden gövdeyi onunkine bastırıyorum, öpücüklerim daha da şiddetleniyor.

"Daha yumuşak ol," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, elleri yavaşça sırtımdan yukarı kayıyor. "Bunu yapmak için bütün gecemiz var. Acele etmemize gerek yok."

Yaklaşımımı yumuşatıyorum, tüm gece yaptığımız gibi onu öpüyorum. Çıkardığı her küçük sese, dudaklarımız birbirinden ayrıldığında nefes alışının nasıl hızlandığına dikkat ediyorum. I

Dilimi alt dudağına doğru kaydırıyorum ve o inliyor. Bu ses omurgamdan aşağı bir şimşek gibi çakıyor ve taşaklarıma yerleşiyor.

Sikeyim.

Tereddüt etmeden tekrar yapıyorum, dili bu sefer benimkiyle buluşmak için dışarı fırlıyor ve hepsi bu. Ağzını ararken öpücük derinleşiyor, dilimi onunkine doğru kaydırıyorum ve durmuyoruz. Sanki duramıyoruz. Birbirimize çok açız ama tek yaptığımız öpüşmek. Öpüşmek, öpüşmek ve ...

Öptüm.

Bunu ne kadar sürdürdüğümüzü bilmiyorum ama sonunda onun sarhoş edici dudaklarından uzaklaşmak zorunda kalıyorum çünkü nefes almam gerekiyor. Onun da nefes almaya ihtiyacı var gibi görünüyor ve ben O orada yatarken ve pantolonunu indirirken yüzümle boynunu okşuyorum.

"Gerçekten çok güzel kokuyorsun," diye homurdanıyorum boynuna karşı.

Gülümsüyor. Görmesem de hissedebiliyorum. "Teşekkür ederim."

"Durmali mıyız?"

Arabella cevabını verirken tereddüt bile etmiyor. "Kesinlikle hayır. Yine de bir sorum var."

"Ne oldu?" Gözlerinin içine bakabilmek için boynundan uzaklaşıyorum. Gözleri karanlık ve puslu, dudakları nemli ve şiş ve o sormadan önce onu öpmek istiyorum.

"Çok mu hızlı gidiyoruz?"

"Sadece öpüşüyoruz, Bells." Ağzının sağ köşesini öpüyorum. Sonra solunu. "Ciddi bir şey değil."

"Ciddi bir şey yok," diye yineliyor. "Doğru."

"Bir ilişkiyi nasıl yürüteceğimi bilmiyorum," diye devam ediyorum, Ona karşı tamamen dürüst olmaya karar verdim. "Bir tane başlatmanın ne anlamı var?"

"Yani sen sadece... bağlayıcı olmayan bir öpücük arıyorsun." Kulağa mükemmel geliyor.

"Eşit derecede bağlayıcı olmayan seks eşliğinde." Duraklıyor, elleri sırtımdan uzaklaşıyor. "Haksız mıyım?"

"Peki." Gözlerinin içine bakıyorum, gözlerinde gördüğüm kızgınlık titreşimine dikkat ediyorum. "Öyle mi?"

"Oh, Rowan." Beni üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi kalçalarını kaldırıyor ve ben de isteyerek ona doğru kayıyorum. "Gitmen gerekiyor."

"Ne-neden?" Bu kız ve onun karışık mesajları kafamı karıştırıyor.

"Sana Bentley'den hiç bahsetmemeliydim. Şimdi beni gecelik oyuncağın haline getirdin. Ugh." İki eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırarak yataktan çıktı, başının arkasını tutuyor. Bakışlarım göğsüne düşüyor çünkü kendime engel olamıyorum. O transparan tişört bana bir şeyler yapıyor ve onun mükemmel göğüslerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Sert meme uçları ince kumaşı dürtüyor. Bana milyonuncu kez bakıyormuşum gibi geliyor ve sonra Arabella'nın yaptığını gördüğüm en çılgınca şeyi yapıyor.

Tişörtünü tek bir hareketle çıkarıp önümde cırılçıplak duruyor ve o mükemmel göğüsleri sergileniyor.

"Görmek istediğın bu mu? Beni bu hale mi düşürdün?" Pijama pantolonunun bel bandına uzanıyor ve onu aşağı iterek altında tamamen çıplak olduğunu ortaya çıkarıyor. Yani üzerinde tek bir giysi olmadan karşımda duruyor. Ve kendimi onu içime çekmekten alıkoyamıyorum.

O çok güzel çünkü tabii ki öyle ve ben hemen kendimi bir pislik gibi hissediyorum çünkü lanet olsun, kızgın.

"Hayır, tabii ki hayır," diye başlıyorum ama başını sallıyor ve kolunu kapıya doğru itiyor.

"Gitmen gerek."

"Arabella ..."

"Beni daha fazlası olarak gördüğüne ikna etmeye çalışma. Hiç görmedin ki. Hem de hiç. Ben sadece seni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip eden o kızım. Üzüldüğünüz ve Şükran Günü tatili için ailenizin evine davet ettiğiniz kişi. Bu büyük, güzel ev ve senin güzel ailen.

aslında birbirlerini önemsiyor ve birbirleriyle konuşuyorlar. Ne kadar şanslı olduğunuzu biliyor musunuz? Muhtemelen farkında değilsin. Bunun senin normal hayatın olduğu gerçeğine fazla güveniyorsun. Hepimiz senin kadar iyi bir hayata sahip değiliz Rowan."

Yatağın ayakucuna serilmiş battaniyeye uzanıyor ve ben öylece dururken onu vücuduna sarıyor, onun patlamasıyla şok oldu. Sesindeki acıyla daha da şok oldu. Arabella haklı. Ne olduğunu hiç düşünmedim Yakın zamana kadar özel hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama bunun tek nedeni daha fazla konuşmaya başlamamızdı. Ve o da

odasına gizlice girmemi istedi. Tam olarak onun istediğini yapıyorum ve şimdi kötü adam ben mi oluyorum?

Bu kız hiç mantıklı değil.

"Seni yalnız bırakacağım," diye ısırđım, içimde sefalet ve öfke karışımı bir duygu dolaşıyordu. "Sana böyle hissettirmek istememiştim."

Yatak odasından çıkarken kapı aralığında duraksadım ve onun mırıldandığını duydum: "Sorun değil. Ben gerçekten iyiyim kendimi de öyle hissettiriyor."

Ertesi sabah çok kötü uyuduğum için huysuz bir şekilde uyandım. Tek düşünebildiğim Arabella'nın Bütün kıyafetlerini çıkardığı için bana kızgındı, onu sadece bir bedene indirgediğim için beni suçluyor. İçinde.

Her neyse.

Onun patlamasını düşündükçe kendimi daha da boktan hissettim ve şimdi yemek odasındayım, kahvaltımı karıştırıyorum. İştahım olmadığından, kardeşim hemen yanımda ve en az benim kadar sessiz. Arabella'nın ortaya çıkmasını bekliyorum ki ondan özür dileyebileyim ama saat onu çoktan geçti ve o hala aşağıda değil.

Gecenin bir yarısı mı gitti? Lancaster Prep'e geri mi döndü? Bundan hiç şüphem yok. Kendimi tam bir çöp gibi hissettirmekten bahsediyorum. Sanki onu bu işten ben çıkarmışım gibi.

Yirmi dört saatten daha kısa bir süre içinde bir yerdeydim, çünkü istediğini iddia etmesine rağmen ellerimi kendime saklayamıyordum. Beni istediğini.

Tanrım. Ben kazanamam.

"Bu sabah huysuz musunuz yoksa ne?"

Beau ve ben aynı anda kafamızı kaldırıp baktığımızda babamızın bizi izlediğini görüyoruz, elleri kalçalarında, golf kıyafetleri içinde - koyu yeşil pantolon ve beyaz polo tişört, başında beyaz bir siperlik. Eminim golf kulübüne gitmiştir. Whit'le golf oynamak onun yeni favori eğlencesi.

"Huysuz," diyorum aynı anda Beau da "Ya da ne?" diyor.

Babam gülüyor. Biz gülmeyiz.

"Ben yatmaya gidiyorum." Beau ayağa fırlar ve hışımla yemek odasını terk eder.

"Onun sorunu ne?" Babam o gittikten sonra bana sordu. "Bilmiyorum." Omuz silktim.

"Peki senin sorunun ne?"

"Kadınlar," diye mırıldanıyorum ve babamın kıkırdamasına neden oluyorum. "Ciddiyim. Onları anlamıyorum."

Babam masanın başındaki sandalyeye yerleşiyor. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum.

Dün gece olanları onunla paylaşamam. Birincisi, bu onu ilgilendirmez ve ikincisi, onun odasında olduğumu ve öfkeyle tüm kıyafetlerini çıkardığını kabul etmemin hiçbir yolu yok. Sadece bunu düşünmek bile bana o anın ne kadar karakter dışı olduğunu hatırlatıyor.

Ama bu gerçekten karakterine aykırı mıydı? Arabella bazen çok düşüncesiz oluyor. Sadece bir şeyler yapıyor ve düşünüyor

Daha sonra onlar hakkında. Ben burada her küçük nokta için acı çekerken.

"Dün gece ikinizin çok iyi anlaştığınızı sanıyordum," diyerek düşüncelerimi böldü babam.

"Evet, sanırım. Sanki birbirimize ... karışık sinyaller gönderiyoruz," diyorum.

"Olur böyle şeyler." Başını sallıyor. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Bir kızıdan hoşlandığımı kabul etmek benim için neden bu kadar zor? Bir kıza değer verdiğimi ve onunla birlikte olmak istediğimi? Ve bunu bana dün sormadı mı zaten? Neden beni onun hakkında sorgulayıp duruyorlar? Annem de bir o kadar kötü.

Tek yapabildiğim omuz silkerek cevap vermek, bu da babamın kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Hadi ama, oğlum. Eğer sevdiğini bile kabul edemiyorsan-"

"Ondan hoşlanıyorum," diyerek sözünü kestim. "Ama lütfen henüz anneme bahsetme. Bunu büyük bir mesele haline getirecektir ve ben kendimi baskı altında hissetmek istemiyorum."

Serbest bırakmak istediği gülümsemeyi bastırmak için çok uğraştığını söyleyebilirim. "Peki o zaman. Senden hoşlanıyor mu?"

"Yıllardır benden hoşlandığından oldukça

eminim." Babam sırtmaya başladı. "Kendinden

çok emin misin?"

"Ben de ondan hoşlanıyordum," diye itiraf ediyorum, derin bir nefes alabilmek için başımı öne eğiyorum. "Sadece bunu fark etmek benim için zor. İtiraf et."

"Çok fazla duvarınız var. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Senin yaşındayken ben de öyleydim, farklı nedenlerle de olsa." Babam öne doğru eğilip kollarını masaya dayıyor. "Eğer istersen

Ona yaklaşmak için -ki tatlı bir kıza benziyor- bu duvarları yıkmasına izin vermelisin. Onun yanında gerçek benliğiniz gibi davranmanız gerekecek."

"Kimsenin yanında kendimi gerçek benliğim gibi hissetmiyorum," diyorum, sesim mutsuz geliyor. Ben de hissediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkesin benden beklentileri var ama kimse benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor. Bir noktada, beni ben yapanın futbol olduğunu düşünüyordum. Bu farklı, biliyor musunuz?

Lancaster'lar hiçbir zaman sporla ilgilenmemişlerdir." Babam sessizliğini koruyor ve ben konuşmaya devam ediyorum.

"Ama sonra aptal ayak bileğimi kırdığımda her şey cehenneme döndü."

"O zaman ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Bakışlarımı önümdeki masaya sabitliyorum.

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

"Bunu ona söylersen anlayabilir. Muhtemelen o da kendini anlamaya çalışıyordur," diyor babam, sesi yumuşak. "Annen ve ben ilk bir araya geldiğimizde biraz dağınaktık. Birbirimize yardım ettik."

"Gerçekten mi?" İlk yılları hakkında pek soru sormam. Bu daha çok Willow'un işi ve çoğu zaman umurumda olmuyor.

Romantik şeylerle ilgilenmiyorum, ya da ben öyle sanıyordum. Ama şimdi? Merak ediyorum.

"Ah evet. Annenin ailesiyle ilişkisi pek iyi değildi ve çok titiz, küçük bir züppeydi." Babam patladı

Ben orada şok içinde otururken gülüyor. Daha önce hiç

onu bu şekilde tarif ettiğini duymamıştım. "Ben de annen dahil herkesten nefret eden, omzunda kocaman bir çip olan serseri bir pisliktim."

Kahretsin, neredeyse beni tarif ediyormuş gibi hissediyorum.

"Ondan hoşlandığımı düşünmüyordum ama dürüst olmak gerekirse? Sadece duygularımla savaşıyordum. Ve bir kez bağlandığımda, onun ne kadar özel olduğunu anladığımda ..." Babam başını sallar. "Onun gitmesine asla izin veremeyeceğimi biliyordum. Ve onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım."

"Evet." Başımı salladım, bunu içime sindirmeye çalıştım. "Arabella için annem hakkında hissettiğin gibi hissediyor muyum bilmiyorum."

"Bir yolunu bulacaksın." Bunu büyük bir güvenle söylüyor. Keşke ben de onun gibi hissetseydim ama kafam karıştı. Çelişkili.

İkimiz de kafalarımızı, kadın kahkahaları ve durmak bilmeyen sohbet sesleriyle dolu fuayeye doğru çeviriyoruz. Annemin, Arabella'nın peşinden yemek odasına girişini şaşkınlıkla izliyorum. İkisi de eski arkadaşlarmış gibi bakıyor ve davranıyorlar. Arabella'nın yüzündeki neşe, ağzını sonuna kadar açan kocaman gülümseme dün gece gördüğüm Arabella ile tam bir tezat oluşturuyor.

Dalgınca göğsümü ovuyorum, ağrıyan kalbimin tam karşısını. Keşke o da bana böyle gülümseseydi. Benimle böyle gülmesini. Bu kızın güvenini tekrar kazanmalı ve kendimi affettirmeliyim.

Umarım fırsatı kaçırmamışımdır.

YİRMİ

Arabella

Yemek odasının açık kapısında duruyorum, bakışlarım elimde olmadan otomatik olarak Rowan'a gidiyor. Son derece perişan ve tamamen travma geçirmiş görünüyor ve umarım bunu ona ben yapmışımdır. Dün gece olanları hâlâ atlatabilmiş değilim, yine de içten içe aşırı tepki verdiğimi biliyorum. Onun önünde kıyafetlerimi öylece çıkarıp atmak... Bana ne oldu böyle?

O yaptı. İşte o. Ve kendi güvensizliğim. O kadar uzun zamandır insanlar tarafından bir hiç haline getirildim ki. Sözde en çok beni önemsiyorlar ve ben bundan bıktım.

Bitti.

Tamamdır.

Belki Rowan benim duygularımın çapraz ateşinde kaldı ama o hayatta kalacak. Harika ailesiyle yaşadığı bu güzel hayat, ben onun dünyasında olsam da olmasam da ona bakacaktır. Biz sadece ne yaptığını bilmeyen iki genciz, değil mi? Ben de öyle hissediyorum. Kafası karışık, hormonları tavan yapmış bir karmaşa.

Muhtemelen benim çok fazla olduğumu düşünüyor. Çok mantıksız, çok düşüncesiz. Peki ya durum buysa? O hiçbir zaman

Ben. Eğer benimle başa ıkamıyorsa, belki de şimdi kalbimi kırmadan önce farkına varma ve kaçma zamanıdır ...

Hmm, çok geç. Sanırım bu güce her zaman sahipti. Eminim bunun farkında değildir. Oldukça cahil.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Crew Lancaster ayağa kalkıp doğruca karısına yöneliyor ve onu haftalardır görmemiş gibi öpüyor. "Yüzün soğuk."

"Dışarıdaydık. G yürüyüşü." Wren bana gülümsüyor. "Arabella'yı koşmak için evden çıkmak üzereyken buldum ve ona katılmayı teklif ettim."

"Sen kaçma, Birdy." Kolunu karısının omuzlarına doluyor ve onu kendine doğru çekerek alnına bir öpücük konduruyor. "Aslında hiç kamadın."

"Onun yerine yürümeye ikna ettim." Wren ona gülümsüyor, Onları bu kadar sevimli bir şekilde bir arada gördüğüm için kalbim ezilmiş bir et parçası gibi. Bunu istiyorum. Umutsuzca, inkar edilemez bir şekilde onu istiyorum ve nasıl elde edeceğimi bilmiyorum.

Bakışlarım, güzel yeşil gözlerini dolduran sempatiyle beni izleyen Rowan'a kayıyor. Mağlup olmuş bir şekilde gözümü ondan kaçırıyorum ve babasına zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Evet, yürüdük. Dışarısı soğuk olsa da, katılıyorum."

"Dondurucu," diye ekliyor Wren.

"Herkes uyanmadan önce evden kaçmaya alışmıyor muydun?" Rowan bana sordu.

Ona ters ters bakıyorum. Babası kaşlarını çatıyor. Ve annesi otomatik olarak onu azarlıyor.

"Rowan, lütfen. Misafirine kaba davranma." Gülümseyerek bana baktı. "Arabella'nız çok tatlı. Yürürken harika bir sohbet ettik. Ayrıca bana bir sır verdi."

Hay aksi. Bu sırrı saklayacağını umuyordum.

"Ne tür bir sır?" Rowan derin sesini dolduran bir merakla soruyor. Merakla birlikte sağlıklı bir korku dozu da var çünkü muhtemelen içimi döktüğüm için dehşete düşmüş durumda. Dün gece aramızda bir şey oldu.

Sanki. Ben o kadar aptal değilim.

"Buna asla inanmayacaksın." Wren ellerini önünde birleştirerek kocasından uzaklaşır. "Ama o buradayken bir doğum günü kutlayacak!"

"Oh." Tek söylediği bu ve ben gözlerimi devirmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Daha önce doğum günümü önemseyecek kadar yakın olmamıştık ama en azından biraz hevesli görünebilirdi.

"Evet, Arabella Cuma günü on sekiz yaşına giriyor. Şükran Günü'nden sonraki gün. Bir parti vermeliyiz. Ona bir pasta sipariş etmeyi planladım bile ve özel bir yemek hazırlatacağız. _"

"Bunu yapmana gerek yok," diyorum, sözünü kestiğim için kendimi kötü hissederek. Kaşlarını çatınca devam ediyorum. "Ciddiyim. Doğum günüm o kadar da önemli bir şey değil. Ayrıca, beni çok az tanıyorsun."

"Ah, Arabella. Her gün birisi On sekiz." Sesi yumuşak, gözleri ıslık ıslık ve anlıyorum ki beni önemseyen ve benim için bir şeyler yapmak isteyen bir annem olsaydı böyle olabilirdi.

On sekizinci doğum günü. "Bu kutlanması gereken özel bir an."

"Partiye ihtiyacım yok."

"En azından doğum günü pastanız olmalı. Üflemek için mumlarla birlikte. Ve güzel bir akşam yemeği." Elleri iki yanına bırakıyor. "Senin için ev sahipliği yapmayı çok isterim."

"Sorun yok. Gerçekten. Büyük bir şeye ihtiyacım yok-"

"Büyük bir şey olmayacak. Sadece birkaç aile üyesi davet edilecek."

"Anne, dur. Doğum gününü bu kadar büyütmeni istemiyor," diyor Row, sesi kararlı.

Herkes sessizliğe gömülüyor. O kadar sessiz ki, evin içinde bir yerde saatin tik taklarını duyuyorum ve Tanrım, sesin yokluğu boğucu. Berbat hissediyorum. Rowan'ın beni savunmak için annesine çıkışması daha da kötü. O sadece nazik davranıyordu.

"Haklısın. Elbette." Wren'in gülümsemesi küçüktü. Rowan'ın bunu söylemesinden hoşlandığını sanmıyorum. "Anlıyorum. Cuma günü yemek için özel bir şey istersen bana haber ver," dedi ve kocası ona yemek odasından çıkarken eşlik ederek bizi daha dün gece olduğu gibi yalnız bıraktı. aramızdaki her şey değişti.

Şimdi yeniden değişti ve ikimizin de suçlu olduğu boktan bir yerdeyiz.

"Annen sadece iyi davranıyordu," diyorum ona. "Ona doğum günüm olduğunu söylediğimde heyecanlandı."

"Yine de parti istiyor musun? İstiyormuş gibi davranmadın."

Omuz silkiyorum. "Artık bu tür şeylere alışık değilim. Ailem yıllardır bana doğum günü partisi vermedi." Yaptıkları zaman da, sadece iş ortakları içindi ve bu sayede vergi indirimi alabiliyorlardı. Hiçbir zaman benimle yap.

Rowan yüzünü buruşturuyor. "Muhtemelen bunu söylememeliyim ama ailen gelmiş geçmiş en bencil insanlar gibi görünüyor."

Gülüyorum, sesi hüzünlü olsa da. "Haklısın. Öyleler." Ayağa kalkıyor, ellerini eşofmanının içine sokuyor. Cepler. Garip ve rahatsız görünüyor. her şeyin bununla ilgisi var. "Bak..."

"Yaptığım şeyi yapmamalıydım," diyorum onun için, içimi dökmeye ihtiyacım var. Kaşlarını çatıyor ama ben devam ediyorum. "Bir kavga başlatmaya çalışıyordum."

"Öyle miydin?" Sesi şaşırmış gibi.

"Kesinlikle. Kendimi savunmasız ve güvensiz hissediyordum ve sana karşı öfkelen dim."

"Ama böyle hissetmene ben sebep oldum. Yani suç bende." Boğazını temizliyor. "Özür dilerim."

Bu iki kelimeyi söylemek onu çok yormuş gibi geliyor. Sanırım Rowan Lancaster pek özür dilemiyor.

"Dün gece için kimin hatalı olduğunu mu tartışıyoruz? Çünkü eğer öyleyse, seni odama gelmeye teşvik ettiğim için sorumluluk almak zorundayım."

Söylediklerim karşısında şaşırmış görünüyor. "Hissedi yordum Hem de savunmasız. Kimseye itiraf etmediğim bir şeyi bana itiraf ettirdin."

"En iyi arkadaşın bile mi?"

Rowan başını sallıyor, siyah saçları alına dökölüyor. "Henüz fark ettin mi bilmiyorum ama pek çok şeyi kendime saklarım."

"Fark ettim," diye fısıldıyorum, göğsümü aydınlatan umut titreşiminden nefret ederek. Belki benimle daha fazla şey paylaşmasını sağlayabilirdim.

Belli belirsiz gülümsemesi göğsümdeki titremenin büyümesine neden oluyor. "Düşünüyordum da..."

"Kulağa tehlikeli geliyor," diye araya giriyorum, ona takılıyorum.

"Evet. Muhtemelen öyle. Ama belki de... ikimiz de dün geceki yükün yüzde ellisini üstlenmeli ve ödeşmeliyiz."

"Bu iyi bir fikir olabilir."

"O zaman baştan başlayalım." Ellerini ceplerinden çıkarıp birini bana doğru uzatıyor. "El sıkışalım mı?"

Bakışlarımı onunkilere kaldırmadan önce bir süre eline bakıyorum. "Tam olarak neyin üzerinde el sıkışıyoruz?"

"Bunu sıfırlıyoruz... bu hafta her ne yapıyorsak."

"Yani aslında sen de ne yaptığımızı bilmediğini itiraf ediyorsun." Bunu itiraf etmesinde hem güven verici hem de üzücü bir şey var.

"Sevmiyorum. Ama seni üzmüş ya da duygularını incitmiş olmak hoşuma gitmiyor, Bells." Yüz ifadesi ciddileşti. "Özür dilerim."

İkinci özrü daha da içten görünüyor. Sesindeki samimiyeti duyabiliyorum. Gözlerinde parladığını görebiliyorum. Ciddiydi. Ve aynen böyle, kalbim çatırdayarak açılıyor,

Ona, içine doğru kayması için ihtiyaç duyabileceği tüm alanı veriyordu.

Uzattığı eli tutuyorum ve beni kendisine doğru çekiyor, Kolunu omuzlarıma doluyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor, tıpkı babasının birkaç dakika önce annesine yaptığı gibi. Rowan Lancaster için kolay bir kızmışım gibi eriyorum.

"Ben bir pisliğim," diye mırıldanıyor şakağıma karşı.

"ylesin." Elimi göğsüne dayıyorum, avucumun altında çılgınca atan kalbini hissediyorum. Gergin. Bu ocuk sürekli bir sürpriz. "Ben de zgnm."

"ırılıplak soyunduğun için mi?"

Gözlerinin içine bakmak için hafifçe uzaklaşıyorum.
"Bilmiyorum. Bu kötü bir şey miydi?"

"Bu... beklenmedik bir şeydi." Kıkırdıyor ve bu ses hırpalanmış ve yaralanmış ruhumu ısıtıyor. "Ama bu kesinlikle tanık olunacak kötü bir şey değildi."

"Ağırdan alalım," diyorum ve kahkahası kesiliyor. "Acele etmemize gerek yok, değil mi? Dün gece bir ilişki istemediğini söylemiştin."

"İstediğin bu mu, Bells?"

"Ben... Bilmiyorum." Ben bir yalancıyım. Eğer binerse evet derim. ve bana evlenme teklif ederdi. Henüz on sekiz yaşında bile değilim.

barış ya da her ne derseniz deyin ve onun ocuk gelini olun. Bu ocuğa o kadar aşığım.

Ama onu sandığım gibi de tanımıyorum. Benim katmanlarımı soyduğuna mı inanıyor? Ben de onunla aynı şeyi yapıyorum. Onun hakkında keşfetmem gereken daha çok şey var ve bir de ailesi var. Buraya geleli 24 saat bile olmadı ama şimdiden Hepsine aşık, özellikle de annesine. O çok tatlı biri. Beni savunmaya geçtiği ve bana parti verme isteğini geri çevirdiği için kendimi kötü hissediyorum. Ama bir yanımda bunu rahatsız olduğumu gördüğü için yapmış olmasını seviyor.

Bu bana ilgi gösterdiğini gösteriyor, ki bu çok sık olmuyor. Çoğunlukla herkes tarafından unutuluyorum.

"Duş almam lazım." Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve hemen sıcaklığını özlüyorum. Bir kız bu tür bir muameleye alışabilir ama Rowan'dan istediğim tek şey bu değil. İçten özürler, sarılmalar ve sözler güzel ama bunları yerine getirmezse hiçbir şey ifade etmiyorlar. Ve böyle biriyle uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hayatım boyunca pek çok şey için söz aldım. bu vaatler neredeyse her zaman gerçekleşmez.

Özellikle de ailemden.

Rowan'ın yatağıma geri dönmesine izin vermeden önce - hala yatağımda olduğuna inanamıyorum - bana olan sonsuz sadakatinin kanıtını istiyorum.

Ne de olsa dünyayı hak ediyorum.

YİRMİ BİR

Rowan

Arabella ile aramda saygın bir mesafe bırakıyorum çünkü onun da bunu istediğini düşünüyorum ve buna ihtiyacım var. Onunla ne yaptığımı anlamam gerek. Birbirimizle ne yaptığımızı. Benim sorunum mu?

Ne zaman yaklaşırsa, kokusunu alabiliyorum. Bakışlarımız buluştuğunda, dün gece öpüştüğümüzde karanlık gözlerinde gördüğüm puslu parıltıyı hatırlıyorum. Ağzına uzun süre baktığımda, onu tekrar öpme isteğiyle çarpılıyorum.

Ve asla durma.

Onun etrafta olması tehlikeli. Neden annemin önerisini tekrar kabul ettim ki? Bells için üzüldüm. Kampüste sıkışıp kaldığını ve konuşacak kimsesi olmadığını hayal ediyordum. Onun yalnız olması fikrinden nefret ediyordum. Hor görüyordum.

Şimdi benim evimde, annemle takılıyor, kardeşimle gülüyor - ve Beau asık suratlı küçük bir pislik oldu
Kampüsten ayrıldığımız andan beri bu büyük bir duygu ve babamı büyülüyor. Sadece Cumartesi gecesi ve sanki yıllardır tatil sezonunda evime geliyormuş gibi uyum sağlıyor. Garip bir durum. Aynı zamanda harika.

Dehşet verici. Kesinlikle, yüzde yüz korkunç.

Akşam yemeği bir saat sonra ve ben odamda saklanıyorum. Bells'ten, ailemden, herkesten çünkü kendimi garip hissediyorum. Dün geceden sonra nasıl davranacağımı bilmiyorum ve daha önce iyi bir konuşma yapmış olsak da ve beni kızdırdığım için affetmiş olsa da Nerede durduğumuzu bilmiyorum. Sıfırlama istedim, o da kabul etti. Ağırdan alıyoruz.

Öpücüğü ya da dilim onunkine ilk dokunduğunda çıkardığı sesleri unutamıyorum. Onun yumuşak vücudunun hissini benimkinin altında. Ve sonra, kızıp çırılçıplak soyunduğunda? Çok vahşi bir andı. Sonsuza dek beynime kazınacak bir an. Onu daha iyi koşullar altında tekrar çıplak görmek istiyorum. Ellerimle ve ağızla her yerine dokunmak.

Telefonum çalıyor, farklı ses bana burada olduğumu haber veriyor. FaceTime araması geliyor ve kim olduğunu görmek için kontrol ettiğimde ekranda en iyi arkadaşımın adı yanıp sönüyor. Devam edip cevap veriyorum, Callahan'ın yüzünün görünmesini beklerken başucuma yaslanıyorum. Selamlamak için orta parmağımı kameraya doğru kaldırıyorum ve nihayet görüldüğünde onun da aynı şeyi yaptığını görüyorum, elini indirdiğinde yüzündeki kocaman sırıtış ortaya çıkıyor.

"N'aber, göt herif?" diye soruyor gülerek.

Vazgeçmeden önce parmağımı son bir kez ekrana yöneltiyorum. "Ben bu gece kar yağabilecek bir yerde mahsur kalmışken senin tatilde olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

Dışarıda bir balkonda oturuyor ve arkasında sallanan palmiye ağaçlarını ve hemen ötesinde pırıl pırıl mavi okyanusu görebiliyorum. Cal tropikal desenli mayo giyiyor ve teni soluk bir kırmızı, burnu ise yaklaşık üç ton daha parlak.

Birisi yeterince güneş kremi sürmeyi unutmuş. "Kar mı? Bu berbat, dostum."

"Bana her şeyi anlat. Ne var ne yok?"

"Kontrol etmek istedim. Misafirinizle işler nasıl gidiyor diye." Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Her şey yolunda." Dün gece olanları anlatmak istemediğim için ağzımı kapatıyorum. "Buraya daha dün geldik."

"Bunun farkındayım. Şimdiden ailenizin gönlünü kazandı mı?"

Nereden biliyordu ki? İfademi ve ses tonumu tamamen nötr tutuyorum. "Ondan hoşlanıyorlar."

"Eminim annen onu *seviyordur*. Onun nasıl olduğunu biliyorum. Bu eve ilk kez bir kız getiriyorsun. Annen cennette." Callahan'ın sırtışı büyüyor, eğer bu mümkünse. "Muhtemelen şimdiden düğününü planlıyorlardır."

"Kapa çeneni." Ne kadar doğru söylediğinden nefret ederek inliyorum. "Onunla evlenmeyi planlamıyorum."

"Henüz." Callahan gülüyor. "Sorun değil. Bana itiraf edebilirsin. Ondan hoşlanıyorsun."

Zihnim sürükleniyor. Ondan hoşlanıyorum. Yüksek sesle itiraf etmek zor ama öyleyim. "Ağırdan alıyoruz."

"Kim? Sen ve Arabella mı? Ciddi misin? Ben de tam sana bok atıyordum." En iyi arkadaşımın yüzündeki şok ifadesi düpedüz komikti. "Bunu deneyecek misin?"

"Evet." Sertçe yutkunuyorum. "Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Hiç de değil. Ben devam et derim."

Konuyu değiştirmem gerek. Ben ve Arabella hakkındaki tüm bu konuşmalar beni terletiyor. "Meksika nasıl?"

"Çok güzel. Ateşli. Burada da bir sürü seksi kız var." Gülüyor. "Kız kardeşin iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor."

"Eminim öyledir."

Havadan sudan konuşuyoruz ve sonunda Callahan görüşmeyi sonlandırıyor çünkü babası havuza gideceklerini haber veriyor. Yüzme barı olan havuz, Cal'ın dikkatini çekti. Meksika'da yasal içki içme yaşının on sekiz olduğu düşünülürse, Callahan yasal olarak sarhoş olarak hayatının en güzel zamanını geçiriyor.

Akşam yemeğinde iyi görünmek için duş almaya karar verdim. Arabella için. Sıcak su spreyinin altına girdiğim anda, zihnim Bells'in çıplak olduğu düşüncelerle doluyor. Göğüslerinin mükemmel şekli. O küçük sert meme uçları. Amına çok uzun süre bakmak istemedim ama bir baygınlık geçirdim, gölgeli bir anı. Tamamen çıplak değildi ama ince kalçalarla çerçevelenmişti. Bacakları uzun, ve ben ilk kez içine girdiğimde kalçalarımı sardığını hayal et...

Gözlerimi açıp sertleşmiş aletime bakıyorum, parmaklarımı tabanın etrafında kıvırıyorum. Bunu dün gece de yaptım.

Mastürbasyon

içimde oluşan gerginliği hafifletmek için

Arabella'nın etrafında. Çıplak nasıl görüldüğünü bilmek durumuma yardımcı olmuyor. Dudaklarının tadını öğrenmek de öyle.

Bir inilti ile soğuk fayans duvara yaslanıp şaftımı okşuyorum. Kendimi bu hissin içinde kaybediyor, bana dokunanın Arabella olduğunu hayal ediyorum. Yumuşak sözleri ve yüzündeki o gizemli gülümsemesiyle beni cesaretlendirirdi. O düşerdi

önümde diz çöktü ve o gür dudaklarını ayırdı, onları sikimin başına sardı ve beni daha derine çekti
Ağzının içine. Emiyor, emiyor, dili dans ediyor, parmakları beni daha sıkı kavırıyor, boğazının derinliklerinden kısık bir inilti geliyordu. Bunun her dakikasına bayılırdı, gözleri Bana çok zevk verdiğini bilerek ışıldıyorum.

Bells bir verici. Öyle olduğunu biliyorum.

Elime boşalmadan önce canlı hayal gücümün eşlik ettiği sadece birkaç dakika sürüyor. Kaçan iniltileri dizginlemek için alt dudağımı ısırıyorum ama ses fayans duvarlarda yankılanıyor ve acaba beni duyan var mı diye merak ediyorum.

Hay sikeyim. Umarım değildir.

YİRMİ İKİ

Arabella

Telefonum çaldığında bir kıyafet krizinin ortasındaydım. Arayanın annem olduğunu görüp görmezden geliyorum ve doğru kıyafeti bulmak için misafir odasındaki dolabıma astığım kıyafetleri karıştırıyorum. Ama hiçbir şey bana uygun gelmiyor.

Bu akşamki yemek resmi bir şey değil. Rowan'ın annesi bana eşofmanla gelebileceğimi ve kimsenin gözünü kırpmayacağını söyledi ama bunu yapma fikri bile beni dehşete düşürüyor.

İyi bir eşofman takımını severim ama Lancaster'larla akşam yemeği için böyle bir şey giymek? Kesinlikle olmaz.

Telefonum tekrar çalıyor ve bıkkın bir şekilde kaba bir şekilde cevap veriyorum, bu o kadar karakter dışı ki ne yapacağımı bile bilmiyorum.

beni ele geçirdi. "Ne?"

"İşte buradasın! Sevgilim, seninle paylaşacak harika, inanılmaz haberlerim var!"

Annemin benim kaba üslubumu görmezden gelmesi çok tipik bir davranış ve ilk kez bunun için minnettarım. "Ne oldu?"

Benim için Hong Kong'a son dakika uçak bileti aldığını söylerse çıldırırım. Lancaster malikanesinde olduğuma göre, orası gitmek isteyeceğim son yer.

"Sana prestijli bir mücevher atölyesinde çalışan bir arkadaşım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Mmm, hmm." Bunu hiç hatırlamıyorum ama hatırlıyormuş gibi yapacağım.

"Aylarca gidip geldikten sonra bana bir fırsat getirdi. Senin için." Sadece bir saniye duraklıyor. "Kuyumcunun yanında bir staj. Paris'te!"

Kıpırdamadan duruyorum, parmaklarım telefonumu öyle sıkı sarıyor ki canım acıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Eskiden orada burada mücevher tasarımları yapmaktan hoşlandığımı biliyorum ve mücevher evindeki kreatif direktörle arkadaş olduğumda ona orada iş sormaya başladım. Orası çok sıkı bir çalışma alanı ve herhangi birinin orada çalışmaya başlamasına izin vermiyorlar," diye açıklıyor Anne.

"Tamam." Kelimeyi ağzımdan çıkardım, hayretler içinde kaldım. Bu kelimeye bayılıyorum. Amerikalıların yeterince sık kullanmadığı bir kelime ama kullanmalılar. Tam da şu anda hissettiklerime çok uygun. "Mücevher tasarımları çizmeyi sevdiğimi nereden biliyorlar ki?"

"Ona senin tasarımlarını gösterdim, o da diğer herkese gösterdi."

Kalbim serbest düşüşe geçti. "Anne. O tasarımlardan bazıları-"

"İnanılmaz mı? Biliyorum, sevgilim. Onları gördüm. Yeteneğin olağanüstü ve bunu daha da ileriye götürmen için bizi hiç zorlamamana şaşırdım."

Özel, kullanmak istediğim kelime. Ve yaşlı. Ama eskiden mücevher tasarlamaktan nasıl keyif aldığımı hatırlayarak sessiz kalıyorum.

ve beni cesaretlendirirdi. Küçük madalyonlar, takılar ve

Kolyeler. Çiçek desenli, değerli taşlarla süslenmiş karmaşık bilezikler. Eğlenceli bir hobiydi ama sonunda annemin olası kariyer seçimim karşısında yaşadığı bariz şok ve hafif tiksinti nedeniyle vazgeçtim.

"Çalışmak mı istiyorsun?" Gözle görülür bir şekilde ürperdi, başını iki yana sallarken omuzları titriyordu. "Bu çok... sana yakışmıyor."

Evet, bana böyle söyledi. Yüksek sesle. Harap olmaktan bahsediyorum. On üç ya da on dört yaşındaydım ve kesinlikle verdiği cevap karşısında yıkıldım. Bu konuyu bir daha ona açmadım. Aslına bakarsanız, Lancaster Prep'e ilk başladığımda takı tasarlamaktan ve bunları yeni arkadaşlarıma satmaktan vazgeçtim. söyledikleri ve bana hissettirdikleri yüzünden. Ayrıca, bu sadece bir evreydi. Ve şimdi burada, her zaman destekleyici olduğu gibi konuyu bana getiriyor ve aslında bu konuda bir şeyler yapıyor.

Bu anıları gündeme getirmemeye karar vererek, bunun yerine minnettar olmayı seçiyorum çünkü ben daha büyük bir insanım ve şu anda önemsiz olmayı reddediyorum. "Hangi mücevher evinden bahsediyorsun?"

İsmi yüksek sesle söylediğinde şaşkın bir nefes alıyorum, neredeyse boğuluyordum. Tamam, o mücevher evi çok büyük. Tanınmış ve en yüksek kalitede.

"Onlar için staj yapmamı istediklerinden emin misin? Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Eminler. Oradaki en prestijli tasarımcılardan birinin çırağı olacaksın." Sesindeki baş dönmesini duyabiliyorum. "Heyecanlı değil misin? Bu harika değil mi?"

"Bunun doğru olduğuna inanmakta bile zorlanıyorum." Kıyafetlerimi karıştırmaktan vazgeçtim ve yakındaki bir yere yığıldım.

sandalye, beynim konuşmamızın üzerinden geçiyordu. "Bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum."

"Benim de kendi yöntemlerim var," diyor gizemli bir sesle.
"Senin için her şeyi yaparım, sevgilim."

Onun bu yorumu karşısında şüphelerim artıyor çünkü benim için bir şey yapmak istediği nadir anlardan biri. Annemin yaptığı her şey genellikle kendisi içindir. "Bu staj ne zaman başlıyor?"

"Ocak! Yeni yıldan hemen sonra. Tatilleri Paris'te geçirmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm. Ne dersiniz? The Ritz'de kalır ve alışverişe gideriz..."

Sözleri çözemediğim bir uğultuya dönüşüyor, düşüncelerim her şeyin önüne geçiyor. Ocak mı? Hâlâ okuldayım. Paris'te Noel mi? Bu bir rüya gibi geliyor ve ben daha önce bu fikrin üzerine atladım.

Rowan'ın bu yeni yönünden önce. Ailesinin evine gelmeden ve hepsi tarafından bu kadar kolay kucaklanmadan önce.

"Ocak ayında da okulum var," diye hatırlatıyorum anneme, sözünü keserek. "Mayıs'ta mezun oluyorum."

"Erken mezun olmak için yeterli krediniz var. Kontrol ettim bile," diyerek beni rahatlattı.

"Öyle mi?" Yani, bunu biliyordum ama erken ayrılmak istemiyordum çünkü nereye gidebilirdim ki? Güvenecek kimsem yok.

"Evet. Lancaster Prep'te kalmak varken neden dünyanın en prestijli mücevher tasarımcılarından birinden öğreniyorum."

Haklı olduğu bir nokta var. "Ama tüm üst düzey şeyleri kaçıracağım," diyorum, sesim kısık.

"Ne büyük şeyler?"

"Hendek günü. Balo. Mezuniyet." Son yılımızın geri kalanında daha başka özel günler de var ama aklıma başka bir şey gelmiyor.

"Peki." Sesi küstahlaşıyor, sadece bu tek kelimeyi söylediğini duyarak bile anlayabiliyorum. "Son sınıf hendek gününü kaçırmak istemediğin için bu pozisyonu senin için geri çevirmemi istiyorsan, onlara haber veririm."

"Hayır." Dudaklarımı kapattım, planına nasıl kandiğimden nefret ediyordum. İtiraz edeceğimi biliyordu. "Yapmak istiyorum. Yapacağım."

İkimiz de bir an sessiz kaldık ve acaba fikrimi değiştirmemi mi bekliyor diye merak ediyorum. Ama değiştirmeyeceğim. O haklı. Bu fırsatı değerlendirmeli ve bunu yapmalıyım.

Madalyonuma uzanıyorum.

Kendim için tasarladığım ve annemin aile kuyumcusuna benim için tasarlattığım, parmaklarımla endişelendiğim. Annemin bana yüklediği her şey beni zihinsel bir sarmala sürüklüyor ama hafifçe kazınmış ön yüzünü okşamak kaygımı hafifletiyor.

"Mükemmel," dedi annem sonunda. "Baban da ben de bunun kendini geliştirmen için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünüyoruz."

"Üniversite yerine mi?" Başvurdum ama sadece rehberlik danışmanıma mecbur olduğum için. Bana zeki olduğumu ve gidebileceğim üniversiteleri seçebileceğimi söyledi ve ben de onun önerilerine uyarak çeşitli üniversitelere başvurdum, hiçbirini önemsemedim.

"Hayatım, gitmek istemiyorsun. On yaşından beri bana bunu söylüyorsun."

"Öyle mi?" Bunu ona söylediğimi hiç hatırlamıyorum.

"Evet. Yüksek öğrenim sana göre değil. Bunu her zaman vurguladınız ve bence ihtiyacınız olan şey bir kuyumcu ile çalışmak ve onların tekniklerini öğrenmek."

"Bu çıraklık ne kadar sürecek?" "Her şey yolunda gittiği sürece, iki yıl."

İki yıl. Bittiğinde yirmi yaşında olacağım. Paris'te bu kadar uzun yaşadktan sonra tamamen farklı bir insan. Arkadaş edinecek miyim?

Erkek arkadaşın mı var? Fısıldayan muhteşem Parisli bir adam Ailemin parasını ödediği lüks dairemde her gece beni yavaşça becerirken kulağıma müstehcen Fransızca kelimeler mi söylüyor?

Bu düşünce karşısında burnumu kırıştırdım. Tanrım, kulağa

korkunç geliyor. "Bu sizi hiç caydırıyor mu? Senin uzunluğun çıraklık mı?" Annem bana soruyor.

"Hiç de değil," diyorum, sesim sakın. Daha dik oturuyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

Resmi yemek salonuna on dakika erken geldiğimde bekleyen kimsenin olmadığını ve masanın kurulmadığını görüyorum. Kafam karışmış bir halde etrafa bakındım, içimde ani ve korkunç bir his vardı, belki de bana bir oyun oynuyorlardı. Belki de gitmişlerdir.

"Bu gece mutfakta yiyeceğiz."

Dönüp baktığımda Rowan'ın orada durduğunu görüyorum, üzerinde solmuş bir kot pantolon ve -Aman Tanrım, gri bir kapüşonlu. Sweats. Akşam yemeğine.

Kendime baktığımda, bu gece giymeyi seçtiğim sade kömür grisi kazak elbiseyi, çıplak bacaklarımı ve beyaz Chanel spor ayakkabılarla kaplı ayaklarımı görüyorum. "Fazla giyinmişim."

Yüzüne bir kez daha baktığımda, gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görüyorum. "Her zaman abartılı giyiniyorsun, Bells."

Cevap olarak ona reverans yapıyorum. "Mutfak nerede?"

"Bu taraftan." Regency'den gerçek bir centilmen gibi bana kolunu uzatıyor ve ben de tutuyorum, ikimiz de tek kelime etmeden beni muhteşem eve götürmesine izin veriyorum. Bugün birlikte fazla vakit geçiremedik. Rowan Ben ya annesiyle ya da evde tek başıma dolaşırken kardeşiyle takılırdı.

Sonunda mutfağa vardığımızda, ailesini yuvarlak masanın etrafında oturmuş halde buluyoruz.

"İşte buradasınız!" Annesi ellerini birbirine kenetleyerek ayağa kalkıyor. "Hemen servise başlayacağım."

"Geç kaldığımız için üzgünüm." Beau'nun hemen yanındaki en yakın boş sandalyeye yerleşiyorum. Rowan da diğer yanıma oturdu. "Akşam yemeğinin nerede olduğunu yanlış hatırlamışım."

"Bunun için üzgünüm." Wren bana gülümsüyor. Ona Bayan Lancaster yerine Wren demem için ısrar edip duruyor, ben de kafamda deniyorum. "Yardıma olacaksa yarın dışarı çıkıyoruz."

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim." Başımı eğdim, Tabağımın ortasına katlanmış bez peçeteyi kaptığım gibi kucağıma bırakıyorum.

Sohbet sessiz, herkes gününden ve yaptıklarından bahsediyor. Ben fazla bir şey katmıyorum, cazip geliyor

annemden gelen telefonda bahsediyorum ama övünüyormuş gibi görünmek istemiyorum. Ayrıca, durumu Rowan'a nasıl açıklayacağımdan da emin değilim. Destekleyici olacak mı? Benden kurtulduğuna sevindin mi? Gittiğim için üzgün mü? Bilmiyorum.

Eğer kendime karşı dürüst olursam, onun tepkisini bilmek istemiyorum. Ya istediğim kişi değilse?

Marilee adında sevimli bir kadın olan aşçıları salata tabaklarımızı aldığı anda Rowan bana doğru eğilerek "İyi misin?" diye mırıldandı.

Gözlerine bakmak için hafifçe çekiliyorum ve orada gördüğüm endişeyi fark ediyorum. Sahte bir gülümseme takınıyorum. "Ben iyiyim. Neden sordunuz?"

"Pek konuşkan değilsin." Sadece bir an duraksıyor. "Ve senin her zaman söyleyecek bir şeyin var."

"Sadece ailenle vakit geçirmekten keyif alıyorum," diye itiraf ediyorum, ki bu kısmen doğru. Ona aklımda çok şey olduğunu söylemek istemiyorum çünkü o zaman ne olduğunu soracak ve ben de kendimi açıklamak istemiyorum. "Biraz yorgun olsam da."

"O zaman erkenden yatmalısın." Güzel yeşil gözlerinde gördüğüm panik neredeyse komikti. "Ve ben Bunu söylüyorum çünkü daha sonra odana gizlice girmek istiyorum." "Az önce ne dedin sen?"

Annesi bunu söylerken duymuş. Ve ben. Dehşete düştüm.

"Şaka yapıyordum anne." Rol yapmaya çalışırken Rowan'dan yayılan çaresizliği neredeyse hissedebiliyorum.

"Günün ortasında misafirinizin odasına gizlice mi giriyorsunuz? gece?" Ve şimdi babası sert baba sesini çıkardı.

Rowan öyle bir inançla "Kesinlikle hayır," diyor ki neredeyse ona inanabilirdim. Neredeyse.

Sorun şu ki, ben gerçeği biliyorum.

Beau kıs kıs gülüyor, babası ona ters ters bakınca hemen susuyor. Ellerimi kucağıma kıvrıyorum, kumaş peçeteyi parmaklarımın arasında döndürüyorum ve cesur bir gülümseme takınıyorum.

"Rowan dün gece odama gizlice girmedi," diyorum ailesine, sesim sakın. Mükemmel bir yalancıyım. Yıllardır öyleyim çünkü bazı insanların önünde her zaman gerçek duygularımı gizlemek zorunda kalıyorum. Ailem gibi.

Rowan gibi.

Anne ve babasının aynı şiddetteki bakışları beni hedef alıyor ve ben hiç kıpırdamıyorum bile. İfademi nötr tutuyorum, Suçluluk duygusunun ikimizin de yüzüne yansımından korktuğum için Rowan'a bakmadığımdan emin oluyorum.

Crew Lancaster sonunda "Yapmadığından emin ol," dedi. derin bir sesle, *etrafta dolanmıyorum* titreşimleri yayıyordu. "Kapıda bir kilit var, Arabella. Kullan onu."

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum, başımı bir kez daha eğerek. Kendimi kötü hissediyorum, sanki çok kötü bir şey yapmışım gibi, ki yaptım. Rowan'ın ailesine yalan söyledim ve aileme her zaman yalan söylerim, özellikle de anneme. Umursadığı ya da fark ettiği yok. Bunu yaptığım için başım belaya da girmez. Annem kötü bir şey yaptığımda bile beni umursamayacak kadar ilgisizdir.

Rowan'ın ailesi söz konusu olduğunda, yalanımı ortaya çıkarırsam onları hayal kırıklığına uğratacağımı hissediyorum. Güvenlerine ihanet ettiğim için beni ve Rowan'ı cezalandırırlardı. Onlara katılmak zorundayım. Şu anda kollarımı tamamen açıp

Bileklerime kelepçe takıp beni ıslahevine götürmelerini bekliyordum.

Eğer bu hafta içinde gerçekleşseydi, tam anlamıyla hapse girmeyi hak ederdim ve aman Tanrım, yıkıldım. Elimi bir an için göğsümde dinlendiriyorum, onu hissettiğimde hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Rowan'ın eli uyluğuma yerleşiyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor.

Tamam. Belki de ailesine yalan söylemek o kadar da kötü değildi.

YİRMİ ÜÇ

Rowan

Arabella'da bir sorun olduğundan eminim ama konuşmuyor. Sorun da bu zaten. Her zamanki gibi değil, durmadan konuşur ve bu gariptir. Her zaman söyleyecek bir şeyi vardır ve bunu söylemekten de çekinmez.

Onun sorunu ne?

Ve bu aileme yalan söylemek zorunda kalmadan önce başladı, yani bunun onun kasvetli ruh haliyle hiçbir ilgisi yok. Yemek masasında ona ne olduğunu soramam ki. Eminim onu rahatsız eden her neyse, gizli tutmaya çalışıyordur. Ya da belki hiçbir şey onu rahatsız etmiyor ve bu benim sorunum.

Dur bir dakika. Belki de sorun benim ve onu rahatsız eden benim.

Kahretsin.

Marilee'nin en sevdiğim tatlıyı yapmasına rağmen akşam yemeğinin geri kalanı için berbat bir ruh halindeyim - üzerinde vanilyalı dondurma olan dev bir dilim ılık çikolatalı kurabiye, eritilmiş mükemmellik için. Kasemi itmeden önce birkaç ısırık alıyorum, annemin bunu yaptığını gördüğünde bana attığı bakışa aldırmadan.

"Aç değil misin?" Annem beni hep çocukluğuma götüren o yumuşak sesiyle soruyor. Zor bir günün ardından iyi olup olmadığımı sorduğu ve tedirginliğini hissettiği zamanlara. Her zaman mükemmel bir anne sezgisine sahipti ve bu gece onu tetiklemek istemiyorum.

"Akşam yemeği harikaydı. Çok fazla yedim." Daha da vurgulamak için karnımı sıvazlıyorum.

"Oh, Marilee, Row'un akşam yemeğin hakkında ne dediğini duydun mu?" Annem gülerek sesleniyor.

"Yaptım," diyor Marilee bana gülümseyerek. En sevdiği şey herkesi besliyor, özellikle de beni. "Aptal çocuk, tatlıya yer ayırmamışsın."

Bana aptal çocuk dediği için yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Arabella'ya doğru bir bakış atıyorum, utanarak. Eve gelmeyi seviyorum ama buraya daha önce hiç gelmemiş birini, özellikle de kadın birini getirmenin sorunu, en yakınimdaki insanların bazen bana hala küçük bir çocukmuşum gibi davranabilmeleri. Bu da berbat bir şey.

Bells bana doğru bakmıyor bile. O çok meşgul. telefonuna dokunuyor, biriyle mesajlaşıyor. Kim olabilir ki?

Hemen kıskançlıkla doluyorum ve bu düpedüz saçmalık. Kim olursa olsun onu kıskanmaya hakkım yok. konuşuyorum. Benim dışımda bir hayatı var. Onu çoğu zaman kendimden uzaklaştırdım ve belki de benimle işi bitmiştir. Belki de kibar davranıyor ve haftanın geri kalanında burada sıkışıp kalırken sadece kıcıma katlanıyor ve-

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama çok yorgunum." Arabella ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı, elbisesinin etekleri kazak elbisesi yükseliyor ve çıplak kalçalarını gösteriyordu. Şunlar

Kalçalar son yirmi dört saattir fantezi malzemesiydi ve onları ete kemiğe bürünmüş, dokunulacak kadar yakın görmek meseleye yardımcı olmadı. "Akşam için odama çekileceğim."

"Ah, Arabella. Umarım kendini iyi hissediyorsundur?" Annem kaşlarını çatıyor, Bells için duyduğu endişe yüz hatlarına kazınmış. Annem onu zaten seviyor ama bu annemin en büyük sorunu. Biz çocukların getirdiği herkesi hemen ve çok seviyor, onları aileye kabul etmek ve kendisinden biri olarak görmek için can atıyor.

Büyük bir kalbi var ve babam bile bunun bazen onu kışından ısırdığını söylüyor.

"Oh, ben iyiyim. Sadece tokum. Ve uykum var." Arabella iyi bir önlem için esniyor bile, ağzını yumruğuyla kapatarak bırakıyor. Yüzündeki tatlı gülümseme herkesi kandırabilir. O gayet iyi görünüyor ama ben biliyorum, ben sadece Lanet olsun, o değil. "Hepinizle sabah görüşürüz."

Ben hariç herkes ona iyi geceler mırıldandıktan sonra, Arabella nefis kokusunu da yanına alarak yemek odasından çıkıyor. Onun varlığını hemen özlüyorum, ama babam onun gidişini düşünmem için bana fazla zaman vermiyor. Bekliyor Bana saldırmadan yaklaşık iki dakika önce.

"Rowan, on sekiz yaşında olduğunu biliyoruz ve bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. En azından ben bu masadaki herkesten daha iyi anlıyorum. Ama eğer gerçekten geceleri o tatlı kızın odasına gizlice girip bir şeyler yapıyorsan -ayrıntılara gerek yok- buna bir son vermelisin."

Keşke Bells'le birlikte gitseydim diye düşünerek sandalyeme gömüldüm. Tanrı'ya şükür o hala buradayken bu konuşmaya başlamadı.

"Ve bununla birlikte, ben yokum." Beau ayağa fırlar ve peçetesini boş kâsesinin ortasına fırlatır. Çocuk tatlının her damlasını ve akşam yemeğini de yemişti. "Teşekkürler anne. Teşekkürler, Marilee."

İki kadın da cevap olarak tek kelime edemedi küçük kardeşim gitti. Şanslı piç.

"Odasına gizlice girmedim," diye ısrar ediyorum, yalanlarımın Arabella'nınki kadar inandırıcı olup olmadığını merak ediyorum. Bu konuda harika. "Dediğim gibi, onunla sadece şakalaşıyordum."

Babam bana bakıyor, bakışları hiç değişmiyor ve kıpırdamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bu adam Zorunda kaldığında göz korkutuyor, ve şanslıyım ki Yıllar boyunca onu kızdıracak çok şey yapmıştı. "O iyi bir kız. Bana sorarsanız biraz kırılma görünüyor. Hatta biraz saf? Ve bu hafta ikiniz de buradayken ondan faydalandığınıza tanık olmak istemiyorum."

"Ondan *faydalanmak* mı?" Bells'in odasına gizlice girmem için bana meydan okuduğunu düşünüyorum. Onunla nasıl seks yaptığını Bentley Saffron Jones-beş kez, ekleyebilirim-ve dün gece onu kızdırdığım için önümde çıplak soyundu. Ve ondan faydalanmak istediğimi mi düşünüyor? "Yaptığım şey bu değil."

"Umarım değildir," diye ekliyor annem yumuşak bir iç çekişle. "O çok tatlı biri ve baban haklı. Etrafında bir kırılma havası var."

Aslında alay ediyorum. Kendime engel olamıyorum. "Muhtemelen okulumuzdaki en sert kızlardan biri. Hiçbir şey onu onu aşağı indirir. Her zaman gülümser, herkese karşı dostça davranır, nezaketini hak etmeyenlere bile. Bells bana Onu umursamayan baktan bir ailesi var, ki bu berbat bir şey. Bazı kızlar vardır.

Onu korkutmak ya da kötü hissettirmek, ama biliyorum ki onlar gerçekten sadece kıskanıyorum. Ve bazı kıyafetleri görmelisin her gün okula giderken giyiyor. İlgiye bayılıyor. Bu size kırılgan bir insan gibi mi geliyor?"

Annemle babam susuyor, annem konuşmadan önce birbirlerine bakıyorlar. "Hiç düşündünüz mü, belki de korkunç anne babasından ilgi görmediği için bulabildiği her yolla ilgi arıyordur?"

Hah. Daha önce hiç düşünmediğim bir teori var.

"Annen haklı. Sadece ona karşı dikkatli ol Row. Onun güçlü olduğuna inanıyor olabilirsin ama gerçekten öyle mi?" Babamın kaşları soru sorarcasına havaya kalktı ve tek yapabildiğim omuz silkmek oldu, numara yapmaya çalışıyordum ama lanet olsun.

Lanet olsun.

Mutfaktan çıkar çıkmaz evin içinde koşturmaya başladım. Merdivenleri koşarak çıkıyorum, Arabella'nın odasının önünde durana kadar koridorda koşuyorum, üç kısa vuruşta parmaklarımı kapıya vuruyorum. Cevap vermiyor ve sabırsızlanarak telefonumu cebimden çıkarıp ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Uyuyor musun?

Şansım varsa, öyledir.

Bekliyorum, duvara yaslanıyorum, zihnimi meşgul etmek için sosyal medyada gezinmeye çalışıyorum ama tek düşünebildiğim o. Kırılgan, yıkılmış Arabella. O gerçekte böyle biri mi? Kendi şehvet dolu düşüncelerime kapılmış kör bir pislik miyim?

onu gerçekte olduğu gibi göremediğimi mi söylüyorsun? Eğer durum buysa

...

Ben tam bir pisliğim.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve beynimdeki sis

dağılıyor. Ziller: **Banyo yapıyorum.**

Başka bir mesaj gönderdiğinde bir cevap yazıyordum. Bells:

Benimle konuşmak mı istedin?

Ben: **Evet.**

Ziller: **İçeri gelin. Kapı kilitli değil.**

Boş salona şöyle bir baktım, ter içinde kaldım. onun odasına girerken yakalanma düşüncesi. Babam beni bunu yaparken görse taşaklarımı askıya alırdı.

Bells: **Suya çok fazla köpük banyosu koydum ve içinde boğuluyorum. Eğer bir şey göremezsen Bu konuda endişeleniyorsun.**

Bells: **Hiçbir şey göremediğiniz için hayal kırıklığına uğradıysanız, belki daha sonra konuşmalıyız.**

Siktir et. Şimdi fırsatımı kullanıyorum.

Kolu deniyorum, kapı söz verdiği gibi kolayca açılıyor ve içeri süzölüp kilidi çevirmeden önce dikkatlice kapatıyorum. Odanın içinde ilerlerken, müsait olan her yüzeye yayılmış giysilere dikkat ediyorum. Bir yığın ayakkabı yatağın dibinde küçük bir dağ oluşturuyor ve Arabella'nın kokusu şeker gibi tatlı bir şekilde havada asılı kalıyor. Yirmi dört saatten biraz fazla bir süredir burada ve oda tam bir dağınlık içinde - *Arabella tarafından harap* edilmiş, onun sloganı olmalı.

Bitişikteki banyonun kapısı aralık ve onun sesini duyabiliyorum. Çalan bir şarkıya eşlik etmek. Taylor'a benziyor.

Swift. Ben hayranı değilim ama kız kardeşim biz küçükken onu durmadan dinlerdi ve hala da dinliyor. Bazı şarkı sözlerini osmoz yoluyla kaptım.

Kapı aralığında duraksadım, bakışlarım Arabella'yı otururken buldu. büyük küvette, sırtı bana dönüktü. Baloncuklar hakkında yalan söylemiyordu. Küvet onlarla doluydu, omuzlarını bile kaplıyordu. Hiçbir şey göremiyorum, aynen dediği gibi.

Ne büyük bir hayal kırıklığı.

"Kapı aralığında gizlendiğini biliyorum Rowan. Bir sapık gibi bakmayı bırak ve gel benimle konuş," diye sesleniyor.

Kızgınlığımı duyabileceği kadar yüksek sesle nefes vererek banyoya giriyorum ve banyoya girene kadar yürümeyi bırakmıyorum.

küvetin diğer tarafında durmuş, yüzünü ona dönmüştü. Koyu renk saçları dağınık bir topuz halinde başının üzerine yığılmış, dalgalı dallar nemli yüzünün etrafında kıvrılıyor. baloncuklar sayesinde görebiliyorum. Boynunu da görebiliyorum, boğazının çukurunda duran kalp şeklindeki madalyonu. Onu hiç çıkarmıyor ve nedenini merak ediyorum.

"Konuşmak mı istedin?" diye soruyor, narin bir kaşını kaldırarak.

"İyi olduğundan emin olmak istedim." Kaşlarını çattığında, devam ediyorum. "Yorgun olduğunu söylemiştin ama yalan söylüyordun."

Bana göz kırpmıyor. "Yalan söylediğimi nasıl anladın? Sence ailen bunu fark etmiş midir?"

Başımı salladım. "Seni benim tanıdığım kadar tanımıyorlar, Bells."

Gülümsemesi yavaş. "Muhtemelen en iyisi bu, yoksa öyle mi? Henüz karar vermedim."

"İyi misin?" Soruyu tekrar soruyorum çünkü bilmem gerekiyor. Onun duygularını incittim mi? Ailem yaptı mı? O iyi mi? Burada sefil mi?

"Ben iyiyim," diye geçiştirici bir cevap veriyor. Çenesinin eğimi, güzel yüzündeki o vurdumduymaz ifadeyle beni izleyişi bana aksini söylüyor.

"Hâlâ yalan söylüyorsun."

Kibirli ifadesinin düşmesine izin verir ve kollarını başının üzerine kaldırdığında baloncuk duvarını keser, söz konusu baloncuklar her yere saçılır, çoğu saçlarına iniyor. "Beni anlamaya çalışmayı bırak Rowan. Birinin yüzüne karşı konuşmak hiç kibarca değil."

Küvetin kenarına yerleşiyorum, bakışlarımı onunkilerden ayırmadan öne doğru eğiliyorum. "Bana yalan söylemene gerek yok, Bells. Numara yapmayı bırak ve bana seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Omuzları sarkıyor, baloncuklar yüzünün etrafına batıyor ve bir tanesi önüne geldiğinde dudaklarını büzerek üflüyor. "Annem beni aradı."

"Sana ne dedi?" Gülümsememek için elimden geleni yapıyorum, ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

Gözlerini deviriyor, dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Benim için mutlu olmam gereken bazı haberleri vardı, ama mutlu olduğumu sanmıyorum."

Sesindeki kafa karışıklığı beni paniğe sürüklüyor. Ve ben asla paniklemem. Futbol sahasında kırımın üstüne düşüp bileğimi kırdığımda bile paniklememiştim. Her şeyden çok sinirlenmiştim. Ama kalbim hızla atıyor ve ağzım kurudu. Neden bu haber kötü olacakmış gibi hissediyorum? "Ne tür haberler?"

Müzik biter, Taylor bu sefer kalbini hangi pislik kırdıysa onun hakkında şarkı söylemeyi bitirir ve oda sessizlikle dolar.

Arabella bir an sessiz bir şekilde beni inceledi. Değerlendirme. Sanki annesinin ona söylediklerini açıklamaktan korkuyor olabilir. İfademi nötr tutuyorum, açıklamak üzere olduğu şeye açık olduğumu görmesini istiyorum ama içimde sıkıca kenetlenmiş küçük bir parça var. Çok endişeliyim.

"Dünyaca ünlü bir kuyumcуда ıraklık yapmamı sağladı," diye itiraf ediyor, sesi yumuşak.

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Bu kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor ve endişelerimin bir kısmı azalıyor. "Bu harika."

"Sanırım." Omuz silkiyor, ince omuzları kalın baloncuklardan yükseliyor.

"Bu yapmak istediğın bir şey mi?"

"Gençken isteyebileceğim her şey buradaydı. Tanınmış bir kuyumcu. Annem kreatif direktörü tanıdığını söyledi - nasıl, emin değilim - ama onlardan çok fazla mücevher alıyor, belki de bu yüzden? Önemli değil. Her neyse, ondan bir iyilik istedi ve o da bana kuyumcu ekibiyle birlikte çalışmam için bir staj teklif etti. tasarımcılar."

Büyük bir fırsat gibi görünüyor. "New York'ta mı olacak?"

Yavaşça başını sallıyor. "Paris'te. Atölyelerinin bulunduğu yer orası."

Midem bulanıyor. Paris'e. Çok uzak. "Staja ne zaman başlayacaksın?"

Arabella dudaklarını birbirine bastırır, gözleri bir şekilde "Ocak" diye fısıldamadan önce beni izlerken normalden daha da büyüyor.

YİRMİ DÖRT

Arabella

Rowan'ın bir şey söylemesini beklerken kulaklarımdaki hafif çınlama dışında BANYO SESSİZ. Herhangi bir şey. Hiç cevap vermiyor. Sadece küvetin kenarında oturuyor, büyük, düşünceli ve dayanılmaz derecede yakışıklı. Birden küvete düşüp üzerime yerleştiği ve onu bir daha asla bırakmamam için yalvardığı görüntüsü beynimi dolduruyor ve nefes nefese yanıtını bekliyorum.

"Ocak mı?" Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, bu da ifşaatımdan etkilenmiş olabileceğine dair tek işaret. "Okulu bırakacaksın erken."

"Pek bir şey kaçırmış sayılmam." Bir omzumu kaldırıyorum ama altında gömülü olduğu baloncuklar sayesinde göremediğinden eminim. "Sadece balo ve mezuniyet. Bir de son sınıfların hendek günü."

"Hendek günü o kadar da büyük bir olay değil."

"Hayır, sanırım öyle değil." Sesimin içi boş, kafamın içinde yankılanıyor.

"Okulu erken bırakmayı düşündüm," diyor, her zamanki gibi soğukkanlı. Bir kez olsun, keşke neşeli olsaydı. Büyük, ezici duygularla dolu, beni kendini beğenmiş bir şekilde

Benim hakkımda hissettiklerinden emin. "Erken mezun olmak için yeterli kredim var."

"Aynı."

Beni düşünüyor, siyah saçları yüzüne dökülüyor. her zamanki gibi alnını. Dizlerimin üzerinde yükselip saçlarımı gözlerinden uzaklaştırsam nasıl tepki verirdi? Bakışları aşağıya doğru kayar, baloncukların çıplak bedenimden aşağıya doğru yavaşça kayışını izler miydi? Bana dokunur muydu? Sadece yirmi dört saat önce verdiğim tepkiden sonra, muhtemelen bana elini bile sürmeye korkuyordur ve bunun tek suçlusu benim.

"Yapmak istediğin buysa bu fırsatı kaçıramazsın," diyor sonunda, sesi kararlı. "Seni tanı mıyordum mücevher tasarımcısı olmak istiyordum."

"Her zaman aptalca bir rüyaydı, özellikle de gençken. Kesinlikle kimseyle paylaştığım bir şey değildi." Yıllardır hayalim değildi, bu yüzden bu teklif bana beklenmedik geldi.

Ve garip. Korkunç derecede garip.

"Ben herhangi biri değilim, Bells." Derin sesi tenimin üzerinde geziniyor, tam da zonklamaya başladığım uyluklarımın arasına yerleşiyor. Bir şey olacağından değil. Bizi tanıyorsam, bir şey söylerim ve her şeyi mahvederim. Ya da o mahvedecek. İkimiz de bu işte oldukça kötüyüz... her ne yapıyorsak.

"Doğru." Kör edici bir gülümseme takınıyorum, söylemek üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyorum. "Sen yüce bir Lancaster'sın. Neden en derin, en karanlık sırlarımı sana itiraf etmeyeyim ki?"

Hafifçe arkasına yaslandı, söylediklerim onu şaşırtmıştı şüphesiz. "Öyle demek istemedim. Bizim hakkımızda konuşuyordum..."

"Ne olmak? *Arkadaş mı?*" Gülümsememin hafifçe solmasına izin verdim. "Senin hakkında hiç dostça düşüncelerim olmadı Rowan."

Kaşları sevimli bir şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. Bu kör, aptal çocuk için çok kötüyüm. "Buna inanmıyorum."

"Hayır mı? Peki ya sana seninle ilgili tüm düşüncelerimin kesinlikle ama kesinlikle iğrenç olduğunu söylesem?"

Bazen, keşke bu kadar düşüncesiz olmasaydım diyorum. Aklımdan geçen her şeyi ağızımdan kaçırıyorum ve sonuçlarına da katlanıyorum.

Rowan bir kez göz kırpmıyor ve sonunda saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Bu yüzden mi banyodasın, Bells? Seni kirli hissettirdiğim için mi?"

Sorusuna şaşırarak bir kahkaha patlattım. Biraz da tahrik oldum. "Evet, Rowan. Ben tüm günahlarından arınması gereken kötü, pis bir kızım."

Çok çılgınca bir şey yapıyor, kolunu uzatıyor. Uzun parmaklarını baloncukların içine daldırıyor. Parmaklarını suya daldırarak oldukça büyük bir miktar çıkarıyor, kolunun kenarı ıslanıyor. "Tüm baloncuklar gidene kadar bunu kaç kez yapmam gerekecek, hmm? Bir tane almak ister misin? tahmin et?"

"Beni çıplak görmeye mi çalışıyorsun Rowan Lancaster?"

"Çoktan aldım, Arabella Huntley Thomas." Tek bir kaşını kaldırıyor. "Göbek adın ne?"

"Seninki ne?"

"Önce ben sordum." Bir avuç baloncuk daha alıyor, Onları yolumdan itiyorum ve dizimi kaldırıyorum, su etrafımda dönüyor. Ona içeri gelmesini söylediğime inanamıyorum.

Burada. Ama yine de yapabilirim. Kaybedecek bir şeyim yok ve Rowan'la geçirdiğim bu haftadan kazanacak çok şeyim var. Birçok şey tehlikede gibi geliyor, özellikle de şimdi annemin beklenmedik çağrısıyla.

Belki kendimi Rowan'a özgürce verebilirdim. Zihnimi, bedenimi ve ruhumu. Ne de olsa, bu çıraklığı kabul edersem Paris'e gitmeden önce birlikte çok kısa bir zamanımız olacak. Altı hafta içinde kalbimi kıramaz, değil mi?

İmkansız. Bu kırık bir kalbin acısını çekmek için yeterli bir zaman değil. Son birkaç yıldır onun yanında nasıl dayandığıma baksana. Rowan tarafından sürekli reddedilmekle başa çıkma konusunda uzmanım. Çoğu zaman beni reddettiğinin farkında bile değil. Her zamanki gibi tamamen bilgisiz.

"Margaret," diye cevap veriyorum sonunda kısık bir fısıltıyla. "Büyükannemin adıydı."

"Asil olan mı?"

Başımı salladım. "O bir markizdi."

"Ne?"

"Bir markiz. Düşesin bir seviye altı, prensesin de bir seviye altı." Bir kahkaha atıyorum. "Konu işe yaramaz kraliyet gerçekleri olduğunda ben bir bilgi hazinesiyim."

"Bunu unutmamam gerekecek," diyor yüzünde o güne kadar gördüğüm en ciddi ifadeyle.

"Dediğim gibi, işe yaramaz. Ayrıca, aileniz Amerikan kraliyet ailesinin bir parçası olduğu için bu konuda her şeyi biliyorsunuz." Ben de bakışlarını bir kez daha ona dikti. "Göbek adın Rowan mı? Paylaşacak mısın?"

"Reginald," diye itiraf ediyor Rowan, yüzünde o tanıdık ifade beliriyor. "Ve bunu bir daha asla tekrarlama."

Elimle ağzımı kapatıp kaçan nefesi gizliyorum.
"Reginald?"

Kızgınlık daha da kızgınlaşıyor, eğer bu bir kelime ise. "Sana asla tekrar etmemeni söylemiştim."

Elimi bırakıyorum, her yerde baloncuklar uçuşuyor. "Rowan Reginald Lancaster?"

"Büyükbabamın adı." Dudakları sert bir yüz buruşturmasına dönüştü. "Korkunç bir şey."

"Kesinlikle bayılıyorum," diyorum hiç tereddüt etmeden. "Yalan söylüyorsun."

"Ben değilim." Başımı sallıyorum. "Bence çok şirin."

"Bu kesinlikle sevimli değil, Arabella Margaret Huntley Thomas." Gerçekten de kıkırdıyor. "Bu ağız dolusu bir laf."

"Oh, bilmiyorsun bile, bu yüzden bunu gerçekten söyleyemezsin." Sırıtiyorum. O da sırtıyor.

"Edepsiz bir şaka mı yaptın?"

"Daha çok bir ima gibi." Daha dik oturuyorum, omuzlarım baloncukların arasından yükseliyor ama yine de göğsüme yapışıyorlar. Meme uçlarım hem soğuk hava hem de onun yakınlığı yüzünden sertleşiyor ve ona bir adak olarak göğüslerimi avuçlarsam ne yapacağını merak ediyorum. Beni kabul eder miydi yoksa çılgılık atarak odadan kaçarmıydı?

Beni kabul edeceğine dair bir his var içimde. Ve eğer bu da karnımın beklentiyle sıkışmasına neden olmuyorsa, başka ne olabilir bilmiyorum.

olabilir.

"Ailemden senin hakkında azar işittim," diyerek konuyu tamamen değiştiriyor.

"Hayır." Kendimi kötü hissetsem de sahte bir korkuyla elimi göğsüme dayıyorum. "Ne söylediler?"

"Senden faydalanmamam gerektiğini. Babam yine odana gizlice girme konusunu açtı." Duvara yaslanıyor, ıslak koluyla oynarken bakışları yere düşüyor. "Keşke bunu hiç duymasalardı."

"Ucuz atlattık." Bir an sessiz kaldım, onu izledim. "Sence söylediklerime inandılar mı?"

"Kesinlikle. Bu kadar iyi bir yalancı olduğumu bilmiyordum, Bells." "Gerçek duygularımı gizleme konusunda çok yetenekliyimdir."

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve öne doğru eğiliyorum, hâlâ benimle küvete girip giremeyeceğini merak ediyorum. Sıkışık olurdu ama sanırım bu mümkün ve buna değerdi. "Ben bir bilmecenin içine sarılmış bir gizemim."

Ağzının bir tarafı kapalı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Seni tanımlamanın bir yolu da bu."

"Sence bu doğru mu?"

"Kesinlikle. Bazen seni anlayamıyorum."

"Güzel." Saf içgüdülerimle hareket ediyorum ve birkaç dakika önce hayal ettiğim gibi dizlerimin üzerinde yükseliyorum. Su açıkta kalan bedenimden aşağı kayıyor, baloncuklar göğsüme tehlikeli bir şekilde yapışıyor. Banyo suyu beni kalçalarımın altına kadar kaplıyor.

Ama sanırım dün gece her şeyi gördüğü için bunun bir önemi yok. "Amacım seni her zaman şaşkın bırakmak."

"Çanlar..." Sesi dalgalanıyor, bakışları vücudumda geziniyor, En önemli noktalarda durup tenimi karıncalandırıyor. "Bu baloncuklar seni uzun süre kapalı tutmayacak."

"Belki de istemiyorumdur." Sesim kısık bir fısıltı, kalbim boğazımda kontrolden çıkmış gibi atıyor. "Belki de bana dokunmalısın Rowan."

Bakışları benimkine kayıyor, elleri bedenimden çok uzakta kalıyor. "Çok hızlı hareket ettiğimizi söylediğini sanıyordum."

Ocak ayında Lancaster Prep-Rowan'dan ayrılabilceğimi bildiğim halde, şimdi yeterince hızlı hareket etmediğimi hissediyorum. "Bir kızın fikrini değiştirmeye hakkı vardır."

Bakışları tekrar aşağı doğru kayıyor ve göğsümden aşağı kayan kabarcıkların beni açığa çıkardığını hissedebiliyorum. Kendi sözlerim de beni savunmasız bırakıyor. Haklı. Çok hızlı hareket ediyorduk ve bir sıfırlamaya ihtiyacımız vardı, ancak duygularım bu çocukla mümkün olan her kapasitede birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilme ihtiyacıyla neredeyse çıldırmış durumda. İster daha fazla öpüşmek ya da dokunmak, ne olursa olsun kabul ederim. Onun için dizlerimin üzerine çökerim ve bunu herhangi biri için yapmam. Onun da benim için diz çöktüğünü görmeyi çok isterdim ama bunu hayal bile edemiyorum. Bu durumda veren benim, alan ise o ve benim için sorun yok.

Öyleyim.

"Kırılğan mısın, Arabella?"

Yumuşak bir dille sorulan soru beni sersemletiyor ve kalçalarımın üzerine düşüyorum, su etrafıma sıçırıyor. Ben

Bu kelimeyi sevdim. Kırılgan mı? Bana kendimi zayıf hissettiriyor. "Hayır." Sesimi yükseltiyorum. "Ben değilim."

"Ben öyle düşünmüyorum." Başını bir kez sallıyor ve bir bakıyorum eli yanağımda, yüzümün yan tarafını kavlıyor, ben de ona doğru eğilip nefis kokusunu içime çekiyorum. Parmaklarının yüzümdeki sert hissi tenimde kayıyor, anlamaya çalıştığım bir yol izliyor. "Küvetten çıkmalısın. Su soğuyor."

"Bana katılmak istemiyor

musun?" "Sığmam."

"Eminim kucağına otursam yaparsın," diye öneriyorum.

"Kucağıma oturursun ve Tanrı bilir neler olur." "Sadece iyi şeyler," diyorum, sesim ciddi.

"Olmasını istediğin şeyler?"

"Her şeyi sorgulamayı bırak ve harekete geç Rowan. Bu kadar temkinli olacağını hiç düşünmemiştim." Sözlerimin acısını hafifletmek için bir gülümseme yapıştırdım.

Eli yüzümden düştü ve nefes nefese kaldığım bir an için her şeyin kaybolduğuna inandım. Onu sabırsızlığımla ittim ve o da gidiyor. Ama hayır. Bunun yerine, elime uzandı ve ayağa kalktı, benim de aynısını yapmama neden oldu. Yalpaladığımda, küvetin tabanı kayganlaştığında tutuşu benimkini sıkılaştırıyor ve başını yana eğiyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve elimi bırakıp ısıtılmalı raftan sarkan bir havluya uzanıyor, onu silkeliyor ve

Ben. Havluyu vücuduma sarıp beni küvetten çıkardığında nefesim kesiliyor ve gücüyle beni etkiliyor.

İşte o zaman botunu giymediğini fark ettim. Bugün onu giydiğini hiç sanmıyorum ve annesinin onu bu konuda azarlamamasına şaşırdım. Şu anda annesini düşünmek istediğimden değil ama ...

"Botunu giymemişsin," diye işaret ettim.

Sırıttıyor, kendinden memnun görünüyor. "İlk kez fark ediyorsun demek. Bütün gün takmadım. Ailem bu konuda tek kelime etmedi."

"Sen kötüsün." Kapüşonunun önüne hafifçe vuruyorum, Yumuşak pamuğun altındaki sıcak, katı gücüne hayret ediyordum. Onu çırılçıplak soymak ve göğsünün her yerini öpmek isterdim. Belki meme uçlarını yalamak -bundan nefret eder miydi? Yoksa bayılır mıydı? Aşağıya doğru kaymadan önce karnının düz yüzeyine öpücükler yağdırdım. Daha önce hiç bir erkeğe oral seks yapmamıştım -kim olduğunu biliyorsun ile denemiştım ama beni itti ve penisi fikrine dayanamadığını söyledi ağzımda olmak, doğrudan alıntı.

Onunla ilgili tüm düşünceleri de beynimden uzaklaştırıyorum çünkü geceyi bu anılarla lekelemek istemiyorum.

Yatak odasına girdiğimizde Rowan beni ayağa kaldırıyor ve bana karşı ne kadar dikkatli olduğunu fark etmeden edemiyorum. Sanki benim kırılgan olduğuma inanıyor ve belki de bu o kadar da kötü bir şey değil. Hayatımda bana en yakın olan insanlar duygularımı hiç önemsemiyor, önümde duran kişi hariç.

Kalbim kabarıyor ve sertçe yutkunuyorum. ezici duygularla dolup taşıyorum. Beni kalın, rahat bir havluyla kuruluyor olması da yardımcı olmuyor.

lavanta kokuyor. Ellerini göğsüme bastırıldığını hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Karnıma. Her zaman saygılı ol, Rowan'ım.

Onun benim olduğunu düşününce dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamıyorum. Belki de öyledir. En azından kısa bir süre için.

Havluyu vücuduma daha da yaklaştırdığında başı aşağı iniyor, ağzı boynuma değiyor ve ardından "Üşüdün mü?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Hayır."

"Titriyorsun." Dudakları kulağıma değiyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Sende tüylerim diken diken oldu."

Boynumda bile. Göğsümde. Her yerimde. Vücudumdaki minik tüylerin diken diken olmasıyla birlikte onları hissedebiliyorum. "Bu senin hatan. Çok iyi davranıyorsun. Benimle ilgileniyor. Hayır-"

Konuşmayı kestim, utandım. Bunu söylememeliydim. Gerçekten kırılğan olduğuma inanacak. Büyük ve acımasız bir dünyada üzgün küçük bir kız.

"Kimse ne?" diye soruyor bir süre sessiz kaldıktan sonra. Kollarını belime doluyor ve beni kendisine doğru çekiyor, olabildiğince yaklaştırıyor. Etrafımdaki havluya rağmen kendimi çıplak hissediyorum ve açıkta ve çığ. Bu hoşuma gitmiyor.

"Kimse benimle gerçekten ilgilenmiyor," diye itiraf ediyorum sonunda, sesimin cızırtılı olmasından nefret ederek. "Her zaman kendime güvenmek zorunda kaldım."

Rowan hareketsiz kalıyor ve ben bekliyorum, kalbim boğazımda, başım eğik, ona bakamıyorum. Kendimi reddedilmeye hazırlıyorum. Bunlar bir kızın bir erkeğe asla itiraf etmemesi gereken şeyler.

Hoşlandığı çocuk. Çok bağımlı ya da muhtaç görünmek istemiyorum, yemin ederim ki öyle bir şey yapmam. Sadece ona karşı dürüst oluyorum.

Eli çeneme dokunuyor, parmakları çenemin altından kayıyor ve en nazik baskıyla başımı kaldırmam için beni cesaretlendiriyor, bakışlarımız buluşuyor. Gözlerinde şefkatten başka bir şey görmüyorum, daha önce hiç fark etmediğim bir şey ve

Yıllar boyunca o tanıdık yeşil gözlere çok baktım. İlk o konuştuğunda bir şey söylemeye hazır bir şekilde dudaklarımı aralıyorum.

"Bana ihtiyacın olursa, Bells, bana güvenebilirsin." Bakışları, başka tarafa bakması zor olan şiddetli bir parıltıya bürünüyor. "Söz veriyorum."

YİRMİ BEŞ

Arabella

Eğer böyle şeyler söylemeye devam ederse, onun yanından asla ayrılmak istemeyeceğim. Paris'i ve hayatımda bir kez karşıma çıkan fırsatı sikeyim.
Rowan'la birlikte olmak hayatta bir kez yaşanacak bir an.

"Beni bir daha öpecek misin?" Soruyorum, çünkü bazen bir kızın istediği şeyi istemesi gerekir.

Başını eğiyor ve ağzı benimkine yerleşiyor, yumuşak ve tatlı. Dudaklarını basitçe bastırıyor, benimkiler ayrılıyor, daha fazlası için sabırsızlanıyorum ama o acele etmiyor, beni tekrar tekrar öpüyor. İri ellerinden biri kalçamda dururken diğeri hala çenemin altında, beni yerimde tutuyor, başparmağı Çeneme sürtünüyor. Dilini ağzımın köşesine dokunduruyor, alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve ben de dilimi onunkine değdirmek için dışarı çıkarıyorum, beni daha güçlü öpmeden önce ondan bir inilti duyuyorum.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve kayıyor, alaycı bir yumuşaklıkla ve sonra daha fazla baskıyla. Kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırıyor ve ereksiyonunu hissedebiliyorum.

Göbek. Kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarımı yumuşak saçlarına daldırıyorum ve bu hareket havlunun yere düşmesine neden oluyor.
bir yığın halinde yere düştü. Beni tamamen çıplak bıraktı.

Öpüşmemize ara bile vermedik. Hayır, aramızdaki ilişki daha da yoğunlaşıyor, eli yüzümü kavlıyor, diğer eli bir kalça yanağımda geziniyor. O büyülü parmakların bacaklarımın arasında beni okşamasını dileyerek ağzına doğru inliyorum ama hızlı hareket etmekten bahsediyorum.

Tamam, neyi protesto ediyorum? Hızlı hareket etmek istiyorum. Hepsini istiyorum. Gerçekten değer verdiğin bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmiş açgözlü küçük bir fahişe gibiyim. Ve içimde gömülü olan açgözlü küçük fahişe hepsini istiyor. Rowan'ın bana verebileceği her şeyi.

Ellerinin kıcımın altından kaydığını ve beni yukarı çektiğini hissettiğimde bir çığlık atıyorum. Bacaklarımı kalçalarına dolamaktan başka çarem yok, beni yatağa doğru götürürken ağızlarımız hala kaynaşmış durumda. Bıraktığım ayakkabı yığınının üzerinden tökezleyerek geçti. Neredeyse odanın ortasındayız ve öpüşmeyi ilk ben kesiyorum, gözlerimi açtığımda onun zaten beni izlediğini görüyorum.

"Bizi öldürebilirdim," diye mırıldanıyor, dudakları sırtarak kıvrılıyor. "Seni yönlendireceğim." İşaret ediyorum. "Yatak tam burada."

Hareket etmiyor.

"Beni oraya götürüyordun, değil mi?" Karar vermek O anın tadını çıkararak yüzümü boynuna gömüyorum ve onu öpüp yalamaya başlıyorum, teni kirli sakallarla pürüzlü. Bayıldım. Beni yatak odasında dolaştırırken çok erkeksi, çok büyük ve güçlü. Elleri kıcımı kavlıyor, parmakları en çok istediğim yere yakın ve Tanrım, çok ıslağım, hissedebiliyorum. Neredeyse damlıyorum, çok tahrik oldum.

"Rowan." Yüzümü boynundan kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Zamanını boşa harcıyorsun."

"Hiç prezervatifim yok." Yanakları hafifçe kızarıyor ve o kadar tatlı ki. Keşke telefonum olsaydı da fotoğrafını çekip bu anı sonsuza kadar saklayabilseydim.

Bunun yerine, bunu hafıza bankamda saklamam ve daha sonra Paris'te üzgün ve yalnız hissettiğimde, Rowan'ımı özlediğimde çıkarmam gerekecek.

"Prezervatif olmadan da pek çok şey yapabiliriz," diye hatırlatıyorum ona, kollarının arasında kayarak ve ona sürtünerek. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyor mu? Meme uçlarımın ne kadar sert olduğunu? Kot pantolonunun altında sertleşmiş aletini hissedebildiğim için tepki verdiğini biliyorum, yani evet. Onu etkiliyorum.

Sırıttıyor ve bu manzara nefesimi kesiyor. "Haklısın. Pek çok şey."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yatağa bırakıyor ve vücudum şiltenin üzerinde zıpladığında neredeyse çığlık atacağım, çok şaşırdım. Gevşek topuzum yüzümün önüne düşüyor ve saçlarımı tam zamanında gözlerimden uzaklaştırıp kapüşonunu çıkarmak üzereyken yakalıyorum ama bir şey onu durduruyor.

Sweatshirt'ünün önündeki dev ıslak nokta. Beni iyice kuruladığını düşünürsek, o lekenin nasıl oluştuğunu biliyorum ve sudan kaynaklanmıyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Noktayı işaret ediyor.

"Hayır, sen yaptın. Beni bu kadar ateşlendirdin." Oh, beni dinle! Şu anda kimim ben?

Rowan çok açık bir ifade kullanıyor. "Islanmışsın." Duh.

Tanrım, beni kirli düşüncelerimden kurtar, ama kazağını çekip çıkardı ve üzerinde hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı.

ve eğer daha önce ıslandıysam, şimdi kesinlikle
Şimdi sıırıslıklam çünkü adamın -çocuk değil, erkek- geniş
omuzları, gelişmiş göğüs kasları, aralarında ufacık bir siyah kıl
parçası ve taş gibi bir karnı var.
Yalamak istediğim karın kasları.

"Görmek ister misin?" Dirseklerimi arkamdaki yastıklara
dayayıp, dizlerimi büküp ayaklarımı şiltenin üzerine sağlamca
basabilmek için yatakta çabalarken sesim kısık bir şekilde
soruyorum.

Yavaşça, sanki hayatım boyunca bu an için alıştırma
yapıyormuşum gibi, bacaklarımı açtım ve ona amımı
gösterdim.

Bakışları kalçalarımın arasındaki ıslak noktaya sabitleniyor ve
hiç düşünmeden parmaklarımı önümden aşağıya doğru
kaydırıyorum. Karnımın vadisi boyunca ve daha aşağıda,
küçük bir parça

Kasıկ kıllarım var - ağda yapan bir kızım ama tamamen çıplak
kalmaktan hoşlanmıyorum - ta ki ıslak, sıcak ete dokunana
kadar. İşaret parmağımı şişmiş klitorisime sürüyorum ve bir
nefes çekiyorum çünkü aman Tanrım, bu iyi hissettirdi ve
bunu daha da iyi yapan ne?

Rowan'ın aç bir şekilde beni izlemesi. Parmakları düzleşmeden
önce nasıl da yumruğa dönüşüyor. Kontrolünü kaybediyor,
Ve bunu seviyorum çünkü ona böyle hissettiren benim.
İstedici kişi benim.

Elimi ona doğru uzatmadan önce parmaklarımı tüm o
yapışkan ıslaklığın içinde kaydırıyorum. "İster misin
Tadı?"

Rowan tereddüt etmedi. Sonra bir bakıyorum, üzerimde,
parmakları bileğime dolanmış, işaret parmağımı ağzına
götürürken elimi yerinde tutuyor. Parmağımı emerek
temizliyor, dili dönüyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor
ve gözlerinde gördüğüm harareti parıltı karşısında düşünme,
konuşma ve işlevimi yerine getirme yetimi kaybediyorum.

"Lezzetli," diye mırıldanıyor tüm parmaklarımı yalamadan önce, dilinin parıltısı içimi büküyor ve tüm endişeleri bir kenara bırakıp beni becermesi için yalvarmak istiyorum. Prezervatife ihtiyacımız yok. Çekip gidebilir. Karnıma boşalabilir ve beni mahvedebilir. Her saniyesine bayılırdım.

Ama bu benim sorumsuzluğum.

Elimi bırakıyor ve ağzı şimdiye kadar yaşadığım en açgözlü öpücükle benimkine konuyor. Dağınık, çiğ ve tamamen kontrolden çıkmış durumdayız. Dişlerimiz çarpışıyor ve acıyor ama umurumda bile değil. Dili her yerde ve boynumdan aşağı sıcak bir yol yaladığında, büyük vücudu üstümde yatacak şekilde hareket ettiğinde, kalçaları açık bacaklarımın arasında, sadece orada uzanıyorum ve alıyorum.

Elleri vücudumda aşağıya doğru kayıyor, merkezimden aşağıya, göğüslerimin arasından, karnımdan yukarıya doğru bir yol öpüyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, ağzı vücudumda bir yol açıyor.

Bir göğsünün alt tarafını, sonra diğerini. Ellerimi başının üstüne koyuyorum, sessiz bir mesajla saçlarını çekiştiriyorum ve o da ipucunu alıyor, ağzı meme ucumu buluyor, dili yavaşça tekrar tekrar dolaşıyor, beni kızdırıyor, altında kıvrılmamı sağlıyor. Serin hava ıslak etime çarpıyor ve parmaklarının diğer meme ucunu sıkıştırıp büktüğünü ve acıttığını hissettiğimde bir nefes emiyorum.

İyi hissettirmek.

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca ilgisini göğüslerime yöneltti. Öyle ki zar zor dayanabiliyorum. Meme uçlarımı ağzına alıyor, sonra yumuşak etimi hafifçe kemiriyor. Benimle oynuyor ama karşılığında oynamama izin vermiyor ve ben de hareketsiz kalmaya devam ediyorum, bana gösterdiği ilginin tadını çıkarıyorum. O, özgürlüğüne kavuşmuş bir adam gibi.

Hapishane, kontrol zincirlerini atıyor ve ne isterse yapmasına izin veriyor ve ben de onun bölünmemiş ilgisinin her bir saniyesinin tadını çıkaran istekli bir katılımcıyım.

Elini aşağı kaydırıp bacaklarımın arasını kavradığında, gözlerimi açtığımda o yoğun yeşil bakışlarıyla beni izlediğini görüyorum. Dikkatli bir şekilde kıvrımlarımın arasına girene kadar tek bir parmağıyla bana doğru bastırıyor. Beni test ediyor. Bana gerçekten dokunmuyor ama yine de beni damgalıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, parmağı daha derine bastırıyor. "Sırılsıklam olmuşsun."

Onun için bu kadar ıslanmam neredeyse utanç verici. Ama memnun görünüyor. Beni okşamaya başladı, hareketleri Sanki doğru ritmi bulmaya çalışıyormuş gibi biraz sarsıntılı ve kazara klitorisime dokunduğunda, kalçalarımı kaldırıyorum ve onu tekrar yapmaya çağırıyorum. O da yapıyor.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Rowan'la, ona neyin iyi hissettirdiğini söylemekten korkmuyorum. Önceki cinsel deneyimlerimde beceriksiz bir aptaldım, ve ortağım daha da kötüydü, ama Rowan ile kendime güveniyorum. Cesur.

"Bunu tekrar yap," diye fısıldıyorum başparmağını klitorisime bastırduğunda ve yapıyor, fiskeliyor. Sürtüyor. "Aynen böyle."

Klitorisim zonklıyor. Şişti. Boşalmak için yanıp tutuşuyorum. Sanki yıllardır Rowan'la bir tür ön sevişme yaşıyormuşum ve sonunda, *nihayet* beni rahatlatmış gibi hissediyorum.

Aşağı doğru kayıyor, ağzı göğsümde, dudakları Meme ucumu sarıyor ve ağzına çekiyor. Çekiştiriyor ve emiyor, dili dönüyor, parmakları kalçalarımın arasında meşgul. Daha hızlı ve daha hızlı vurdukça kaygan etimin sesi daha da yükseliyor ve başını göğsüme doğru tutuyorum, kalçalarımı eğiyorum, onunla birlikte hareket ediyorum, garip görünme konusundaki tüm endişeler pencereden uçup gidiyor.

Sadece boşalmak istiyorum. Rowan'ın parmaklarına.

Hızını artırıyor, klitorisimin üzerinde küçük daireler çiziyor ve ben haykırıyorum, başımı yastığın üzerinde ileri geri sallıyorum, içimden çıkardığı hislere odaklanırken gözlerim sıkıca kapalı. Yaptığı şey inanılmaz hissettiriyor. Bunaltıcı. Bacaklarımı açabildiğim kadar açıyorum, uyluk kaslarım ağrıyor, ayaklarımı yatağa dayıyorum, amımı eline vuruyorum, yukarı aşağı kayıyorum, daha fazla sürtünme için çaresizim.

"Tanrım, durma. Durma, durma, durma." Tutarsız bir şekilde, utanmaz bir kadın gibi parmaklarına binerek aşüfte ve sonra oluyor. Tam uçurumun kenarına, serbest düşüşe doğru savruluyorum, orgazm vücudumu o kadar hızlı, o kadar sert süpürüyor ki, zihnim kararıyor.

Siyah.

Adını haykırıyorum ve elini ağzıma kapatarak beni susturuyor. Hâlâ çığlık atıyorum, hayal ettiğim gibi parmaklarının üzerine boşalırken sesim avucunun içinde boğuluyor. Hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmdı çünkü kendimize bu kadar çok zevk verebilmemiz harika olsa da, başka biri olduğunda kesinlikle daha iyi hissettiriyor. bunu sana yapıyor.

Özellikle de bu kişi hayatımın aşkı Rowan Lancaster ise.

Titremem azalıp sessizleştüğimde Rowan nihayet elini ağzımdan çekiyor. Gözlerimi açtığımda beni izlediğini ve yavaşça başını salladığını görüyorum.

"Ne?" Boğazımı temizleyerek mırıldanıyorum, içimi bir ürperti sarıyor, lezzetli, muhteşem, kesinlikle inanılmaz bir orgazm.

"Çığırtnan olduğunu bilmeliydim," diye mırıldanıyor ve bu bir hakaret gibi gelse de, öyle olmadığını biliyorum. Daha çok Rowan'ın bana karşı Rowan gibi davranmasının bir örneğiydi ve ben de Arabella gibi davranıyordum.

Çanları.

"Sanırım bayıldım," diyorum ve o da kıkırdıyor. Parlayan parmaklarını ağzına götürüyor ve tekrar yalayarak temizliyor.

Aman Tanrım. Bunu yaptığında çok ateşli oluyor. Islak kalçalarımı birbirine kenetliyorum, her yere sızdığını hissediyorum ve hemen o yetenekli parmakları bacaklarımın arasında tekrar hissetmek istiyorum.

Oturur pozisyona geçip kendimi ona doğru atıyorum ve o da beni yakalıyor, kollarını belime doluyor, ben de kollarımı boynuna doluyorum. Yüz yüzeyiz, ağzı benim gibi kokuyor ve ben eğilip önce alt dudağını, sonra da üst dudağını dilimin uzun ve derin darbeleriyle yalıyorum. İnliyor, eli başımın yan tarafını yakalamak için yukarı geliyor ve beni öpebilmesi için yerimde tutuyor ama ben gülümseyerek yer değiştiriyorum.

"Sikini ağzımda istiyorum Rowan," diye ilan ediyorum.

Gülmekten boğuluyor, bu da beni gülümsetiyor. "Tanrım, Bells."

"Ben istiyorum. Ağzıma boşalmanı istiyorum. Hayır! Hayır! Bekle, yüzüme boşalmanı istiyorum. Göğsüme." Parmaklarımı köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyorum, sadece işaret parmağımla meme ucumun etrafında dönene kadar aşağıya doğru kaymalarına izin veriyorum.

Kahkahası kesiliyor, beni izlerken yüzünde harikulade bir ifade beliriyor. Eminim bunu söylememi beklemiyordu ama bu benim en sevdiğim şey. Şok et onu. "Emin misin..."

"Dur." Elimi ağzının üzerine kapatma sırası bende. "Çok eminim. Aylardır bunun hayalini kuruyorum. Yıllardır, Row."

Elimi bırakıyorum ve kaşları havaya kalkıyor. "Şimdi Row oldu, değil mi?"

"Evet, Row." Eğilip onu öpüyorum, çekilmeden önce şişmiş dudaklarım onunkilerin üzerinde duruyor. "Bana bir orgazm yaşattın, bu yüzden seni Row diye çağırıyorum."

Kafasını sallıyor. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun, Bells."

"Sanırım bu benim en iyi özelliğim. Bu ve boğazımdan aşağı boşalmana izin vereceğim." Elimi kot pantolonunun ön kısmına yerleştirirken gülümsemem rahat, parmaklarım kıvrılıyor uzunluğunun etrafında. "Hadi şunları çıkaralım."

YİRMİ ALTI

Rowan

Arabella'dan gelen bu boğucu sesi daha önce hiç duyduğumu sanmıyorum. Zevk ve güven dolu kalın bir ses. Parmakları kotumun fermuarında ve her birini tek tek çekiştirerek açıyor. Elini içeri daldırmadan önce kolaylıkla açılıyor, çevik parmakları aletimin etrafında kıvrılıyor ve sıkıca sıkıyor.

Sertçe yutkunarak derin nefes alıyorum, biraz nefes almaya çalışıyorum. ama lanet olsun bu iyi hissettirdi. Eğer dikkat etmezse, lanet olası boxer külotumun içine boşalabilirim ve bu istediğim son şey.

Bu hayatımın en güzel gecesi idi ve hala onunla birlikte olmanın şokunu yaşıyorum. Arabella'nın benimle böyle olacağını tahmin etmeliydim. Tanrım, boşalmaya yaklaştığı anda çığlık atmaya başladı ve ailemin bizi duyabileceğinden o kadar korktum ki içgüdüsel olarak elimi ağzına götürdüm ve onu susturdum. Onu böyle görmek çok ateşliydi. Çaresiz ve zorlanıyordu, bir elime karşı inlerken diğer elimi daha önce her yerine boşaldı.

"Bana yardım et," diye mırıldanıyor ve bir bakıyorum kalçalarımı kaldırmışım, o da benimle birlikte kotumu indiriyor.

k lotum. Bileğimden çekip çıkarırken çok dikkatli davranıyor ve ona ekstra  zen gösterdiği için minnettarım çünkü kırık olduğu ve hala iyile mekte olduğu gerçeğini tamamen unutmu tum.

Hah. Belki de bu senaryoda kırılđan olan benimdir.

"Arkana yaslan" dedi, ben de dediğini yaptım. Başını yastıklara yaslamı , ellerini göğsümde gezdirirken izleyebiliyorum, parmakları dalgalanan karın kaslarımın üzerinde geziniyor. "Tanrım, vücudun gerçek dışı."

Bu vücudu gerçek kılmak için gerçekten çok çalıştım ve sakatlığımdan sonra her şeyin boka sardığını düşündüm. Ama g r n   e göre hala yapabiliyorum.

"Ve sakin kocaman." içine aldığında gözleri büyüyor. G lmemeye çalışıyorum ama bu neredeyse komik. Seksi bir şekilde ama yine de komik. Kız kendini tutamıyor. "Cidden Row. Bunu ağzıma nasıl sığdıracağım?"

"Eminim bir yolunu bulabilirsin." Elini çekiyorum ve içime düşüyor, ağzı benimkini buluyor, parmaklarını göğsümde aşağı yukarı gezdirirken dillerimiz birbirine dolaşıyor ve beni ürpertiyor. Ba ının arkasını kavrıyorum, ağzını yutarken onu yanımda tutuyorum ve lanet olsun, içine girmek çok kolay olurdu. i imiz de  ıplağız ve vücutlarımız sanki birlikte olmak için yaratılmı ız gibi uyuyor ama ...

Prezervatifimiz yok. Bir de ona henüz itiraf etmediğim küçük bir gerçek var.

Sonunda hâlâ aramakta olan dudaklarımdan uzakla tığında mırıldanıyor, gülümsemesi  eytani bir şekilde boyumdan aşağı kayıyor, bakı larımız kilitleniyor. Göğsümü öpüyor.  nce bir meme ucumu, sonra diğerini yalayarak beni inletiyor. Karın kaslarımı öpüyor ve yalıyor. A ağıya...

Açılmış bacaklarımın arasına uzanana kadar, parmakları şaftımın tabanını sarıyor ve ona deneysel bir çekiş veriyor. Dudaklarımı aralıyorum, cesaret vermeye çalışıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Beni bıraktı nutkum tutuldu.

Daha önce birkaç kez oral seks yapmıştım ve her biri çok hızlı olmuştu. Karanlıkta bir sürü garip beceriksizlik ve benim çok hızlı boşalmam çünkü lanet olsun, daha gençtim, azgındım ve kendimi kontrol edemiyordum. Hafif bir esinti sikimin üzerinden geçebilirdi ve ben her yere boşalabilirdim.

Kendimi kontrol etmem şu an pek iyi değil. Özellikle de ışıklar açık olduğu ve çıplak bir kadını yediğim için. Arabella'ya bakıyorum. Yüzüstü yatıyor ve bacaklarını bükmüş, ayaklarını havada sallayarak oynuyor. ve ben onun kalp şeklindeki mükemmel kıkına bakıyorum. Çıplak hali giyinik halinden bile daha güzel. Yemin ederim, bunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Onu bu şekilde görebilen şanslı piç benim. Onu kim boşalttı, kim çığlık attırdı.

"Aletin mükemmel," diyor, tatlı sesi ve tuhaf iltifatı düşüncelerimi bölüyor. Aşağı baktığımda beni izlediğini görüyorum, şiş dudaklarını hafif bir gülümseme kaplıyor. "Cidden, Row. Seninle ilgili olmayan bir şey var mı? mükemmel mi?"

"Bileğim," diye boğuluyorum sikimi sertçe sıkıldığında.

Aslında kıkırdıyor. "Hadi ama. Başka bir şey olmalı."

"Geçmişte sana karşı nazik olamayışım," diye itiraf ediyorum.

Arabella kıpırdamadan duruyor, parmakları hâlâ aletimin etrafında, yüz ifadesi ciddileşiyor. "Sen asla kötü biri olmadın."

"Gerçekçi ol,

Bells." "Baş

belasıydım."

"Bu bana sana karşı kötü davranmak için bir bahane vermez."

"Sen asla kötü olmadın..."

"Sayılır," diye araya giriyorum.

"Pekala." Yine gülümsüyor, sikimi çekiştiriyor, ağzına doğru götürüyor. Sikeyim. "Bunu telafi ettin. Şimdi bana karşı oldukça nazıksın."

"Olmak zorundayım. Aletim senin ellerinde."

Bu havayı tamamen yumuşatır ve onu güldürür. Dudaklarını en nazik öpücüklerle aletimin ucuna değdirdiği anda kahkahalar kesiliyor. Bir tane veriyor. İki. Üç ... ve sonra dilini yarığın içine sokup orada biriken prekumu temizliyor.

"Kahretsin," diye boğuldum, gözlerimi sadece bir saniyeliğine kapattım. Çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Ve Arabella hayal kırıklığına uğratmıyor.

Dilini uzun uzun sürerek, beni asla tam olarak ağzına almadan ve aklımı başımdan alarak, sanki tadını çıkardığı bir buzlu şekermiş gibi sikimi yalıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, karnım sıkışıyor, taşaklarım kalkıyor. Duşta otuzbir çekmiş olmamın bir önemi yok. Ben Şu anda yüzüne boşalmaya hazırım ve daha bana doğru düzgün sakso bile çekmedi.

"Mmm," diye mırıldanıyor beni tamamen ağzına çekerken ve tek yapabildiğim yastıklarına yaslanıp gözlerimi kapatmak oluyor.

Yüzde yüz ağzının nazik emişine odaklanmıştım. Dilinin sikimin etrafında nasıl süzüldüğüne. Sıkarken ve okşarken parmaklarının şaftımın etrafındaki sıkı tutuşu. Bu işte çok iyi.

Gerçekten mükemmel.

Beni ağzından bıraktığında çıkardığı höpürdetme sesleri neredeyse felaketim olacaktı. Ona uzanıyorum, başımı kaldırıyorum ve gözlerimi açıyorum, böylece saçlarını yüzünden uzaklaştırırken izleyebiliyorum. Ağız aletimle dolu ve o büyük kahverengi gözler benimkilerle buluştuğunda, işte o kadar.

"Boşalacağım," diye onu uyarıyorum ve Tanrım, beni derin boğazlıyor, beni tamamen dışarı çekmeden önce horozumun başı boğazının arkasına çarpıyor.

Tüm kontrolümü kaybetmem için tam zamanında. Bir iniltiyle boşalıyorum, meni her yere fışkırıyor. Göğsünün her yerine. Çenesine. Boynunu. Gayzer gibiyim, tüm vücudum Orgazmımın gücüyle titriyorum ve sonunda bittiğinde yatağa yığılıyorum, kalbim sanki üç futbol sahası boyunca koşmuşum gibi çarpıyor.

Lanet olsun.

Yatağın kaydığını hissettiğimde boynumu eğiyorum ve onu yere doğru eğilirken yakalıyorum. Bir süre önce attığı havluyu alıp göğsünü ve boynunu, sonra da çenesini siliyor. Onu izliyorum, yaptığı her küçük şeyden büyüleniyorum ve havluyu bırakıp yanıma uzanmak için emeklemeye başladığında, kolumu omuzlarına doluyor ve onu daha da yakınımaya çekiyorum. Başını benimkinin arasındaki o noktaya yerleştiriyor.

Saçları tenimi gıdıklıyor ve elimde olmadan alnına bir öpücük konduruyorum.

İnce bir kolunu göğsümden geçiriyor, ayağını benimkinin arasına sokuyor, ayağıma çarpmamaya dikkat ediyor. iyileşen ayak bileği. Ten tene, çırılçıplak ve tükenmiş bir haldeyiz.

"İyi miydim?" diye soruyor sonunda birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Oral seks iyi miydi?"

"Bilmiyorum, sen söyle." Şu an gerçek mi? "İki dakika içinde geldiğim gerçeğinden anlayamadın mı?"

Tekrar kıkırdıyor ve ben sesin tadını çıkarıyorum. "Oldukça hızlı boşaldın. Sanırım uzun zaman oldu."

"Neyin üzerinden uzun zaman geçti?"

"Sen geldiğinden beri." Tek kolunu kaldırıp bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. "Ne kadar oldu?"

"Birkaç saat önce," diye itiraf ediyorum. Gözleri kocaman açıldığında kendimi açıklıyorum. "Duşta mastürbasyon yaptım."

"Bu sık rastlanan bir durum mu Rowan?"

"Rowan'a geri döndük, ha?" Yabani saç tellerini yüzünden uzaklaştırıp güzelliğine bakıyorum. Gözlükler olmadan, onun her bir özelliğini not edebiliyorum ve Arabella Hartley Thomas muhteşem. Ya da belki de orgazm sonrası sersemliğim konuşuyordur. Henüz emin değilim.

Ama evet. Muhteşem bir kız.

"Evet." Başını sallıyor, ciddi. "Çok mastürbasyon yapar mısınız?"

"Hiç duşta kendini parmakladın mı?" Ben de ona karşılık verdim.

"Bilmen gerekiyorsa, yatakta kendimi parmaklamayı tercih ederim." Tekrar uzanıyor, başı omzumda, nefesi benimde geziniyor ve sikimi kıpırdatıyor. Yine de bu olabilir Çünkü az önce kendini parmakladığını itiraf etti. "Ve bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi?"

Bir iç çeker. "İyi. Dün gece sen yatağımdan çıktıktan sonra kendimi parmakladım. şimdi mutlu musun?"

"Arabella." Yüzüne dokunuyorum, parmaklarımı çenesinin altından geçiriyorum ki başını kaldırıp bakışlarımla buluşabilsin. "Senin gibi birini hiç tanımadım. Asla."

Gülümsüyor, kendinden o kadar memnun görünüyor ki bu anı asla unutamayacağımı fark ediyorum. Bu geceyi. "Daha önce de eşsiz bir birey olduğum söylenmişti."

"Bu doğru." Eğildim ve onu öptüm. "Eğer övgü duymak istiyorsan, bu hayatımda yaptığım en iyi oral seks oldu."

Bells başını yana eğip beni öpüyor, uzaklaşmadan önce dili benimkine değiyor. "Tamamen içgüdülerimle hareket ettim. Gerçekten, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Sakso uzmanı olmadığı için rahatlamam yanlış mı? Çünkü ben rahatladım. "İçgüdülerin doğru çıktı."

"Ben de sana dikkat ettim Row. Söylediklerin var." Elleri dolaşüyor, göğsüme, karnıma sürtünüyor, ta ki parmaklarını yarı sertleşmiş aletimin etrafında dolaştırana kadar. "Az önce yaptığın gibi."

"Ne yaptım ben?" Tanrım, beni okşuyor. Beni hayata döndürüyor. Tekrar sertleştım. Şimdiden ağrıyor.

"Bir şey iyi hissettirdiğinde biraz nefes alırsın." Keskin dişleriyle alt dudağımı ısıyor ve aynı anda sikimi sıkarak acıtıyor. "Belki de bu sefer ben sana mastürbasyon yapmalıyım ve sen de bana nasıl sevdiğini söyleyebilirsin."

"Sadece sen bana nasıl sevdiğini söylerken seni parmaklamama izin verersen," diye teklif ediyorum.

Sırıttıyor.

"Anlaştık."

YİRMİ YEDİ

Arabella

Şükran Günü'nden bir gün önce ve ben tam anlamıyla cennetteyim. Son dört gün gerçek dışıydı. Büyülü. Sanki Rowan Reginald Lancaster'ın beyaz atlı prensim olduğu bir peri masalında yaşıyormuşum gibi.

Pazartesi sabahı doktora gitti ve eve ayakkabısız ve sanırım şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeye döndü. Bu gülümsemeden kısmen benim sorumlu olduğumu düşünmek istiyorum, ancak bottan kurtulmanın onun için tamamen rahatlatıcı olduğunu anlıyorum. Ama yine de...

Beni koridordaki bir dolabın içine çekip Kimse bakmıyorken beni öptü. Ya da kardeşinin bizi dolaptan çıkarken nasıl yakaladığını, Beau'nun yüzünde bilmiş bir sırıtış.

"Sadece arkadaşız," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Hı hı."

Rowan umursamadı bile. Kaşlarını çatmadı, hırlamadı ya da normal Rowan tepkileri vermedi. Sadece elimi tuttu. ve herkese yürüyüşe çıkacağımızı söyledik. Son birkaç gündür bunu çok yaptık. Yürüyüşe çıkıyoruz. Ama hiç uzağa gidemiyoruz.

Bunun yerine, bahçede gizli bir oyuk buluyoruz ve orada nefesimiz kesilene ve birbirimizi arzulayana kadar öpüşüyoruz. Giysilerimiz darmadağınık, saçlarımız dağınık ve ağızlarımız çiğ.

En sevdiğim geceler. Ev sessizleştikten ve herkes yatağına girdikten sonra Rowan gizlice odama giriyor. Yatağıma. Emin elleri üzerimde yarışıyor, beni cırılçıplak soyuyor, beni çıplak ve ıslak bırakıyor.

ve daha fazlası için hevesli. Her zaman daha fazlasını isteyen. Daha önce açgözlü bir fahişe olduğumu sanıyordum. Ben daha açgözlü, acımasız ve özür dilemeden onu istiyorum. Ve o da bunu seviyor gibi görünüyor. Ağzımı açıp aptalca şeyler söylediğim için beni yargılamıyor. Beni boşalttığında avazım çıktığı kadar bağırmama aldırıyor. Ağzımı kapatmayı, yüzüme bir yastık bastırmayı, tepkilerimi sessiz tutmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapmayı öğrendim.

Muhtemelen aşık oldum. Öyle olduğunu biliyorum. Bana gülümsüyor ve ben alevler içinde kalacakmışım gibi hissediyorum. Bana dokunuyor ve ben kendimi ona atmak istiyorum. Ve bunu henüz yapmamış olsak da, başka pek çok şey yaptık ve bu kadar yakınlaştığımız için hala şoktayım. Ben ve Rowan. Row ve Bells.

Kulağı hoş geliyor. Bence o da sevebilir.

Çarşamba öğleden sonra ve ben annesi ve aşçıları Marilee ile mutfaktayım. Yemek üzerinde çalışıyoruz.

Şükran Günü menüsü ve şu anda patates soyuyorum ve bu bana Şükran Günü yemeği öncesi hazırlık anının geleneksel bir parçası gibi geliyor. Hayatımda hiç patates soymadım ama Marilee nazikçe bana nasıl yapılacağını öğretiyor ve ben ortalığı dağıtırken ve kabuklar lavabonun her yerindeyken eğleniyorum.

Öyleyim. Gerçekten.

Wren bir ara, "Arabella, sana bir sorum var," diyor ve elim patatese kayınca neredeyse kendimi sebze soyacağıyla yaralıyordum. İkisinin de lavaboya düşmesine izin verdim ve döndüğümde onun beni izlediğini gördüm, güzel yeşil gözleri umutla karışık bir dikkatle doluydu.

Sertçe yutkunarak, sorabileceği şeylere karşı kendimi çelikleştiriyorum. Ne zaman bir ebeveyn bana bunu söylese, sonu asla iyi bitmez. Ebeveynlerden bahsetmişken, her gün arayan annemden kaçıyordum. Hiç ona göre değil ama kuyumcu çıraklığı konusunda kesin bir cevap istediğini biliyorum ve ben henüz ona bir cevap vermeye hazır değilim.

"Ne oldu?" En parlak gülümsememi takınarak soruyorum. Sanki kendimden emin, açık bir kitapmışım ve sinirden titremiyormuşum gibi.

"Doğum günün Cuma ve Rowan'ın parti istemediğini söylediğini biliyorum ama... bu birkaç gün önceydi ve seninle görüşüp bu olasılığa açık olup olmadığını görmek istedim." Devam etmeden önce bir süre duraklıyor. "Büyük bir şey olmayacak. Aileden bazılarını davet edebiliriz. Bir araya gelip kutlama yapmamız için bir bahane bulmaya her zaman bayılırlar. Bazıları yarın tatil için gelecek olsa da, eminim Cuma günü de gelmek isteyeceklerdir."

"Beni tanımıyorlar bile," diye fısıldıyorum, benim için bunu yapmayı teklif etmesine bir kez daha şaşıyorum.

"Sizi tanıyacaklar ve bizim sevdiğimiz gibi sevecekler." Yuvarlandığı adadan uzaklaşıyor
Ev yapımı turta kabuğu-evin kadını tarafından yapıldı ve annemin bunu yaptığını hayal bile edemiyorum.
Bunun gibi bir şey. Elleri unla kaplıydı.

Wren'in bana bakışından, bana sarılmak isteyebileceğini düşünüyorum ve ben de onun bana sarılmasını istiyorum, ama dağılmış durumdayız.
Patates suyuna bulandım, ki bunun patates suyu olduğunu bile bilmiyordum.

Tam önümde durdu, başını yana eğdi. "Ama parti istemezsen anlarım. Rowan daha önce senin özel bir insan olduğundan bahsetmişti-"

"Değilim," diye araya giriyorum. "Ben ilgi isteyen boşboğazın tekiyim çünkü açıkçası ailem bana ilgi göstermiyor çünkü hiç umurlarında olmamış gibi görünüyorlar. Yani evet, bir partiye bayılırım. Balonların, çiçeklerin ve mum yerine maytapların olduğu devasa bir pastanın olduğu büyük, ışıltılı bir parti, gerçi bu bir ev yangınına neden olabilir, emin değilim. Oyunlar oynarız ve belki pizza yeriz? Pizzaya bayılırım."

Wren Lancaster ellerini önünde kavuştururken ıslıl ıslıl parlıyor, gözleri Cuma gecesi pastamın parlak ve ateşli görünebileceğini hayal ettiğim gibi parlıyor. "Oh, Arabella, sen günümü güzelleştirdi! Partiniz için ne isterseniz bir araya getirebiliriz. Çok güzel olacak." Dönüp Marilee'ye bakıyor, o da şu anda Wren'in az önce açtığı yufkayı yerleştiriyor cam bir turta kabının içine. "Marilee, gidip birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekecek. Umarım sakıncası yoktur."

"Bunu ben hallederim, Bayan Lancaster. Onunla gitmelisiniz, Arabella," diyor Marilee bana nazik bir gülümsemeyle. Tatlı ve yumuşak bir büyükannem olsaydı, onun gibi olmasını isterdim. Marilee en iyisi. Tüm ailenin onu sevmesine şaşmamalı. "Gidip partini planlamalısın."

Patatesle ilgili görevlerimi unutup aceleyle ellerimi yıkıyorum, süzgeçteki soyulmuş patateslere sabun bulaştırmamaya dikkat ederek Wren'le birlikte mutfaktan çıkıyorum, Wren beni ofisine götürürken içimde bir heyecan kabarıyor. Pembe altın armatürleri olan muhteşem bir oda ve odanın tam ortasında yuvarlak mermer bir masa, canlı çiçeklerle dolu bir vazo Sonbahar çiçekleri, aksi halde sessiz olan odadaki tek renk patlaması. Duvarlarda asılı sanat eserleri var, İnce renkli ve önemli görünen büyük parçalar.

Sanki hepsini ünlü biri çizmiş gibi, ama sanattan pek anlamadığım için kim olduğunu bilmiyorum.

"Otursana," diyor Wren ve ben de söyleneni yapıp krem rengi pelüş koltuğa yerleşiyorum, karşıma oturup şık Apple dizüstü bilgisayarını açmasını izliyorum, Bana doğru çevirmeden önce tuşlara dokunuyor.

"Bu çiçekler hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor ben ekrandaki fotoğraflara bakarken.

"Muhteşemler," diyorum hiç tereddüt etmeden.

"Biraz da balon sipariş edeceğiz. İçlerini helyumla doldururuz ve aile odasının tavanını doldurmaları için üzerlerine kurdeleler asarız. Bence çok güzel görünecek." Dizüstü bilgisayarını tekrar kendisine doğru çeviriyor ve tekrar tıklamaya başlıyor. "Eskiden doğum gününden nefret ederdim."

Çenem düştü. "Neden?" Bu güzel, mutlu kadının hiçbir şeyden nefret ettiğini düşünemiyorum, özellikle de doğum gününden. Bu kutlama yapmak için bir sebep ve o da parti yapma fırsatını seviyor gibi görünüyor.

"Doğum günüm tesadüfen Noel'e denk geliyor ve ben büyürken bundan nefret ederdim. Hiçbir zaman benim günümün özel olduğunu hissetmedim. *Herkesin* kutladığı bir *gündü*" Wren dudaklarını birbirine bastırarak bir an için kendini susturur. "I

Bencilce gelebilir ama belki de öyleydim. Ne de olsa ben tek çocuğum."

"Ben de öyle," diye nefes alıyorum, sanki onunla ortak bir noktamız varmış gibi hissediyorum. Doğum günüm Noel'de olmasa da, özel bir gün olması gereken bir günde görülmemenin nasıl bir his olduğunu kesinlikle biliyorum.

"Rowan bundan bahsetmişti," diyor annesi bana, sesi yumuşak. "Bazı benzerliklerimiz var."

Var ama ben asla karşımda oturan kadının yarısı kadar güzel ya da zarif olamam. Ve o çok verici ve düşünceli. Bana bir parti vermek istiyor ve beni tanımıyor bile. Oysa ben her gece kendi çatısı altında oğluyla gizlice çıplak yuvarlanan bir şıfıntıyım.

Farkına vardığımda tüm vücudum ısınıyor. Ben kötü bir insanım. Acaba anlayabilir mi?

"Ailenle fazla vakit geçirmediğinden de bahsetti," diye ekliyor, sesi yumuşak, sanki çok sert konuşursa kırılacağımdan korkuyor. Belki de kırılacağım. Şu anda zaten pamuk ipliğine bağlıyım, içimi kaplamak isteyen utançla savaşıyorum. "İş için çok seyahat ediyorlar mı?"

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Babam finans sektöründe çalışıyor. Hong Kong'da bir bankanın genel müdürü."

"Etkileyici," diye mırıldanıyor Wren, ama hiç de etkilenmediğini söyleyebilirim. Gözlerinde bana Row'un bir şeye üzüldüğü zamanki halini hatırlatan bir parıltı var. "Yersiz konuşmak istemem ama..."

"Lütfen. Lütfen sırası gelmeden konuş," diye ısrar ediyorum, söyleyeceklerini duymak istiyorum.

"Pekala." Daha dik oturuyor ve hayali bir saçı yüzünden uzaklaştırıyor. Saçlarının mükemmel olduğunu söylediğimde bana güvenin. "Bana ailen seni zaman zaman ihmal ediyormuş gibi geliyor. Mesela şimdi olduğu gibi."

Onları savunma zahmetine bile girmiyorum. Ne anlamı var ki? "Beni ve duygularımı düşünemeyecek kadar meşguller."

Yüz ifadesi değişiyor, sempati dolu ama Tanrı'ya şükür acıma dolu değil. "Çocukları için endişelenemeyecek kadar kendi hayatlarına gömülmüş ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Şu anda annemle sağlam bir ilişkim olsa da, ben senin yaşındayken ailem... pek iyi değildi."

Konuşmuyorum, sadece karşılığında ona sempatik bir bakış gönderiyorum.

"Bir haftalığına buraya gelmeyi kabul ettiğine sevindim. Görünüşe göre iyi vakit geçiriyorsun?"

Ona söylemek istediğim şey, şimdiye kadarki en iyi zaman. Ve sadece Row yüzünden de değil. Evi, ailesini, kardeşini, hizmetçiyi ve şoförlerini seviyorum. Köpekleri Oliver'ı seviyorum, beni her gördüğünde sağlam vücuduyla beni devirmeye çalışan dev bir siyah labrador. Misafir odamı, dev küveti ve geniş arka bahçeyi seviyorum.

Bu evle ilgili her şey, büyüklüğüne rağmen sıcak ve rahat bir havaya sahip ve asla ayrılmak istemiyorum.

"Harika vakit geçiriyorum. Beni ağırladığınız için tekrar teşekkür ederim. Son dakika olduğunu biliyorum-"

"Çocuklarımla arkadaşlarının bizimle kalmasını her zaman çok sevmişimdir," diyerek sözümü kesiyor. "Bu asla bir sorun olmaz. Bu evde gereğinden fazla odamız var. Nasılsınız? ve Row ne yapıyor?"

Kaşlarımı çatıyorum, bu soruyla nereye varmak istediğinden emin değilim.

"İkiniz yakınlaşmış gibisiniz." Gülümsemesi küçük. Olayların bu şekilde gelişmesinden memnun görünüyor ve ah, nasıl da anlayabiliyorum.

"Var." Olabildiğince dik oturuyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve gözlüklerimi yeniden ayarlıyorum.

Çerçeveler. En çok onları takıyorum çünkü her şeyle uyum sağlıyorlar. "Sanırım benden hoşlanıyor olabilir."

Wren gülüyor ve ben de kendimi tutamayıp onunla birlikte gülüyorum. "Her şeye rağmen senden hoşlanıyor mu? Sanırım senden hep hoşlandı."

"Asla olmaz. Hiç de değil. Onu kızdırdım. Hâlâ da edebilirim, emin değilim. Bazen çok fazla olabiliyorum," diye itiraf ediyorum.

Kahkahası kesiliyor ve yüzünde yine bana büyük oğlunu hatırlatan sert bir ifade beliriyor. Onun böyle bakmasına bayılıyorum çünkü bu, bir konuda çok heyecanlı olduğu anlamına geliyor ve Rowan'ın heyecanlı hallerinden hoşlanıyorum. "Dediğin gibi 'çok' değilsin. Kimsenin sana bunu söylemesine izin verme.

Arkadaşlarınız ve sonunda kiminle yuva kuracak olursanız olun, dışarıdaki pek çok kişi için yeterlisiniz. Bir gün. Eğer seçiminiz buysa. Belki hiç yuva kurmayacaksınız. Belki de dünyayı dolaşmak ve kısıtlama olmadan yaşamak istersiniz. Ne istersen iste, ne yaparsan yap, sakın kendini fazla ya da çokmuşsun gibi hissetme. İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum."

Gözlerime hücum eden yaşları geri kırıyorum, onun bu çıkışı karşısında şok oluyorum. Kendi annem beni aşırıya kaçtığım için azarlarken, o beni nasıl da kolayca savunuyor. Her yerde. Odaklanamamak, sabit duramamak ya da sakinleşememek. Büyürken bu cümlelerin hepsini ve daha fazlasını duydum, ta ki onların yanındayken kendimin bir kabuğu haline gelene kadar. Sadece okuldayken gerçek benliğim gibi davranıyorum. Ve burada. Ben bu aile tarafından kabul

edildi. Sıraya göre.

Yine de gözlerimden yaşlar süzülüyor ve dürtülerime boyun eğerek sandalyemden sıçrayıp Wren'in yanına gidiyorum, o da son anda ayağa kalkıp beni kocaman bir kucakla sarıyor. Ona yapışıyorum, yüzümü onun yumuşak yüzüne bastırıyorum.

Kaşmir kazağıma smk bulaşmasın diye dua ederek ağlıyorum. Bana sarılıyor, ellerini sağlarımda gezdiriyor ve Gerçekten anlayamadığım yatıştırıcı sözler mırıldanıyor. Ne söylediğini bilmeme gerek yok. Onun rahatlatıcı sarılışı fazlasıyla yeterli.

Sonunda ondan uzaklaşıyorum, titreyen parmaklarımla yüzümdeki yaşları silerken biraz utanıyorum. O Masanın üzerinde duran kutudan bana bir mendil uzatıyor ve ben de alıp yüzümü kurulayıp burnumu smkryorum. Berbat durumdayım ama o beni izliyor. Sessiz. Sabırlı. Bir annenin olması gerektiği gibi.

"Keşke annem olsaydın," diye itiraf ediyorum, hemen geri almak istiyorum cnk bu Rowan'ın kardeşim olacağı anlamına geliyor ve ew.

Tanrım, bazen düşüncelerim ck saçma oluyor.

"Ah, tatlım." Beni bir kez daha kucaklamak iain kendine cekiyor ve saçlarıma doğru mırıldanıyor: "Belki bir gün olurum."

YİRMİ SEKİZ

Rowan

BU PERŞEMBE. Şükran Günü. Evimiz insanlarla dolu. Annemle babamın neden değişiklik yapıp yıllık aile yemeğini Whit ve Summer'ın evi yerine burada düzenlemeye karar verdiklerini bilmiyorum ama tam bir kaos var ve ben odamda saklanmak için can atıyorum. Tercihen Arabella ile birlikte.

Gerçi o çok eğleniyor, bu yüzden ondan bunu yapmasını asla isteyemem. Aile odasında birkaç kuzenimle oturmuş, muhtemelen ondan daha iyi konuşabilen tek kişi olan Iris'le çene çalmasını izliyorum. Ne olduğunu bile duyamadığım bir şey hakkında konuşup duruyorlar ve ikisi de çılgınca hareketler yapıyor, kollarını havaya kaldırıyor, kahkahalar atıyorlar.

odayı dolduruyor, bu da beni gülümsetiyor. İkizler Paris ve Pru gözlerinde kıskançlıkla onları izliyor, muhtemelen Iris ve Arabella kadar açık sözlü ve vahşi olabilirler, ancak yıllar boyunca gözlemlediğim kadarıyla ikisi de Iris gibi olmanın eşiğinde.

Bu biraz korkutucu. "Kız

kardeşini özledim."

Tanıdık sesle döndüğümde Brooks Crosby'nin orada durduğunu görüyorum, elinde bir içkiyle

Yüzünü buruşturuyor. İri bir adam, kendisinden daha uzun ve daha geniş.

ve çoğu kişiye heybetli görünebilir. Ama onu tanıyınca dev bir oyuncak ayı olduğunu anlıyorsunuz. Aynı zamanda Iris'in erkek arkadaşı.

"Willow'a karşı gizli bir şeyler mi hissediyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak ona soruyorum.

Alay ediyor, bardağından kocaman bir yudum alıyor, hareketleri gergin. Fazlasıyla gergin görünüyor ve sorununun ne olduğunu merak ediyorum. "Daha çok Willow'un manevi desteğine ihtiyacım var. Ama o Meksika'da güneşten yanmakla çok meşgul."

Willow ve Rhett bizi FaceTime'dan aradı, kırmızı yüzleri Annem ekranda belirerek onlara güneş kremi kullanmaları konusunda bir ders verdi. Görüşme uzun sürmedi - Şükran Günü'nde kim ders almak ister ki? Ama annemin kendini tutabildiğini sanmıyorum. Çocukları için her zaman endişelenir, özellikle de bizden biri etrafta olmadığında.

"Daha çok Rhett'i özölüyor gibi." Onlar çok iyi arkadaşlar. Callahan ve ben Rhett ve Brooks ile çok takıldık. Ben de Bennett kardeşleri özölüyorum. Tatil için burada olmamaları doğru gelmiyor.

"Doğru. Senin Callahan'ı özlediğın gibi." Brooks bir yudum daha alıyor, sonra terli alnını siliyor. "Burası çok sıcak."

Evde bir sürü ceset var ve ısıtıcı patlıyor ama *o kadar* da sıcak değil. "İyi misin dostum?"

"Pek sayılmaz." Brooks bardağını boşaltmadan önce içindeki buzu çingırdatıyor. "Çok stresliyim."

"Iris'le her gün uğraşmak sonunda seni etkilemeye başladı, ha?" Kıkırdıyorum.

"Evet, özellikle de huysuz ve hamile olduğu için." Başıını ona doğru çevirdiğimde Brooks hemen ağızını kapatıyor, bu sıradan söz karşısında yaşadığım şok yüzümden okunuyor. "Ah, lanet olsun. Bunu yüksek sesle söylememem gerekiyordu."

Çenem düşüyor ve ona göz kırptıyorum. Bu da ne... "Şu anda gerçek misin?"

Başını sallıyor, bardağı etli eliyle sıkıca kavıyor. "Babası öğrendiğinde beni oracıkta öldürecek."

"Iris hamile mi? Cidden mi? Siz kaç yaşındasınız... yirmi mi?" İki yıl içinde baba olmayı aklım almıyor. Cehennem Hayır.

"Evet, bebeğimi taşıyor. Ve ben korkudan altıma sıçarken, o çok heyecanlı. Ona bir bakın." İkimiz de dönüp ikizlerin anlattıklarını dinleyen Iris ve Bells'i izliyoruz, benim bakışlarım Arabella'ya takılmak yerine bir kez olsun Iris'te kalıyor. "Kız parlıyor dostum. Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim."

Gerçekten iyi görünüyor. Yüzü daha yuvarlak ve kocaman bir gülümsemesi var, sanki büyük bir sır saklıyormuş gibi, ki öyle.

"Çocuğumu doğuracağını bilmek beni ağlatıyor," diye devam ediyor, sesi cızırtılı.

Brooks aşık bir adam gibi konuşuyor ve ben de ona hızlıca bir göz atıyorum, yüzündeki şaşkın ifadeyi fark ediyorum. Evet, o da aşık bir adam gibi görünüyor. Ben olsam dünyaya bir bebek getireceğim için çıldırırdım ama onun tek endişesi Whit Lancaster'ın, Brooksie'nin tek kızını hamile bıraktığını öğrenince gazabını üzerine çekmesi.

Ki bu da geçerli bir endişe. O adama asla bulaşmazdım. Çok kaba biri ve oğlu da aynı. Huysuz pislikler Lancaster soyundan geliyor.

Brooks'a bir adım daha yaklaşp sesimi alçaltıyorum. "Henüz ailesine söylemedin mi? Annesine bile mi?"

"Hayır." Brooks başını sallıyor. "Benimkine de söylemedim. Ve buradalar. Hepsi burada. Iris bu akşam yemekte bunu herkese açıklayacağını söyledi ve ben buna hazır mıyım bilmiyorum."

Bu akşamki yemek çok daha ilginç bir hal aldı, orası kesin.

"Siz saksocular ne fısıldaşıyorsunuz?"

İkimiz de dönüp August'u buluyoruz, buz mavisi gözleri ikimizi de tarıyor, üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. O kuzenlerin en büyüğü ve ben küçükken onun gibi olmayı o kadar çok isterdim ki. Augie'nin yaptığı her şeye beni de dahil etmesini isterdim ama o bana hep bok gibi davranırdı. Sadece son bir yıldır, eskiden olduğu gibi kıcıma tekmeyi basmakla tehdit etmek yerine beni yarı dostane bir şekilde kabul ediyor.

Brooks bana bir bakış gönderdi ve *lütfeñ dudaklarını tut* dedi. August'a dönmeden önce *fermuarını çekti* ve ona bir tokat atmak için uzandı.

arkadan. August son anda ondan kaçıyor ve alay ediyor.

"Dokunma bana. Terden sıırılsıklam olmuşsun Brooks. Sarhoş musun sen?"

Brooks yenilmiş bir halde elini bırakır. "Hayır, ama keşke olsaydım."

"Bir içki daha alma," diye uyarıyorum gitmek üzere olan Brooks'u. "Muhtemelen ayık kalmaya çalışmalısın, sence de öyle değil mi?"

"Hayatta olmaz." Ve böylece Brooks kaçır.

August onun gidişini izliyor, sonra dikkatini bana çeviriyor. "Onun sorunu ne?"

Hiçbir şekilde August'a haberi vermeyeceğim. Ailenin geri kalanıyla birlikte öğrenecek. "Hiçbir fikrim yok. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Her zaman babamı kızdıracağından mı endişeleniyorsun? Beni de mi?" August kaşlarını çatı.

"Aynen öyle." Başımı salladım.

"Bileğin nasıl?" August soruyor.

"Daha iyi. Çizme yok." İkimiz de kısa bir süreliğine ayaklarımıza bakıyoruz. "Neyin var senin?"

"Okuldan bıktım usandım. Aklımı kaçırarak kadar sıkıldım." Gözlerini deviriyor. Ülkedeki en seçkin özel kolejlerden birinde okuyor ve bu yıl oradaki kardeşliğin başkanı. Dünyanın zirvesinde olduğunu sanırsın. "Fazladan bir dönem daha kalıp gelecek yıl mezun olacağım için kızgınlım."

"Beş yıllık planda mı?" Ona bok veriyorum ve bundan hoşlanmıyor.

"Üniversiteye girene kadar bekleyin ve sisteme nasıl hile karıştırdıklarını ve bir dersi sadece güz döneminde sunduklarını öğrenin.

Yani yılda sadece bir kez alabilirsin. O zaman benimle beş yıllık bir plan hakkında konuşabilirsin." August altın sarısı saçlarını

saçlarını alnından uzaklaştırdı, öfkesi her zamanki gibi kabarıyordu.

"Üniversiteye gitmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Gitmek isteyebileceğim her yere başvurdum, ama göreceğiz."

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmedim. Ben her zaman ailemin dediklerini yapan uslu bir evlat oldum. Sadece bir kez ilk yılımda futbol takımına girdiğimde isyan etmişim. Annem kendimi sakatlayacağımdan endişeleniyordu ve ben de sakatlamayacağıma söz vermişim. Sonra gidip tam olarak bunu yaptım ve endişesinin haklı olduğunu kanıtladım.

"Başka ne yapacaksın? Babanın tüm parasını harcayarak dünyayı mı dolaşacaksın?"

"On sekiz yaşıma girdiğimde güven fonumun ilk bölümünü aldım," diye hatırlatıyorum ona. "Yani bu benim param."

"Doğru. Yirmi bir yaşına gelene kadar bekle. Siktiğimin parasından bahsediyorum." August gerçekten sırtıyor.

"Paranı sikeyim mi?" Bu terimi daha önce hiç duymamışım.

"Evet, öyle. Çok fazla servete sahip olduğunuzda, sonuçlarına katlanmadan istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz. Bir NFL takımı mı satın almak istiyorsun? Siktir git, bunu karşılayabilirim. Avrupa'da bir kale mi almak istiyorsun? Siktir git, ben hallederim." August başını bana doğru eğiyor. "Nereye varmaya çalıştığımı anladın mı?"

"Kesinlikle." Kıkırdıyorum. August da

öyle. Kahretsin, bu neden ilerleme gibi

hissettiriyor? "Hey, çocuklar! Ne

hakkında konuşuyorsunuz?"

Omzumun üzerinden baktığımda Arabella'nın bize yaklaştığını gördüm, August'u incelerken yüzünde meraklı bir ifade vardı ve ben

Elini tutup, aramıza girmesi için onu kendime çektim. Onu tanımıyor bile. Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle öylece duruyordu.

"Arabella Hartley Thomas, bu kuzenim August Lancaster," diyorum.

August onu "Adınızı duymuştum," diyerek selamlıyor ve başını ona doğru eğerek onaylıyor. Bu kesinlikle önemli bir an çünkü August'un birini tanıdığı nadirdir. "Buraya Rowan'la mı geldin?"

Başını sallıyor, büyük altın halka küpeleri çılgınca sallanıyor. "Ailesi beni bir hafta kalmam için davet edecek kadar nazikti. Ailem Hong Kong'da yaşıyor ve tatil boyunca onları göremedim."

"Baban önemli bir finans adamı, değil mi?"

"Evet, öyle..." Bana baktı ve ben öylece durdum, felç olmuştum. August'tan Arabella'nın geçmişini biraz araştırmasını istediğimi unutmuşum. Kahretsin. "Ve baban içlerindeki en korkunç Lancaster, değil mi?"

August, Arabella'nın yorumuna kahkahalarla gülerken Arabella orada sakın bir prenses gibi duruyor. "Onu sevdim Row. Alingan biri."

Yarısını bile bilmiyor. Onu daha yakına çekiyorum, August her şeyi fark ettiği için benim bölgemi de fark ediyor.

"Merak etme kuzen. Senin kızını becermek istemiyorum. Bunu size bırakıyorum." Sırıtarak, August kısa bir selam veriyor

Arabella. "Sizinle tanışmak bir zevkti. İzin verirsiniz, bir içkiye ihtiyacım var."

Biz cevap olarak bir şey söyleyemeden gidiyor.

"O biraz... korkutucu," diyor Arabella kuzenim gittiğinde, bana bakacak şekilde dönüyor, elim ondan uzaklaşıyor. Harika görünüyor, her ne kadar en basit kıyafetleri giyiyordu: yumuşak siyah bir kazak ve siyah geniş paçalı pantolon, her zaman var olan kalp şeklinde boynunda altın madalyon. Saçları aşağı doğru ve mükemmel bir şekilde düz, kulaklarından sarkan büyük altın halkalar ve ağzı dışında makyajı ince. Dudakları ona çok seksi bir hava veren koyu, canlı bir kırmızı ve siyah çerçeveli gözlükler takıyor.

"O bir baş belası," diye mırıldanıyorum, keşke onu öpebilseydim ama tüm ailenin önünde bir gösteri yapma havasında değilim. Her şeyi bu gecenin ilerleyen saatlerine saklayacağım.

Bütün hafta boyunca birbirimizi delirttik- Ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız için her yerde soyunuyoruz. Dayanmaya çalışıyorum ama her geçen gün daha da zorlaşıyor.

İşte anlaşılmam: Doğum gününe kadar onunla gerçek seks yapmayı reddediyorum çünkü Bunu düşünüyorum ama elimde değil, bu deneyimin özel olmasını istiyorum. Unutulmaz. Benim için ve onun için. Ama onun da benim de sabrımız taşıtı. Birçok kez çok yaklaştık, öyle ki dün gece bunun için yalvardı. Reddettim ve onun yerine aşağı indim. Arabella'ya kadar hiç am yememiştim ve o kadar duyarlı ki, kendimi lanet bir kadın gibi hissettiriyor. Onu her boşalttığımda kral oluyor. Kız

egom için mükemmel.

"Senin bir tehdit olduğun gibi mi?" Ona kaşlarını çattığımda göğsüme tokat atıyor. "Kes şunu. Herkese kötü davranmaktan hoşlanıyorsun."

"August kadar değil." Elini tuttum ve Parmaklarımızı iç içe geçirdik, kulağına fısıldamak için yakınına eğildik, "Hadi gidip bir dolap bulalım ve etrafta sevişelim."

"Rowan," diye azarlıyor, bu da onu daha çok istememe neden oluyor. Azarlama kısmı. Kendisi daha kötü olabilecekken kötü olan benmişim gibi davranması çok seksi. "Ailenin yanındayız."

"Kimse dikkatini vermiyor."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, yüzünü asmamaya çalışıyor. "Biri bizi duyabilir."

"Az önce söylediğim gibi, kimsenin umurunda değil. Güven bana." Sesimi bir kademe alçaltarak kulağına fısıldıyorum: "Bahse girerim beş dakikadan kısa bir süre içinde seni yüzüme boşaltırım."

Bells'in yüzünde, bana tahrik olduğunu söyleyen o ifade beliriyor. "Rowan."

"Arabella," diye karşılık veriyorum, olabildiğince ciddi bir şekilde.

Kimsenin yakın olmadığından emin olmak için etrafına bakar. "Dört dakika yap ve anlaşalım."

Sırıttıyorum. "Meydan okuma kabul edildi."

"Önce ben gideceğim." Gözleri tahrikle parlayarak benden uzaklaştı. "Benimle doğu kanadındaki ilk misafir banyosunda buluş."

"Bana iki dakika ver." Kıçına bir tokat attım, nefesi kesildi. "Git."

Koşarak uzaklaşıyor ve ben de onun gidişini izliyorum,
ağabeyimin bana başını salladığını görene kadar
gülümsüyorum.

Beau fısıltıyla, "İkinizin seviştiğini herkes biliyor," diye bağılıyor.

Sözleri beni rahatsız bile etmiyor. Hayatımda ilk kez onları hoş
karşıliyorum. "Gerçekten umurumda değil," diyorum ona.

Bells'i aramak için yola çıkmadan hemen önce.

YİRMİ DOKUZ

Arabella

ÇIPLAK KALÇAM, evimin doğu kanadında yer alan muhteşem misafir banyosunun mermer çıkıntısına tünemiş durumda. Lancaster'ların evinde, bacaklarım iyice açılmış ve Rowan'ın yüzü kalçalarımın arasına gömülmüştü. Dili klitorisimin etrafında dönüyor. Dudaklarının arasından emiyor. Bir elim Bir elim yanımdaki duvarda, diğeri Row'un ipeksi saçlarında, onu yakınımda, boşalmanın eşiğinde tutuyordum.

Onunlayken hep boşalmanın eşiğindeymişim gibi hissediyorum.

Yerde diz çökmüş, iri elleri kalçalarımın iç kısmına bastırılmış, beni yerimde tutuyor. Pantolonum yere atılmış, ayakkabılarımın üzerinde buruşuk bir yığın ve gözlüklerim de onların üzerinde duruyor. Kazağım göğsümün yarısına kadar itilmişti, göğüslerim açıktaydı. Bu gece iç çamaşırı giymedim. Bu hafta iç çamaşırı giymekten vazgeçtim çünkü kolay erişimi tercih ediyorum ve Rowan sütyen ya da külot giymediğimi fark ettiğinde hep şaşırmış gibi davranıyor.

Bu adama sürprizler yapmayı seviyorum.

"Lütfen durma," diye soluyorum durakladığında ve beni izlediğini görmek için ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

ne yapıyorsun?"

"Çok güzelsin amına koyayım," dedi ve bütün iltifatı karşısında vücudum zevkten kızarıyor. Bu iltifatlara asla doyamıyorum ve o da bu iltifatları karşılıksız bırakmıyor, bu yüzden böyle bir şey söylediğinde bunu kastettiğini biliyorum. "Şu haline bak."

"Yapamam," diye mırıldanıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. "Ayna arkamda."

Kalçamın iç tarafına ıslak, ağzı açık bir öpücük kondurarak beni gıdıklıyor. "Bir fotoğraf çekmeliyim."

"Kesinlikle olmaz." Kıkırdıyor ve ben de saçının ucundan çekiştirerek hırlamasını sağlıyorum. "Ciddiyim, Row. Fotoğraf yok. Ya ..."

Tanrım, ya *annesî* onları bulursa? Ya da *babasî*? Ölürdüm.

D-I-E.

"Tamam, fotoğraf yok. Sadece beni izle ve bu anıyı beynine kazıyarak sonsuza dek orada kalmasını sağla." Yüzünü tekrar bacaklarımın arasına bastırıyor, derin derin nefes alıyor. Dilinin klitorisimin üzerinde kaydığını hissettiğimde karnım sıkışıyor. Arama kıvrımlarım. Giriş yerimle alay ediyor. İç duvarlarım hiçbir şey yokken esniyor ve bir parmağını içime soktuğunda inliyorum. Sonra bir tane daha. Klitorisimi emerken beni sürekli beceriyor, aklımı başımdan alıyor.

Birbirimizi nasıl hızlı boşaltacağımızı biliyoruz ve Tanrım, buna bayılıyorum. Yaklaşık iki dakikadır birlikteyiz ve ben çok yaklaştım. Beni pis hissettirmesine bayılıyorum. Kirli. Hem de en iyi şekilde. Görünüşe göre o da en az benim kadar benimle ilgileniyor ve sonunda Rowan Lancaster'ı her zaman istediğim yere getirdiğimi bilerek içimden bir zafer geçiyor.

O benim. Bunu biliyorum.

Klitorisim hızla titreşerek beni uyarıyor. Başının arkasını kavriyorum ve yüzünü amıma çarparak ona doğru eğiliyorum, utanmadan ağzına ve çenesine sürtünüyorum. Gıcırdatıyorum, izleyebilmek için başımı eğiyorum ve bakışlarımız birleştiğinde işim bitiyor.

Tamamen dağılıyorum, boğazımda alçak sesle inliyorum, çıkarmak istediğim sesi kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum. Amcığma, aşırı çalışan zavallı klitorisime konsantre olurken gözleri kapanıyor ve saniyeler içinde onu itiyorum, daha fazla dayanamıyorum.

Ben nefesimi ve hızla atan kalbimi kontrol etmeye çalışırken Rowan kalçalarının üzerinde geriye yaslanıyor. Önce ağzının bir köşesini, sonra diğerini siliyor, başparmağını dudaklarının arasına alıp hala zonklayan klitorisimin üzerine bastırıyor.

"Oh. Kahretsin." Sözcükleri ısırarak çıkarıyorum, kafamı arkamdaki aynaya vuruyorum, o sırada yavaşça iki parmağını sokuyor tekrar amımın içine sokup çıkarıyor, beni bir öncekinden daha yoğun bir şekilde başka bir orgazma götürüyor. Neredeyse banyo tezgahından düşecektim ki dizimden tutarak beni yerimde tuttu.

Başımı tekrar tekrar sallıyorum, aptal gibi gevezelik ediyorum. "Durmalsın Row. Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum."

Parmaklarını bedenimin içinden çıkarıyor ve önce nemli uyluğumun iç kısmına, sonra da diğerine nazik bir öpücük konduruyor, ayağa kalkmadan önce. Ellerini tezgâha dayayıp beni hapsediyor, beni dudaklarımdan öpüyor, amımın tuzlu tadı hâlâ dudaklarında ve ben de onu elimden geldiğince coşkuyla öpüyorum.

Ama tükendim. Ve hepsi onun suçu.

"Benim zavallı tatlım, Bells," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve yemin ederim kalbim duruyor, ama söylediği şey yüzünden üç kez atarak tekrar çalışmaya başlıyor.

Tekrar bunaldım ama orgazmdan değil. Hayır, içimi dolduran ve Rowan'ın üzerine dökülmekle tehdit eden duygular. Nasıl hissettiğini belli eden biri değil ama şu anda bana değer verildiğini hissediyorum. Hatta belki de...

Sevdin mi?

Hayır, acele ediyorum. Acele, acele, bu her zaman benim modum ve durup elimdekinin tadını çıkarmam gerekiyor. Rowan ağzı hala benimkinden ve sıcak nefeslerimiz birbirine karışırken etrafıma sarıldı.

Sonunda "Dışarı çıkmalıyız," diyor ve ben hayal kırıklığımla savaşıyor başımı sallıyorum. Sonsuza kadar bu banyoda kalamaz mıyız?

Benden uzaklaşıyor ve kazağını tutup düzeltiyor. Kazağını göğüslerimin üzerinden çekştirerek geçiriyor. "Çok yumuşak." diye mırıldanırken önünü okşadığında gülümsüyorum.

Beni onu izlerken yakaladığında Yüzümde aptalca bir ifade olduğunu varsayarak bana "Senin tenin kadar yumuşak değil ama" dedi.

Eriyorum. Bir bardakta toplamak zorunda kalacağı saf sıvıya dönüşüyorum. Bu haftadan sonra kendimi nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Her şey değişti. Buradaydık ama kampüse döndüğümüzde gerçekliğe geri mi döneceğiz? O zaman onun tatlı Bells'i mi olacağım? Yoksa sınıfta onu kızdıran o kıza geri mi döneceğiz?

Rüya gibi halimden sıyrılıp aceleyle giyinmeyi bitiriyorum ve aynadaki yansımama bakarken elimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. Rujum tartışmalı bir konu, Rowan'ın öpücüğü sayesinde banyoya girmemizden birkaç saniye sonra silinip gitti. Dolabı karıştırdı ve bir şişe Listerine buldu, ikimiz de Ağzımızda çalkalayıp lavaboya tükürüyoruz, o da suyu açıp çalkalıyor.

"İyi görünüyor muyum?" Yüzümü pelüş el havlusuna sildikten sonra ona dönüyorum ve gözlüklerimi tekrar takıyorum.

"Çok güzel." Saç tellerimi kulağımın arkasına atıyor, bakışları samimiyetle parlıyor. "Yine de rujumu özledim."

"Yukarıda odamda bıraktım." Daha dik duruyorum. "Gidip alayım mı?"

"Eğer istersen." Rowan eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ama acele et. Sanırım akşam yemeği birazdan servis edilecek."

Önce banyodan çıkıyorum, merdivene yönelmeden önce etrafın temiz olduğundan emin olmak için sağa sola bakıyorum. Saniyeler sonra odamdayım, bildirim var mı diye bakmak için telefonumu elime alıyorum ki, sanki elimde tuttuğumu hissetmiş gibi elimde parlıyor.

Annem arıyor. Ondan yeterince kaçtım ve aramayı kısa kesmek için mükemmel bir bahanem var - akşam yemeği başlamak üzere.

"Anne, merhaba!" Daha önce sürdüğüm ruju kapıp tuvalete girerken onu tüm coşkumla selamlıyorum. bağlı banyo.

"Sevgilim! İşte buradasın! Şükran Günün kutlu olsun! Ve mutlu yıllar!"

Hatırladığı için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ama sadece birazcık. Ne de olsa ona hatırlatmak zorundaydım. "Teşekkür ederim. Orada saat kaç?"

"Sabahın ikisi. Baban ve ben arkadaşlarımızla yaptığımız küçük geziden yeni döndük." Gülüyor. "Çok iyi vakit geçirdik!"

"Bu çok hoş." Dikkatim dağılmış durumda, aklım Rowan ve onun ruju ne kadar sevdiğiyle ilgili düşüncelerle dolu. Telefonumun ekranındaki hoparlör düğmesine basıp telefonu banyo tezgahının üzerine koyuyorum, ruju açıp dikkatlice dudaklarıma sürüyordum.

"Çıraklık eğitimine devam ettiniz mi? düşündünüz mü? Onlara yakında bir cevap vermem gerekiyor."

Karnımdaki sinirler titriyor ve ellerim titriyor. Ruju tezgâhın üzerine bırakıp bir kâğıt mendil alarak ağzımın kenarını sildim. "Ne kadar sürede bir Cevap?"

"Dün," diyor tereddüt etmeden.

"Mükemmel, bulunduğum yerde hala dün olduğunu düşünürsek." Benden gergin bir titreme kaçıyor ama o karşılık olarak gülmüyor.

"Ben ciddiym, Arabella. Onlara hemen söylememiz gerekiyor. Eğer ilgilenmiyorsanız, bu fırsatın ne kadar önemli olduğunu anlayan ve memnuniyetle devreye girip boşluğu dolduracak pek çok kişi var."

"Ah." Derin, titrek bir nefes alıyorum ve onun sözleriyle içimi kaplayan paniği yatıştırmaya çalışıyorum. Kalp şeklindeki madalyonumu elime alıyorum ve bazen gergin olduğumda yaptığım gibi başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. "Um..."

"Eğer hayır diyecekseniz, lütfen tekrar düşünün. Bu hayatının fırsatı ve oraya gittiğinde çok eğleneceğini biliyorum. Hep hayalini kurduğun şey bu değil miydi? Küçüklüğünden beri mi? Seni hatırlıyorum.

Yemek masasında oturmuş, takı setleriniz etrafa saçılmış, farklı renklerdeki boncukları sıralarken diliniz dışarı çıkacak kadar konsantre olmuştunuz."

Hatırlamasına şaşırarak yansımama göz kırpiyorum. Hep bana o setleri onu rahat bırakmam ve benimle uğraşmak zorunda kalmaması için verdiğini düşünürdüm. Küçükken tam bir sanat ve zanaat çocuğuydum ve annem böyle davranırdı.

Bu tür şeyler ona göre değildi. Peki ya babam? Hiç ortalıkta yoktu, bu yüzden bana karşı şaşkınlığın ötesinde bir tepki verdiğini hatırlamıyorum.

"Ve kaç yaşındayken evin her yerinde bıraktığın eskiz defterlerin? On bir mi? On iki mi? Tasarımlarla dolu, Arabella. Güzel olanlar. Senin özel bir yetenek." Sesi alçalıyor, hatta yemin ederim biraz titreyerek. "Boşa harcama, sevgilim. Onunla bir şeyler yap. En büyük pişmanlığım senin yaşındayken yeteneklerimle hiçbir şey yapmamış olmam."

Şaşkınlıktan sustum. Annemin zengin bir bankacıyla evli olmakla ilgisi olmayan gizli umutları ve hayalleri mi vardı? Hiçbir fikrim yoktu. "Yeteneğin neydi?" "Yeteneğin neydi?" diye sordum. hışırtılı bir ses.

"Arada sırada yazı yazmakla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Fantastik hikayeler. Bana peri masalları gibi geliyorlardı ve dünya inşası. Birkaç tane yazmaya başlamış bile olabilirim ama hiçbirini bitiremedim." Sözleri aceleci bir hal alıyor Kaliteli. "Ama bu babandan önceydi ve onun bana ihtiyacı var. Muhtemelen hiçbir yere varmayacak hayali hikâyeler yazacak vaktim yok. Yapmam gereken başka görevlerim var."

Sertçe yutkunuyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Neden ağlıyorum? Annem babam için hayallerinden vazgeçti diye mi? Bir kadın hayatının aşkı için hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda kalmamalıdır. Sonuçta, erkeklerden bunu yapmalarını istemiyoruz, o zaman neden kadınlar yapmalı mı?

Boğazımı temizleyerek, "Yapacağım. Çıraklığı kabul edeceğim."

Sadece bir süre sessiz kalır. "Sevgilim, bu en iyi haber! Onlara hemen haber vereceğim. Ocak ayının başında doğruca Paris'e gelmenizi isteyecekler ve Noel'i orada geçirmenin güzel olabileceğini düşündüm. Üçümüz birlikte mi? Daha önce bahsettiğimi biliyorum ama The Ritz'de kalabiliriz. Ne dersiniz? Atölyenin tam karşısında olacağız ve hep birlikte atölyeyi ziyaret edebiliriz. Bir gezintiye çıkarız. küçük bir tur. Harika olmaz mıydı?"

"Evet." Burnumu çektim. "İnanılmaz." Şu anda tamamen ağlıyorum. Stajyerliği kabul etme fikrine değil ama Rowan'ı geride bırakmak. Noel'i onunla ve ailesiyle geçiremeyeceğim için. Evim olmayan göz alıcı bir otelde sıkışıp kalmak ve odada bir Noel ağacının olmaması, benim Ebeveynler büyük ihtimalle benimle vakit geçirmek istemeyecek kadar meşguller.

Onları, onu, onun fark ettiğinden çok daha iyi anlıyorum. Evet, benim adıma mutlu. Bu en düşünceli ve Kendimi bildim bileli bana karşı hep şefkatli davrandığını gördüm. Ama onun da kendine göre sebepleri var. Paris'te Noel kulağa bir fantezi gibi geliyor, annemin tam anlamıyla hoşuna gittiğini itiraf ettiği bir şey. Bu fırsatı benim için elde etmiş olabilir ama bu onun da yararına.

Her şey her zaman yapar.

OTUZ

Rowan

Yemek odasının kemerli kapısına bakıyorum, Arabella'nın her an kapıdan içeri girmesini bekliyorum, ama o hala dönmedi ve annemle Marilee mutfakta geçici personelden önce her şeyi gözden geçirirken hepimiz masaya oturuyoruz. tüm yemekleri getirmeleri için tuttular.

"Sikiş arkadaşın nerede?" Beau bana doğru eğiliyor ve dirseğimle kaburgalarına vurarak homurdanmasını sağlıyorum.

"Kapa çenenini," diye hırlıyorum, öfkem içimde parlıyor. "Ve ona öyle deme."

"Whoa. Özür dilerim." Beau savunma modunda ellerini kaldırıyor, bana sırtını dönüyor ve onun yerine Brooks'la konuşuyor. Zavallı adamın dikkati o kadar dağınık ki Beau'nun söylediği tek bir kelimeyi bile duyduğunu sanmıyorum ve küçük kardeşim sinirli bir şekilde kollarını kavuşturuyor.

Beau ayağa kalkarken, "Ben başka bir yerde oturuyorum," diyor.

"Annen bu olay için bir oturma planı hazırladı," diyor babam, sesi sert. "Orada oturuyorsun."

Beau sandalyesinde geriye doğru çöktü, sinirlendiği her halinden belliydi. "Yine de Plymouth Rock'ı görebilmeyi isterdim."

"Her şeyden önce Cape Cod'a gidiyordunuz ve Plymouth Rock oraya yakın bir yerde değil. Ve inan bana, onu gördüm. O kadar da önemli bir şey değil" diyorum ama bana ters ters bakıyor. Tarihi bir kayayı ya da Mayflower'ın ilk indiği yeri umursadığını da sanmıyorum. Daha çok onu davet eden kızla vakit geçirmek için bir şans istedi.

Kızlardan bahsetmişken... bakışlarım yine boş kapı aralığına yöneliyor, iliklerime kadar işlemeye çalışan hayal kırıklığıyla savaşıyorum. Arabella nerede? Saatler önce rujunu almak için yukarı çıktı.

Telefonumu kontrol ediyorum ve sadece yirmi dakika olduğunu görüyorum, ama kahretsin. Yirmi dakika bir ruj alıp aşağı inmek için yeterli bir süre. O ne yapıyor? O iyi mi? Bir sorun mu var?

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum, onu aramaya gitmek üzereyken sihirli bir şekilde beliriyor, gözleri kıpkırmızı ve ifadesi ciddi. Beni fark edip koşarak yanımdaki boş sandalyeye oturuyor ve tabağındaki katlanmış peçeteyi alıp silkeleyerek kucağına koyuyor. "Özür dilerim. Bir telefon geldi."

Kaşlarımı öyle çatıyorum ki alnım acıyor. Bana gerçekten bakmıyor ve bu... garip. "Sen iyi misin?"

Başını sallıyor, dudakları sıkı bir gülümsemeyle kıvrılıyor, bakışları başka yöne bakmadan önce bana doğru kayıyor. "Ben iyiyim. Açlıktan ölüyorum."

Annem yemek odasına girdiğinde, "Akşam yemeği servis edilmek üzere," diye başlıyorum.

Babamın masanın başında oturduğu yerin sağındaki sandalyeye oturarak, "Hazır," diye anons ediyor. "Bulaşıklar

birazdan çıkacak."

Saniyeler içinde hizmetçiler odayı doldurur, çiçek aranjmanları ve mumlukların arasına tabakları yerleştirir. masanın ortasına dizilmiş. Annem bu yemek için her şeyi yaptı. Masanın ortasında bir bereket bile var, çiçeklerle ve çeşitli meyvelerle dolup taşıyor. Her şey getirilip tabaklarımız yemekle doldurulduktan sonra babam elinde bir kadeh şarapla ayağa kalkıyor.

"Yemeğe başlamadan önce, bu güzel yemek için ne kadar minnettar olduğumu söylemek isterim.

Bu masadaki herkes. Bu yıl tüm aile üyelerimiz gelemedi, ancak burada olan hepinize evimize geldiğiniz ve bu yemeği bizimle paylaştığınız için minnettarım. Whit ve Summer, bu yıl ev sahipliği yapmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz. Wren birkaç yıldır Şükran Günü için bir şeyler hazırlamak istiyordu ve şu ana kadar gördüğüm kadarıyla müthiş bir iş çıkardı."

Annem başını arkaya yatırırken gülümsüyor, bakışları sadece babamda.

"Herkes mutlu ve sağlıklı olduğu için şükrediyorum. Bu özel günü birlikte geçirdiğimiz için. Masamızda Row'un arkadaşı Arabella gibi yeni yüzler olduğu için."

Herkes dikkatini ona çevirdiğinde oturduğu yerde kıpırdanıyor, başını eğiyor, bu Arabella'ya hiç benzemiyor, çok şaşırdım. Diğer insanların ilgisinden zevk alıyor. Onun nesi var böyle?

Babam kadehini havaya kaldırarak, "Aileye," diye bitiriyor sözlerini.

"Aileye," diye mırıldanıyor diğer herkes de kadehlerini kaldırırken. Bakışlarım Arabella'ya kayıyor ve sanki her an gözyaşlarına boğulabilirdi. Ona doğru eğildim.

omzumu onunkine bastırıp mırıldandım. "Bells. Bir sorun var. Anlayabiliyorum."

Gülümsemesi zayıf. "Sana sonra anlatırım. Hadi yemeğin tadını çıkaralım, olur mu?"

Yemek boyunca her küçük şeye dikkat kesildim. Arabella öyle yapıyor. Yemeğini karıştırıyor, sanki yiyor gibi görünmeye çalışıyormuş gibi çatalıyla çeviriyor. Sessizdir ve asla sessiz değildir, her zaman bir şeyler hakkında sohbet etmeyi sever. Herhangi bir şey hakkında. Iris onunla sohbet etmeye çalıştığında, Bells gülümser ve hızlıca bir yorum yapar, sonra bakışlarını kaçıır.

Karanlıkta kalmaktan nefret ediyorum. O üzgün. Ve ne olduğunu bilmek için ölüyorum.

"Bir duyurumuz var," diyor Iris, herkes çok fazla yemek yediklerinden ve erkeklerden yakınmaya başladığında Futbol skorlarını kontrol etmem gerektiği konusunda homurdanıyor. Bakışları Brooks'a yöneliyor ve ben de ona bakıyorum. O da Aşırı terliyor ve yanakları kıpkırmızı. Sarhoş olabileceğini düşünüyorum. "Onlara sen mi söylemek istersin Brooksie, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Başını ona doğru eğiyor. "Bu şeref sana ait."

Gülümsemesi nazlı, gözleri muziplikle dans ediyor çünkü kuzenim bir bomba patlatmak üzere olduğunu biliyor. "Şey... önümüzdeki Şükran Günü'nde masada olacak başka bir aile üyesi daha olacak. O ya da o gelecek yaklaşık yedi ay, aşağı yukarı."

Tüm masa sessizliğe gömülür. Brooks'un canı masanın altına kayar ve gerginliği ilk bozanın koca ağızlı kardeşim olduğu anlaşılır.

"Onu hamile mi bıraktın Brooks? Vay anasını!" Beau haykırıyor.

Herkes aynı anda konuşmaya başlıyor ve ben kimin ne söylediğini anlayamazken Iris orada oturup her şeyi içine çekiyor,
Görünüşe göre kendinden memnun. Sesler yükseldikçe yükseliyor, konuşanlar birbirlerinin üzerine konuşmaya çalışıyor ve sonunda masaya vuruluyor.

Ve o patlama Whit Lancaster'ın yumruğundan geldi.

"Yeter!" Whit, kendini zar zor toparlayan zavallı Brooks'a ters ters bakıyor ve yüzü yeşile dönmüş. Eğer o masaya kusarsa, herkes kendini kaybedecek. "Kızımdan dürüst bir kadın mı yaratacaksın Brooks?"

"Oh, Whit, kes şunu. August doğduğunda evli değildik." Karısı sandalyesinden kalkıp kızının yanına gidiyor, onu ayağa kaldırıp kucaklıyor. "Benim tatlı kızım. Anne olacaksın. Tebrikler."

Iris annesine sarılıp omzunda ağlarken Whit de yanlarına gidiyor ve ne yapacağından emin değilmiş gibi beceriksizce Iris'in sırtını sıvazlıyor. Brooks ayağa kalkıyor, ayakları biraz titriyor ama Iris'in yanına gitmeyi başarıyor, Iris de annesinin kucağından sıyrılıp kollarını Brooks'a doluyor. Hepimiz onları bir film izler gibi izliyoruz, çoğumuz sessiz, bir şey olmasını, bir şey söylenmesini bekliyoruz. Ve hayal kırıklığına uğramadık.

Brooks, Iris'in önünde diz çöküyor, elini tutuyor ve tüm dünyasıymış gibi ona bakıyor. "Evlen benimle, Iris. Böylece kardeşine benzeyen piç bir çocuğumuz olmaz."

August başını sallayarak, "Buna alındım," diye mırıldandı.

"Aman Tanrım." Iris titreyen parmaklarını dudaklarına bastırarak tekrar tekrar başını sallıyor. "Evet, Brooks. Evet, seninle evleneceğim."

Cebinden çıkardığı dev bir pırlantayı Iris'in parmağına takar ve ayağa kalkarak, kollarını boynuna dolayıp onu kendine doğru çeken Iris'in dudaklarına derin bir öpücük kondurur. İnsanlar alkışlamaya başlar, hatta tabakları toplamak için odaya giren garsonlar bile.

Arabella gözlerinde parlayan yaşlarla, "Bu çok romantik," diye mırıldanıyor.

Elimi kalçasına koyup sıkıyorum ve o da dönüp bana bakıyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Buradan sıvışmak mı istiyorsun?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Gizlice kaçıp sana el işi yapmak için bu anı hayatta kaçırmazdım Rowan. Yine de denediğin için minnettarım."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyorum. "İstedğim bu değildi-" "Sonra." Kalçamı birkaç kez okşadıktan sonra Çıkartıyorum. "Müstakbel gelini tebrik etmeye gidiyorum. ve damat. Ve ebeveynler."

Onu izliyorum, tepkileri beni şaşırtıyor. Benden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Ayrıca sadece bana yardım etmesi için buradan gitmek istediğimi düşünmesi de hoşuma gitmiyor. iş ya da her neyse. Şu anda cinsel tatmin aramıyorum. Onun için endişeleniyorum ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Farkına varıyorum. Aramızdaki şey asla sadece seks olmadı. Bu kıza değer veriyorum. Sanırım hep öyleydi ve bu hafta ona karşı hislerim başka bir şey düşünemeyeceğim kadar büyüdü.

Sadece o.

Kırık ayak bileğim ya da futbolda kaçırdığım fırsatlar için kızgın değilim. Dünyaya kızgın değilim ya da herkesten uzaklaşmak için Lancaster Prep'ten ayrılmaya hevesli değilim. Aslında bugün burada, ailemin, hep birlikte büyüdüğümüz kuzenlerimin huzurunda olmaktan mutluyum. Güzel bir gün. Arabella'nın ruh hali her şeyi altüst edene kadar güzel bir gündü.

Beni atlat.

Hoşuna gitse de gitmese de bu işin aslını öğreneceğim. Ve onu rahatsız eden her neyse onu düzelteceğim. Ben de. Yapabileceğimi biliyorum.

Onun için her şeyi yaparım.

OTUZ BİR

Arabella

Rowan Lancaster'ın peşinden koştuktan sonra tüm lise boyunca ve sonunda onu yakaladığımda, onu sarsmanın ne kadar zor olacağını düşünmemiştim - ki bunu istediğimi hiç düşünmemiştim. Ama Row düşündüğünden çok daha kararlı ve tamamen sarsılmaz çıktı.

Bu akşam nereye gitsem, bir bekçi köpeği gibi arkamdan geliyor. Beni takip etmiyorsa da, nerede durursa dursun, nerede oturursa otursun, nerede olursa olsun bakışlarını üzerimden ayırmıyor. Her hareketimi. Okuldayken hep benden kurtulmaya hevesli görünürdü, şimdi ise gölgem oldu.

Başka bir gün olsa bunu sevimli bulurdum. Bunu benden hoşlandığının ve gözünün önünden ayrılmama dayanamadığının bir işareti olarak alırdım. Bu düşünülmesi gereken hoş bir şey, ama Şu anda gitmesini tercih ederim. Düşüncelerim, endişelerim ve duygularımla baş başa kalmak istiyorum, böylece son, spontane kararımı yeniden düşünebilir ve kendimi kaygı sarmalı.

Ve bu düşünceye sahip olduğuma inanamıyorum.

Daha önce tatlıyı geri çevirmeye çalıştım ve sanırsınız ki Wren Lancaster'a hayatının en büyük hakaretini

Hayır, teşekkür ederim dediğimde yüzündeki ifade. Ben hemen Cevabımı evet lütfen olarak değıştirdim çünkü Rowan'ın annesini kırmak istemem. O çok harika biri. Düşünceli, sevgi dolu ve tatlı. Bir gün onun gibi olmak istiyorum ama asla olamayacağım.

Sanırım o kadar mükemmel olabilmek için içimde annem ve babamdan çok fazla şey var.

Akşam yemeğinden sonra aile odasına geçtik. Perşembe Gecesi Futbol maçı var ama ben her şeyi ayarladım. Antika gibi görünen ve muhtemelen binlerce dolar değerinde olan aşırı doldurulmuş bir sandalyede oturuyorum. Kucağımda bir tabak balkabağı turtası, odanın sıcaklığı sayesinde krem şanti yavaş yavaş eriyor. Tek bir ısırık alma fikrine bile katlanamıyorum ve balkabaklı turtaya bayılıyorum. Balkabaklı her şey gerçekten. Ben Starbucks'tan çıkar çıkmaz balkabağı baharatlı latte alan ve dışarıdaki sıcaklığa rağmen her zaman sıcak sipariş eden o basit kaltağım. Sevdığım şeyi seviyorum ve kendimi Bu konuda yargılandı.

Bakışlarım bariz bir şekilde beni izleyen Rowan'a gidiyor ve onu yakaladığımda gözlerini kaçırma zahmetine girmiyor. Kanepede oturuyor, yanında babası ve amcası Grant var, Row'unki hariç hepsinin bakışları televizyon ekranına yapışmış durumda. Başka ne yapacağımı bilemediğim için ona gülümsüyorum ve kaşları belirgin bir endişeyle birbirine yaklaşıyor. Gözlerindeki soruyu görebiliyorum ve cevap vermek istemiyorum.

Nasıl olduğunu bilmiyorum.

Başımı eğerek tabaktaki turta dilimine yüzümü buruşturuyorum ve sandalyenin yanındaki küçük masaya koyuyorum. Marilee sihirli bir değnek değmiş gibi önümde beliriyor ve eğilip

Tabaktaki turta diliminden tek bir ısırık bile alınmadığını görünce kaşlarını çatdı.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Marilee kahverengi gözlerini dolduran endişeyle bana soruyor. O harika bir aşçı ve ben Bugün hariç tüm hafta boyunca hazırladığı yemeklerin son damlasına kadar.

Sorduğu soruya, yüzündeki ifadeye ağlamak istiyorum. Bu evdeki herkesin umurunda. Huysuz, kibirli erkeklerden, evlendikleri keyifli kadınlara ve beni bitmek bilmeyen sorularla bombardımana tutan kuzen sürüsüne kadar. Rowan'ın erkek kardeşi bile yemek odasından çıkarken bana bir sorunum olup olmadığını sordu, ses tonu belli belirsiz düşmancaydı.

Şu anda dünyaya kızgın ve bunu göstermekten çekinmiyor. Rowan'a göre hepsi bir kız yüzünden. Anlaşıyor.

"Sadece çok aç değilim," diyorum Marilee'ye. Karnımı okşuyorum. "Akşam yemeğinden sonra hâlâ tokum."

Bakışları daralıyor ve benim de yemeğimi yemediğimi görüp görmediğini merak ediyorum. Ama nasıl bilebilir ki?

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor Marilee, sesi şüphe dolu.

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek, onun için minnettarım. Hepsi için minnettarım. Bana verilen bu fırsat için minnettarım. Şu anda içimde dönen tüm şüphelere rağmen kabul ettiğim. Lancaster Prep'ten erken ayrılmak kulağa ...

Korkunç bir karar. Herkesi özleyeceğim. Bayan Guthrie'yi bile, ki o muhtemelen beni hiç özlemeyecek. Ama özellikle Rowan'ı. Ona Ocak ayında Paris'e taşınacağımı söylediğimde ne diyecek? Tatil sezonunu

başka bir ülkeye gidecek ve büyük ihtimalle beni bir daha göremeyecek mi? Dizlerinin üzerine çöküp gitmemem için yalvaracak mı?

Bunu hayal bile edemiyorum. Bu onun tarzı değil. Çünkü o bir iyi ebeveynler tarafından doğru bir şekilde yetiştirilmiş destekleyici bir kişi olarak, beni sözde hayallerimin peşinden gitmem için cesaretlendirecek.

Ama ya rüyalarım artık onun hakkındaysa? Ya bizim hakkımızdaysa?

Sertçe yutkunarak, düşüncelerime sinirlenerek başımı bir kez sallıyorum. Tüm umutlarımı ve hayallerimi bir çocuğa bağlayamam. Bana yaşadığımı hissettirmesi ve beni hiç durmak istemiyormuş gibi öpmesi umurumda değil. Biz ergeniz. İnternete ve kırk yaş üstü herkese göre, ne istediğimizi bilmiyoruz. Önümüzdeki birkaç yıl içinde o kadar çok değişeceğiz ki, gelecekte neredeyse birbirimizi tanıyamaz hale geleceğiz. Çıraklığımı bitirdiğimde, Kim bilir beni nereye götürecek. Kesinlikle Rowan'ın hayatına geri dönmeyeceğim. Aramızda olanlar kısa bir an, tıpkı annem bana pozisyondan ilk bahsettiğinde kendime hatırlattığım gibi. Altı haftanın Rowan'a tamamen aşık olmam için yeterli bir süre olmayacağına inanıyordum ama yanılmışım.

Tek gereken birkaç gündü. Hepsi bu kadar. Yani ben zayıfım. Onun için tam bir enayi. Bu korkunç bir şey. Korkunç, korkunç bir şey ve ben korkunç, korkunç bir insanım. onun ölümcül cazibesine karşı güçsüzüm. Sadece bana bakması yeterli, ayaklarının dibinde parçalanmak istiyorum.

Bakışlarım onu tekrar buluyor ve onunla konuşan babasına odaklanıyor. Bana onu istediğim kadar süzme özgürlüğü veriyor. O çok güzel. Koyu renk saçları biraz fazla uzun ve her zaman alnına düşer. O güzel yeşil gözleri ve güçlü çenesi. Keskin burnu ve yemyeşil ağzı bana o kadar zevk veriyor ki düşündükçe ürperiyorum.

Belki de ayrılmam iyi bir şeydir. Kendi ayaklarımın üzerinde nasıl duracağımı öğrenmem ve kendimi güçlü bir adamın parmağı altında bulmamam gerekiyor.

Hayat. Rowan'ın bunu bilerek yapacağından değil. Ama o bir Lancaster ve onlar da dünyanın olmasa bile bu ülkenin en güçlü ailelerinden biri. Hayatında önemli bir şey yapacak ve büyük bir etkiye sahip olacak. Eğer onunla kalırsam, sonunda evlenir miyiz?

Kolundaki saygıdeğer eş mi? Babaları gibi önemli işler yapacak olan geleceğin Lancaster'larının annesi mi?

Tanrım, anneme dönüşüyorum ve eğer bu bende kendimi bir köprüden aşağı atma isteği uyandırmıyorsa, başka ne uyandırır bilmiyorum.

"Hey."

Omzumun üzerinden baktığımda August'un sandalyemin arkasında durduğunu görüyorum, suratında daimi bir çatıklık var. Komik ama Bana Rowan'ı hatırlatıyor. Onunla ilk tanıştığınızda huysuz ve küçümseyici, ama huysuzluğuna rağmen Rowan'daki potansiyeli gördüm ve August'ta da görebiliyorum. Bu bir paravan. Kötü tavırlarını kim bilir kendilerini nelerden korumak için bir duvar olarak kullanıyorlar. Gerçek duygulara sahip olmak mı?

Ah, erkekler. Çok aptallar.

"Merhaba," diyorum August'a, sesimi yumuşak tutarak. Ona soru sormaya cesaret edemiyorum çünkü muhtemelen şöyle cevap verecektir küçümseyici bir yorum yapar ve yaklaştığı gibi hızla yanımdan ayrılırdı.

"Tek başına oturuyorsun." Sandalyenin etrafından dolanarak tam önümde duruyor ve Rowan'ın görüşünü engelliyor. Bunu bilerek yaptığından eminim ve Row'un eninde sonunda buraya geleceğini tahmin ediyorum. "Neyin var senin?"

Düşmanca tonu beni neredeyse gülümsetiyor. Beau'nun daha önce bana bir sorunum olup olmadığını sorduğu zamanki ses tonuna uyuyor. Hepsinin iyi anneleri var, öyleyse neden bu çocuklar biraz üzgün hisseden bir kadından korkuyorlar?

"Sana söylesem gülersin" diye cevap verdim.

Bu onun dikkatini çekti. Başını eğip beni düşünüyor. Gözleri yoğun, buz mavisi ve onun bu kadar dikkatini çeken başka biri olsa muhtemelen güneşin altında bir çiçek gibi solardı. Ama benim çok pratiğim var.

Lancaster çocuklarıyla uğraşıyorum, bu yüzden ellerim kucağımda kıvrılmış bir şekilde oturup onun doyasıya bakmasına izin veriyorum.

"Anlat o zaman," diyor August sonunda. "Bakalım gülecek miyim, gülmeyecek miyim?"

Ben daha ağzımı açamadan, küçük masanın karşı tarafındaki aynı sandalyeye yerleşiyor ve bana en yakın olan sandalyenin koluna yaslanarak tüm dikkatini bana veriyor. Bakışlarım Rowan'ın oturduğu yere kayıyor ve bizi izliyor. Pek memnun görünmüyor. Muhtemelen bizi bölüp beni sürüklemekten önce en fazla birkaç dakikam var. kıskanç bir aşık gibi.

Bir kez konuşmaya başladım mı, sanki duramıyorum. August'a annemin telefonunu ve bana yaptığı teklifi anlatarak içimi döktüm.

onunla birlikte geldi. Eskiden takı yapmayı nasıl sevdiğimi ve tasarımlar çizdiğim bir aşamadan geçtiğimi ama

Son birkaç yıldır ihmal ettim. Ağustos ayına kadar itiraf etmiyorum ki bu benim eski takıntımdı ve yeni takıntım

..

Rowan.

Bu kısım biraz utanç verici, bu yüzden kendime saklıyorum.

"Hangi mücevher markası bu?" August ben bitirince soruyor. "Cartier mi?"

Başımı sallıyorum.

"Tiffany's?" Yüzünü buruşturuyor.

"Hayır. Tiffany'de de bir sorun yok."

"Sen öyle diyorsan." Sesi şüpheyle karışık. "Kim o?"

İsmiini söylediğimde etkilenmiş görünüyor. "Annem onları çok sever."

"Benimki de öyle."

"Bilekleri genellikle bileziklerle doludur. Bugün kendini tuttu." August sandalyede arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. Her santimiyle zengin bir mirasçısı gibi görünüyor.

O bir servet. "Bu teklifi geri çevirmek aptallık olur. Eğr hayatında gerçekten yapmak istediğın şey buysa çıraklık yap."

"Kabul ettim," diye itiraf ediyorum, bana karşı dürüst olacağını bilerek. Yalan söyleyemeyecek kadar açık sözlü.

"Güzel." Bir kez başını sallıyor. "Pişman olacağını

sanmıyorum." "Zaten pişmanım."

"Onun yüzünden mi?" Sesindeki belli belirsiz tiksinti çok açık.

"Bakın, kuzenimin iyi bir insan olduğunu düşünüyorum. Bazen sinir bozucu olabiliyor ama bunun tek sebebi benden küçük olması ve onun hakkında hep böyle hissetmiş olmam."

"Bence sen doğştan herkese gıcıkısın," diye takılıyorum ve dudakları hafif bir glmsemeyeyle kıvrılıp bir anda kayboluyor.

"Annem kolay bir bebek olduğumu ve neşe dolu olduğumu söylediler. Sonra Iris geldi ve her şeyi mahvetti," diye itiraf ediyor.

"Aa, ailenin ilgisini başka biriyle paylaşmak zorunda kaldın." Ona alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyorum ve bakışları daralıyor.

"Tek çocuk olduğunu düşünürsek senin için söylemesi kolay," diye çekıştiriyor.

Kaşlarını çatıyorum. Bunu ona hiç söylemedim. Benim hakkımda kesinlikle hiçbir şey bilmemeli. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

İfadesi kayıtsız kalıyor. "Sadece bir varsayım." "Hı hı."

Öfkeli bir nefes onu terk eder. "İyi. Erkek arkadaşın seni araştırmamı istedi."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Bunu ona sor." August çenesini ovuşturur, dikkati başka yöne kaymıştır. "Ona hemen şimdi sorabilirsin. Merhaba Rowan."

"Ağustos," diye ısıırıyor Rowan.

Bakışlarım Row'a yöneliyor ve bir an duraksıyorum. Ağzı düz bir çizgi, gözleri öfkeyle parlıyor ve daha az bir insan Rowan'ın onlara baktığı gibi bakarsa parçalanırdı. bana bakıyor. Ama katlanmayı reddediyorum. Kuzeniyle konuşmamı gerçekten kıskanıyor mu? İnanılır gibi değıl.

"Seninle konuşabilir miyim, Arabella?" Rowan August'u tamamen görmezden gelerek bana soruyor.

August kıkırdayarak ayağı kalktı. "Siz iki muhabbet kuşunu yalnız bırakayım."

O gider gitmez Rowan, August'un az önce boşalttığı koltuğa yerleşiyor. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Pek bir şey yok. Havadan sudan konuşuyoruz." Omuz silkip geçiştirmeye çalışıyorum ama sonra August'un ne dediğini hatırlıyorum. "Şey, bilmediğim küçük bir şey söyledi."

"Öyle mi? O da ne?" Düşmanca tonu tamamen yersizdi.

"Ondan, tırnak içinde söylüyorum, 'beni araştırmasını' istemişsin." Parmaklarımla tırnak işareti bile ekliyorum ki bunun her zaman iğrenç olduğunu düşünmüşümdür.

Ama Rowan'ın yüzündeki ifade tırnak işareti yapmama değdi. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Bu doğru mu?"

"Evet" diye itiraf ettiğinde benimle yüzleşemeyecekmiş gibi başka tarafa bakıyor.

"Rowan." Sesim nazik ama yine de kızgınlığımı belli ediyorum. Bakışlarımla tekrar buluşuyor ve yüzündeki mutsuz ifade neredeyse ona karşı yumuşak davranmamı sağlıyor. Neredeyse. "Bu benim mahremiyetimi ihlal etmektir."

"Çok fazla şey öğrenmedi. Bana sosyal güvenlik numaranı verdiği ya da Bentley Saffron Jones'a gönderdiğin çıplak fotoğrafları bulduğu gibi değil."

Onun yargılayıcı ses tonu sayesinde üzerime çöken utançtan nefret ederek ayağa fırlıyorum. "Tanrım, çok çekilmezsın. Bentley'e asla çıplak fotoğraf göndermedim. *Hiç kimseye* çıplak fotoğraf göndermedim."

Rowan ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor ve ben başımı arkaya eğip ters ters bakıyorum. Elimden geleni yapıyorum. "August'tan uzak durmalısın."

"Neden? Kiskandın mı? Onunla sıradan bir konuşma yapıyorum diye sana olan ilgimi kaybedeceğimi mi düşünüyorsun? Beni rahat bırak, Rowan. Gezegendeki en sığ insan olduğumu düşünüyor olmalısın."

Onu olduğu yerde bırakıp aile odasından çıkıyorum. olabildiğince çabuk. Dışarı çıkarken kimse bana bir şey söylemiyor ve hepsinin meşgul olmasına şükrediyorum. Gözlerim bulanık.

Odama çıkan merdiven boşluğuna doğru ilerlerken, verdiğim tepkiye öfkelenerek kaçmak isteyen gözyaşlarımı kırıştıyorum. Sırf aptal Bentley Saffron Jones'tan söz etti diye bu çocuğun beni ağlatmasına izin veremem. Ona geçmişimi anlattığım için pişmanım, özellikle de kiminle birlikte olduğu hakkında tek kelime etmediği için.

Dürüst olmaması sinir bozucu. Çok ketum. Belki de bu sırlar beni şok edeceği içindir? Geçmişte kiminle olduğu ya da kaç kızla birlikte olduğu umurumda değil. ile seks. Ben kimim ki yargılayayım?

"Arabella!"

Sesini duyduğumda ondan uzaklaşmak için çaresizce merdivenleri koşarak çıkıyorum. Kafamı boşaltmak için biraz huzura ihtiyacım var ve o bana bunu vermiyor.

Hiç de değil.

"Dur, Bells! Haydi!"

Hızımı artırıyorum, merdivenlerin başına geldiğimde zor nefes alıyorum, omzumun üzerinden bakınca bana yaklaştığını görüyorum. Yatak odamın kapısına yöneldim, hayal kırıklığı içinde ağlarken

parmaklarının koluma dolandığını ve beni durdurduğunu hissediyorum. Ona döndüm, gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyordu ve Onları gördüğü an, tüm tavırları değişir. Yumuşuyor.

"Özür dilerim." Kolumu bırakıyor, büyük elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor, dokunuşu o kadar nazik ki gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden oluyor. "Ben kıskanç bir pisliğim. Seni August'la konuşurken görmekten, eğleniyor gibi görünmenden nefret ediyordum. Ben bir pisliğim."

"Öylesin," diyorum, sesim kalın. "Onunla konuşuyor olmam onu becermek istediğim anlamına gelmiyor Rowan."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Biliyorum, Bells. Biliyorum. Ben sadece-"

Konuşmayı bırakıyor, eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor, tüy kadar yumuşak ve karnımı titretiyor. "Beni affet. August'un senin özel hayatına girmesine hiç izin vermemeliydim. Sadece merak ettim."

"Tek yapman gereken sormaktı. Ben açık bir kitabım, hatırladın mı?" Başparmağıyla yüzümdeki yaşları sildiğinde gözlerimi kapatıyorum. "Sana her şeyi anlattım. sordum. Utanç verici şeyleri bile."

"Sordunuz," diye kabul ediyor.

"Sen hâlâ sırlarını saklarken." Gözlerimi açtığımda her zamanki gibi kafası karışmış bir şekilde bana baktığını görüyorum. "Sana bir sorum var ve dürüst ol."

"Olacağım."

"Kaç kızla seks yaptın?"

OTUZ İKİ

Rowan

Sorusu karşısında ellerimi yüzünden çekerken beynim bir yalan bulmaya çalışıyordu. "Neden önemli mi?"

"Çünkü en başından beri size karşı dürüst oldum. I kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım ve sen beni bunun için yargılamadın. Bentley için beni yargıladın sayılır ama bence bunun tek nedeni kıskanç olman, ki bu da sana yakışmıyor Rowan. Kıskanacak bir şey yok. O senin öfkeni hak etmiyor."

O haklı. Ona daha önce dokunan her erkeği kıskanıyorum. Onu tamamen kendime istiyorum. Bunu fark ettim. Kimseye yüz vermeyen August ile konuşmasını izledim. Ama o benim Bells'imle konuştu ve ben bundan hoşlanmadım.

Siktir et o adamı. Ondan uzak durması lazım. Arabella'nın ne dediği umurumda değil. O zararsız değil. O bir köpekbalığı. Sığ sularda yüzerek bir sonraki yemeğini arıyor ve Bells lezzetli bir ikram.

"Kaç kız, hmm? Sayı çok fazlaysa sorun değil." Yüz ifadesi ciddileşiyor, ağlamaktan gözleri hala cam gibi.

Çok güzel bir kız. O tamamen benim ve neden böyle olduğumu bilmiyorum

Cevabım üzerinde stres yapıyorum ama işte buradayım, olabildiğince uzun süre kaçıyorum. "O kızların her biri seni bugün olduğun kişi yaptı. Taylor Swift bu konuda bir şarkı söylememiş miydi? Ne diyorum ben, kesinlikle söyledi. Her zaman böyle hissetmesinin inanılmaz olduğunu düşünmüşümdür ama bunu anlayabiliyorum. Gerçekten yapabilirim çünkü seni daha önce seven o kızlar seni bu hale getirdiler ve ben senin bu halini seviyorum Row. Gerçekten-"

"Saçmalıyorsun, Bells." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, onu tamamen susturuyorum ve o da bana sarılıyor, kollarını boynuma doluyor, yumuşak bedenini sert bedenime bastırıyor. Onun şeklini, birbirimize mükemmel uyumumuzu seviyorum ama ben öpücüğü derinleştiremeden kendini kollarımdan çekip alıyor.

"Dudaklarınla dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak ve sadece söyle." Tekrar yaklaşıyor ve ellerini göğsümün üzerine koyuyor.

"Lütfen."

Başımı eğip alnımı onunkine bastırıyorum, "Sıfır" diye fısıldadığımda kalbim boğazımda düğümleniyor.

Kaşları kırışıyor. Bir milyon saat gibi gelen ama muhtemelen en fazla on beş saniye süren bir sessizlik. "Ne?"

Elbette, Bells beni bunu tekrarlamaya zorlayacaktı. "Cevabım sıfır."

Geriye doğru bir adım atıyor, şaşkınlığı çok açık. "Hiç... *bir*yle birlikte olmadın mı?"

"Evet, öyle. Birkaç kızla takıldım.

Çok ciddi bir şey değil." İkinci sınıftayken kalbimi kıran kızı düşünüyorum. Tekrar söylüyorum, onun adını düşünmeyi reddediyorum - beynimde yer kaplamayı hak etmiyor. Fakat

Başka biriyle birlikte olmak için beni nasıl kandırdı, beni biraz kırdı.

Bu beni zayıf mı gösterir? Belki, ama bunun yerine sertleşeceğime ve başka bir kızın beni onun gibi etkilemesine asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Şimdiye kadar.

Arabella'ya kadar.

"Anlamıyorum." Başını sallıyor.

"Başka biriyle seks yapmadım," diye itiraf ediyorum, sesim o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum. "Ben de başka bir kızın altına yatmadım. Sadece seninle."

Gözlerini kırıştırıyor, çenesi çalışıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama kelimeleri bulamıyor. Harika. Muhtemelen beni reddedecek. Bentley Saffron Jones'un benden daha fazla tecrübesi var ve o herif tam bir pislik gibi görünüyor. Bunu biliyorum çünkü Google'da araştırdım ve ne kadar pısırık olduğuna inanamıyorum. Ve benim Bells'im o herifle seks yaptı. Hem de beş kez.

Bunu tamamen atlatabilecek miyim bilmiyorum.

"Pekala." Boğazını temizliyor, omuzlarını dikleştiriyor. "Bu işte gerçekten iyisin Rowan. İçgüdülerin yerinde."

Ne diyeceğimi bilememe sırası bende. Buna nasıl cevap vereyim? Teşekkürler mi? Yine de söylediklerinin güven verici olduğunu inkâr edemem. Tamamen başarısız değilim, gerçi ağzımı ona her götürdüğümde nasıl geldiğini düşününce bunu zaten anlamıştım.

"Gerçekten hiç başka biriyle birlikte olmadın mı?" Ellerini tekrar göğsümün üzerine koyup aşağı yukarı hareket ettiriyor, ve vücudum anında tepki veriyor. Biz olsak da fark etmez

tartışırken ya da ben utanırken ya da o kızgınken, ellerini üzerime her koyduğunda aletim canlanıyor.

"O kadar büyük bir mesele mi?"

"Sanırım değil." Gülümsemesi küçük. "Ben senin ilkinim."

"Daha yapmadık bile." Başının yan tarafına dokunuyorum, parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçiriyorum.

"Yapacağız," diyor tam bir güvenle. "Sen devam et Yarın olacağına dair söz veriyorsun. Sanki sakin benim doğum günü hediyeymiş gibi."

Gülüyorum. Bazen çok saçma şeyler söylüyor. "Belki de öyledir."

"Bu fena bir hediye değil." Kahkahası azalıyor. "Tek pişmanlığım senin benim ilkim olmaman. Keşke bu kadar kolay vermek yerine kendimi kurtarsaydım."

"Gerekçen mantıklıydı. Hiç pişmanlık duyma, Bells. Yaptığın şey seni şu anda olduğun kişi yaptı." Onu çekiştirip kendime yaklaştırdım. Bana söylediği sözleri tekrarlıyorum. "Ve ben senin kim olduğunu seviyorum."

"Oh, Rowan." Kendini bana doğru fırlattı ve ben onu yakaladım, Vücudunun beklenmedik gücü yüzünden biraz sendeleyerek duvara çarptı. "Sana kızdığım için özür dilerim."

"Bütün gün doğru davranmadın," diyerek onu kendime yaklaştırıyorum. Yüzümü saçlarına gömüyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır." Cevabı göğsümde boğuklaşıyor ve elimi çenesinin altından geçirerek onu bana bakmaya zorluyorum.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye talep ediyorum.

Koridora göz gezdiriyor, sonra elimi tutup beni yatak odasına götürüyor, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyor. "Otur." Yatağı işaret ediyor.

Söylediğini yapıyorum, yatağın kenarına yerleşiyorum, hissettiğim huzursuzluktan nefret ediyorum. Muhtemelen bu bir şey değil, yine de inkar ettiğimden eminim. Bu kadar keyifsiz davranmak ona göre değil. Dünyası yıkılıyormuş gibi hissettiğinde bile her zaman neşelidir.

Arabella tek kelime etmeden önümde volta atmaya başladı ve sonunda daha fazla dayanamadım.

"Sadece söyle," diyorum, sesim keskin.

Tam önümde aniden durdu ve ellerini havaya kaldırdı. "Çıraklık eğitimi alacağım. Paris'te."

Sözlerini özömsüyorum, içime çekiyorum, kendimle savaşıyorum. "Hayır, değilsin." diye homurdanmak için otomatik bir tepki. Bu Bencil bir insan olduğumu kabul etsem de, onun hayallerini yıkmayı reddediyorum. Babam bunu anneme yapmazdı, ben de Arabella'ya yapmayacağım.

Bells'le olan ilişkiyi ailemle kıyaslamam bile akıllara durgunluk veriyor.

"Tamam." Kelimeyi yavaşça söylüyorum.

"Annem beni bu fırsatı kaçıramayacağıma ikna etti."

"Katılıyorum. Annen haklı."

Söylediklerim karşısında şaşırmış görünüyor ama devam ediyor. "Pozisyon Ocak ayında başlıyor, bu nedenle

kış tatili."

Lancaster Prep'in Arabella olmadan nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Derslerimin hepsinde o var. Her sabah ön tarafta onu bekliyorum. Onu bir anlığına görüp, hangi çılgın kıyafeti giydiğini görmek istiyorum. Bunu özleyeceğim.

Onu özleyeceğim.

"Annem Noel'i Paris'te geçirmek istediğini söyledi." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Finallerden hemen sonra Fransa'ya gideceğim ve ailemle orada buluşacağım. Tatil boyunca The Ritz'de kalacağız."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum itirafından sonra odadaki sessizliği doldurmak için.

"Hayır, değil. Kulağa korkunç geliyor. Otelde Noel mi? Odamızda ısıll ısıll bir ağaç olmayacak. Ailemizle birlikte olmayacağız ya da Noel şarkıları dinlemeyeceğiz. Noel şarkılarını sever misin Row? Severim. Onları erkenden dinlemeye başlarım. Buraya geldiğimizden beri her gün onları dinliyorum, çoğunlukla da duş alırken."

Duşta Arabella'nın güzel çıplak vücudunu düşünerek mastürbasyon yaparken dinlemek isteyeceğim son şey neşeli bir tatil şarkısıdır, bu yüzden evet, benim için duşta Noel şarkısı yok.

"Ama Noel'i ailesiyle geçirmek istemeyen çürümüş tek çocuk olmak istemiyorum, oysa ben Noel'i... seninle geçirmeyi çok ama çok isterdim." İtirafından sonra sertçe nefes alıyor, yüzündeki paniklemiş ifade bana bunu söylediğine inanmadığını söylüyor.

Ayağa kalkarak onun ellerini tuttum ve kendi ellerimle kavradım. "Bu senin için büyük bir fırsat Arabella. Bunu yapacağın için çok mutluyum. Noel'de seni özleyeceğim ama ailenin sen onlardan ayrılmadan önce tatili seninle geçirmek istemesini anlıyorum."

Bırak onları. Bu çok komik. Daha çok onu hep terk ediyorlarmış gibi.

"Ama ben seninle geçirmek istiyorum," diye fısıldıyor, elleri avuçlarımda titriyor. "Muhtemelen aptal olduğumu düşünüyorsun ama ben bunu çoktan hayal ettim. Ailen çok yakın ve ben burayı çok seviyorum. Noel sabahını güzel bir otelde geçirmek istemiyorum. Yani, eminim gittiğimiz her yer muhteşem bir şekilde dekore edilmiş olacak ve güzel vakit geçireceğiz, ama Noel bununla ilgili değil. Kendi ailem olmasa bile ailemle birlikte olmak istiyorum."

Gözyaşları yeniden başlıyor ve lanet olsun, onları görmekten nefret ediyorum. Onu ağlattıkları ve istemediği apaçık ortadayken Noel'i onlarla geçirmeye zorladıkları için ailesinden nefret ediyorum.

Benim de istediğim bu değil.

"Her seferinde onlar için ödün vermek zorundayım." Şimdi gerçekten ağlıyor. "Çoğu zaman beni unutuyorlar. Ama annem benim için iyi şeyler söyleyip bana bu çıraklığı ayarladığı an? Şimdi sonsuza dek minnettar olmam ve onlarla Paris'te vakit geçirmek için can atmam gerekiyor. Ve bunu yapacağım. Ben her zaman söyleneni yapan saygılı bir kızım, ama orada olmak istemiyorum. Seninle olmak varken olmaz."

Onu kollarıma çekiyorum ve omzumda hıçkırarak ağlamasına izin veriyorum, elimi saçlarında gezdiriyorum, tek kelime etmiyorum çünkü kelimeler şu anda onu rahatlatmayacak. O çok üzgün ve

Buna izni var. Bektan ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir Şey olduğunu bilmiyorum çünkü ben Şanslıyım - benimkiler en iyileri. Ama ellerinden geleni yapıyorlar çünkü harika ebeveynleri yoktu, ve sanırım ben sadece Şanslı bir evde doğdum. Sevgi ve çocuklarını gerçekten önemseyen ve onlar için en iyisini isteyen bir anne ve baba.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı, kelimelerim işe yaramaz gibi gelse de. "Önümüzdeki birkaç haftayı elimizden gelenin en iyisini yaparak geçireceğiz."

Yavaşça çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor, gözleri kızarmış ve yüzü kızarmış. "Yapacak mıyız?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarını tekrar siliyorum, parmaklarımla ıslatıyorum. "Ne kadar zamanımız var? Üç hafta mı?"

"Eğer öyleyse."

"Ve yarın senin doğum günün." Arabella

başını sallar. "Doğum günümünden nefret ediyorum."

"Yarın olmayacak. Bu en iyi doğum günü olacak. Şimdiye kadar yaşadığınız. Bunu garanti ederim." Omuzlarını hafifçe sarsıyorum.

"Satıcı gibi konuşuyorsun." Gülümsemesi çok küçük ve az önce bana hakaret etmiş olsa da küçük bir zafer kazanıyorum. "Ama sana güveneceğim Rowan."

"Güzel." Yüzüme dokunduğunda hareketsiz kalıyorum, parmakları yanağımdan aşağı iniyor. enem boyunca geziniyor.

"Bana güvendiğın için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve yanağımlı avucuna yaslıyorum. "Daha önceki dürüst cevabın için."

Bu kıza güvendiğimi fark ettim. Hem de çok. Ona her konuda güveniyorum.

Kalbim de dahil.

OTUZ ÜÇ

Arabella

YAVAŞÇA UYANIYORUM, ilk başta gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Bu yatak bir bulutun üzerinde uyumak gibi, yastıklar da öyle ve onu terk etmeye isteksizim. Sonra hatırlıyorum.

Dik oturarak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum ve işte o zaman komodinin üzerinde duran pembe bir vazodaki tek pembe gülü fark ediyorum. Yanında bir zarf var ve zarfı alıp açtığımda önünde uzun kahverengi saçlarıyla şık, siyah saçlı bir kadının resmini görüyorum.

Gözleri kocaman koyu renk güneş gözlükleriyle kaplıydı.

Bu görüntü bana ... beni hatırlatıyor.

Kartı açtığımda bir notla birlikte basit bir Mutlu Yıllar tebriği buluyorum.

Son dakika alışverişi için şehre indiğimde bu kartı gördüm. Şükran Günü malzemeleri birkaç gün önce geldi ve seni düşündüm. Rowan'ımızı gülümseten çok hoş bir genç kadını ve bu nadir görülen bir şey, bu yüzden teşekkür ederim. Umarım yakında bizi tekrar ziyarete

gelin. Xo,

Marilee

Duygu seline kapılmış bir halde kartı göğsüme bastırdım. Aşçıları bile beni düşünmüş ve odama gizlice girip bana bir gül ve kart bırakmış. Ne kadar tatlı olduğunu Bu evdeki herkes öyle.

Gerçekten yapamam.

Kapım nazikçe çalınıyor ve kartı nevresimin üzerine bırakıp yataktan fırlıyorum ve yakındaki bir sandalyenin üzerinde duran bornozumu kapıp aceleyle üzerime geçirerek kapıyı açmaya gidiyorum. Marilee'nin nazik yüzünde hoş bir gülümsemeyle orada durduğunu görmeyi bekliyordum ama kapıyı çekip açtığımda şaşırdım.

Bu Wren, önünde bir tepsi tutuyor. Tabağı kaplayan gümüş kubbeyi, kahve fincanını ve bir bardak portakal suyu ve içinde soluk pembe bir gül olan daha küçük bir tomurcuk vazo. Nefes nefese göğsüme dokunuyorum. Gününden zaman ayırıp bana bunu mu getirmişti? Çok düşünceliydi.

"Doğum günün kutlu olsun! Marilee sana kahvaltı hazırladı ve ben de onu sana getirmek için gönüllü oldum. Uyandığına çok sevindim." Eliyle tepsiyi işaret etti. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, tabii ki." Kenara çekiliyorum ve yatak odama girerken kapıyı onun için açık tutuyorum. "Bana kahvaltı getirmene gerek yoktu."

"Ama bugün senin doğum günün, o yüzden bugün hepimiz seni şımartalım. Tamamen şımartılacağına ve bunun harika olacağına dair içimde bir his var." Bana bakmak için dönüyor, tam karşımda duruyor. yatağın yanında. "Yatakta mı yemek istersin yoksa masada mı?"

"Yatakta," diye itiraf ediyorum, ona doğru koşuyorum ve yorganın altına dalıyorum, bornozum hala üzerimi örtüyor. O tepsiyi kucağıma yerleştirmeden önce örtüleri üstüme serip güzel ve pürüzsüz hale getiriyorum.

"Vay be, çok ağırdı." Wren ellerini sallayarak bir adım geri çekiliyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sanırım buldum." Gümüş kubbeyi kaldırdığımda Marilee'nin mükemmel çırpılmış yumurtaları, iki parça çıtır domuz pastırması ve iki dilim kepekli tostla dolu bir tabak buluyorum. "Bunların hepsi benim favorilerim. Bunları bana getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Wren ellerini önünde kavuşturmuş, beni izliyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Tepsideki her şeyi alıyorum. Portakal suyu ve bir fincan kahve artı birkaç paket şeker ve krema. Kahve. Gümüş takımlar, bez peçeteler ve hatta birkaç kap çilek reçeli tepsiyi kaplıyor. "Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım."

"Güzel." Gülümsüyor, gergin görünüyor ve ben de ona kaşlarımı çatmadan edemiyorum. "Rowan bana çıraklık eğitiminden bahsetti. Kulağa harika geliyor, Arabella."

"Oh." Ona söyleyecek zamanı ne zaman buldu? Saat ancak sekiz ve dün gece benim yatağımda uyuyakaldı - ikimiz de oyalanamayacak kadar yorgunduk ve bu sorun değil. I Row'la sarılıp uyumaktan keyif alıyordu. O da pek aldırıyor gibiydi. "Evet. Heyecanlıyım."

Beni dikkatle izliyor. "Sesin çok heyecanlı gelmiyor."

"BEN VARIM." En iyi, en parlak gülümsememi takındım. Cehennem gibi sahte olanı. "Paris'e gitmek için sabırsızlanıyorum!"

"Daha önce oraya gittin mi?"

"Birkaç kez."

"Ve Noel'i The Ritz'de geçiriyorsun."

Bir çatal dolusu yumurta alırken duraksadım. Rowan ona her şeyi anlatmış. "Öyleyim. Ailemle birlikteyim."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Dürüst olmamı ister

misin?" "Her zaman."

"Tatilleri burada geçirmeyi tercih ediyorum. Ailen çok... yakın. Ve nazik. Ve eğlenceli. Dün gerçekten çok eğlendim." En azından denedim. Kendimi çok meşgul hissediyordum. düşüncesizce bir karar. Tatile gölge düşürmeyi anneme bırakın, o burada bile değil. "Ailenin bir parçası olduğumdan değil, ama bana öyle hissettiriyorsun. Ve ben Büyük bir aileden geliyorum. Birçok tatili tek başıma geçirdim. Hizmetçilerle. Ya da Lancaster Hazırlık personeliyle."

Wren yatağımın kenarına yerleşiyor ve elini uzatıp bacağımın üstüne koyuyor. "Bunu duymaktan nefret ediyorum. Kalbimi kırıyor ama sana hoş karşılandığını hissettirdiğimiz için çok mutluyum. Rowan seni önemsiyor, Arabella. O sadece seni mutlu görmek istiyor."

Vay canına. Bu, annesiyle benim hakkımda *gerçekten* konuştuğu anlamına geliyor ve ben ... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu an çok önemli ve doğru tepkiyi vermem gerekiyor.

"Ben de onu önemsiyorum," diye itiraf ediyorum.

Gülümsemesi zayıf. "Rowan'ı gülümsetmek kolay değil, özellikle kazadan sonra, her zaman ciddi bir çocuk olmasına rağmen. Siz buraya geldiğinizden beri Row'un gülümsemediğini görmek çok nadir. Bunun sorumlusu sensin."

Dün Rowan'ın August'la konuşmamı kışkırdığı zamanki kızgın halini düşünüyorum ve Rowan'ın bunu görmediğine seviniyorum. "Benim aptal olduğumu düşünüyor."

"Sanırım sana aşık." Ben ona bakarken Wren elini ağzına kapattı. Elini bıraktı ve mırıldandı, "Muhtemelen bunu söylememeliydim."

Kalbim, tüm varlığım onun söyledikleri karşısında parlıyor. "Sanırım ben de ona aşığım."

"Eminim bu konuyu annesiyle konuşmak istemezsiniz, ama eğer böyle hissediyorsanız, ona söyleyin. Kendini tutma, Özellikle de yakında gideceğin için."

İşte bu yüzden hiçbir şey söylemezdim. Birkaç hafta içinde Paris'e gideceksem ne anlamı var? Onunla birlikte olamayacakken neden ona aşık olduğumu itiraf edeyim ki? En iyisi duygularımı kendime saklamak ve onu olabildiğince çabuk unutmak. Çıraklığa başladığımda çok meşgul olacağım. Her gün yorulana kadar çok çalışacağım ve sonra onu düşünmeyeceğim çünkü çok yorgun olacağım.

Doğru ya. Sanki onu unutabilirmişim gibi. Sadece kendimi kandırıyorum. Yani "çok çalışarak" onu ve paylaştıklarımızı hafızamdan silebileceğimi düşünüyorsam tam bir aptalım. Lütfen.

"Tamam, yiyin bakalım! Planladığın büyük bir gün var." Wren ayağa fırlıyor ve kapıya doğru koşuyor, çıkmadan önce son bir kez bana bakmak için dönüyor. "Rowan'a uyandığını söylememi ister misin?"

"Eğer istersen." Omuz silkiyorum, oğluna karşı hissettiğim büyük, ezici ve beni ağlatmaya yetecek duygularımı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama ağlamıyorum. O kapıyı kapatana kadar yüzümdeki gülümsemeyi sabit tutuyorum ve o gittikten sonra kucağımdaki tepsiyi sallayarak arkamdaki yastık yığınının çöküyorum. İştahım kaçtı ve kendimi berbat hissediyorum. Marilee bu kahvaltıyı benim için özel olarak hazırlamıştı ve tadını çıkarmalıydım.

Kararlıyım, tekrar oturuyorum ve birkaç yumurta alıp ağzıma atıyorum. Bir dilim pastırma atıştırıyorum. Kahveye krema ekleyip bir yudum alıyorum. Güzel bir gün olacak, numara yapmak zorunda kalsam bile.

Duşumu alıp güne hazırlandıktan sonra - Rowan odama hiç gelmedi, gerçi ben duştayken bana Mutlu Yıllar mesajı göndermişti - kendimi hazırlayarak aşağıya iniyorum. Doğum günüm için iyi dileklerle karşılanacağımdan eminim ve bu güzel olsa da, gerçekten... herhangi birinden teşekkür almaya alışık değilim. Her zaman normal bir günmüş gibi davranmayı tercih etmişimdir.

Böylece hayal kırıklığına uğramam.

Ama aile odasına girdiğim anda, Wren'i odanın ortasında Beau'ya emirler verirken buldum. bir merdivenin üzerinde durup partim için alacağını söylediği balonları taşıyordu.

"Anne, bu çok aptalca. Balonlar iyi görünüyor," diye homurdanan Beau, üç akarsuyu tutup balonları olduğu yere yaklaştırıyor.

"Şikayet etmeyi bırak ve zavallı kısa annene yardım et." Wren beni görünce gözleri parlıyor. "İşte doğum günü

Kızım! Arabella'ya Mutlu Yıllar de, Beau."

"Mutlu yıllar, Beau," diyor sırtarak. Ben de gülüyorum. "Teşekkür ederim."

Wren onu görmezden gelerek gözlerini devirir. "Erken olduğunu biliyorum ama partiniz için hazırlık yapıyoruz. Misafirler

Bu öğleden sonra dört gibi gelebilir misin? İsteğiniz üzerine akşam yemeği -pizza- servis edeceğiz ve bir DJ olacak. Dans etmek isteyen olursa buraya kurulup müzik çalacak birileri geliyor."

"DJ MI?" Şok oldum. Bunun aile arasında küçük, basit bir olay olacağını sanıyordum.

"Bir partide müziğe ihtiyacımız var, haksız mıyım? Gerçi Whit ondan yardım istemediğim için alınmıştı. Çocuklar küçükken partilerde DJ hep oydu."

Bunu hayal bile edemiyorum. Dün Whit Lancaster ile pek konuşmadım çünkü oğlundan otuz milyon kat daha korkutucu biri. Kulağa abartı gibi gelse de aslında öyle değil.

"Doğru," diye söze giriyor Beau, büyük ihtimalle yüzümdeki inançsızlığı gördüğü için. "Müzik konusunda harika bir zevki var."

"Gördün mü?" Wren'in gülümsemesi kaybolur. "Düşünüyorum da belki sen birkaç saatliğine gitmeli miyim? Senden kurtulmak istediğimden değil, ama senin için yaptığımız her şeyi görmeni istemiyorum. parti."

"Anne, o yardım edebilir," diye inliyor Beau.

"Doğum günü kızı kendi partisinin hazırlanmasına yardım etmek zorunda değildir. Bu bir kuraldır." Wren yüzünü Beau'ya döner.

merdivenin üzerinde duruyor. Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Baban birazdan evde olur. Birkaç dakika önce golf maçını bitirdiğine dair mesaj attı."

Vay be. Adam ne kadar erken golf oynamaya gitti?

"Marilee de yardım edecek. Patrick de yardım edeceğini söyledi." "Şoför o değil mi?" diye sordum.

"Patrick gençliğimizden beri hayatımızda. O ve Crew çok yakınlar. Kendimiz gitmek istemediğimizde bizi istediğimiz yere götürür. Çocukları okuldan almaya gider. Evin içinde ve dışında işlerle uğraşır. Kendisine her işi yaparım diyor." Wren gülüyor. "Birkaç yıl önce onu nazıkçe emekliliğe zorlamaya çalıştık ama o bunu duymak bile istemedi. Neredeyse ailenin bir parçası oldu."

"Ben ona Pat Amca diyorum," diye ekliyor Beau. Wren başını sallar. "O demez."

Ön kapı çarptı ve ikimiz de Rowan'ı bulmak için döndük. Dışarıdaki soğuk hava yüzünden yanakları kızarmış, saçları rüzgârda savrulmuş bir halde aile odasına giriyor. Gri bir Lancaster Prep kapüşonlu sweatshirt'ün üzerine kalın siyah bir mont ve ona uygun bir eşofman altı giyiyor ve onu hiç bu kadar iyi görmemiştim. Bu Kendimi ona fırlatmamak ve benimle kaçması için yalvarmamak için içimde ne varsa yapıyorum.

Tercihen Paris'e değil.

"Doğum günün kutlu olsun," diye mırıldanıyor bakışları üzerime düştüğünde, mükemmel dudakları mükemmel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Yemin ederim az önce annesinden gelen en küçük ciyaklamayı duydum.

"Teşekkür ederim." Kızarıyorum. Yüzüm sıcak ve utangaç küçük bir kızmışım gibi ayaklarımı sürüyorum. Ne aptalca bir davranış
Çünkü artık resmi olarak bir yetişkinim. "Neredeydin?"

"Ufak bir işim vardı." Başparmağını girişe doğru salladı.
"Arabayı da ön tarafta bıraktım. Belki biraz gezebiliriz diye düşündüm."

"Bu mükemmel bir fikir. Biz parti için hazırlık yaparken Arabella'nın evden çıkmasını istiyorum." Wren beni Rowan'a doğru nazikçe itti. "Gidin. Keyfinize bakın. Belki onu öğle yemeğine götürürsün."

Rowan, "Hiç kahvaltı etmezdim," diye itiraf ediyor.

"Sen büyüyen bir çocuksun Rowan. Hiçbir öğünü atlamamalısın." Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Hadi gidip karnını doyuralım."

Evden aceleyle çıkıyoruz, ancak arabanın park halinde olduğunu görünce merdivenlerde duruyorum. "Bu senin aracın mı Rowan?"

"Evet." Durup yanımda duruyor, sesi gururla doluyor. "On altı yaşıma bastığımda bu benim doğum günü hediyesimdi."

Ona bir bakış attım. "Ne oldu?"

"Bir Ferrari-ve çok hızlı." Kaşlarını kaldırıyor. "Bir tur atmak ister misin?"

"Doğum günümde kaza yapmak ve muhtemelen ölmek istemiyorum," diyorum ona.

"Çok hızlı sürmeyeceğim." Elini bana doğru uzattı, serçe parmağını uzattı. "Söz veriyorum."

Serçe parmaklarımızı birleştirdik ve sonra önümden koşarak arabanın kapısını açtı. "Bin bakalım, doğum günü kıızı."

Pürüzsüz deri koltuğa kayarak oturuyorum. Kapıyı kapatıyor ve arabanın ön tarafına geçiyor, bana onu izlemem için bolca zaman veriyor ve beni bakarken yakaladığında gülümsüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. onu görmek. şu anda bana bakışı çok yakın hissettiriyor. Kalbim çırpınıyor. Karnım zonkluyor.

Bacaklarımın arasındaki nokta titriyor.

Sürücü koltuğuna tırmanıp kedi yavrusu gibi mırıldayan motoru çalıştırdığında hâlâ ona bakıyorum. Aslında bir kaplan olan bir kedi yavrusu çünkü gürleyen sesteki gücü neredeyse hissedebiliyorum. "Bana tuhaf bakıyorsun."

"Seni daha önce hiç araba kullanırken görmemiştim."

"Ayak bileğimi kırdığımda babam aptalca bir şey yapmamı istemediği için arabayı kampüsten buraya getirdi. Sağ ayağımda o bot varken araba kullanabileceğimden değil," diye açıklıyor Rowan.

"Kampüste bu araba vardı." Elimi göğsüme yasladım. "Hiç bilmiyordum."

Ne kaçırılmış bir fırsat. Rowan daha önce benimle pek ilgilenmiyordu. Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu görmesi biraz zaman aldı.

"şey, evet." Omuz silkiyor. "Ve Pazar günü kampüse döndüğümüzde onu oraya geri götüreceğim."

Ugh. Okul. Gerçeklik. Geri dönmek istemiyorum. Burayı seviyorum. Lancaster evinde her şey farklı, Rowan'ın kendisi bile. Kampüse döndüğümüzde, insanlar

bizi izliyor. Büyük ihtimalle hakkımızda dedikodu yapıyor. Dedikodular ve ilgi onu korkutacak mı? Ya rol yapmaya başlarsa

Uzak mı? Lancaster Hazırlık'tan sonsuza dek ayrılmadan önce sadece birkaç haftam kaldı.

Bu düşünceyi beynimden kovuyorum. Şu anda buna odaklanamam. Bugün güzel bir gün. Olumsuzluğa izin yok.

"Burada oturmaya devam edecek miyiz yoksa beni gezdirecek misin?" Onu kışkırtıyorum ve o da tipik bir erkek çocuğu gibi cevap veriyor.

"Emniyet kemerini tak, Bells." Direksiyonu kavırıyor ve bir aslan gibi kükreyen motoru deviriyor. "Ve sıkı tutun."

Arabayı vitesine takıyor ve gaza basıyor, tüm bunların gücü başımın koltuğa çarpmasına neden oluyor. Yolcu tarafındaki kapının kolunu tutuyorum, o arabayı dairesel sürüşün etrafında döndürürken ağızım açık kalıyor, lastikler gıcırıyor ve arka taraf sallanıyor.

"Rowan!" İki camı da indirdiğinde saçlarım yüzümde uçuşurken bağıriyorum, soğuk hava arabanın içine giriyor.

Başını arkaya eğerek bana gülüyor, ayağını gaza ağır ağır basıyor, elleri direksiyonu sıkıca kavırıyor. Garaj yolundan yola çıktı ve şimdi daha da hızlı gidiyoruz.

"Hava buz gibi!" Kollarımı kendime doladım.

"Hadi ama, Bells. On sekizinci yaş gününde yüzümüze çarpan rüzgârla yolda hızla ilerlemek - bu özgürlük gibi hissettirmiyor mu?" Bana doğru baktı, Dikkatini yola vermeden önce bana bir kez daha o samimi gülümsemesini gösteriyor.

Parmağımı sallayarak ona "Dümdüz önüne bak," diyorum. "Ve hız sınırını aşma." İnliyor. "Ciddiyim, Row! Gideceğimiz yere tek parça halinde varmak istiyorum."

Rowan gazı bıraktı, ama hala bir şeylerin peşinde olduğunu görebiliyorum.

limitin biraz üzerinde sürüyorum. Düğmeye basıyor ve her iki cam da tekrar yukarı kayıyor, ısıtıcının sıcaklığı içeriyi bir kez daha dolduruyor ve koltuğa yaslanıp rahatlıyorum.

"Bu daha iyi," diye mırıldandım.

"Hiç eğlenceli değilsin," diyor bana, suratı asık bir bebek gibi.

"Lütfen." Elimi onun sert kalçasına koyuyorum ve sıkıyorum.
"Ben senin şimdiye kadar yaşadığın en büyük eğlenceyim."

Kıkırdaması zengin ve sıcak ve içimin derinliklerine yerleşiyor.
"Yanılmıyorsun, Bells. Yanılmıyorsun."

OTUZ DÖRT

Arabella

ROWAN beni evlerine en yakın kasabaya götürüyor ve burası New England'ın şirinliğinin özeti. Ağaçlar, sert hava nedeniyle yapraklarının çoğunu dökmüş, bu yüzden sonbahar havası kaybolmuş, bu da iyi bir şey çünkü bugün Kara Cuma ve şu andan itibaren 25 Aralık'a kadar her şey Noel, her zaman .th

Kaldırımlar alışveriş yapanlarla dolu ve park yeri bulmamız biraz zaman alıyor ama sonunda dışarıda, şehir merkezindeki caddelerde sıralanan mağazalara yaklaşıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Rowan'ın uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken soruyorum. Artık bottan kurtulduğuna göre, onun hızına yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor.

"İleride harika kahvaltılık sandviçleri olan bir kafe var. Ve iyi kahve."

"Ooh, mükemmel. Şenlikli bir şeyler içmeyi çok isterim." Ellerimi birbirine sürtüp yanlarıma bırakıyorum ve o çok çılgınca bir şey yapıyor.

Elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine kenetliyor. Ve kaldırımda ilerlerken elimi tutmaya devam ediyor. Hatta adımlarını yavaşlatıyor, böylece onun için iki adım atmak zorunda kalmıyorum.

Her biri ve ben gülümsüyorum. Gerçekten sırtıyım, çok derin hissettiren bu an için. Rowan Lancaster elimi tutuyor.

Tekrar ediyorum, Rowan Reginald Lancaster elimi tutuyor.

Tıklım tıklım dolu kafeye girip sırada bekliyoruz. Ben alıyorum içerideki her şey çok sevimli. Arka duvarda kocaman bir tebeşir pano asılı, üzerinde menü var ve birisi ortasına kocaman bir çelenk çizmiş, dalların etrafına dolanmış kurdelede "*Mevsim Selamları*" yazıyor. Rowan'ın koluna yapışıp menüyü okuyorum, başımı onun sağlam omzuna yaslayacak kadar eğiyorum ve bana baktığını hissedebiliyorum.

Ona gülümsemek için başımı arkaya eğdiğimde, başka bir çılgınlık yapıyor.

Beni öpüyor.

Tam orada, kalabalık dükkanın ortasında.

Kısa sürüyor, hiç de skandal değil, ama dudaklarının hızlıca ayak parmaklarıma değdiğini hissediyorum. Eğer ben düzgün bir sesim olsaydı, şarkı söylüyor olurdum. Avazım çıktığı kadar bağırırdım çünkü çok ama çok mutluyum.

"Ne alacaksın?" diye sorarak beni rüya gibi halimden çıkarıyor.

"Zencefilli latte istiyorum. Ya da belki naneli beyaz çikolatalı mocha." Tekrar omzuna yaslandım. "Ne alacaksın?"

"Şu sevdiğim kahvaltılık sandviç, pastırmalı olan ve vanilyalı latte. Gerçek tatlı içecekleri sevmiyorum."

Kahve dükkanı biraz boşalıyor ve tezgahta sipariş verdiğimiz sırada Noel müziğini duyabiliyorum arka planda hafifçe çalıyor. Frank Sinatra mırıldanıyor "Kar yağsın! Kar yağsın! Kar yağsın!"

Kendimi bir filmdeymişim gibi hissediyorum. Şu tatlı Hallmark Noel filmlerinden biri ya da belki Netflix'te çiftin bol bol öpüştüğü eğlenceli ve seksi bir romantik komedi. Hallmark filmleri tatlıdır ama çiftler film bitene kadar nadiren öpüşür. neredeyse bitti.

Tatil filmlerimde biraz daha fazla aksiyonu tercih ederim.

Siparişlerimizi verdikten sonra küçük yuvarlak bir masa bulup yerleşiyoruz, birbirimize çok yakın olduğumuz için ayaklarımız birbirine dolanıyor. Row ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asıyor, ben de dirseğimi masaya dayayıp çenemi kıvrılmış yumruğuma dayayarak ona bakıyorum. Kapüşonunun ön cebine sokmadan önce telefonunu kontrol ediyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Bana mı bakıyorsun, Bells?"

"Bana arabayı gösterdiğinden beri sana bakıyorum Row."

"Sanırım doğum günün olduğu için sana bir bok vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." Dikkatimi ona vermeden önce kafenin etrafına göz gezdiriyorum. "Burayı çok seviyorum."

"Daha denemedin bile."

"Sevmem için kahveyi denememe gerek yok. İçi çok şirin. Kendimi bir Noel filmi setinde gibi hissediyorum."

"Doğum gününün Noel'e bu kadar yakın olmasından nefret mi ediyorsun?"

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim." Bunun nedeni de kimsenin doğum günümü bu kadar önemsememesi, gerçi bunu yüksek sesle söylemeyeceğim. Bugün moral bozacak havada değilim.

"Hmm." Sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturuyor, pazuları iri ve büyük. Row'um kaslı ve güçlü ve ben buna bayılıyorum. Ne zaman gömleğini çıkarsa onu yalamak istiyorum. Ve yaladım da. Birçok kez.

Hüzünlü bir iç çekiş beni terk ediyor. Kaşlarını çatıyor.

Sırıtiyorum. "Sana ne düşündüğünü sorayım mı?"

"Muhtemelen olmaz. Bu uygunsuz."

Kıkırdıyor. "Şimdi bana söylemek zorundasın."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sana sonra anlatırım." "Şimdi anlat."

"Rowan." "Arabella."

Gülüyorum ve tekrar başımı sallıyorum. Yanaklarım utançtan yanıyor, ki Rowan'la birlikteyken bu pek olmuyor. "Ben senin... kollarına hayran kaldım."

Onlara şöyle bir bakıyor. "Öyle mi?"

"Sende güzelleri var."

"Teşekkür ederim."

"Her şeyiniz çok güzel."

"Sen de öyle." Bakışları üzerimde geziniyor, tenimi ateşe veriyor.

"Ve güzel kollarını düşünmeye başladığımda, seni gömleksiz düşündüm ve gömleğini her çıkardığında seni nasıl yalamak istediğimi düşündüm." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bakışlarında gördüğüm sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Dün gece pek bir şey yapmadık, ha?"

"Havamda değildim." Tek omzumu silkiyorum ve dürüst olmaya karar veriyorum. "Benim için duygusal bir gündü."

"Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Dünyanın tepesindeyim ama annenin planları konusunda biraz endişeliyim." Kaşlarını çatınca devam ediyorum. "Ya bize çok fazla aktivite yaptırırsa ve gecenin sonunda yorgun olursak?"

"Sanırım bu gece parti bittikten sonra sana vereceğim hediye için uyanık kalmak isteyeceksin." Onun müstehcen ses tonu neredeyse beni mahvediyordu. Bu geceyi unut. Neden şimdi yapmıyoruz?

"Planlanan tüm şenliklerden dolayı yorgun olabilirim." Yalan söylüyorum. Onun için asla çok yorgun olmayacağım.

"O zaman bütün gün kahve içmeye devam etsen iyi olur." Tezgâhta onun adını seslendiler ve o ayağa kalktı, tam yanımda durdu, yoğun bakışları benimkilere kilitlendi.

"Seni bütün gece ayakta tutacağım, Bells."

Siparişlerimizi almak için beni titrek bir halde bırakıyor ve ben titreyen ellerimi birbirine kenetleyerek masanın üstüne koyuyorum. Bu gece seks yapacağız ve ben heyecanlıyım. Gerginim. Bentley'le daha önce çok kötüydüm ama

Ortak. Ben de kendimi suçluyorum. Genç ve beceriksizdik ve ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Rowan'la öyle değil. Beni seksi hissettiriyor. Bana bakışı, dokunuşu, öpüşü, bu harika. Akıllara durgunluk veren. Cinsel olarak uyumluyuz ve bu asla garip ya da tuhaf değil. Bazen biraz fazla hevesliyiz ve kendimizi kaptırabiliyoruz, ama her zaman... eğlenceli.

Eğlenceden daha iyi. Çok ateşli. Tecrübesizliğini itiraf etmesine rağmen, ne yaptığını biliyor.

"Yüzün kıpkırmızı, Bells," diye söylendi ve kahve fincanımı önüme koydu. Barista fincanımın kenarına bir Noel ağacı resmi çizmiş, hatta üstüne bir de yıldız eklemiş. Bir yudum almadan önce ona gülümsüyorum.

"Bu çok lezzetli." Zencefilli lattemden bir yudum daha alıp önümdeki masaya koyarken Rowan'ın kahvaltı sandviçini açmasını izliyorum. "Ve asla bir insana kızardığı için seslenmemelisin. Bu hiç kibar değil."

"Hiçbir zaman kibar olduğumu iddia etmedim." Büyük bir ısırik alıyor ve kısa bir süre önce kahvaltı etmiş olmama rağmen midem gurulduyor. Beni sandviçine bakarken yakalayınca sandviçini bana doğru uzatıyor. "Bir ısırik ister misin?"

"Yapamadım." Başımı salladım. "Ben zaten yedim."

"Ve sen de bu sandviçe eskiden sınıfta bana baktığın gibi bakıyorsun." O sırıtıyor ve ben bir parça koparıyorum. sandviçinin etrafındaki ambalajı toparlayıp ona fırlatıyor. Tam çenesine isabet etti.

Ha. Al bakalım, Rowan.

"Beni gizli bir sapık gibi gösteriyorsun," diye suçluyorum.

"Bunu sen söyledin, ben değil. Ve seni takip etmemin gizli bir yanı yoktu." Sandviğinden bir ısırık daha alır, ęięnerken mırıldanıyor. "Bu çok lezzetli."

Midem yine gurulduyor ama Noel şarkısı "Happy Holiday" o kadar yüksek sesle çalıyor ki Rowan duyamıyor. Ağlığımı yatıştıracağını umarak kahvemden bir yudum alıyorum.

şarkı bitiyor ve "Blue Christmas" geliyor.

"Bu şarkıya bayılıyorum. Çok hüzünlü." Rowan sandviçini yerken ben sessiz kalıp şarkıyı dinliyorum ve şarkı sözlerine o kadar dalmışım ki, ritme göre sallanıyorum, Rowan'ın sandviçinin kalanını paketin üzerine koyup bana doğru ittiğini ilk başta fark etmiyorum.

"zgn olduğunu sylemenden hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyor, çenesini hafifçe oynatarak sandviği işaret etti. "Gerisini sen alabilirsin."

"Yapamam. Bunu senden almak istemiyorum." Ben teklifinden etkilendi. "Ve ben zgn olduğumu söylemedim. şarkının hüzünlü olduğunu söyledim."

"Benim için de aynı fark var," diye itiraf ediyor. "Tadına bak, Bells. Pişman olmayacaksın."

Dediğini yapıyorum, kahvaltı sandviğinden büyük bir ısırık alıyorum ve aman Tanrım, haklıydı. Çok lezzetliydi. Hemen bir ısırık daha alıp pastırma, yumurta ve peynirin tadını çıkarıyorum.

Patates kokusu. zerindeki acı sos mu? "Bu harika," diyorum yutkunduktan sonra.

"Değil mi?" Kahvesinden bir yudum alıyor. "Dükkanları kontrol etmek ister misin?"

"Sanırım." Durakladım. "Yapmak istediğin bu mu?"

"Annem önümüzdeki birkaç saat seni meşgul etmem gerektiğini söyledi. Saat iki gibi eve dönebiliriz."

Telefonumu kontrol ettim. "Şu andan itibaren üç saat var. O zamana kadar ne yapacağız?"

Alışveriş yapmak istemiyorum. Etrafta dolaşmak istememin tek nedeni Rowan'ın elini tutmaya devam edebilmek ve gerçekten birlikteymişiz gibi davranmak. İlişkimizin durumu hakkında hiç konuşmadık ve bu konuyu açmaktan biraz korkuyorum, Özellikle de şimdi ayrıldığım için.

"Yolumuza devam edebiliriz," diye öneriyor.

"Kulağa alışveriş yapmaktan daha iyi geliyor,"

diye itiraf ediyorum.

Yüzünde orantısız bir gülümseme belirir. "Şok oldum. Tanıdığım her kız alışveriş yapmak ister."

Beni yanlış anlamayın, alışverişe bayılırım. Ama dolaşmak Önümüzdeki birkaç saat boyunca etrafta dolaşmak ve mağazalardaki sevimli bibloları bakmak zaman kaybı gibi geliyor. Ve zamanımız tükeniyor.

"Seninle yalnız kalmayı tercih ederim," diye mırıldanıyorum.

Bakışları sıcak bir ışıltıya bürünüyor ve nefesim kesiliyor. "Doğum günü kızı ne isterse, onu alır."

OTUZ BEŞ

Rowan

Eyalet parkının girişine gelip parka girene kadar önce amaçsızca etrafta dolaşıyoruz. Park yeri Şükran Günü'nden sonraki gün olması ve herkesin ailesiyle birlikte olması ya da alışverişe çıkması - ya da insanların Şükran Günü hafta sonu boyunca yaptıkları her neyse - sayesinde çoğunlukla boş. Ayrıca, bu Sabahtan beri soğuk ve bulutlar gökyüzünü karanlık ve uğursuz hale getiriyor.

Arabayı parkın içinden geçen patika boyunca sürüyorum, göle bakan küçük bir arsaya giriyorum ve kontağı kapattığımda Motor, Arabella'ya bakmak için dönüyorum. Yumuşak bir gülümsemesi var ve bakışları biraz bulanık.

Tereddüt etmeden emniyet kemerimi çözdüm ve eğilip onu öptüm. Yüzünün yan tarafını kavriyor, parmaklarımı yumuşak, pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Bana doğru açılıyor, dillerimiz buluşuyor ve ben zaten sabırsız olan koltuğumda kayıyorum.

Arabella söz konusu olduğunda, her zaman sabırsızımdır.

Sonunda emniyet kemerini çözüyor, vücudunu benimkine bastırabilmek için öne doğru kayıyor ve ben de onu kollarıma çekerek ciyaklamasını sağlıyorum. Saniyeler içinde kucağıma oturdu,
Bana sarılıyor, eğilip alnını alnıma bastırırken nefeslerimiz hızla geliyor.

"Daha önce hiç arabada biriyle öpüşmemiştim," diye fısıldıyor, ağzını benimkine bastırarak. "Bu çok eğlenceli."

Altında kayıyorum, onu sertleşmiş aletimden kurtarmaya çalışıyorum ama faydası yok. O her yerde, her tarafımda ve gerçekten hareket etmesini istiyor muyum?

Tabii ki hayır.

Ellerimi beline koyup parmaklarımı kazağının eteklerinin altından geçiriyorum ama üzerinde büyük boy bir kot ceket var ve bu ceket ona engel oluyor.

"Ceketten kurtulmalısın," diyorum ona. Ceket

çıkarıp arka koltuğa fırlattı.

"Belki de ceketinden kurtulmalısın," diye öneriyor.

Montumu çıkarıp koltuğumun arkasına itiyorum.

"Ve kapüşonlun."

"Ama kapüşonumun altında bir şey yok." Sanki biliyor gibiydi.

Arabella sırtıyor. "Mükemmel."

Üzerimdeki sweatshirt'ü yavaşça çıkarıyorum, bakışlarımı Arabella'dan hiç ayırmıyorum, sadece kapüşonu başıma geçirdiğimde. Her hareketimi izliyor, dudakları ayrılmış, gözleri büyümüş. Kızım tahrik oldu.

Ona göz kırpmıyorum, düşüncelerimden irkiliyorum. Ona *kızım* demek.

Ama o böyle biri. Bırakın ona dokunmayı, başka birinin onunla konuşmasına bile tahammül edemiyorum. Onu öpmeyi.

Tam bir an yaşadığımın farkında değil. O çok çıplak göğsüme odaklanmıştı. Gözlüklerini çıkarıp dikkatlice gösterge panelinin üzerine koymadan önce onu izliyorum. bir kez daha bana bakıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan eğiliyor ve ağzını köprücük kemiğime sürterek tenime tatlı, ağzı açık öpücükler konduruyor.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, tadını çıkarıyorum. Nemli dudaklarını göğsümde hissetmek. Dilini. Beni yalamayı sevdiğini söylemişti ve şu anda bunu kanıtlıyor. İki elimle başının arkasını kavriyorum, parmaklarımı saçlarının ipeksi tellerinde gezdiriyorum ve başını geriye yatırıyor, bakışları benimkilerde.

"Hemen şimdi yapalım mı?" diye soruyor, nefesi

kesilmiş bir halde. Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi

yapalım?"

"Seks yap." Yüzünü boynuma gömüyor, konuşurken ağzı hareket ediyor ve beni ürpertiyor. "Söyle bana prezervatif var."

Ben alıyorum. Birkaç gün önce Pat'e biraz aldardım ve o adama çok şey borçluyum. Ama Arabella ile ilk kez bir arabada seks yapmak istiyor muyum?

"Henüz değil," dedim ona.

Boynumdan uzaklaşıyor. "Neden olmasın?"

"Arka koltukta yapmak istemiyorum. Sıkışırım." "Tam burada

yapabiliriz." Aramıza uzanıyor, elini tam aletimin üzerine yerleştiriyor. Dokunuşunun altında esniyor. "Çok ateşli olurdu, sence de öyle değil mi?"

Bana yaptığı, benimle yaptığı her şey çok ateşli. "Biri bizi yakalayabilir."

"Bu onu daha da heyecanlı kılıyor." Pencereden bakmaya çalışıyor ama cam buğuyla kaplı. "Dışarıda kimse yok. Güvendeyiz."

Kahretsin, kendi düşüncelerimdeki bir kız gibi

konusuyorum, ama ... "Bu gecenin özel olmasını

istedim. Doğum günün için."

Ve kendim için. Arabella ve ben her türlü şeyi yaptık. Gerçek seks dışında her şeyi yaptık, ama yine de... Aramızdaki bu ilk deneyimin bu gece olmasını istiyorum.

Partiden sonra. Bir yatakta. Soyunup saatlerce birbirimizin vücudunu keşfedebileceğimiz bir yerde. Ve eğer üç kez seks yapmak istiyorsak, yapabiliriz.

Arabella ile ilk seferimin, ilk seferimin

-Arabamda hızlı bir sikiş olacak. Bunu sonra da yapabiliriz.

"Çok tatlısın," diye mırıldanıyor beni öperken. "Huysuz ve sahiplenici davranıyorsun ama içinde derinlere gömülmüş romantik bir ruh var."

Dudaklarımı ayırıyorum, itiraz etmeye hazırım, ama benden önce beni öpüyor. Ve her neyse...

Sanırım haklı olabilir. Ama ona karşı sadece romantik duygular besliyorum.

"Sana oral seks yapmama ne dersin?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Koltuğu arkaya itebilirsin, muhtemelen sığarım, sence de öyle değil mi?"

Bells tekrar bana dönmeden önce omzunun üzerinden döşeme tahtasını kontrol ediyor. "Her seferinde bu şekilde

Bu arabayı sürdüğünde, ağzımı sakinle doldurduğum zamanı hatırlayacaksın. Tam burada."

Tanrım. Sözlerinin zihnimde canlandığı görüntü karşısında ter içinde kalıyorum.

"Ama bugün senin doğum günün," diye hatırlatıyorum ona, sesim zayıf çıkıyor. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir, ama bir oral seksi geri çevirmek?

"İstiyorum." Gülümsüyor. "Sanırım son birkaç gündür sana borçlu olduğum kadar çok kez benimle birlikte oldun."

"Saymıyordum."

Eli eşofmanımın ön kısmına yerleşiyor, parmakları aletimin etrafında kıvrılıyor. "Belki de öyleydin. Bunu yapmama izin verecek misin yoksa daha sonraya kadar beklemek ister misin?"

Daha önce söylediklerim için benimle dalga mı geçiyor? Siktir et, umurumda değil.

Koltuğun yan tarafına doğru uzanarak düğmeye basıyorum ve koltuğun tamamen geriye kaymasını sağlıyorum.
"Aşağıdayım."

Gülüyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve tam bir duman gösterisi gibi görünüyor. Tüm gizli cinsel fantezilerimdeki kız gibi. "Öyle olacağını biliyordum."

Direksiyonu yeniden ayarladıktan sonra önümde diz çöküyor, eşofmanımı indiriyor ve sikim yüzünün önünde sallanıyor. Tabanını kavırıyor ve sıkıca sıkıyor, ona bakarken dilini dudaklarında gezdiriyor.

Sikeyim. Tek yapmak istediğim sikimi dudaklarının arasına sokup onu boğmak ama sakın davranmam lazım.

"Cidden hayatımda gördüğüm en güzel alete sahipsin." İşaret parmağını genişlemiş başın üzerinde gezdirmek için tabanı bırakıyor.

"En güzeli mi?" Kelimenin tam anlamıyla terliyorum, beni derinlemesine emmesi için ölüyorum.

"Bu mükemmel. Sözlükte penis kelimesine baksam senin aletinin fotoğrafı çıkar. tanıma eşlik eder."

"Çok çılgınca şeyler söylüyorsun," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Hayatı ilginç kılıyor, sence de öyle değil mi?"

Onun yaramaz
Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve tam cevap vermek üzereyken sikimi tutup dudaklarını sadece başının etrafına sarıyor.
Beni derinlemesine emerken yanakları çukurlaşıyor ve başımı koltuğa çarpıp gözlerimi kapatıyorum.

Ama sonra onu izleyemeyeceğimi ve bunun en sevdiğim şey olduğunu fark ediyorum ve gözlerimi bir kez daha açıp ona odaklanıyorum
Dudakları. Beni ağzının içine alabildiği kadar derinlere alırken nasıl da aşağı yukarı kayıyorlar. Ellerini kalçalarımın iç kısmına koyuyor, dokunuşu tenimi yakıyor. Beni canlı canlı yakıyor. Bu araba çok sıcak ve o da çok sıcak, en sevdiği şeymiş gibi beni emiyor.

Belki de öyledir. Arabella ile, bundan şüphe etmezdim. O değil istediğini istemekten korkuyor ve bu yönünü seviyorum. Onunla ilgili pek çok şeyi seviyorum.

Ona aşık olduğuma eminim.

Uzanarak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, daha net görebilmek için saçlarını tutuyorum. Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı.
beni sıkıca kavramadan önce gözlerindeki bilmiş bakış

ve başını aşağı yukarı sallayarak hızını artırıyor.

Çoktan yaklaştım. Her seferinde beni uçurumun kenarına itmesi sadece birkaç dakika alıyor ve arabadaki bu an da bir istisna değil. Arabamda sıkış tıkiş olmak halka açık bir parkta park etmişken daha da ateşli hale getiriyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, ona daha derinden ihtiyaç duyuyorum, daha sert emmesini istiyorum ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, tam olarak bunu yapıyor, ağzı lanet bir vakum gibi, parmakları şaftımın etrafında sıkıyor. Bir noktada neredeyse sikimi ağzına alıyor ve gözleri sulanıyor, bakışları bir kez daha benimkine kayıyor.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum onu ama asla geri çekilmiyor. Son damlasına kadar içen iyi bir kız. Karın kaslarım daralıyor, taşaklarım karıncalanıyor ve sonra oluyor. Bağırarak boşalıyorum, ellerimi arabanın tavanına dayıyorum, ağzına boşalırken sikim zonkluyor. O bir noktada dudaklarını ayırıyor, ağzında hala döl olduğunu görmeme izin veriyor ve lanet olsun, sanırım şimdiye kadar inlediğim en yüksek sesle inliyorum.

"Şimdi çığlık atan kim, hmm?" diyor işim bittiğinde ve ben orada kemiksiz bir yığın gibi otururken, hareket edemezken. Ellerini dizlerime koyuyor ve bir şekilde konsolun üzerinden geçip yolcu koltuğuna geri dönüyor, elinin tersiyle ağzını siliyor. Bardak tutucusunda duran kahve fincanına uzanır ve bir yudum alır. "Beğendin mi?"

Konuşmadan sadece ona bakabiliyorum. Hoşuma gitti mi? Bayıldım.

"Sessiz kalmak sana yakışmıyor Rowan. Az önce sana hayatının en iyi oral seksini mi yaptım?" Sırıttıyor, kendinden memnun.

Karşı koyamadım, ona uzandım, sırtını kavradım.
Ona uzun, dil dolu bir öpücük verirken başını. Aletim daha fazla hareket isteyene kadar öpüşüp öpüşüyoruz ve sonunda isteksizce onun lezzetli dudaklarından çekiliyorum.

"Eve geri dönmeliyiz," diye mırıldanıyorum, kapüşonumu almak için koltuğun arkasına dalmadan önce yarı sertleşmiş aletimi eşofmanımın içine geri sokuyorum.

"Ama saat daha iki olmadı."

"Yavaş sürerim," diye onu rahatlatıyorum ve bakışlarımız buluştuğunda, onun kafede görüldüğü kadar sersem ve hayalperest görünüp görünmediğimi merak ediyorum. Çünkü ben de öyle hissediyorum. Bu kızla lanet bir pus içindeyim.

Ve umursamıyorum. Hem de hiç.

OTUZ ALTI

Arabella

Saat bir buçuk civarında eve geri dönüyoruz, mutfaktan açılan kapıdan girip arka merdivenlerden koşarak çıkıyoruz, Rowan beni sürekli sustururken ben sürekli kıkırdıyorum. Yakalanmaktan korkmuyorum. I

Wren'in erken dönmemize aldıracağını sanmıyorum ama Row bu konuda çok sinirli ve sessiz olmamızı istiyor.

Her neyse.

Ona yaptığım sakso yüzünden hâlâ gurur duyuyorum. Destansı bir şeydi. Tam bir sürtük gibi hissetmekten bahsediyorum, yine de kendime her zaman sadece onun için bir sürtük olduğumu hatırlatıyorum. Rowan'ım için.

Son zamanlarda onu böyle düşünüyorum. Benim hakkımda. O benim dünyadaki en sevdiğim insan. Yıllardır ondan hoşlanıyorum ve hatta bunun aşk olup olmadığını bile merak ettim.

Bu duyguyla başa çıkma deneyimi. Ama gerçekten, sanırım daha çok onun *fikrine* aşık *olmuşum* Bu Okulda takındığı kişilik. Olağanüstü yakışıklılığı ve hareketleri. Son birkaç aydır -son sınıfa başladığımızdan beri- onu bana bakarken yakalayışım ve bakışlarında gördüğüm ilgi. Açlık. Aramızdaki sadece tek taraflı değildi.

Besbelli.

Artık yakınlaştığımızı göre, hiç şüphesiz Ona tamamen aşığım. Bu bir okul aşkı değil. Bu gerçek bir anlaşma gibi hissettiriyor. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. İş aşka gelince pek iyi bir ölçüm yapamam.

Yatak odalarımızın bulunduğu koridora çıktığımızda ona "Hazırlanmam gerek," diyorum. "Duş almak, saçımı yapmak gibi. Biraz makyaj yapmalıyım."

Güzel görünmek istiyorum ve özel bir gün için bir kıyafet hazırladım çünkü ona ihtiyacım olacağını hissediyordum. Ben fazla eşya alan biriyim ve çoğu zaman bu benim avantajıma oluyor.

"Tamam." Omzunu duvara yaslıyor ve ben yatak odamın kapısını açarken beni izliyor. "İşin bittiğinde bana mesaj atmak ister misin? Birlikte aşağı inebiliriz."

Parlak bir şekilde gülümseyerek, "Elbette!" diyorum. El sallayarak kapıyı daha da itiyorum ve neredeyse koşarak odaya giriyorum, arkamdan kapıyı çarpıp kilidi çeviriyorum.

Yürürken kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Tek yapabildiğim orada bir an durup nefes almak. Düşüncelerimi toplamak. Daha önce Rowan'a aşık olduğumu fark etmem üzerine düşündüm, ki bu tam da kendime yapmamam gerektiğini söylediğim şeydi. Ama her zamanki gibi, devam ettim ve ona aşık oldum. Her neyse.

Ona nasıl karşı koyabilirdim ki? Sadece harika, tatlı ve tamamen benimle ilgilenen biri değil, ailesi de harika. Ve bu ev. Her odaya sihirli peri tozu serpmiş olmalılar. ve hatta dışarıda bile çünkü burada vakit geçirmek bile heyecan verici.

Sanki hiç ayrılmak istemediğim lezzetli ve sıcak bir kozaya sarılmış gibiyim. Keşke bu insanlar benim ailem olsaydı.

Ve buraya gerçekten ait olduğumu. Bir misafir olarak değil, ailelerinin gerçek bir üyesi olarak.

Bir Lancaster.

Ama değilim ve kesinlikle Rowan'la evlenmek gibi saçma düşünceleri aklımdan geçiremem. Bugün 18 yaşımdayım ve şimdiden Evliliği mi düşünüyorsun? Ben kimim?

Aşk bir kız, içimden küçük bir ses fısıldıyor.

Daha çok sağduyusunu kaybetmiş bir kız gibi. Hayatımdaki olumlu şeylere odaklanmam gerekiyor ve Rowan bunlardan biri olsa da, başıma gelen başka birçok iyi şey de var.

Kapıdan uzaklaşıp dolaba doğru ilerliyorum ve yanımda getirdiğim kıyafetleri karıştırıyorum, Partimde giymeyi planladığım elbiseyi çıkarıyorum. Biraz abartılı olabilir ama nereye gidersem gideyim her zamanki tarzım bu, yani markaya bağlı kalıyorum.

Kırmızı ve kısa, omuzlarımdan bağlanan askıları ve etek ucunda küçük bir volanı var. Güzel ama biraz da seksi ve umarım Rowan beni bunun içinde gördüğünde dilini yutar.

Tam olarak değil ama tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum. Ve altına da bir şey giymiyorum.

Mutlu yıllar bana.

Kapımın alındığını duyduğumda, üzerimde sadece geldiğimde odada bulunan pelüş bir bornozla banyoda saçımı yapmaya çalışıyordum.

Saç kurutma makinesini tezgâha bırakıp kapıya koşuyorum, Rowan'ın beni bekliyor olmasını bekliyorum ama öyle değil.

Bu Beau, taşıdığı devasa çiçek buketinin etrafına bakarken yüzünü buruşturuyor.

"Bunlar senin için geldi." Onları bana doğru itiyor ve ağır düzenlemeyi almaktan başka seçeneğim yok. "Görüşürüz."

"Bekle!" Durdu, dönüp bana baktı. "Bunları kim gönderdi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. Huysuz tavrı bana Bana ağabeyini hatırlatıyor ve bunu sevimli bulmadan edemiyorum. "Bir teslimatçı onları bıraktı ve annem onları sana getirmem gerektiğini söyledi."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum ama o gülümsememe karşılık vermiyor. "Beau, bir sorum var."

Yüz ifadesi temkinli bir hal alıyor. "Ne

oldu?" "Benden nefret mi ediyorsun?"

Gözleri faltaşı gibi açılır, öfkeyle başını sallar. "Hayır. Asla olmaz. Seni çok az tanıyorum Arabella. Senden nasıl nefret edebilirim?"

"Şey, ne zaman yanımda olsan huysuzsun ve benimle konuşmayı da sevmiyor gibisin." Çiçekleri daha yakından tutuyorum - muhteşemler, çoğunlukla koyu kırmızı güller ve bana elbisemi hatırlatıyorlar - ve cevabını bekliyorum. Huysuz Lancaster erkekleriyle uğraşmaktan bıktım. On altı yaşında da olsalar, Beau kaç yaşındaysa o yaşta da olsalar, bu saçmalıklarının yüzlerine vurulması gerekiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, ayaklarını sürüyerek ve bakışlarını yere indirerek. Sanki bana bakmak istemiyormuş gibi. "Sanırım ben

istediğim şeyi yapamadığım için hala kızgınım. Şükran Günü tatili ve kardeşimin seni misafir etmesine izin verildi, böylece siz ikiniz evde istediğiniz yerde takılabilirsiniz. ev."

Kapı aralığından dışarı bakıyorum, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridoru kontrol ettikten sonra boştaki elimi Beau'ya sallıyorum. "İçeri gelin lütfen."

Gözlerini kocaman açarak beni odama kadar takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Elimdeki çiçek aranjmanını masanın üzerine bırakıp yüzümü ona dönüyorum ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum. Kendimi sert hissediyorum ve sanki hak ettiği büyük bir nutuk çekecekmişim gibi.

"Bak, Beau. Rowan ve benim birlikte olduğumuzu düşündüğünü biliyorum ama aslında değiliz. Ve evet, ona aşık oldum

Bu hafta daha da yakınlaştığımız için minnettarım ama Rowan'ın beni evinize davet etmekteki ilk niyeti -ki çok güzel bir ev bu arada- bir arkadaş olarak davet etmektir. Benim için üzülme çünkü bütün hafta kampüste tek başıma kalmam gerekiyordu."

Beau kaşlarını çatı. "Tek başına mı? Ailen nerede?"

"Ailem Hong Kong'da yaşıyor ve hiç erkek ya da kız kardeşim yok." Bu itirafı yaparken kendimi ne kadar kırılğan hissettiğimden nefret ederek gülümsemeye zorluyorum. "Bir kardeşin olduğu için kendini şanslı say. Seni seven ebeveynlerin ve çok yakın olan ailen. Keşke senin sahip olduklarına ben de sahip olsaydım."

Bana göz kırpmıyor, sessiz ve söylediklerim sayesinde onu susturduğuma eminim. İyi olmuş. Kendi sorunlarına o kadar dalmış ki, başkalarının da sorunları olduğunu görmeyi hak ediyor.

"Ve ben gerçek Plymouth Rock'ı gördüm," diye ekliyorum. "O kadar da büyük bir mesele değil."

Gözlerini deviriyor. "Herkes bana bunu söylemeye bayılıyor. O aptal taşla hiçbir ilgisi yoktu, her şey kızla ilgiliydi."

"Eğer o da senden senin ondan hoşlandığın kadar hoşlanıyorsa, kampüse döndüğümüzde hâlâ senden hoşlanıyor olacaktır. Ya hoşlanmazsa? O zaman bu onun kaybı. Ben senin çok çekici olduğunu düşünüyorum."

Göğsünü kabartarak daha uzun bir şekilde ayağa kalkıyor. "yle mi?"

"Sen bir Lancaster'sın, Beau. Bunu asla unutma." Kapiya doğru ilerledim ve kapıyı açık tuttum. "Teşekkür ederim. Çiçekleri getirdim ama partim için hazırlanmam gerekiyor. Sen de geliyorsun, değil mi?"

Beau yavaşça açık kapıya yaklaşıyor, yüzündeki en ciddi ifadeyle önümde duruyor, öfkesinin tüm izleri kaybolmuş. "Bunu kaçırmazdım. Moral konuşması için teşekkürler Arabella."

Gülümsemem çok kolay. "Ne zaman istersen, Beau. Birazdan görüşürüz."

Bir kapı daha açılıyor, Beau sağına bakıyor, ben de aynısını yapıyorum. Rowan yatak odasının önünde duruyor, kalçalarına bir havlu sarmış, teni hala nemli, sanki banyodan koşarak çıkıp içeride kimin olduğunu öğrenmiş gibi Koridor.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Vücudu gergin olmasına ve havlusunun kenarını her an düşecekmiş gibi tutmasına rağmen ses tonu rahat.

"Arabella doğum günü için iek aldı ve annem bana onları ona getir." Beau bana hızlıca bir bakış gönderdi.

"Hoşça kal." diyor.

Neredeyse koşarak uzaklaşıyor ve ben Rowan'a dönüyorum, dudaklarımı büken bir eğlenceyle. "Onu korkuttun."

"Güzel," diye homurdanıyor Rowan. "Buna alışmış olmalı. Hayatı boyunca onu korkuttum."

"Sen kötü bir kardeşsin."

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyor ve dikkatimi çıplak göğsüne çekiyor. Bakışlarım havlusunun önüne düşüyor ve sanırım havlunun altında aletin dış hatlarını görebiliyorum, ama belki de bu benim vahşi hayal gücümün bana oynadığı bir oyundur.

"Sen de edepsizsin." Ona bir el salladım. "Üzerine bir şeyler giy."

Sırtışı, eğer giyiyor olsaydım, iç çamaşırlarımı eritecek kadar güçlü. "Beni en çok bu şekilde sevdiğini sanıyordum."

"Şu anda değil." Daha birkaç dakika önce Beau'nun önünde yaptığım gibi ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Hazırlanmam gerekirken dikkatimi dağıtıyorsun."

"Hazırlanmana yardım edebilirim." Yüzüne hayatımda gördüğüm en masum ifadeyi yerleştiriyor ama bunun bir numara olduğunu biliyorum. "Eğer bana ihtiyacın olursa."

Ona her zaman ihtiyacım var. Bedenim dışarıda güneşi arayan bir çiçek gibi sallanıyor. O benim güneşim ve ben sadece o ışığını -gülüşünü, ilgisini- üzerime tuttuğunda açan bir çiçeğim.

"Teklifin için minnettarım ama hayır, teşekkür ederim." Başımı salladım ve odama geri döndüm.

Kıpırdamadığını görmek için kapıya baktım. "Hazır olduğumda sana mesaj atarım, tamam mı?"

"Bekliyor olacağım," diye mırıldanıyor, bakışları beni ıslatıyor ve ben ona inanıyorum.

Ona hızlıca gülümseyerek kapıyı kapattım, bakışlarım çiçek aranjmanına takılıyor. Ona doğru ilerliyorum, güllerden birine yaklaşıyorum ve zengin, hoş kokusunu içime çekiyorum. Küçük bir zarf gözüme çarpıyor, plastik standından alıp yırtarak açıyorum ve içinde bir kart buluyorum, mesaj yazılmış.

MUTLU DOĞUM GÜNLERİ, Bells. Umarım en güzel gündür, bunu hak ediyorsun.

Xo,

Rowan

Gözlerimi kapatarak kartı göğsüme bastırdım. Tabii ki bana çiçek gönderdi. Elbette bugünün en güzel gün olmasını ve bunu hak ettiğimi umuyor. Beni kendisine daha çok aşık etmeye çalışıyor ve işe yarıyor. Ona karşı koyamıyorum. Karşı koyamıyorum.

Buradaki zamanımın geri kalanında -ki trajik bir şekilde sınırlı-kendimi her şeyin içine atacağım. Bu doğum gününü şimdiye kadarki en iyi gün yapacağım ve Lancaster Prep'e döndüğümüzde, belki o zaman aramızda biraz mesafe yaratmaya çalışacağım. Eğer yeterince güçlüysem.

Gerçi muhtemelen değilim. Ona karşı koyamıyorum ve sanırım o da benim için aynı şeyi hissediyor. Öyle bir hale geldik ki bu kadar hızlı bir şekilde birbirleriyle tamamen iç içe

Kendimi onsuz hayal edemiyorum. Paris'e gittiğimde canım yanacak. Hem de çok.

Hayatta kalabileceğimden emin değilim.

OTUZ YEDİ

Rowan

Arabella'nın mesajını beklerken odamı boydan boya arşınıyorum. Çok uzun sürüyor ama bilmeliydim. Kız kardeşimin hazırlanmasının ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyorum ve annem

Aynı şekilde. Bu durum sabırsızlığımı on yerine on ikiye çıkarıyor ki genelde bu civarda gezinirim.

Kahretsin, duygularımı kontrol etmeyi öğrenmeliyim, Özellikle de Bells söz konusu olduğunda. Onu bornozuyla koridorda kardeşimle sohbet ederken görmek saçmaladığımın farkındayım ama bu beni rahatsız etti. Beni kıskandırdı ve Beau'dan bahsediyoruz. Arabella onunla ilgilenmiyor. Benimle ilgileniyor.

Sahiplenici bir pislik gibi davranmak Arabella'ya puan kazandırmayacak, yine de küçük bir kısmı bundan hoşlanıyor olabilir. Bilemiyorum. Kardeşimle olan konuşmasını merak ediyorum. Ayrıca bu konuda ne düşündüğünü de bilmek isterim.

Ona gönderdiğim çiçekler. Bu akşam için gerçek bir doğum günü hediyem olmadığından düşüncesizce bir hareketti ve umarım beğenmiştir.

Elimi saçlarımın arasında gezdirerek sinirli bir nefes verdim. Duştayken Arabella'nın kız arkadaşım olmasını istediğim sonucuna vardım. Ona değer veriyorum. Ona aşık bile olabilirim, ama bunu ona söylememeliyim. Hayır.

İki yıllığına gitmeden önce ve büyük ihtimalle onu bir daha göremeyeceğim.

Kahretsin, düşüncelerim dramatik ama kendime karşı dürüst olmaya çalışıyorum. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur klişesi olabilir ama doğru bir tanımlama. O meşgul olacak. Ben de meşgul olacağım. Birbirimizden uzaklaşacağız ve sonra her şey bitecek.

Unutulmuş. Sanki hiç birlikte var olmamışız gibi.

Göğsümü ovarak orada oluşan ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. Arabella'nın artık hayatımda olmaması fikri...

Çok acıyor.

Telefonum çalıyor ve kontrol ediyorum, Arabella'dan geldiğini görünce rahatlıyorum.

Ziller: Ben hazırım! Bir centilmen olup beni kapımdan alır mısın lütfen?

Onun için her şeyi yaparım. Mesajına cevap verme zahmetine bile girmiyorum. Odamdan rekor bir sürede çıkıyorum ve kapısını çalıyorum, ellerimi ceplerime sokarak onun gelmesini bekliyorum.

Kapı açılıyor ve çenem düşüyor. Uzun bacaklarını ortaya çıkaran ve kıvrımlarına yapışan canlı kırmızı elbisesi içinde muhteşem görünüyor. Omuzlarında fiyonklar var, Oraya bağlanan kayışlar sayesinde, tek düşünebildiğim bu gece parti bittikten çok sonra onları çözmek ve onun odasında.

Zorlukla yutkunarak, "Arabella" diye

mırıldandım. Söyleyebildiğim tek şey bu.

Eteğini tutuyor ve reverans yapıyor. "Bu gece çok şık görünüyorsun."

Ne giydiğimi unutmuş gibiydim, onun büyüüne kapılmıştım. "Teşekkürler. Çok güzelsin."

Yanakları hafifçe pembeleşiyor ki bu normalde duyulmamış bir şeydir. Onu utandıran pek bir şey yok ama bugün sürekli kızarmasına neden oluyormuşum gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim. Bu elbiseyi getirdiğime çok memnunum. Her zaman yanıma özel gün kıyafetleri almayı severim çünkü ne zaman ne olacağı belli olmaz."

Arabella kapıyı çekip kapatıyor ve bana gülümsüyor. "Gidelim mi?"

Ona kolumu uzatıyorum, çünkü benden bir centilmen olmamı istedi ve o da kendi kolunu koluma doluyor.

Onu kendime çekerek koridor boyunca ilerletiyorum, o sırada mırıldanıyor: "Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller."

"Bir şey değil." Bakışlarımdan onun üzerinde kalmasına izin verdim, elbiseyi bir kez daha takdir ettim. "Senin elbisenle neredeyse aynı renk."

"Sanki ne renk giyeceğimi biliyormuşsun gibi. Kader."

Kadere, alinyazısına ya da bu tür şeylere hiç inanmadım. Burçlar, işaretler ve yıldızların aynı hizaya gelmesi... Bunların hepsi saçmalık. Yine de itiraf edebilirim: Arabella muhtemelen beni bu tür şeylerin doğru olduğuna ikna edebilecek tek kişi.

Merdivenlerden iniyoruz ve ben hızımı yavaşlatıyorum, giydiği çok yüksek topuklu ayakkabılara uyum sağlıyor. Topuklular siyah ve bacaklarını olduğundan daha uzun gösteriyor ve biz yürürken bakışlarımdan üzerinde kalmasına engel olamıyorum. O sessizken, enerjisi biraz gerginken her şeyini içime çekiyorum ve güzelliğini takdir ediyorum. Sirtından aşağıya doğru inen uzun, dalgalı siyah saçları ve elbisesi. Her şey

Teni sergileniyor, önü aşağıya iniyor ve göğüs dekoltesini görmemi sağlıyor. Bu gece taktığı gözlükler bile ince. İnsanların dikkatini çekecek gösterişli çerçeveler yok. Okula birlikte gittiğim ve her gün sınıfta gördüğüm kıza hiç benzemiyor.

Hayır, Arabella bir kadın gibi görünüyor. Güzel, sofistike bir kadın ve ona burada kalması için yalvarmak için ani bir dürtü ile doluyum. Benimle kalması için. Paris'i sikeyim.

Ama bu düşünceyi kovuyorum çünkü bencil olamam. Konu bu kız olunca olmaz. Hayatı boyunca boktan ailesi gibi başkalarına uyum sağladı. Ona ne yapması gerektiğini söylememe ihtiyacı yok. O adam olmayı reddediyorum. Açgözlüyüm ama bencil bir pislik değilim.

Ben değilim.

Aile odasının açık kapı aralığında duruyoruz. Ailemden bir sürü insan orada toplanmıştı. Katılım beni şok etti ve Bells'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da öyle.

"İyi ki doğdun Arabella!" diye hep bir ağızdan bağırıyorlar, sanki prova yapmışlar gibi... Ben de ondan uzaklaşıyorum, böylece kendi başına parlayabiliyor ve onların hayranlığının tadını çıkarabiliyor.

Bunu söylerken de yalan söylemiyorum. Dün Şükran Günü'nde bizimle birlikte olanlar onu sevdiklerini ve benim için harika bir eş olduğunu düşündüklerini söylediler - birçok kadın bunu söyledi, özellikle de çok gizli olmayan bir romantik olan Charlotte teyzem.

Charlotte dün bana "Sana aşıkmiş gibi bakıyor," demişti ve bakışlarım bir şekilde şimdi onu buluyor, Perry amcamın yanında duruyor, ikisi de

Işıl ışıl. Sanki bana sessizce bir şey söylüyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor ve ben de anlıyorum. Anladım.

Arabella bana aşıkmiş gibi bakıyor ve bu bakışlar karşılık buluyor. Sanki tüm doğum günü konukları ona aynı şekilde bakıyormuş gibi hissediyorum ve onu henüz o kadar iyi tanımıyorlar bile.

"Aman Tanrım, çocuklar! Tüm bunları benim için yaptığınıza inanamıyorum!" Etrafında dönüp dururlarken Arabella'nın ilgisini çekiyorlar ve bana da annemin bu parti için hazırladığı dekorasyona ve her şeye göz atma fırsatı veriyorlar. Evin duvarlarında yüzlerce balon asılı gibi görünüyor. tavan ve taze çiçek aranjmanları her mevcut yüzey. Ellerinde mezelerle kaplı gümüş tepsilerle hazır bekleyen servis elemanları var ve annemin içlerinden birine başını sallayarak hepsini odanın içinde dolaşmaya başlamaları için harekete geçirmesini izliyorum. Bir köşede derme çatma bir bar ve karşı tarafta da şu anda hafif bir fon müziği çalan bir DJ var. Herkes birbirine karışır ve Arabella'ya mutlu yıllar diler.

"Annen her şeyi yapmış."

Sol tarafıma baktığımda babamın yanımda durduğunu ve yüzünde gururlu bir ifade olduğunu görüyorum. "Gerçekten de öyle."

"Arabella'dan hoşlanıyor." Bakışları bana yöneldiğinde keskinleşiyor. "Bunu mahvetme."

Eğer bir şey içiyor olsaydım, onun uyarısıyla kesinlikle boğulurdum. "Bunu berbat edeceğimi nereden çıkardın?"

"Sen bir erkek Lancaster'sın. Her zaman en iyisini yapamayız. kararlar." Babam, karısıyla birlikte barda duran Whit'i işaret ediyor. "Sadece ona sor."

Whit'in Paris'teyken Summer'ın peşine düştüğü hikayesini - ironik bir şekilde- çocukluğumuzdan beri duyuyoruz, ancak bildiğimiz versiyonun gerçeğin daha temizlenmiş bir versiyonu olduğundan eminim.

"Peki ya Lancaster olmayan adamlar? İstedikleri kişinin peşinden gitmekten asla çekinmezler. Spencer gibi." Babam ona doğru başını sallıyor. Oğlu Christopher'la birlikte. Sylvie'nin nerede olduğuna dair bir fikrim yok. "Ve Weston. İçimizdeki en büyük ahmak o."

"Doğru, sen değil misin?" Yüzümü ona dönüyorum, sesimdeki güvensizlik çok açık. "Hadi ama baba. Siz benim yaşımdayken annem için milyon dolarlar harcıyordunuz."

"O resmi çok severdi." Ses tonu hüzünlü ve o meşhur *A Million Kisses in Your Lifetime*'dan bahsetmeye başlayamadan ben konuşmaya devam ediyorum.

"Ve sen onu sevdin."

"Beni yakaladın." Kızgın görünmese de kollarını havaya kaldırıyor. "Onun için her şeyi yapardım. Hâlâ öyle hissediyorum."

Bakışlarım Iris ve Brooks'la gülüşen Bells'e takılıyor, August onlara yaklaşıyor ve sarılmak için onu kendine çekiyor. Gözlerimi kısıyorum, ellerini ona koyduğunu gördüğümde kaos yaratmaya hazırım, ama bu kısa bir sarılma ve o kendini çabucak ayırıyor.

Yanımda babam kıkırdamaya başladı. "Eğer ona karşı hissettiklerini inkâr etmeye çalışıyorsan, hiç zahmet etme. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Az önce August'u öldürmeyi düşündüğünden oldukça eminim."

Sert bir nefes veriş beni terk ediyor. "Bu kadar sahiplenici olmayı bırakmalıyım."

"Bunun bir anlamı yok." Babam omzuma bir tokat attı. "Bu ailede böyle yaparız."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Annem soruyor, yanakları kızarmış, şüphesiz az önce boşalttığı şampanya kadehi yüzünden. Parti daha yeni başlamıştı ve annem çoktan yanmaya başlamıştı.

"Hiçbir şey, Birdy." Babası onu kucaklamak ve çok uzun bir öpücük vermek için kendine çekiyor. "Junior'a biraz tavsiye veriyorum."

"Junior?" Yanımızdan geçen garsonlardan birinin tepsisinden bir şampanya kadehi aşırıyorum. "Ciddi misin?"

"Sence Arabella partiyi seviyor mu?" Annemin endişeli sesi beni neredeyse gülümsetiyor.

"Buna bayılıyor. Ona bir bakın. Daha önce hiç kendisiyle ilgili böyle bir parti verdiğini sanmıyorum." Annemin onun için bu kadar çok şey yapmasını takdir ediyorum.

Annem kaşlarını çatıyor. "Ve bu korkunç değil mi? Ailesi tam bir kabus gibi."

"Grant'e göre öyle," diye ekliyor babam. İkimiz de ona sorgulayan bakışlar gönderiyoruz ve o da kendini açıklıyor. "Dün gece ailesi hakkında konuşuyorduk. Sizin eve geldiğiniz ilk gece onlara Manhattan'da bir daire sattığından bahsetti. Babasının gösterişçi bir pislik, karısının da birinci sınıf bir züppe olduğunu söyledi. Grant'in, tırnak içinde söylüyorum, 'onları akşam yemeğinde yiyebileceğini' düşünerek, onların, yine tırnak içinde söylüyorum, 'korkunç derecede iğrenç insanlar' olduğunu düşündü."

Annem ve ben bakiştik, öfke kanımda dolaşıyordu.
Arabella'nın ailesinden nefret ediyorum ve onlarla hiç
tanışmadım bile.

Annem, "Ben onun yaşındayken annemle babam çok
kötüydü," diye itiraf ediyor.

"Büyükkannen bile mi?" Büyükkannemi seviyorum. O her zaman
Hepimizi aşırı derecede şımartırdı ve yaz boyunca haftalarca
gelip bizimle kalırdı. Ya da biz onun evine giderdik. Eskisi
kadar çok seyahat etmiyor ama onu hala sık sık görüyoruz,
özellikle de Noel'de. şükran Günü'nü arkadaşlarıyla gemi
yolculuğuna çıkararak geçirmeyi seviyor. Son birkaç yıldır bu
onun için yıllık bir gelenek haline geldi.

"Annemle babam evliyken çok kötüydüler." Annem yüzünü
buruşturdu. "Sürekli kendi sorunlarına gömülürlerdi. Babam
beni ilgi yağmuruna tutardı ama şimdi geriye dönüp
baktığımda bunu annemi kızdırmak için yaptığını
düşünüyorum."

Bunu duymaktan nefret ediyorum. Büyükbabam ben
küçükken öldü, bu yüzden onunla ilgili pek fazla anım yok.

"Arabella ile itiraf etmek istediğimden daha fazla ilişki
kuruyorum. Ben onun yerinde olabilirdim ya da o benim
yerimde olabilirdi." Annemin gülümsemesi küçük. "Ama o
benim sahip olduğumdan çok daha güçlü."

"Bundan emin değilim, bebeğim." Babam onu kollarıyla
sarıyor ve kendine engel olamıyormuş gibi bir kez daha
öpüyor. Annem göğsüne vurarak ona gülümsüyor. "Sen her
zaman tanıdığım en güçlü kadınlardan biri oldun."

Bardağımı büyük bir yudumda boşaltıp yakındaki bir masaya
koyuyorum.

"İkinizi yalnız bırakacağım," diye haber veriyorum onlara, yola
ıkmadan önce, onların işlerine karışacak havada değilim.

konuşma. Hikayelerinin çoğunu daha önce dinlemiştim ve bu gece kendi hikayelerimi yaratma havasındayım.

Arabella ile.

Ona yaklaştığımda beni fark ediyor, ifadesi değişiyor, güzel yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. Ben de gülümsüyorum,
Ona karşı hissettiğim tüm duyguların gözlerimde parlamasına izin veriyorum ve o kıpırdamadan duruyor, hala altın rengi, köpüklü sıvıyla dolu bir şampanya kadehini tutuyor, ona doğru ilerlerken büyük kahverengi gözleri her adımımı takip ediyor.

Bu anı asla unutmayacağım. Ailemle birlikte beni izleyişini, kırmızı elbisesini ve siyah topuklu ayakkabılarını. Sürdüğü ruj elbiseyle aynı tonda ve onu öptüğümü hayal ediyorum. Herkesin önünde.

Önünde durduğumda, onu kollarıma alıyorum ve tam olarak bunu yapıyorum, odadaki herkesin yuhalamaları ve bağırışları arasında onu sağlam bir şekilde öpüyorum. Hatta bir alkış koptu, biri yüksek sesle ıslık çaldı ve ayrıldığımızda uzanıp ağzının kenarını okşadım, rujunu bulaştırıyor.

"Dayanamadım," diye mırıldanıyorum, o da gülüyor ve kollarını boynuma doluyor...

Beni tekrar öpmeden hemen önce.

OTUZ SEKİZ

Arabella

ROWAN HAKLIYDI. Bu hayatımın en güzel gecesiydi. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi doğum günüydü. Orada Bol miktarda şampanya ve lezzetli mezeler vardı ve yetişkinler bu gece hiçbir yere gitmediğimiz için içmemize göz yumdular. Pizza çok lezzetliydi. Pasta kalp şeklindeydi ve beyaz krema ile kaplanmıştı, üzerinde pembe krema ile *Mutlu Yıllar Arabella* yazıyordu. Herkes bana şarkı söyledi ve ben de pastanın üstündeki mumların ışıltısında öylece durdum, ne kadar tatlı olduklarını görüp ağlamak istedim.

Özellikle Rowan.

Pasta servis edildikten sonra hediyeleri açtım ve birçoğu bana bir şeyler getirdi. Hediye kartları ve oje ve vücut losyonları, tipik kız şeyleri. İkizler Paris ve Pru bana bir yığın dostluk bileziği yaptılar ve o zamandan beri onları takmaktan gurur duyuyorum. Wren ve Crew bana sıcak pembe kaşmir bir kazak verdi, o kadar parlak ki Giydiğimde trafiği durduruyor olabilirim ama aynı zamanda çok da bana ait. I Onu göğsüme bastırdım ve neredeyse bir kez daha ağlayarak teşekkür ettim.

Bütün gece gözyaşlarımın eşiğindeydim. Kendi ailem doğum günümde bana bu kadar iyi davranmıyor. Ailemden haber alamadım.

Şaşırdığımdan değil. Annem dün doğum günümü kutladı ama bence art niyetliydi. Özellikle de çıraklık konusunda benden cevap almaya çalışıyordu.

Hediyeler açıldıktan sonra DJ müzik çalmaya başladı ve herkes şu anda derme çatma dans pistinin ortasında dans ediyor. En iyi ritme sahip olmasa da denediği için sevimli olan Rowan bile. Bütün akşam keyfi yerindeydi. Yakışıklı yüzünde tek bir kez bile çatık kaş görmedim.

O da mükemmel giyinmiş, siyah pantolon ve boğazını açık bıraktığı soluk gri düğmeli bir bluz. İstiyorum ki Ağzımı tam o noktaya bastırmak ve baharatlı kokusunu içime çekmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Herkesin önünde öpüşmemiz yeterince kötüydü ama sanırım o kadar da sürpriz olmadı. Duyduğum tek inilti Beau'dan geldi ama sanırım hepsi iyi bir eğlenceydi.

Zavallı küçük hayal kırıklığına uğramış çocuk. Bir gün bir kızla şansı olacak.

Müzik duruyor ve yavaş bir şarkı başlıyor. Tüm ebeveynler piste çıkmış, müzik eşliğinde sallanıyorlar ve ben Row beni güçlü kollarıyla sararken nefessiz bir şekilde bekliyorum.

Hayal kırıklığına uğratmıyor, beni kucaklıyor ve yakınımdaya tutuyor. Kollarımı boynuna doluyorum, ikimiz de ritme ayak uyduruyoruz ve yanağımı sert göğsüne dayayıp hızla atan kalbini not ediyorum.

"Eğleniyor musun?" Göğsünde alçak sesle mırıldanıyor ve gözlerine bakmak için başımı kaldırıyorum.

"Bu geçirdiğim en güzel doğum günü" diye itiraf ediyorum. Bu ifadede hiçbir yalan tespit edilmemiştir. Kim nasıl olur da

bu günün üstüne çıkamaz.

"Güzel." Eğilip alnımdan öpüyor. "Herkes senin için elinden geleni yaptı."

"Yapmak zorunda değillerdi," diye itiraz ediyorum ama başını bir kez sallıyor.

"Hepsinin bunu istediğine eminim." Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Ailem seni seviyor."

"Onları seviyorum." Onları seviyorum. Keşke benim olsalardı, ama ne yazık ki değiller.

"Pasta çok lezzetliydi," diye geveliyorum, sonra ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü Row'un bakışlarındaki o ateşli parıltı beni kıpır kıpır hissettirmeye başlıyor.

Hem de en iyi şekilde.

"İiydi." Sesi eğlenmiş gibi geliyor. "Ve pizza," diye ekliyorum.

"Orası benim en sevdiğim yer."

"Sanırım dört parça yedim." Bunu itiraf etmeli miydim? Muhtemelen hayır. Neyse.

"Beş tane yedim, sanırım." Sırıtıyor. Ama başını eğip kulağıma fısıldadığında sırıtışım kayboluyor: "Buradan ne zaman çıkabiliriz?"

Kulak mememe değen ağzından titreyerek başımı aşağı eğiyorum. "Partimden erken ayrılamam."

"Kim demiş?"

"Ben söylüyorum." Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Bu kabalık olur."

"Ve Arabella Hartley Thomas asla ama asla kaba değildir," diye takılıyor.

"Haklısın. Ben değilim." Sesim biraz küstahça çıkıyor ve kendime annemi hatırlatıyorum ki bu... hayır. Hiç iyi değil.

Yüz ifadesi değişiyor ve korkunç bir ciddiyete bürünüyor. "Ben istiyorum ki seninle yalnız kalmak. Bütün gün bu anı dört gözle bekledim."

Bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Çok içten. Çok tatlı. Bana karşı şimdiye kadar gördüğüm en tatlı davranış. Bir hafta önce buraya geldiğimiz zamanı düşünüyorum. Ne kadar heyecanlıydım. Tüm hayatımın değişeceğini biliyordum ve pek çok açıdan haklıydım.

Hatta bazı beklenmedik olanlar bile.

"Ben de dört gözle bekliyordum." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve odaya göz gezdiriyorum. insanlar var. Bazıları çoktan ayrıldı. Oda partinin ilk başladığı zamanki kadar kalabalık değil ve saat on bir buçuğa yaklaşıyor. "Annen DJ'i bu gece için ne kadarlığına kiraladı?"

"Bu iyi bir soru. Bu şarkıdan sonra ona soracağım."

Dans pistinde ayaklarımızı sürüyerek dolaşıyoruz, elleri aşağı kayıyor, neredeyse popomu örtüyor ve ona sert bir bakış gönderiyorum. "Gerçekten ailenin önünde beni taciz mi edeceksin?"

"Bize dikkat ettiklerini sanmıyorum." Elini sağ kış yanağımın üzerinde gezdiriyor, sıkıca sıkıyor ve

beni inletiyor. "Kendime engel olamıyorum. Bütün gece sana dokunmak için ölüyordum."

"Bütün gece bana dokundun." "İstediğim şekilde değil."

Sesindeki vaat beni titretiyor. Dizlerimin bağı çözülüyor. "Sen kötüsün."

"Hoşuna gitti." O

haklı. Beğendim.

Şarkı bitiyor ve Row annesini ararken ben tuvalete gitmek için izin istiyorum. İşim bittiğinde Rowan'ın beni çıplak yatırdığı ve ağzının içine aldığı banyoda ellerimi yıkıyordum. Kalçalarımın arasına gömülü telefonum tezgahın üzerinde

vızıldıyor. Annem arıyor.

"Sevgilim, neredesin? Kampüste değil misin?" Annem beni böyle karşılıyor.

"Hayır, tatili ailesiyle geçirmek için bir arkadaşımın birliğinde eve gittim. Hatırladın mı?"

Arkadaşıma cinsiyetini anlamaması için kelimelerimi nasıl özenle seçtiğimi görüyor musunuz? Ben aptal değilim.

"Tam olarak kiminle birliktesin?"

Bir iç çekiyorum ve dürüst olmaya karar veriyorum. "Rowan Lancaster."

"Rowan *Lancaster*? Sen ciddi misin? İkiniz çıkıyor musunuz?"

"Hayır." Rowan'la yaptığım şeyi anneme nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Sevişmek mi? Asla onaylamaz. Ya da belki onaylardı. Bilemiyorum. "Biz arkadaşız."

"İşte her kızın sahip olmak isteyeceği türden bir arkadaş. Bir Lancaster." Bu açıklama karşısında mutlak bir hayranlık duyuyor. "Güçlü bir aile."

"Onlar iyi bir aile. Benim için bir parti falan verdiler."

"Bu doğru. Bugün hala senin doğum günün!"

"Yaklaşık otuz dakika, evet." Aynadaki yansımama bakıyorum, makyajımın hala iyi olmasından memnunum. Rujum çoğunlukla solmuş ama sorun değil. İçmeyi bırakmış olmama rağmen tükettiğimiz alkol sayesinde yanaklarım kızarmış. Rowan'ın da bıraktığını fark ettim. Sanırım birazdan olacaklar için ayık olmak istiyoruz.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor, ki bu çok saçma. Birlikte pek çok şey yaptık. Onu çıplak gördüm. O da beni çıplak gördü. Bu kadar büyütülecek ne var?

"Daha yeni yaptım." O gülüyor ama ben sessiz kalıyorum. Ona ve babama karşı duyduğum hayal kırıklığı beni çok etkiliyor.

Tek istediğim ailemin bana biraz sevgi göstermesiydi. Beni sevgi yağmuruna tutun. En azından varlığımı kabul etsinler. Ama bununla, benimle uğraşamazlar ve bu ...

Tanrım, acıyor.

Lancaster'lar sanal yabancılar ve bakın beni ne kadar kolay kabul ettiler. Beni ilgi, sevgi ve hediyelere boğdular. Doğum günümü şimdiye kadarki en güzel gün yaptılar,

Benimle sadece birkaç gün önce tanışmasına rağmen. Ailemin bu kadar kötü olması hiç adil değil.

"Doğum günün kutlu olsun Arabella. Umarım güzel bir gün geçirmişsindir. gün," diyerek sessizliği dolduruyor çünkü konuşacak havada olmadığım çok açık.

"Teşekkür ederim." Sesim kesik kesik. Resmi. Ve o bunu duyabiliyor.

"Meşgul olduğumuzu anlıyorsun," diyor, sinirli bir iç çekişle ve öfke tenime sızıyor. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık."

"Doğru." Bıkmadan usanmadan, eğer kendime karşı dürüst olursam. *"Senin için en iyisini istiyoruz ve bu da babanın korkunç bir şekilde çalışmasından kaynaklanıyor" cümlesini kaç kez duyduğumu bilmiyorum. İhtiyacınız olan her şeyi size vermek için çok çalışacağım.*

Bana ihtiyacım olanı hiç vermediler. Belki de en iyisini istemedim. Belki sadece onları istedim. Hayatımda. Beni destekliyorsun.

"Keşke anlayabilseydin. Her şey seninle ilgili değil." Bu iyiydi.

"Hiçbir zaman gerçekten benimle ilgili değil, değil mi?"

Sessizleşiyor ve sanırım zafer kazanmış gibi hissetmem gerekiyor ama hissetmiyorum. Gerçekliğimin bu olması daha çok acı veriyor: Ailem var.

Beni umursamayan ve şikayet ettiğimde kendimi kötü hissettirmeye çalışan insanlar... Annem de bana böyle davranıyor. Babamla nadiren konuşurum. Birlikte çok fazla zaman geçirmiyoruz ve asla bire bir görüşmüyoruz. Adımı bile hatırlıyor mu? Neye benzediğimi?

"Bir sorum var." Aklıma gelen fikirle boğazımı temizliyorum ve vereceği cevaptan korkarak kendimi tutuyorum.

"Ne oldu?" Annem endişeyle sorar.

"Bana o çıraklığı, eskiz yapmayı ve resim çizmeyi ne kadar çok sevdiğimi hatırladığın için mi verdin? Mücevher mi? Yoksa kuyumcuyla daha fazla ilişki kurmak istediğiniz için mi bunu yaptınız?"

Sanki sorduğum şey ona çok komik geliyormuş gibi kahkahalar atıyor. Tüm bunlar olurken ben banyoda aynaya sırtımı dönmüş bir şekilde duruyorum çünkü yüzümdeki öfkeli ifadeyi görmek istemiyorum.

"Kuyumcu ile bir 'in'e ihtiyacım yok, sevgilim. Ben onların en iyi müşterilerinden biriyim. Ne kadar çok Yıllar boyunca oraya harcadığım para. Onlardan ne istersem alabilirim. Ne istersem. Ben. İstiyorum. Ve bu ıraklık mı? Nadir bir şeydir. Herkese teklif etmiyorlar ve oraya gittiğinizde kendinizi kanıtlamanız gerekecek. Ama bunu yapmak istemiyorsan, söyle. Gereken özelliklere sahip olmadığını bilmelerini sağlarım."

Son sözleriyle aramayı bitirdi. Beni sersemletti.

OTUZ DOKUZ

Rowan

ONU ARADIKTAN SONRA, Arabella'yı antrede buluyorum, güzel yüzünde şaşkın bir ifade, gitmeden önce aile üyelerimle kucaklaşıyor. Kapı her açıldığında içeri dondurucu soğuk bir hava giriyor ve açıkta kalan teninde tüylerin diken diken olduğunu görüyorum.

Yanına gidip kolumu omuzlarına doluyorum ve irkiliyor, başı yukarı kalkıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Oh. Hey."

"Hey." Tamamen kendinden geçmiş görünüyor, gözleri donuk, teni solgun. "Sen iyi misin?"

"Hayır. Hayır, değilim." Başını salladığında yüzü buruşuyor ve gözleri akmayan yaşlarla cam gibi oluyor.

Kalbim donuyor, onu yönlendiriyorum ve merdiven boşluğuna doğru gidiyoruz. "Hadi buradan çıkalım."

"Ama geldikleri için herkese teşekkür etmedim." Topuklarını sıkıyor, kıpırdamıyor ve ben de kolumu omuzlarından indiriyorum, onun yerine elini kaptı.

"Herkese yeterince teşekkür ettin zaten. Hadi, Bells. Seni yatağa götürelim." Bu kızla seks yapmakla ilgili tüm düşünceler pencereden dışarı çıkıyor ve benim için sorun yok. Çok endişelendim

Yüzündeki zombi gibi bakış. Robot gibi konuşuyor. Ne oldu? Neden üzgün? Çünkü çok açık. Gözyaşları yüzünden akıyor ve sanki hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi küçük hıçkırıklar onu terk ediyor.

Bok. Bok, bok, bok.

Merdivenleri sessizce çıkıyoruz, buz gibi eli benimkine dolanmış. Onu koridorun sonuna kadar götürüyorum ve sanki nereye gittiğine dikkat etmiyormuş gibi ayaklarının üzerinde tökezliyor ve kolumu beline dolayarak onu sabitliyorum.

"Hadi," diye mırıldanıyorum, kapalı yatak odasının kapısının önünde durarak. "Seni içeri alalım."

Kapıyı açtığımda kendi isteğiyle gidiyor, kolum belinden düşüyor. Kapıyı kapattığımda onu odanın ortasında, omuzları titrerken buluyorum.

Yanına gidip onu kollarıma çekiyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirirken gömleğimin içinde hıçkırarak ağlamasına izin veriyorum. Gereksiz hiçbir şey söylemiyorum. Şu anda hiçbir şeyin onu rahatlatacağını sanmıyorum ve hazır olduğunda açıklayacaktır. İşte içimde bunun benim yaptığım bir şey olduğunu düşündüren küçük bir titreşim var ama ne olabilir ki?

Bu benimle ilgili değil. Bunu hissedebiliyorum.

"Özür dilerim." Hafifçe geri çekildi ve ben de ağladığında her zaman yaptığım şeyi yaptım - gözyaşlarını Başparmağımla nazikçe süpürüp tenime emdirdim. Tüm acısını dindirebilseydim, ağlamasını durdurabilseydim, yapardım.

"Neden özür diliyorsun?"

"Geceyi mahvediyorum." Derin bir nefes alıyor, bir saniye tutuyor ve sonra yavaşça bırakıyor. Titrek bir şekilde. "Neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyorum."

"Ne oldu?" Başımı eğip ona bakıyorum. Gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan anlıyorum."

"Hayır." Arabella burnunu çekerek yavaşça başını sallıyor. "Bunun hakkında konuşmam gerek. Annem beni aradı."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Tuvalete gittiğimde. Ellerimi yıkıyordum ve o arıyordu. Doğum günümü düşündüm ama Ona bunu hatırlatmak için. Beni hep unutuyor ve ben de ona çok kızgındım Rowan. İkisine de kızgınım. Beni umursamıyorlar. Hiç olmadılar ve o anda onun konuşmasını dinlerken tek yapabildiğim onu ve babamı sizin ailenizle karşılaştırmak oldu. Nasıl? beni kabullenmelerini. Beni nasıl ilgi, hediye ve ... ve sevgi yağmuruna tuttuklarını. Ailem beni sevmiyor ya da seviyorlarsa bile bunu nasıl göstereceklerini bilmiyorlar." Daha fazla gözyaşı akıyor ve onu kendime çekip olabildiğince yakın tutuyorum. Ondaki yayılan tüm o acıyı içime çekmeye çalışıyorum.

Bundan nefret ediyorum. Ben de ailesinden nefret ediyorum. Mutlu olması gereken bir günde ona kendini çöp gibi hissettiriyorlar.

"Sana tam olarak ne söyledi?" Sesim temkinli, soruyorum. Burnumu sokmak istemem ama annesinin çok kötü bir şey söylediğini tahmin ediyorum.

Arabella başını tekrar kaldırıyor, bakışları öfkeyle dolu. "Nankör ve bencil olduğumu ve belki de o çiraklığı almamam gerektiğini ima etti. Ona gerçekten böyle düşünüp düşünmediğini sordum. benim için mi yaptı yoksa kuyumcuya girmesini sağlamak için mi?

Benim açımdan aptalca. Kimseye ihtiyacı yok. Ona istediği her şeyi sağlayan şey parası, yani babamın parası."

"Ve bu onun hoşuna gitmedi."

"Kesinlikle hayır." Başını sallıyor. "Onu sorguladığım için gereken özelliklere sahip olmadığımı ima etti ve bu adil değil. Ama yaptığı her şey adaletsiz, yani en azından tutarlı kaldı."

"Sanırım ona her zaman güvenebilirsin." Gülümseyerek üzüntüsünü hafifletmeye çalışıyorum.

"Değil mi?" Bir iç geçiriyor ve yavaşça başını sallayarak elini göğsümde gezdiriyor. Derimin altı yanıyor. Gömleğimin ince kumaşı sadece onun dokunuşuyla yırtıldı. "Genelde beni bu şekilde üzmesine izin vermem ama çok kaba davrandı. Hatta telefonu yüzüme kapattı."

"Özür dilerim." Parmaklarımı çenesinin etrafında kıvrıp başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Seni incitmesinden nefret ediyorum."

"İyi olacağım," diye fısıldıyor Arabella.

Ona Paris'e gitmemesini söylemek için ani bir dürtüyle vuruldum. Burada benimle kalmasını. Son yılımızı birlikte bitirelim. Gitmesini istemiyorum. O gittiğinde ben ne yapacağım? Onu her gün görmemek garip olacak. Her gün, her sınıfta. Onu özleyeceğim. O benim bir parçam oldu. Eğer Arabella giderse, benim lanet olası kalbim onunla. Ve eğer diye bir şey yok. O başka bir ülkeye gidiyor ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Ondakalmasını istemek yapabileceğim en bencilce şey. Gitmesine izin vermeliyim.

İstemesem bile.

Bir kez daha ürpertici bir iç geçiriyor ve hâlâ sarsıldığını anlayabiliyorum. "Çok yorgunum."

Göz kapakları ağırlaşıyor ve ayakta zor duruyormuş gibi bana doğru sallanıyor.

"Hadi, seni soyalım." Elini tutup yatağa doğru götürüyorum, onu çeviriyorum, böylece ben arkasında duruyorum. Elbisesinin fermuarını açıyorum, bakışlarım açığa çıkardığım tüm o çıplak teni yiyor, ama kirli düşüncelerime sakın olmalarını söylüyorum.

Bu gece yapmayı umduğum şeyi yapmıyoruz ve bu sorun değil. Bu kızın onu rahatlatmama ihtiyacı var, unutulana kadar sikkeme değil.

"Beni soymaya mı çalışıyorsun Rowan?" Bu soruda normal Bells'in ışıltısı parlıyor ve gülümseyerek elbisesinin askılarını kenara itip omuzlarından düşmelerini izliyorum.

"Uykulu olduğunu biliyorum," diyorum ona, bir şey yapmaya çalışmadığımı anlamasını isteyerek.

Elbise ayaklarının dibine yığılıyor, altına hiçbir şey giymediği ortaya çıkıyor ve gözlerim hafifçe açılarak onu içine çekiyor. Vücudu arkadan bile çok güzel. Mükemmel kalp şeklindeki poposu ve o uzun, seksi bacakları.

Ona dokunma isteğimle savaşıyor ellerimi yumruk haline getiriyorum. Başını çevirip omzunun üzerinden beni izliyor ve Gülümsüyor.

"Ben camdan yapılmadım," diye mırıldanıyor. "Bana

dokunabilirsin." Ellerimi hemen belinin alt kısmına

yerleştiriyorum,

Parmaklarımı onun yumuşak, sıcak teninde gezdiriyorum. O soğuk değil.

Ama yine de tüyleri diken diken olmuş. Büyük ihtimalle benden. "Seni bu kadar  zmesinden nefret ediyorum."

"Unut onu." Arabella bana dönüyor ve bakışlarım her zaman olduğu gibi göğsüne düşüyor. "Gözlerini buraya  evir Lancaster."

Eğlenen sesi beni gülümsetiyor ve bakışlarıyla buluşuyorum, Onu kendime çekiyorum, ağzım nazik bir öpücükle onunkini buluyor. Söylediklerine rağmen, kendimi tutarak ona hala kırılğanmış gibi davranıyorum.  p c ğ  basit tutarak, dilim dudaklarına yapıştım. Hemen dudaklarını ayırıyor ve ben de dilimi onunkine doğru kaydırarak tadına bakıyorum. Vücudunu benimkine göre şekillendirmesinin, parmaklarının gömleğimin önüne gidip düğmeleri çözmesinin keyfini çıkarıyorum.

"Sana ihtiya ım var," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve sesindeki aciliyet karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Unutmama yardım et, Rowan."

Sanki kontrolüm yokmuş gibi onu serbest bırakıyorum, ki söz konusu o olduğunda kontrolüm yok. Bizi yatağa yaklaştırırken ellerim her yerde, çıplak vücudunun her yerinde dolaşıyor. Sonra bir bakıyorum geriye doğru düşüyor ve ben de peşinden gidiyorum, onu ezmek için ağırlığımı desteklemeye dikkat ediyorum. Aldırmıyor gibi görünüyor. Bacaklarını kalçalarıma doluyor, çıplak amını sikime s rt yor ve zonklamama neden oluyor.

Beni acıtıyor.

Bunu yapacağımızı düşünmemiştim. Hele de onu bir kadınla daha on beş dakika önce fuayede yıkılmıştı. Tanrım, onu öyle görmek. Kırılmış, savunmasız ve şoktaydı, tek yapmak istediğim ona sarılmak ve onu korumaktı. Hâlâ  yle hissediyorum. Onu incinmiş görmek beni incitiyor. Ve ben hiç böyle hissetmemiştim.

Annem hariç herkes için daha önce böyle hissetmişimdir ve bu farklı bir duygudur.

Arabella için hissettiklerim her şeyi tüketiyor. Ezici. Hatta biraz kafa karıştırıcı.

Sevgi. Olması gereken bu ve ben bu konuşmayı yıllar boyunca babamdan defalarca dinledim. Herhangi bir Lancaster'dan aslında. O kişiyi bir kez buldun mu, her şey biter. Onlar. Sonsuza dek senin.

Bu Arabella. İşte o. Sonsuza dek benim. Ama birkaç hafta içinde gidecekken bunu ona nasıl söyleyebilirim? I onu geride tutmayı reddediyorum. Onun için duygularımı feda etmeye hazırım.

Beni kırık bir kalple bırakacak olsa bile.

KIRK

Arabella

Rowan ellerini çıplak bedenime koyduğu anda ailemle, özellikle de annemle ilgili TÜM ÖFKELİ, hüsran dolu düşünceler beynimden uçup gitti. O benim için odaklanabildiğim tek şeydi. İstediğim tek şeye. Beni boynumdan öperken, oramı ısırıp yalarken, ellerim yumuşak saçlarında, keşke yatağa düşmeden önce tişörtünü ıkarsaydım diye düşünürken, yatakta onun altında ezilmiş bir şekilde yatıyorum.

Tenini benimde hissetmek için aresizim.

Sabırsızlıkla gömleğini iterek omuzlarından indiriyorum, ve benden uzaklaşıyor, boynumu öpmeye devam etmeden önce aceleyle çıkarıp yere atıyor. Ellerimi sırtında, omuzlarında gezdiriyorum. Yanları boyunca. Parmaklarımı pantolonunun kemerinin altından geçirip onlar da gitmişti.

Onun da benim kadar çıplak olmasını istiyorum.

Hiç kimse beni Rowan kadar iyi, bütün hissettiremez. Az önce çok tatlıydı, beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı ve işe de yaradı.

İhtiyacım olan tek şey oydu. İstedğim her şeyi. Ve o zaman elbisemin fermuarını açtığında, onun kısıtlamasını hissedebiliyordum. Kararsızlığını. Büyük, sıcak ellerini kalçalarımaya koydu ve anladım.

Sıkıntılarımdan uzaklaşmama yardımcı olmasını istediğim şey buydu.

"Prezervatifin var, değil mi?" Sadece emin olmaya çalışıyorum çünkü Tanrım, daha fazla bekleyemem. Eğer hayır derse. pervasızca içime girmesine izin veremem. Çekip gidebilir. Daha bir hafta önce regl oldum, yani iyi olmalıyım. Öyle değil mi?

Başını boynumdan kaldırıyor, eli sağ göğsümün üzerine yerleşiyor. "Evet."

Sesinin sert tınısıyla omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Ve başını eğdiğinde, dudakları şişmiş meme ucuma değiyor, haykırıyorum, parmaklarımı saçlarına doluyorum. Onu kendime yakın tutuyorum.

Keşke onu hiç bırakmak zorunda kalmasaydım.

Rowan vücudumun her yerine öpücükler yağdırıyor, elleri her yerde. Göğüslerimin etrafında, belimde, kalçalarımada kıvrılıyor.

Parmakları kalçalarımın arasında geziniyor, beni test ediyor. Sırılsıklamım, parmaklarının yukarı aşağı kaydığını, klitorisimin etrafında döndüğünü duyabiliyorum. Kalın bir parmak içime bastırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutuyorum, midem daralıyor, içimde hareket etmesini beklerken derim geriliyor.

"Kahretsin, şimdiden çok ıslaksın, Bells," diye mırıldanıyor benden uzaklaştığında, parmakları hala kalçalarımın arasında sihrini konuşturuyor.

Yalan söyleyemeyeceğime karar verdim. "Seni istiyorum."

Gözlerimi açtığımda onu beni izlerken buluyorum, saçları dağılmış, göz kapakları ağırlaşmış, dudakları aralanmış. Çok yakışıklı. Muhteşem. Ve tamamen benim.

Made

n.

Made

n.

Mayı

n.

"Ben de seni istiyorum," diye mırıldanıyor, tekrar üzerime doğru kayıyor, bakışlarımız kilitleniyor. Başını eğiyor, aç ağzı benimkine yerleşiyor ve ben ona açılıyorum, aramıza uzanıyorum ve pantolonunun önünü karıştırıyorum. Düğmeyi çözdükten sonra fermuarı çekiştirip elimi içeri daldırıyorum. ve parmaklarımı boxer külotunun ön kısmına sürüyorum. Ereksiyonu.

O sert. Ateşli. Sabırsızlanıyorum, pantolonunu, boxer'ını itiyorum. Geri çekiliyor ve benim için onlarla ilgileniyor, muhteşem bir şekilde soyunana kadar kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıyor. Çıplak. Üstüme uzanıp beni altına hapsettiği an, ellerimi pürüzsüz sırtında, sıkı poposunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

Rowan'ın güzel bir vücudu var. Benimkinden çok daha belirgin. Çok fazla egzersiz yapmıyorum. kıyafetinizi doğru hale getirmek için kıyafet değiştirmek bir spor.

Kazadan önce sürekli antrenman yapan seçkin bir sporcuydu. Kırık ayak bileğinden dolayı pişmanlık duyduğunu biliyorum. Üniversitede futbola devam eder miydi? İsteseydi hala devam edebilirdi. Ben Paris'te tıklıp kalmışken o büyük bir üniversiteye gider miydi?

Tüm bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp ona odaklanıyorum. Başımı kaldırıp ağzımı onunkinin ortasına bastırıyorum.

Kalbi dudaklarımın altında gümbür gümbür atıyor ve ben bunu ona yaptığımı bilerek gülümsüyorum.

Bir hafta önce bu noktaya geleceğimizi hayal bile edemezdim ama işte buradayız.

işte geldik.

"Tenin çok yumuşak." Elini yukarı kaydırıp göğsümü okşamadan önce parmaklarını karnımda gezdirirken sesi saygılı. "Sana dokunmayı asla bırakmak istemiyorum."

"Durmayın. Lütfen." Sesim yalvarıyormuşum gibi çıkıyor ama umurumda değil. "Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et."

Gülümsemesi yavaş ve emin ve onu görmek amımın zonklamasına neden oluyor. "işte benim kızım."

Bana kızım dediği için tüm vücudum kızardı. Beni gerçekten mahvetmeye çalışıyor, değil mi? Birkaç kelime, elleri ve ağzıyla, ben bir enkazım. Onun için bir enkaz.

Başka bir şey söyleyemeden beni öpüyor, kelimelerimi, düşüncelerimi çalıyor. Açgözlü pcğne teslim oluyorum, hatta ondan daha açgözlü, dillerimiz birbirine karışıyor, dişlerimiz çarpışıyor ve ellerimiz dolaşıyor. Sikini sıkıca kavradım, aşağı yukarı kayıyor, başparmağımı kafasına srtyor, her tarafa precum bulaştırıyordum.

"Tanrım," diye homurdanıyor, elime sokuluyor. "Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Prezervatifleri getir," diyorum sabırsızlıkla. Beklemekten yoruludum.

Ona içimde ihtiyacım var.

Sürünerek üzerimden kalkıyor ve yerden pantolonunu alıp cebinde taşıyor olması gereken tek bir prezervatif çıkarıyor. Yatağın ayak ucunda duruyor, ambalajı yırtıp açıyor ve prezervatifi çıkarıp halkayı aletin ucuna yerleştiriyor, yavaşça yuvarlıyor.

Belirgin bir ilgiyle izliyorum, ağrıyı engellemek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Başını kaldırıyor, koyu yeşil bakışları Benimkiyle buluşuyor ve orada saf sıcaklıktan başka bir şey görmüyorum. İçimde dönen duygularla eşleşen tüm o istek ve ihtiyaç.

Kendime engel olamayarak doğruldum, bacaklarımı açıp kendimi ona sunarken yastıklara yaslandım.

Bakışları daha da koyulaşüyor. "Kendine dokun, Bells."

Sorgulamadan istediğini yapıyorum, parmaklarımı kalçalarımın arasına yerleştiriyorum, klitorisimin üzerinde küçük daireler çiziyorum. Karıncalanıyor. Zonkluyor. İnliyorum, bakışlarım hala onunkilere kilitlenmiş, parmaklarım meşgul. Bakışları düşüyor, hızlı parmaklarımı izliyor ve sonra benimle birlikte yatağa geri dönüyor, elimi kenara itiyor, böylece onun yerine bana dokunabiliyor.

"Yakın mısın?" Sesi çakıllı, yüzümün kızarmasına neden oluyor ve başımı sallıyorum, parmağını soktuğunda bir inilti beni terk ediyor

İçime giriyor ve itiyor, başparmağı klitorisime bastırıyor. Ne yapacağını çok iyi biliyor - son birkaç gündür etrafta sinsice dolaşmak ona iyi öğretmiş. Saniyeler içinde boşalıyorum, orgazm içime çarpıyor. Haykırıyorum, bastırıyorum Kendimi duyduğum anda dudaklarımı birleştiriyorum, başkalarının da bizi duymasını istemiyorum.

Elini bacaklarımın arasından çekip kendini yeniden ayarlıyor ve bir de bakıyorum ki tam orada, ereksiyonu hâlâ nabızı atan klitorisime sürtünüyor ve o anın gerçekleşmekte olduğunu fark ederek keskin bir nefes çekiyorum.

Sonunda.

"Oh lanet olsun." İçime giriyor, sadece başını sokuyor ve orada duraklıyor, kolları geriliyor, gözleri kapanıyor. Onu izliyorum, tepkisinden büyüleniyorum. Kollarının hafifçe titrediğini söyleyebilsem de kendini tutması etkileyici. "ok iyi hissediyorsun."

"Sen de istiyorsun," diye fısıldıyorum, kollarımı ona dolayarak. Daha derine itiyor, beni daha fazla dolduruyor, ta ki Tamamen içime girdi ve durakladı, başını salladı.

Altında kıvranıyorum, rahatlamaya çalışıyorum. Biraz acıtıyor - seks yapmayalı uzun zaman oldu ve onu düşündüğüm için bile üzgünüm, ama Bentley Rowan kadar kalın değildi - ve derin, ürpertici bir nefes alıyorum, test etmek için iç duvarlarımı onun etrafında sıkıyorum.

Gürültülü iniltisi muhtemelen tüm ev halkını uyandırabilirdi.

"Şşş." Elimi hafifçe ağzının üzerine koyup onu susturuyorum. "Böyle devam edersen saniyeler içinde kapıma dayanacaklar."

Rowan'ın gözleri neredeyse komik bir şekilde açılıyor ve ben gülümseyerek elimi bırakıyorum. Eğildi, ağzını ağzıma dayadı ve öpücük

Hareket etmeye başladığında çılgınca. Tekrar içeri itmeden önce neredeyse tamamen dışarı çekiyor, horozunun yavaşça sürüklenmesi vücuduma yayılan küçük zevk dallarına neden oluyor. Vücutlarımız birlikte hareket etmeye, sallanmaya, kalalarımız mükemmel bir ritimle itmeye başlıyor. Ona doğru eğilerek onu daha derine gönderiyorum, etrafında sıkılaşıyorum ve bir iniltiyle yüzünü boynuma bastırıyor.

"Böyle devam edersen boşalacağım," diye tehdit ediyor, sesi karanlık. "Ve ben istemiyorum. Henüz değil."

Ona sarılıyorum, beni becermesine izin veriyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum. Onun benimle böyle birlikte olduğunu bilerek. İkimiz birlikte. Bu doğru hissettiriyor. Mükemmel hissettiriyor. Ve onu terk ederek her şeyi mahvedeceğim.

Gözlerimi kapatarak buna karşı koyuyorum, bunun yerine zevke odaklanıyorum. Onun kollarında, ona bağlı olmanın heyecanına. İki insanın olabileceği kadar yakın.

Rowan hızını artırıyor, kalçaları hareket ediyor ve ben de ona izin veriyorum. Henüz orgazma yakın değilim ama içimde kaybolmasını ve kontrolü tamamen kaybetmesini tercih ederim. Benim için sorun değil. İyinin de ötesinde.

"Ben." İtiyor. "Yapacağım." Kalçalarını bir kez daha esneterek onu daha derine gönderiyor. "Gel."

Cesaretle başımı sallıyorum, bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu daha da ileri gönderiyorum. Derinlere gömüldü, vücudumun daha önce hiç hissetmediğim bir kısmına çarptı ve bildiğim bir sonraki şey, boşalıyor, son bir kez ittiğinde onu terk eden uzun, titreyen bir inilti, orgazm olurken kalçalarını bana karşı tutuyor.

Gözlerimi kırarak açıyorum ve büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum. Kasları geriliyor, boynundaki tendonlar kalınlaşıyor, vücudu hafif bir ter tabakasıyla kaplanıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime yığılıyor, ağırlığına ve beni ezmemesine her zaman dikkat ediyor ve kollarımı ona sarıyorum, Tırnaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirerek onu titrettim.

"Kutsal. Kahretsın." Boynumu öpüyor. "Bu..."

"İyi misin?" Sesime eğlence karışıyor.

Benden uzaklaşıyor, bakışları ciddi. "İnanılmaz. Ne sikime bekliyorduk ki?"

"Bilmiyorum. Bunu günler önce de yapabilirdik. Oyunda olduğumu biliyorsun." Hafif tutmaya ve ona odaklanmaya çalışarak gülümsüyorum. Eğer düşüncelerimin dağılmasına izin veririm, zlmeye başlayacağım ve bu da istediğim son şey.

"Zamanımı boşa harcadım." İfadesi de, sesi de ciddi ciddi. "Sanırım yarın ne yapacağımızı biliyorum."

Omzuna bir tokat atıyorum ve sırtıyor. "Yapamayız Rowan. Geri dönmeden önce ailenle vakit geçirmeliyiz."

Bu iki kelime havada asılı duruyor, önsezi gibi. Lancaster Prep'e geri dn. Gerçek hayata geri dn. Birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamana geri dn.

Benden ayrılıyor ve yataktan kalkıyor, sanırım prezervatifi atmak için banyoya gidiyor. Tuvaletin sifonunu ve lavaboda akan suyu duyuyorum ve sonra geri dönüyor, yatağa kayıyor. Beni kollarına çekti. Başımı göğsüne yaslıyorum, kalbinin sabit ritmi beni memnuniyetle dolduruyor.

"Sen gelmedin, değil mi?"

Başımı geriye eğip bakışlarına karşılık veriyorum. "Hayır. Yani, hemen önce-"

Beni çevirdi, böylece bir kez daha sırtüstü yattım, gövdesi Bacaklarımın arasına yerleşti, bakışları muziplikle doluydu. "Bunu düzeltmek ister misin?"

"Umm..." Vcudumdan aşağı kayarken sesim kayıyor, Tenimde bir öpücük izi bıraktı, ağzı önce bir kalça kemiğimi, sonra diğerini okşadı. "Tamam."

Ve sonra tam da bunu yapmaya devam ediyor.

KIRK BİR

Arabella

Pazar öğleden sonra ve Rowan'ın Ferrari'sindeyiz, Lancaster Prep'e dönüyoruz. Beau arka koltukta kulaklıklarını takmış, telefonundan başka bir şeye odaklanmıyor. Ben yolcu koltuğundayım ve Rowan'a gizlice bakıp duruyorum, onu araba kullanırken ne kadar çekici bulduğumu hem seviyor hem de nefret ediyorum.

Ben ne düşünüyorum ki? Yaptığı her şeyi çekici buluyorum. Rowan'a olan aşkım
Son on günü onunla geçirdikten sonra daha büyük bir şey. Tükendim. Tek düşündüğüm o ve en iyi şey?

Eminim o da benim gibi düşünüyordur.

Bu aynı zamanda oldukça iç karartıcı bir farkındalık, çünkü ben gidiyorum. Annem dün bana yaklaşan Paris seyahatimizle ilgili tüm bilgileri içeren bir mesaj attı. Benim için ayırttığı birinci sınıf biletin linkini gönderdi. Paris'e tek başıma uçacağım ve onlarla otelde buluşacağım. Orada bana eşlik edecek ve gümrükten geçmeme yardım edecek, otele götürülmeden önce valizlerimi toplayacak biri olacak. O her şeyi halletti, ben de
Sanırım ona teşekkür etmeliydim ama neredeyse hiç cevap vermedim.

Ona hâlâ kızgınım. Büyük ihtimalle o da bana hala kızgın ve bu sorun değil. Ben böyle iyiyim. Okulun son günü olan 13. Cuma akşamı uçmamın ilginç olduğunu düşündüm. Uygun, değil mi?

Nefret ediyorum. Yaklaşan sonuma gidiyormuşum gibi hissediyorum.

"Yorgun musun?" Rowan derin sesiyle iç karartıcı düşüncelerimi bölerek bana soruyor.

"Oh." Gülümsedim ve sonra başımı salladım. "Hayır. Sadece düşünüyordum."

Ne hakkında olduğunu sormuyor ve ben de memnunum. Ona söylemek istemiyorum.

Onun yerine uzanıp elini dizime koyuyor ve sıkıyor. Dün güzel bir gündü. O kafeye gidip kahvaltılık sandviç ve kahve aldık, sonra da aynı parka gittik.

onun arabasında. Bu kez dışarıda bir piknik masasında oturduk, bir bankı paylaştık, hava güneşli olmasına rağmen dondurucu soğuk olduğu için ikimiz de sımsıkı sarınmıştık. Konuştuk, her zaman konuyu hafif tuttuk. Sandviçimin ekmekli uçlarını aldım ve masamıza doğru paytak paytak yürüyen ördeklere fırlattım, onlar da vakvaklayarak ve tüyleri uçuşarak bu parçalar için kavga ettiler ve ikimizi de güldürdüler.

Rowan'da dün -aslında son birkaç gündür- çok rahat bir şeyler vardı. Artık kaşlarını çatmıyordu. Artık huysuz konuşmalar ya da homurdanmalar yok. Daha çok gülümsüyor. Bana her zaman yakın ilgi gösteriyor ve sadece ...

Çok tatlı.

İçinde olduğunu biliyordum.

"Okula geri dönmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim o kadar kısık ki beni duymayabilirdi ama duydu. Sesinden anladığım kadarıyla eli dizimde geriliyor ve beni bir kez daha sıkıyor.

"Neden olmasın?"

"Gerçek hayat berbat." Onu inceleyebilmek için koltuğumda dönüyorum, yanağımı koltuk başlığına yasladım. "Sonsuza kadar burada kalamaz mıyız?"

Gülümsemesi hüzünlü. "Sadece birkaç ayımız daha var ve sonra okul sonsuza dek bitecek."

"Sadece birkaç haftam daha var ve sonra gideceğim," diye hatırlatıyorum ona.

"Tamam." Elini dizimden çekip direksiyonun üzerine koydu. "Unutmuşum."

Öğrendiğimden beri aklımın bir köşesinde olduğunu düşünürsek, nasıl yapabildiğini bilmiyorum. Belki de gitmem o kadar da önemli değildir. Belki beni özlemez. Belki de Belki de gideceğim için mutludur.

Hayır. O asla böyle hissetmez. Beni çok önemsiyor. Önemsemediğini biliyorum. Cuma gecesi bana davranışında bunu gördüm. Ve hatta dün. Bizim deneyimimizden sonra Parktan çıktıktan sonra evine döndük ve annesi ve babasıyla birlikte film izledik. Çok eğlenceliydi. Sonra hep birlikte yemeğe çıktık, Rowan'ın teyzesi Charlotte ve amcası Perry ve çocukları da bize katıldı. Eve döndüğümüzde ikimiz de yorgun olduğumuzu söyledik ve erkenden yattık.

Hepsi yalan. Row odama gizlice girdi ve bütün gece yaptık. İnanılmazdı. Bana kaç orgazm yaşattı sayısını unuttum. -Üç mü? Dört mü? Sayı her neyse, bir anda

İşimiz bittiğinde kemiksiz bir yorgunluk yığınınına dönüşmüştüm ve derin, rüyasız bir uykuya dalmıştım. Saatler sonra uyandığımda, o gitmişti.

Sanki oraya hiç gitmemiş gibi.

Kampüse dönüş yolunda trafik berbat, sanki herkes evine dönüyor ve sonunda varmamız gerekenden neredeyse bir saat sonra varıyoruz. Güneş çoktan batmış ve hava çoğunlukla karanlık, kampüsteki yürüyüş yollarının ışıkları yanıyor. Rowan motoru kapatır kapatmaz, Beau spor çantasını da yanına alarak arabadan iniyor.

"Yarın görüşürüz çocuklar," diye sesleniyor ve hızla uzaklaşıyor.

Rowan ve ben yavaşça arabadan iniyoruz, ikimiz de bagaja gidiyoruz. Bagajı açmasını ve her bir eşyayı çekmesini izliyorum.

Çantalar boyunu aştı. Hepsini oraya sığdırdığına inanamıyorum ama bir mucize yarattı.

İşini bitirdiğinde ona "Teşekkür ederim," diyorum. Üç bavulu da odama nasıl götüreceğimi bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. "Ben hallederim."

"Arabella." Sesi kızgınlıkla karışık, sanki bunu söylediğime inanamıyormuş gibi. "Seninle odana kadar yürüyeceğim."

"Oh." Aramızdaki her şey değişmişken neden her şeyin eskisi gibi olacağını varsayıyorum? Saçmalıyorum ama en azından tutarlı davranıyorum. "Tamam. Bunu takdir ediyorum."

Bagaj kapağını öyle sert çarptı ki sıçradım. Ve ona baktığımda, o kaş çatmayı gördüm. Çok aşına olduğum ama bir şekilde farklı hissettiren. "Neyin var senin?"

"Benim hiçbir sorunum yok." Beni saran sinirlerle savaşarak ellerimi birbirine kenetliyorum. "Bu çok garip, biliyor musun?"

"Garip olan ne?" Bana yavaşça yaklaşıyor, sanki son saniyede fırlayıp gitmemden korkuyormuş gibi ve ben onu bekliyorum, nefessiz, yanağıma dokunduğunda gözlerim kapanıyor, avucunu tenime srtyor.

"Kampüse geri döndüğümüzde bana tanıdık gelen tek şey, bana ynelttiğin kaş çatma hareketiydi." Yüzümü eline yaslayıp kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum. "Buradayken nazik Rowan'a alışkın değilim."

"Bells." Bakışlarıyla bir kez daha buluşmak için gözlerimi aralıyorum. "Bana dediğin gibi kibar Rowan'a alışmalısın."

"Gerçekten mi?" Parmaklarımı bileğine dolayarak ona tutunuyorum. "Yani bunların hepsi bir rüya değil miydi?"

Yavaşça başını sallıyor, dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Kesinlikle bir rüya değildi. Geçen hafta aslında oldu."

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyorum ve onun kıkırdamasına neden oluyorum.

"Yarın, hepimiz sınıfa döndüğümüzde, herkes benim olduğunu bilmek." Ses tonu sert ve beni kendine çekiyor, dudaklarıma sahiplenici bir öpücük bırakıyor.

"Birlikte çalışmamız gereken bir sürü proje var," diye hatırlatıyorum ona. "Amerikan Hkmeti ve psikoloji."

"Ah evet. Bunu anneme anlattım ve güldü. Babamla ilk kez bu şekilde bir araya gelmişler. Skov onları eşleştirdi bir psikoloji projesi için. Ondan önce adamın kendisinden nefret ettiğine inanıyordu."

"Yok artık. Annenden kim nefret edebilir ki?" Gülümsüyorum. Şimdi birlikte olsak da, onun ailesine benzer bir şey yaşamış olmamızı seviyorum. Bunun gerçekleşmesi için bir psikoloji projesine ihtiyacımız yoktu. "Bu çok komik."

"Annem de öyle dedi." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Bak, birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor. "Sadece birkaç haftamız var."

"Biliyorum. Tam olarak iki, değil mi?"

"Evet. Annem biletimi ayırttı. Ayın on üçünde gidiyorum."

"Hafta sonu kalmayacak mısınız?" Kaşları birbirine yaklaşıyor ve üzgün görünüyor, bu nadiren gördüğüm bir şey.

"Hayır. Annem Paris'te mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istediğinden bahsetti. Orası onun en sevdiği şehir."

"Tamam. Peki." Başka bir şey söylemiyor, elini yüzümden çekip beni olduğum yerde bırakıyor ve iki bavulumun saplarını tutuyor. "Şunu alabilir misin?"

"Evet." Almadığı bavuluna gittim ve kolu uzatıyorum, yürümeye başlarken arkamdan çekiyorum. Row benim tempolu yürüyüşüme ayak uyduruyor ve ben her şeyin farklı olduğunu fark ediyorum. Rowan'ın ayağındaki bot artık yok, bu yüzden normal hızda yürüyebiliyor. Eminim hala biraz dinlenmeye ihtiyacı vardır, ama sanırım antrenmanlarına geri dönebilir. Belki de geleceği için futbola mı konsantre olacak? Bu hiç konuşmadığımız bir konu.

Belki de bunu onunla tartışmaya hakkım yok çünkü artık yanında olmayacağım. Ona ne olduğunu görmeyeceğim ama yine de merak ediyorum. O kadar merak ediyorum ki, yurt odama geldiğimizde bavullarımı odama getirdiğinde sormak zorundayım.

"Hâla futbol oynamak istiyor musun?"

Bana dönmeden önce bir an hareketsiz kaldı. "İ çok isterdim ama bileğimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. O şerefsiz iki yerden kırdı."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım. Kalbimin durduğu, unutmayı tercih ettiğim bir andı.

"Koumla bu konuyu konuştum ve beni niversiteye gitmemem konusunda uyardı. Kazadan önce biraz ilgi görmüştüm, hatta birkaç teklif bile vardı ama o playoff maçından beri hiçbir şey duymadım." Kesik kesik bir nefes veriyor ve parmaklarını saçlarının arasına sokarak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Bunun olacağını sanmıyorum."

"ok özür dilerim." Garip hissediyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Onu teselli etmek istiyorum ama vücut dilinden bunu istediğini sanmıyorum.

"Sorun değil." Omuz silkiyor. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?"

"Doğru," diye fısıldıyorum.

Hiçbir şeyle onun söylediğinden daha fazla bağ kurmamıştım. Ne ben istediğimi alabiliyorum ne de o. Zamanlamamız tamamen yanlış.

Ve bu berbat.

KIRK İKİ

Rowan

Zaman çok hızlı geçiyor.

Arabella ile geçirebildiğim her anın tadını çıkarmaya çalışıyorum ama sınıfa döner dönmez hemen işe koyulduk. Ödev, proje ve test bombardımanına tutuluyoruz. İki sınıfta grup ödevlerimiz var ve sohbet edip flört edebilsek de ve ben oraya buraya gizlice dokunabilsem de, bu yeterli değil.

Onun söz konusu olduğu yerde asla yeterli olmaz.

Arabella'nın okuldaki iş yükü, erken ayrılması sayesinde daha da yoğunlaştı. Mezun olmak için yeterli kredisi var, ancak hala yapılması gereken bazı işler var ve Bells'im yorgun. O da gergin. Korkuyor.

Hâlâ gitmesini istemiyorum ama sessiz kalıyorum. Onun yerine onu cesaretlendiriyorum, her zaman onu yükseltmeye çalışıyorum. Bazen ben O kadar çok çalışıyorum ki, sahaya çıkmadan önce zorlu bir rakiple karşılaşmak üzere olan takım arkadaşlarımdan biriyle konuşuyormuşum gibi hissediyorum.

Birkaç gün okulda kaldıktan sonra koçumla konuşmaya gittim ve ona gelecekteki seçeneklerimin neler olduğunu sordum. Seçenekler korkunç olmamakla birlikte, benim istediğim gibi de değildi.

ikisini de duymak istemedim. Koç, teklifte bulunan kolejlerin hala ilgilendiği konusunda beni uyardı, ancak ayak bileğimin iyi olduğundan emin olmak istiyorlar ve şu anda ...

Öyle değil.

Ne düşündüğümden emin değilim. Futbolcu olarak bir geleceğim yok. Kesinlikle profesyonel olarak değil. Ben eski NFL süperstarlarının soyundan gelen Callahan Bennett değilim.

O bir geniş alıcı ve tonlarca teklifi var, tüm büyük D1 üniversiteleri ailesinin sayesinde onu kapmak için can atıyor. miras. Bir de harika bir futbolcu olduğu gerçeği var. Bu konuda da çok mütevazı, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Şu anda okuldan sonra antrenman odasında onunla birlikteyim. Bugün Perşembe. Hafta sonu neredeyse geldi ve dakikalar geçmeye devam ediyor. Geri sayım devam ediyor. Bırak beni.

Düşüncesine bile katlanamıyorum.

İkimiz de koşu bandında koşuyorduk ve ben Callahan'ı yakaladım. Başını sallayıp kendi kendine gülümsüyor. AirPods'umu

çıkartım. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Düşüncelerim dolaşıyordu ve senin ve Arabella'nın gerçekten birlikte olduğunuz fikrine takıldım. Bir haftalığına Meksika'ya gidiyorum ve döndüğümde birbirinize karşı sevgi dolu olduğunuzu görüyorum," diye açıklıyor Cal kıkırdayarak.

"Sevgi dolu mu?" Buna alındım. "İkiniz öğle

yemeğinde birbirinizin üzerindesiniz."

Rüyalarımda. Bells, PDA ile çok çılgınlaşmama izin vermiyor. Toplum içinde öyle bir kız olmadığını iddia ediyor. Özelde

Yine de?

Dikkat et.

"Birbirinizin üstüne çıkmayı tanımlayın." Ayak bileğimde bir sızı hissettiğimde yüzümü buruşturarak adımlarımı yavaşlatıyorum.

"El ele tutuşmak. Yakın oturmak. Kendi küçük dünyanızda kaybolmak. Rowan Lancaster'ın aşık olduğu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Arabella'ya da. Yani, bunu tahmin edebilirdim ama yine de böyle bir şey olacağını düşünmemiştim."

Tamamen duruyorum ve bronzlaşmış arkadaşşıma bakıyorum. Adam tropik bir tatile gitmiş gibi görünüyor ve ben onu kıskanıyorum.

Şükran Günü tatilindeyken başıma gelenleri değiştirebileceğimden değil. "Ona aşık olduğumu mu düşünüyorsun?"

Cal da durur. "Öyle değil mi? Ondan çok hoşlanıyorsun. Sürekli onun hakkında konuşuyorsun."

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Onu gündeme getiren sensin."

"Çünkü siz ikiniz ilişkinizi resmen yüzüme vuruyorsunuz. Şikayet etmiyorum. Bence bu harika bir şey," diye ekliyor, şüphesiz yüzündeki itip kakma ifadesi karşısında yüzümde beliren hırıltıyı fark etmişti. "Son birkaç yıldır kendini çok kapattın. Kaç kızın benimle konuşup sana ulaşmalarına nasıl yardımcı olabileceğimi sorduğunu biliyor musun? Liste şöyleydi
Sonsuz."

"Arabella sana hiç benden bahsetti mi?" Sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama bilmek zorundayım.

"Komik olan da bu. O hiç yapmadı. Gerçekten yapmadı. Yani, partilerde konuşurduk ve bazen senin hakkında konuşurduk, ama ona yardım edip edemeyeceğimi hiç sormadı. Sanki senin üzerinde sihrini konuşturmuş ve sonunda seni çözmüş gibi. Seninleyken onu seviyorum. Seni daha az ciddi yapıyor."

"Gidiyor."

Callahan kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Erken mezun oluyor. Biz finalleri aldıktan sonra ayrılacak. Ünlü bir kuyumcu için çalışmak üzere Paris'e taşınıyor. Tasarımcıların yanında çırak olacak ve orada iki yıl kadar eğitim görecektir.

yıllar." Dalgınca göğsümü ovuyorum, orada her zaman var olan ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek her şeyi çok gerçek kılıyor ve bundan nefret ediyorum.

"Kış tatilinden sonra geri gelmeyecek mi?" Başımı hayır anlamında salladığımda Cal alçak sesle ıslık çalıyor. "Bu çok kötü, dostum. Onu özleyeceksin."

"Evet. Bu yüzden ona onu sevdiğimi söyleyemiyorum." Dudaklarımı kapattım, bunu yüksek sesle söylediğim için irkildim. Ama lanet olsun, bu doğru. Ona aşığım. Onun hayatımda olmaması düşüncesine katlanamıyorum. Neden şimdi gidip ona aşık olmak zorundaydım ki? Bunu aylar önce yapmalıydım. Yıllar önce.

Çok fazla zaman harcadık.

Daha çok benim yaptığım gibi. İki yılı aşkın bir süredir peşimdeydi ve bir aptal gibi onu ektim. Benim tipim olduğumu düşünmedim. Onun yerine, benim tek tipim oldu. İstedikim tek kız.

"Neden ona söyleyemiyorsun?"

"Ve gittiğinde kendini bok gibi hissetmesine mi neden olacaksın? Bunu yapmayacağım." Başımı sallıyorum. "Bu bir hata."

"Belki de seninle nerede durduğunu bilmek istiyordur. İkinizin birbirinize aşık olduğunuzu bilmek onu daha güvende hissettirecektir."

"Ne zamandan beri ilişki uzmanı oldun?" Alay ediyorum.

"Değilim ama bir ablam var. Ve her zaman duyguları hakkında konuşmayı seven bir babam var." Cal omuz silkiyor. "Ona anlatmalısın, kardeşim. Buna bayılacaktır."

"Ya bana aşık değilse?"

Callahan kahkahayı patlatır. "Şu anda gerçekten sikişiyor musun? O kız sana tapıyor. İkinci sınıftan beri sana vurgun. Herkes sana aşık olduğunu biliyor."

Antrenmanımızı bitirip hızlı bir duş alırken Cal'ın söylediklerini düşünüyorum. Onu aramaya çıkmadan önce aceleyle giyindiğimde. Bana kütüphanede İngilizce makalesi üzerinde çalışacağını söylemişti ve onu hemen binanın arka tarafındaki yığınların arasında buluyorum, Bir masada tek başına oturuyor ve kulaklığında dinlediği her neyse onun ritmine ayaklarını vuruyor.

Kitaplarla dolu uzun bir rafın arkasında durup ürkütücü bir sapık gibi onu biraz gözetliyorum. Geri döndüğümüzden beri kıyafetleri o kadar çılgın değil, yine de biraz çaba sarf ediyor. Bugün annemle babamın ona doğum gününde hediye ettiği parlak pembe kazağı giymiş, beyaz gömleğinin üzerine giymiş ve parlak pembe çerçeveli gözlüğünü takmış. Arabella ilk derse girdiğinde Guthrie ona ikinci bir bakış bile atmadı. Hatta kazağı için iltifat bile etti ve yemin ederim Bells hayal kırıklığına uğradı.

Biraz skandal yaratmayı seviyor. Birlikte olmamız tam olarak bunu yaptı. Dedikodular başladığımız anda Pazartesi günü kampüse el ele geldik. Herkese onun bana ait olduğunu göstermek istiyordum. Geri döndüğüm o ilk günden sonra geldiğim noktadan memnundum.

Hepsi biliyor.

"Rowan, beni korkutuyorsun."

Bakışlarım yüzüne kayıyor ama dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrılmış olsa da bana bakmıyor bile. Adım atıyorum
Kitaplıktan uzaklaşıp masaya gidiyorum ve karşısına oturuyorum, telefonunun ekranındaki bir düğmeye basıp kulaklıklarını çıkarmasını ve yere koymasını izliyorum.

"Orada olduğumu nereden biliyordun?"

"Seni gördüm. Önce kokunu aldım. Çok farklı bir kokun var." Yüzünde bazen, çoğunlukla da bana bakarken takındığı o hülyalı ifade var.

"Beni *kokladın* mı? Bu iyi bir şey mi?" Çalıştıktan hemen sonra duş aldım. Kokmamın imkanı yok.

"Bu harika bir şey. Nefis kokuyorsun." Uzanıp elimi tutuyor, kaldırıp burnuna götürüyor. Bileğimi kokluyor. "Bu senin kolonyan."

Duştan sonra, kıyafetlerimi giymeden hemen önce biraz sıktım.

"Beğendin mi?"

"Kesinlikle bayıldım." Gülümsüyor ve elimi bırakıyor, ben de her zaman yaptığım gibi güzelliğine kapılıp aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. Bu çok ağır oldu

Callahan'la konuşmamdan beri aklımda. Ondan önce bile.

"Seni seviyorum." Kelimeler sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi ağızımdan dökülüyor.

Gülümsemesi kayboluyor ve kaşları şaşkınlıkla bir araya geliyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Dedim ki..." Lanet olsun. Yanlış mı yaptım? Bunu ona daha romantik bir ortamda söylemeliydim. Odamda yalnızken ve o benim yatağında çıplakken. Eski kitaplar ve toz kokan okul kütüphanesinin arkasında değil. Ama Kitapları seviyor. Okumayı seviyor. Belki de bu anı romantik buluyordur. "Seni sevdiğimi."

Gözüne bir şey kaçmış gibi hızla göz kırpmıyor, ama gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu fark ediyorum ve bu beni bok gibi hissettirmiyorsa ...

"Kimse bana bunu gerçekten söylemiyor," diye fısıldıyor, sonra sertçe yutkunuyor. "Beni sevdiklerini."

Sıkıtığım ellerimi kalçalarıma dayayıp bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Bunu duymaktan nefret ediyorum. Ailesi çok boktan.

Bells tekrar göz kırpmıyor. "Bunu duymaya alışık değilim."

"Alışsan iyi olur." Sesim ezik çıkıyor. Kendimi ezik hissediyorum. Çenemi kapalı tutmalıydım. Aptal Callahan. Tavsiyesi bok gibiydi.

Sandalyesinin geri itildiğini duyuyorum ve ayağa kalkıyor. Önüme gelene kadar masanın etrafında dönüyor. Sonra bir baktım kucağıma oturmaya çalışıyor, ben de izin verdim, sandalyemi ona göre arkaya kaydırıyorum. O da

Eteği açılıyor ve külotunun ince pamuğunu hissedebiliyorum. Sıcaklığı aletime baskı yapıyor.

Kollarını boynuma doluyor, "Ben de seni seviyorum Rowan" diye fısıldarken bakışları benimkilerle aynı hizada.

Bu sözleri duyduğumda hissettiğim rahatlamayı hızla tam bir sevinç takip ediyor. Ellerimi hemen arkasındaki masaya dayayarak, hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğim halde onu hapsediyorum. Burada, kollarımda olmaktan daha çok tercih edeceği bir yer yok.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Eğilip onu öptüm, iffetli bir şekilde. Dil yok. Tanrı aşkına kütüphanedeyiz ama buna izin vermiyor. Dudaklarını benim için ayırıyor, dili dışarı fırlıyor ve sonra başlıyor. Öpüşme vahşileşiyor ve kollarımı ince beline doluyorum, ellerim kaşmir yumuşaklığındaki kazağına bastırıyor. Ellerini saçlarıma gömdü ve göğsünü göğsüme bastırıyor. Küçük tatlı amını zaten sert olan sikime sürüyor.

"Sence buraya geri dönecek biri var mı?" diye soruyor, ağız hâlâ benimkinin üzerinde.

"Şansımız yaver giderse, buraya birinin geri geleceğinden eminim." Beni daha ileri gitmeye teşvik etmesini engellemek için ağızını yalayıp yutuyorum, anın tadını çıkarıyorum. Üzerimde iz bırakarak
O gittikten sonra hatırlamak için.

Bu düşünce beni tamamen ayıltıyor ve öpüşmeyi bitiriyorum, Hâlâ onu arayan dudaklarından geri çekildi. "Durmamız

gerekiliyor." Kaşlarını çatıyor, küçük bir dudak büküşü oluşuyor.

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Cidden şu anda bana eğlenceli değil mi diyorsun?"

Ayaklarımın üzerinde yükseliyorum, onu da yanıma alıyorum çünkü o kadar ağır değil. Ciyaklıyor, kollarını boynuma doluyor ve bacaklarını belime sarıyor, ben de ona sert bir bakış atıyorum. "Gürültü yapıyorsun."

"Güçlüsün," diye karşılık veriyor, kollarımın arasında kıpırdanarak. "Ne yapıyorsun?"

"Göreceksin." Onu binanın derinliklerine taşıyıp masadaki eşyalarımızın arkasında. Ta ki kütüphanenin en arka tarafına varıp kimsenin kullanmadığı çalışma odalarından birini bulana kadar... Kapıyı tekmeleyerek açmadan önce parmaklarımla kolu hızlıca çeviriyorum.

"Bu odaya daha önce hiç gelmedim," diye söze başlıyor ama ağzımı onunkinin üzerine kapatarak onu susturuyorum ve kapıya sıkıştırıyorum. O da benim öpücüğüme aynı coşkuyla karşılık veriyor, Boğazından kısık sesle inliyor. Bu ses çok seksi, ona doğru bastırıyorum, bana ne yaptığını hissetmesine izin veriyorum.

İçimi dışıma çıkarıyor. Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyor. Onun gibi.

Sonsuza kadar.

KIRK ÜÇ

Arabella

Kelimeleri tekrar tekrar aklımdan geçiriyorum.

Seni seviyorum.

Rowan'ın söylediğine inanamıyorum, ilk o söyledi. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. O üç küçük kelimeyi söyledikten sonra yüzündeki şok ifadesine bakılırsa onun da düşündüğünü sanmıyorum.

Seni seviyorum.

Bana dokunuşunda bir çaresizlik var. Öpüyor beni. Enerjim onunkiyle eşleşiyor, hareketlerim aynı çılgınlıkta. Gri Lancaster Prep kapüşonunun eteklerini çekiştiriyorum, ellerimi kumaşın altına sokup pürüzsüz, sıcak bir tenle karşılaşıyorum. Uzanabilseydim, elimi eşofmanının önünden aşağı kaydırırdım ama pozisyonum beni sınırlıyor ve hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Öpüşmeyi kesiyor, o ateşli gözleriyle bana bakıyor, nefesleri hızlı hızlı geliyor. Ona bakıyorum, konuşamıyorum, ne söyleyebileceğimden bile emin değilim. Üzgünüm, gidiyorum. Yakında mı? Birlikte fazla zamanımız kalmadığı için pişman mıyım? Seni o kadar çok seviyorum ki, seni bir daha görememek beni fiziksel olarak incitecek mi?

Rowan dudaklarını yalıyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını ayırıyor ama ben duymak istemiyorum. Bunun yerine, elimi boynunun arkasına doladım ve onu aşağıya doğru çektim.

Ağızı tekrar benimkinde. O beni öperken dünyada her şey yolundadır.

Keşke hiç durmasa.

Elleri kazağımın altından kayıyor ve üniforma gömleğimle karşılaştığında yaşadığı hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Bugün kat kat giyindim çünkü dışarısoğuk. Bu gece bir kış fırtınası geliyor ve yarın taze bir kar tabakasıyla uyanacağız. Nedense okulda en sevdiğim günler hep o günlerdir. İlk kar büyüdür. Ta ki kirli kahverengi ve çamurludur ya da daha kötüsü donduğunda katı bir buz duvarına dönüşür.

Dudaklarımdan çekilip ağızını boynuma bastırduğında, "Seni içimde istiyorum," diye mırıldanıyorum.

İstediğimi istemekle ilgili bir sorunum yok, özellikle de Rowan'la. Hoşuna gidiyor. Öyle olduğunu biliyorum. Bunu Onu terk eden acı verici inilti, ellerinin popomu nasıl kavradığı, parmaklarının külotumun altından kayarak etime dokunması. Onun için ıslanmıştım ve ağırıyordum.

Kütüphane. Ama kimsenin kullanmadığı küçük bir odaya kilitlendik ve kütüphane saatlerce açık olacak. Kimse bizi bulamayacak.

Umarım.

Saniyeler içinde kazağımı çenemin altına sıkıştırdı, parmakları gömleğimin düğmelerini aceleyle çözdü, sonra yırtıp açtı ve elleri göğüslerimin üzerine yerleşti. Onları avuçluyor. Onları yoğuruyor, başparmakları meme uçlarıma sürtünüyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, dikkat çekmek istemiyorum ama o beni eritmek için bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyor.

"Lütfen bana prezervatifin olduğunu söyle," diye

mırıldandım. "Cüzdanımda." Daha yakına kayıyor.

"Benim için al."

Dediğini yapıyorum ve arka cebinden cüzdanını çıkarıyorum. Siyah deriden yapılmış ve ince bir cüzdan, açıyorum, içindeki tek prezervatifi çekip çıkarıyorum. Cüzdanını cebine geri koyuyorum ve prezervatifi iki parmağımın arasında tutarak ona gösteriyorum.

"Giymeme yardım et." Kaşlarımı çattığımda devam ediyor.

"Seni bırakmak istemiyorum."

Ah. Onu çok seviyorum.

Muhtemelen çok fazla.

Etrafta dolanıyoruz. Jogger'ını ve boxer'ını kalçalarının yarısına kadar indirip prezervatifi takmasına yardım ediyorum. Külotumu kenara itip beni ortaya çıkarıyor ve derinlere kaydığında, başımı kapıya vuruyorum, hissin üstesinden geliyorum. Tekrar içeri itmeden önce neredeyse sonuna kadar çekerken sikinin mükemmel kayışı. Aç ağzı tekrar benimkinin üzerinde, dili beni sikerken aynı ritme uyuyor.

Duygularının kontrolü ele geçirmesine izin verdiğinde tüm incelik saniyeler içinde kayboldu. Beni kapıya doğru sertçe sikiyor, her hamlesinde popom kapıya çarpıyor. Tek yapabildiğim bunun tadını çıkarmak, sadece almak, zevk içimde büyüyor, her yere yayılıyor, uyluklarımın arasına yerleşiyor. Klitorisim zonkluyor Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, bana tekrar tekrar çarparken ona sıkıca tutunuyorum. Ta ki ben ağlayana kadar. Dağılıyorum. Orgazmik titremeler vücudumu ele geçirdi ve ben

o kadar zor geliyor ki, nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Devam ediyor ve bir noktada bağırdığını duyuyorum, titriyor. vücudunu ele geçiriyor. O da geliyor. Ve sonra her şey bitiyor.

Yavaş yavaş etrafımın farkına varıyorum. Rowan hâlâ içimde. Sert nefes alışının sesi kulağımda, ağzı tam orada. Kızım ağlıyor, hâlâ eski, hafif pürüzlü kapıya bastırıyorum ve bacaklarım onun beline o kadar sıkı sarılmış ki, acaba hiç ayrılabilir miyiz diye merak ediyorum.

Ama yapmak zorundayız. Row'la sonsuza kadar kilitli kalmayı ne kadar istesem de yapamam.

İçimden çıkmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da beni ayağa kaldırıyor. Ondaki uzaklaşıyorum ve bakışlarımla odayı tarıyorum, bir duvarın tamamını kaplayan bir rafta duran bir kutu mendil görüyorum. Yanına gidip kutudan bir mendil alıyorum ve ona uzatıyorum, o da prezervatifle ilgileniyor, sarıyor ve çöpe atıyor.

İkimiz tekrar bir araya geldiğimizde, neredeyse garip bir hal alıyor. Ve bizim aramız asla garip olmaz. Artık değil. Her zaman uyum içindeyiz, sanki diğerinin neye ihtiyacı olduğunu biliyormuşuz gibi. Ve şimdi, aramızda garip bir boşluk var. "Seni seviyorum" dememize rağmen, bu doğru gelmiyor.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum.

"Bitirmem gereken bir ödevim var."

Bana anlam veremediğim bir bakış atıyor ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Bırakayım da işine dön o zaman."

Saniyeler içinde beni yalnız bırakıp gitti. Beni öpmedi ya da beni sevdiğini söylemedi.

Bunu bir daha söylediğini duymak istemiyorum. Yine de beni sevdiği gerçeği bana mutluluk ve bir o kadar da acı veriyor. Belki o da aynı şekilde hissediyordur. Yaptığımız şeyin sonu kötü bitecek.

Özellikle de benim için.

Kapım çalındığında yurt odamdaydım ve masamda lanet olası İngilizce kompozisyonumu bitirmeye çalışıyordum. Rowan'ın orada dikildiğini görmeyi bekleyerek aceleyle cevap verdim. Ama onun yerine, arkadaşlarım Hadley ve Simone.

Hadley beni "Bizi görmezden geliyorsun," diye selamlıyor, Simone da başıyla onaylıyor. "Biz de sana bunu söylemek istiyorduk."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sesindeki hafif düşmanca ton karşısında şok oluyorum. "Özür dilerim. Kampüse döndüğümünden beri-"

"Row'la uğraşmakla mı meşgulsünüz? Evet, fark ettik." Hadley ite kaka yanımdan geçip Simone'la birlikte odama girdi. arkasından geliyor. Kapıyı kapatıp yüzümü onlara dönüyorum, bakışlarım Simone'un taşıdığı hediye çantasına kilitleniyor. Hmm.

Hadley hemen konuya giriyor. "Seni özlüyoruz. Hayalindeki adamla birlikte olduğunu ve muhtemelen harika seks yaptığını falan anlıyoruz ama eskiden sürekli bizimle takılırdın ve biz de seni özlüyoruz."

Simone hediye çantasını kaldırıyor. "Sana bir doğum günü hediyesi aldık."

"Siz çocuklar." Elimi göğsüme koyuyorum ve bu jestten çok etkileniyorum. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biz senin arkadaşınız. Elbette doğum günün için sana bir hediye vermek istiyoruz." Simone çantayı sallıyor. "Al bunu."

İstedğini yapıyorum ve çantanın içine baktığımda bol miktarda kağıt mendille dolu olduğunu görüyorum. Kenara iterek bir kutu çıkardım. "Nedir bu?"

Hadley, "Açın ve öğrenin," diye teşvik ediyor.

Poşeti ve kâğıt mendili masamın üzerine koyup kutuyu açtığımda bir çift küpe buluyorum. Denizyıldızı şeklindeydiler ve üzerlerinde mavinin çeşitli tonlarında minik kristaller vardı. "Çok güzeller."

"Onları Bahamalar'da buldum ve Simone'a bir fotoğrafını gönderdim. Senin giyeceğin bir şeye benzediğini kabul etti," diye açıklıyor Hadley.

"Onlara bayılıyorum. Gerçekten." Başımı kaldırdığımda arkadaşlarımin beni izlediğini görüyorum. "Teşekkür ederim."

Simone hafif bir gülümsemeyle, "Bir şey değil," diyor.

"Bahamalar nasıldı?" Simone'a dönmeden önce Hadley'e soruyorum. "Ailen senin hakkında ne düşünüyordu? erkek arkadaş?" Farkındalık yüzüme çarpıyor. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

"Günün her dakikası Rowan'a takılmasaydın şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olurdun." Hadley'nin sesindeki alaycı ton çok açık. Simone bile ona bir sorgulayan bir bakış. "Özür dilerim. Bir sürtük gibi konuşuyorum ama bu hiç sana göre değil Arabella. Sen her zaman bizim yanımızda oldun. İyi günde kötü günde. Senin etrafta olmaman garip hissettiriyor. Biz-"

"Seninle konuşmayı özledik," diye bitiriyor sözlerini Simone ve bana nazik bir gülümseme sunuyor. "Yeni erkek arkadaşınla vakit geçirmek istemeni anlıyorum ama lütfen bizi unutma."

"Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim," diye ekliyor Hadley. "Belki de bu yüzden... bu konuda çok kızgıyım."

Kalbim parçalanıyor ve yanlarına gidip ikisini de kucaklıyorum, onlara sarılıyorum. Onlar da bana sıkıca sarılıyor ve dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Yine de bu Rowan'la yaşadıklarım benzemiyor. Bu kızlarla arkadaşlığım birkaç yıl öncesine dayanıyor. Hadley'i en uzun süredir tanıyorum ve arkadaşlıklarına değer versem de, ikisinin de beni aynı şekilde düşündüğüne asla inanmadım.

Görmezden gelinmeye alışkınım. Unutulmuş. Ve bunun yerine Tatilden döndüğümde arkadaşlarıma ulaşp onlara tüm iyi haberlerimi anlatırken, daha iyi bilmem gerekirken onları tamamen görmezden geldim.

Onlardan uzaklaştığımda burnumu çekerek "Ben gelmiş geçmiş en kötü arkadaşım," diye itiraf ediyorum.

Simone başını sallar. "Hayır, sen daha çok gelmiş geçmiş en iyi arkadaş gibisin. Bu yüzden seni çok özledik."

"Doğru," diye kabul ediyor Hadley. "Bu gece takılmak isteyeceğini umuyorduk."

Hâlâ bitirmem gereken ödevimi düşünüyorum. Kütüphanede Row ile yaşadığım ateşli karşılaşma yüzünden dikkatim çok dağıldı ve odaklanamıyorum. Yarın gece yarısı bitmesi gerekiyor, yani hala az bir zaman.

"Çok isterim," diyorum onlara, hâlâ elimde tuttuğum kutuya bakarak. "Hediyemi çok sevdim. Tekrar teşekkür ederim."

"Doğum günün iyi geçti mi?" Simone soruyor.

"Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi," diyorum tereddüt etmeden. "Rowan sayesinde mi?" Simone'un gülümsemesi sinsi.

"Kesinlikle. Ama aynı zamanda tüm ailesi... çok tatlı."

"Rowan'ın aksine mi?" Hadley soruyor.

Hemen savunmaya geçiyorum. "Onu tanıdıktan sonra çok tatlı biri."

İkisi de *oooh* sesi çıkarıyor ve ben gülmeye başlıyorum. savunma duyguları buharlaşıyor. Herkese karşı huysuz olduğunu ve bir süredir öyle olduğunu hatırlamalıyım. Hadley bile beni onun hakkında uyarmıştı, ki şimdi bu beni eğlendiriyor. Onun tavsiyesini dinlediğimi düşünsene? Kaçırılmış bir fırsattan bahsediyoruz. fırsat.

"Durun. Beni utandırıyorsunuz." Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

"Bizi bilgilendirmen gerekiyor. Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum," diyor Simone ve yatağıma gidip üzerine yığılıyor.

"Sana söylemem gereken çok şey var." Paris'e gidişimi düşünüyorum. "Ve bazılarına inanmayacaksın."

Simone yatağa vurur, Hadley de ona katılır. "Tamam, zamanı geldi. İçindekileri dök lütfen."

Onlara katılıyorum, vücudumu esnetiyorum ve başımı yastığa koyuyorum. "İlk olarak ne duymak istersiniz?"

İkisi de neredeyse erkek arkadaşımın adını haykırıyor ve ben de tam Simone'un istediği gibi içimi dökerek hikayeme başlıyorum. Ve bitirdiğimde, mezarın yanında

Yüzlerinde benim için üzüldüklerine dair bir ifade var. Sanırım bu beklenen bir şey.

Ben de kendim için üzülüyorum.

KIRK DÖRT

Arabella

Onlara ne kadar şiddetle sarılırsam sarılayım, günler ve beni yanında isteyen herkesle vakit geçirmek için elimden geleni yapıyorum. Bu, arkadaşlarımı ve Row'un arkadaşlarını daha sık bir araya getirdiğim anlamına mı geliyor? Evet.

Şimdi,

kızlar ve ben öğle yemeğinde erkeklerle oturuyoruz.

Kahvaltıda bile. Okuldan sonra. Sürekli takılıyoruz.

Biraz boş zaman bulabiliyoruz ve burayı sevmeme ve ayrıldığımda herkesi özleyecek olmama rağmen, en çok birlikte olmak istediğim kişi Rowan.

Benim soğukkanlı erkek arkadaşım. Çenesini yukarıda tutan ve duygularını sıkı sıkıya kilitleyen kişi. O bir anlık tam Bana beni sevdiğini söylediği ve ardından beni unutana kadar düzmeye devam ettiği zaman dürüstlük bir tesadüf gibi geliyor. O zamandan beri beni sevdiğini söylemedi. kendini korumak için mi yoksa söylediğine pişman olduğu için mi? Belki de öyle demek istememiştir.

Ama dikkat etmediğimi düşündüğünde bana nasıl baktığını görüyorum. O aşk hastası. Belirtileri tanıyorum çünkü ben de aşk hastasıyım. Onun için.

Kütüphanedeki o andan beri ona onu sevdiğimi söyledim mi? Hayır. Onunla aynı oyunu oynuyorum ve bu aptalca. Aptalca davranıyoruz. Sanki kendime engel olamıyorum.

Hala seks yapıyoruz. Elimize geçen her fırsatta bunu yapıyoruz. Her seferinde daha da iyi oluyor çünkü Elbette öyle. Ona o kadar bağımlı olacağım, çaresizce ona o kadar aşık olacağım ki, ayrılmak benim için büyük bir mücadele olacak.

Ki bir haftadan kısa bir süre içinde bunu yapmak üzereyim.

Cumartesi gecesi ve hepimiz Rowan'ın süitindeyiz. Gerçek bir partiye dönüştürmek için tüm arkadaşlarını ve birkaç kişiyi daha davet etti ve bol miktarda alkol akıyor. Callahan'ın yanında getirdiği küçük bir hoparlörden müzik çalıyor, bas ve benim tarafımdan sağlanan atıştırmalıklar bile var.

Atıştırmalıklar konusunda çok iyiyimdir. Arkadaşlarım da öyle. Yemeksiz parti mi olur?

"Bunun senin için bir veda partisi olduğunun farkındasın, değil mi? Arabella?" Hadley elinde şu ince High Noon kutularından birini tutuyor, birkaç saniyede bir ondan yudumluyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor. Bu onun üçüncü kutusu mu? Dördüncü mü?

Alkol alımımı kontrol ediyorum çünkü daha sonra Rowan ile kalpten kalbe bir konuşma yapma umuduyla nispeten ayık kalmak istiyorum. Herkes gittikten sonra, ki bu yakın zamanda olmayacak. Saat on bile değil ve mekan tıklım tıklım dolu. Hadley'e göre hepsi burada beni mi kutluyor?

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim çünkü yoktu.

Hadley gözlerini deviriyor. İçtiği zaman daha da küstahlaşıyor, ki bu çok şey anlatıyor. "*Duh*. Bu tamamen seninle ilgili." Elindeki kutuyu sallayarak bakışlarıyla odayı tarıyor. "Bu süit çok büyük."

"O bir Lancaster. Ayrıcalıkları var." Omuz silkiyorum, bundan zerre kadar rahatsız olmuyorum. Gerçi bir ay önce bana yurt odasının büyüklüğünü sorsaydınız kıskançlıktan şikayet ederdim. Dolap alanına ihtiyacım var.

Pekala. Sanırım artık ona ihtiyacım yok.

"Doğru. Odasında parti verip yönetimden kimsenin tek kelime etmemesi gibi." Hadley sırtıyor ve bir yudum almadan önce kutusunu selamlamak için kaldırıyor. "İyi bir tane seçmişsin."

Doğru olduklarını bilerek sözlerini özömsüyorum. İyi birini seçmiştim. O da beni seçti ve tüm hayallerimi gerçeğe dönüştürdü. Annemin benim için bu fırsatı yakalaması da bir başka hayalin gerçekleşmesi demek.

Peki neden Paris'e gitmekten korkuyorum? Uçuş günü yaklaştıkça daha da rahatsız oluyorum. Ve gergin. Çok gerginim. İçimde büyük bir parça var. ayrılmak istemiyor. Rowan'ı her gün göremeyeceğimi bilmek kalbimi biraz kırıyor. Öyle ki sanki ölüm hücresindeymişim ve idamıma kadar gün sayıyormuşum gibi geliyor.

Bu benim için son derece dramatik bir düşünce ama normal. Ben tanıdığım en dramatik insanım.

Endişemin beni ele geçirmesine izin vererek, madalyonu kolyeyi ileri geri hareket ettiriyor, parmağımı kazınmış kalp. Son zamanlarda sürekli kurcalıyorum ve tokasının iyi durumda olmadığını fark ettim.

"Hey." Rowan yanımda beliriyor, ağzını yanağıma bastırarak kısa bir öpücük konduruyor ve ondan yayılan alkol kokusunu alabiliyorum. "Eğleniyor musun?"

Hadley Rowan'a, "Ona bu partiyi sadece onun için nasıl planladığını anlatıyordum," diyor.

"Öyle mi?" Dikkatini bana çevirdi. "Hala anlamadın mı?"

Kendimi aptal gibi hissederek omuz silktim. "Row'un yurt odasındaki sıradan bir Cumartesi gecesi olduğunu sanıyordum."

Başını sallıyor. "Ben parti vermem." Hadley,

"Hiç olmadığı gibi," diye ekliyor.

"Doğru. Burada kimsenin sarhoş olup ortalığı dağıtmasını istemiyorum," diye devam ediyor.

"Çünkü OKB'si var." Hadley gülümsüyor, ileri geri sallanıyor, bana küçük bir çocuğu hatırlatıyor. Belli ki damarlarında dolaşan likörü hissediyor.

Rowan ona ters ters bakıyor, kızgınlığı da belli oluyor. "Benim OKB'm yok."

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldanıyor, kutuyu dudaklarının önünde tutarak sonuncusunu da içmeden önce. "Bana bir tane daha lazım
bir tane."

Benim de bir tane alacağımı söyleyemeden gitti.

"Arkadaşın sarhoş." Sesi belli belirsiz eğlenmiş gibi geliyor, bu da içimi rahatlatıyor. Hadley'e kızmasını istemiyorum. Neredeyse her zaman fikrini söyler, bu yüzden arkadaş olduğumuzu düşünüyorum. Biz benzer özelliklere sahibiz.

"Eğleniyor." Yakışıklı yüzüne bakıyorum, özelliklerini takip ediyorum. Her zaman yeni bir şey varmış gibi hissediyorum. ona baktığımda fark ediyorum. Mesela, neden hiç

Kirpiklerinin ne kadar kalın olduğunu fark ettin mi? Kiskandım. Ben on kat boya sürmediğim sürece o kalınlığı elde edemiyorum. rimel sürüp ona bakıyorum, kirpiklerini bana kırpıştırıyor. Gözleri çok güzel. Onlar benim çöküşüm.

Onunla ilgili her şey benim çöküşüm.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Eğleniyor musun?"

Duymak istediğim kelimeleri söylemesini dileyerek başımı sallıyorum. Bir kez daha, tek istediğim bu. İlk söylediğinde yeterince tadını çıkaramamışım gibi hissediyorum. Muhtemelen söylediğinde büyük bir şok yaşadığım içindir. "Harika vakit geçiriyorum."

"İçki içmiyorsun." "Çok

içen biri değilim."

"Ben de değilim. Futbol oynarken bunu kafama kazımıştım. Alkol sadece gereksiz kalori ekler."

"Mantıklı," diye mırıldanıyorum, son birkaç gündür konuşmalarımızın bu kadar yapmacık olmasından nefret ediyorum. Ne yapacağımızı bilmiyormuşuz gibi birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz ve bu şimdiye kadarki en aptalca şey.

"Evet. Bu gece gevşeyeceğim." Elinde tuttuğu kırmızı Solo bardağa bakıyor. "Callahan'ın bir fıçısı bile var."

"Gördüm." Rowan'ın odasının dışındaki küçük verandada. Bir veranda. Sanki kampüste lüks bir hayat yaşıyor. Kimsenin verandası yok.

"Bira ister misin?" Bardağını bana doğru kaldırdı.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Son zamanlarda bana karşı neden bu kadar tuhaf davrandığını öğrenmeyi tercih ederim."

Açıkça sorduğum soru karşısında irkilmiş görünüyor ama artık dayanamıyorum. Bu noktada sadece zaman kaybediyoruz ve onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bilinçaltında beni zorlamaya çalışıyor.

Uzakta mı? Beni sevdiğini hiç itiraf etmemesini mi diliyorsun? Fikrini değiştirdi ve şimdi benden kurtulmak için sabırsızlanıyor mu? Bu parti sadece beni yatıştırmak ve benden hoşlanmadığı halde hala benden hoşlandığını düşünmemi sağlamak için bir oyun muydu?

Kendime olan güvensizliğimi görüyor musun? İçim karmakarışık ama dış görünüşüm sakin. Sakin ve kontrollü. Rowan'ın önünde böyle davranmak, sanki hiçbir şey beni rahatsız etmiyormuş gibi, kendimi ...

Sahte.

"Sana karşı tuhaf davranmıyorum." Sesi sakin, ifadesi herhangi bir duygudan yoksun ve ben etkilendim.

Ben de biraz kızgınım.

"Öylesin." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Artık benimle birlikte olmak istemiyorsan, söyle gitsin."

Rowan kaşlarını çatır. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana birkaç gün önce beni sevdiğini söyledin ve şimdi korkuyormuş gibi davranıyorsun. *Benden* kaçıyorsun. Her zamanki gibi. Kütüphanede beni becerirken bunu söylediğinden beri aramız garip. Anlamıyorum Rowan. Öyle demek istemediysen neden öyle dedin? Başka kimse beni sevmediği için mi bana acıyorsun?"

Bağırıyorum ama çalan yüksek sesli müzik sayesinde kimse fark etmiyor.

Patlamam karşısında irkilerek gözlerini kırptırdı. "Şu anda bu konuşmayı yapmamalıyız."

"O zaman ne zaman yapacağız? Yaklaşık altı gün daha buradayım. *Altı*." Parmaklarımla tam olarak kaç gün olduğunu göstermek için ellerimi kaldırıyorum. "Ve sonra ben gidiyorum. Başka bir ülkede ve birbirimizi çok fazla göremeyeceğiz. Gerçi davranışlarına bakılırsa benden kurtulduğuna memnun olabilirsin."

O daha tek kelime edemedi, duygularıma yenik düşerek fırlayıp gidiyorum. Öfke. Aptal gibi de hissediyorum. Bunu asla söylememeliydim. Yine, tüm güvensizliklerim birikip duruyordu.

içimde, azar azar, ve sonuç bu. Ben onun üzerinde patladım ve lanet bir aptal gibi davrandım.

Yurt odasındaki insan kalabalığının arasından ite kaka ilerliyorum. Tanımadığım yüzlerle tıklım tıklım dolu ve kaba olup olmadığım umurumda bile değil. Ön kapıya vardığımda terlemiş, nefes nefese kalmıştım ve başım ağrıyordu. Gözyaşlarımla mücadele ettiğim için gözlerim de ağrıyor.

Buradan nefret ediyorum. Bu aptal partiden nefret ediyorum. İyi vakit geçirmiyorum. Rowan'la yalnız kalmayı tercih ederdim ama belli ki o benimle yalnız kalmak istemiyor, o yüzden ben yokum.

Kapıyı açarak onun odasından çıkıyorum ve koridorda koşuyorum, dışarı çıktığım anda paltomu arkamda bıraktığımı fark ediyorum. Onda kalabilir. Benim bir sürü montum var ve ona ihtiyacım yok.

Birkaç gece önce yağan kar büyük ölçüde erimiş olsa da dışarısı buz gibi. Kaldırımlar kaygan ve muhtemelen gece boyunca buz tutacaklar ve ilk başta adımlarıma dikkat ediyorum, sonunda pes edip koşmaya başlıyorum. Sadece odamda yalnız kalmak istiyorum. Böylece huzur içinde hüngür hüngür ağlayabilirim.

Yurt binama yaklaşırken omzumun üzerinden bakıyorum ve arkamda kimsenin olmadığını görüyorum. Hayal kırıklığı o kadar güçlü ki, yemin ederim neredeyse yere yığılıyordum. Peşimden gelmesini bekliyordum. Daha önce yaptığı gibi kolumdan tutup beni kendine çekmesini. O sıcak, derin sesiyle yanıldığıma dair bana güvence ver. Beni sevdiğini. ve sonsuza kadar onunla kalabilmeyi diliyor.

Ama kesinlikle böyle bir şey olmadı. Rowan ya da başka biri tarafından takip edilmedim. Evin önünde tek başımaydım. Yurt binam ve yüzleşmesi zor bir gerçek. Başından beri haklıymışım. Kimse beni sevmiyordu. Hiç sevilmiyorum.

Burnumu çeke çeke çift kapıdan içeri giriyorum ve koridordan aşağıya, birinci kattaki odama doğru koşuyorum. Benim de bir süitim var, gerçi Rowan'ınki kadar büyük değil ama yine de çok seviyorum. İçeri girdiğimde, odamın köşesindeki kutu yığını görüyorum, zaten eşyalarımın çoğıyla dolu. Sadece haftanın geri kalanını geçirmem için gerekli eşyalarım var ve bunların nereye gittiğini bile bilmiyorum. Bazıları benimle birlikte Paris'e gelecek ama hepsini yanıma alamam. Kuyumcu atölyesine yakın iki odalı bir dairede kalacağım ve evde gerçek bir dolap yok. Sanki en kötü kabusum gerçek oluyor. Gerçek dolap alanı yok mu? Allah korusun.

Hafif histerik bir kahkaha duyuldu ve ben olduğumu anlamam bir saniye sürdü. Böyle gülen bendim. Kim ağlıyor. Sözde onu seven çocuğun ona böyle davrandığına inanamayan biri. Keşke en başta beni sevdiğini hiç söylemeseydi diye düşünmeye başladım. Artık Rowan Lancaster tarafından kısa bir an için bile olsa sevilmenin nasıl bir his olduğunu bildiğime göre?

Korkunç bir şey. Bağımlılık yapıyor. Her zaman arzulayacağım ve muhtemelen bir daha asla alamayacağım bir şey.

Yurt odama girdiğimde kendimi yatağa atıyor ve hıçkırıklarım boğuk bir şekilde yastığa gömölüp ağlıyorum. Bir sadist gibi telefonumu kontrol edip duruyorum.

Rowan'dan bir mesaj

bekliyordum. Ama bir türlü

gelmiyor.

KIRK BEŞ

Rowan

BEN BİR PISLIĞIM.

Yurt odamı dolduran insan kalabalığı arasında Arabella'nın peşinden koşuyorum ama koluma dokunan ince, soğuk parmaklar beni durduruyor. Aşağı baktığımda beni durduranın onun sarhoş arkadaşı Hadley olduğunu gördüm.

"Ona yol göstermemelisin," diye bağılıyor bana.

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Onu üzdün." Başını Arabella'nın az önce koşarak geçtiği yöne doğru eğiyor. Muhtemelen şu anda kapıya kadar gitmiştir. "Ve sen sadece kendin için daha derin bir çukur kazıyorsun. Onun için de. Tüm dikkatini ona veriyorsun. Onun için büyük bir parti veriyorsun. Bunun bir veda partisi olduğunu bile bilmiyordun. Neden ona söylemedin?"

Çünkü Bells'in başkalarından gelen ilgiye nasıl tepki verdiğini biliyorum - hiç de iyi değil. O bir çelişki.

Herkes onu fark etsin diye aşırı giyiniyor.

Birinin onun için içtenlikle bir şey yapmak istediğini, örneğin onuruna bir toplantı düzenlemek istediğini öğrendiğinde çılgına dönüyor. Sanki bunu hak etmediğine inanıyor, ki bence sorunun kaynağı da bu.

"Nasıl davranmam gerektiği konusunda tavsiyene ihtiyacım yok. Arabella," diyorum Hadley'e, kızgın olduğum için ses tonum küçümseyici. Kolumu onun elinden çekiyorum. "Ayrıca sarhoşsun."

"Ne yani, bu ölümcül bir kusur mu? Sorun şu ki, içtiğim zaman gerçekten dürüst oluyorum." Hadley'nin gözleri kısılıyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Yakında gidiyor. Birkaç gün içinde."

Söylemek istediğim şey saçmalık değil. "Biliyorum."

"Neden gitmesini zorlaştırıyorsunuz? Bu onun için hayatının işi. İlk tanıştığımızda tek konuştuğu buydu. Tek yaptığı buydu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Takı yap! Bütün bu kitler ve aletler ondaydı. Boncuklar, taşlar, altın ve gümüş zincirler. Çizimlerle doldurduğu kocaman bir eskiz defteri. Kafayı takmıştı. Seninle tanışana kadar." Hadley aslında alay ediyor. "Buraya gelmeye başladıktan ve seni gördükten sonra takıntısı değişti. Sana. Mücevher yapmayı tamamen unuttu."

"İlgi alanlarının değişmesi benim suçummuş gibi davranıyorsun." Ve abartıyor olmalı. Bells'in takı yapmayı bırakıp tüm ilgisini bana yöneltmesine imkan yok. Birinci sınıfta onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum bile. Onu ilk fark etmeye başladığımda ikinci sınıftaydık.

"Çünkü öyle, Row. Ne oluyor lan? Egon o kadar büyük ki onu mahvettiğin için sorumluluk bile alamıyor musun? Yaptığın tam olarak buydu, biliyorsun. O değildi. Birçoğu ona ilgi duysa da o başka bir erkekle ilgilenmiyordu. Tek odaklanabildiği sendin. Mükemmel Rowan Lancaster ve onun mükemmel saçları, mükemmel yüzü ve mükemmel gülümsemesi, mükemmel futbol oynaması ve mükemmel notlar alması. Tek kusurun kaba kışındı, ama o asla

Zihin. Bileğinin kırılmasına sevindim çünkü bana senin aslında insan olduğunu kanıtladı." Hadley başını sallıyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor.

Kahretsin, bu çok sert. Bileğimi kırdığıma sevinmiş mi? Kim bir insana bunu söyler ki? "Benden bu kadar nefret etmen için sana ne yaptım?"

"Senden nefret etmiyorum. Arkadaşıma yaptığın şeyden nefret ediyorum. Onu küçük parmağına doladın ve bunun farkında bile değildin! Şimdi ondan hoşlanıyormuşsun gibi davranıyorsun ve o da havalara uçuyor. O sana deliler gibi aşık ve eğer ona söyleseydin, muhtemelen çıraklığa hayır der ve burada seninle kalırdı. Onu serbest bırakmalısın. Bırak senden sonsuza dek uzaklaşsın." Yine sallanıyor, beni sinirlendiriyor ve yemin ederim yüzü solgunlaşıyor.

"İyi misin?" Tüm bunları söylediği için Hadley'e kızgın olabilirim ama belki de gerçekten iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordur. Haklı olabilir mi? Arabella'yı geride mi tutuyorum? İstesem burada kalır mıydı?

Bu düşünceyi aklımdan bile geçiremiyorum.

Hadley, "Harikayım," diye duyurdu. Tam

da ayakkabılarıma kusmadan önce.

Sonrası tam bir kaos. Kızlar ciyaklıyor ve erkekler bağırıyor, kusmuk makinesi Hadley'nin yolundan çekiliyorlar. Koku yükseliyor, çevredeki diğer insanların neredeyse kusmasına neden oluyor ve birisi sürgülü cam kapıyı iterek açıyor, içeriye dondurucu soğuk hava giriyor, bu da kokuyu biraz hafifletmeye yardımcı oluyor.

Tanrı'ya şükür.

Sürgüye doğru ilerliyorum, dikkatlice yürüyorum, ayaklarım eziliyor, bu iğrenç bir şey. Dışarı çıktığım an Ayakkabılarımı tekmeleyip çoraplarımı çıkarıyorum. Kusmuk sıçramış kot pantolonumu yırtıyorum, ta ki dışarıda sadece kazağım ve boxer külotumla titreyerek durana kadar.

"Sana ne oldu?" Callahan soruyor. Bir süredir Bütün gece fıçıyı izliyor ve kar fırtınasına hazırmış gibi giyinmiş.

"Hadley ayağıma kustu." Cal patlamaya hazır görünüyor gülüyor ama ben onu işaret ediyorum. "Hiç komik değil. Gidip onu kontrol edebilir misin? Sonra da herkesi buradan çıkarır mısın? Bu parti bitti."

Callahan'ın ifadesi ciddileşir. "Elbette dostum. Her şeyle ben ilgilenirim. Temiz kıyafet ister misin?"

"Duşa girmem lazım."

"Peşimden gel, yatak odanda saklanabilirsin." Cal kaşlarını çattı. "Arabella nerede?"

"Çoktan gitti." Ses tonum kesik, Hadley'nin bana fırlattığı her şey yüzünden başım hâlâ dönüyor.

"Anladım." Callahan başını salladı. Bana başka soru sormayacak kadar akıllı. "Herkesten kurtulmama izin ver. Sen git duş al."

O içeri girmeden önce omzuna vurup sıkıca sarsıyorum, ben de hemen arkasından. Callahan Hadley'i aramaya giderken ben de yatak odama doğru yöneldim. Yatak odamın kapısını kilitledikten sonra banyoya giriyorum, kalan kıyafetlerimden kurtuluyorum ve Arabella'nın bana mesaj atıp atmadığını ya da beni arayıp aramadığını görmek için telefonumu hızlıca kontrol ediyorum.

O yapmadı.

Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp duşu açıyorum ve suyun ısınmasını bekliyorum, ekstra sıcak spreyn altına girmeden önce boxer'larımı çıkarıyorum. Gözlerimi kapatarak başımı ıslatıyorum ve beynimde dolaşan kötü düşüncelerden kurtulmayı diliyorum.

Hadley'e beni bu kadar sert eleştirdiği için kızgın olmalıydım ama değilim. Bazı acı gerçekleri söyledi. Bilmediğim şeyler. Bana sadece Arabella'yı kullanıyormuşum gibi hissettirdi.

Bu doğru mu?

Bitkin bir halde ellerimi fayans duvara bastırıyorum, doğrudan suyun altında duruyorum ve üzerime dökülmesine izin veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Bells'i düşünüyorum. "Tuhaf davranıyorsun" yorumuna karşı aptalı oynadığımda bana nasıl öfkелendiğini. Garip davranıyordum çünkü ne yapacağımı ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Onun gideceğini bilmek beni mahvediyor. Yavaşça içim parçalanıyor ama güçlü olan ben olmalıyım. Gerçekten nasıl hissettiğimi bilmesini istemiyorum. Paris'e gidip hayalindeki işte çalışmasına engel olmak istemiyorum, özellikle de Hadley'nin bana anlattıklarından sonra.

Hâlâ ayaklarıma kustuğuna inanamıyorum. Tanrım, iğrençti.

Hızlı bir duş aldıktan sonra havluyla kurulanınırken telefonumu bir kez daha kontrol ediyorum. Arabella'dan haber yok ama Callahan'dan bir fotoğrafla birlikte bir mesaj alıyorum.

Hepsi gitti. Herkesten kurtulduk. Simone Hadley'i odasına götürdü. O iyi. Sadece utanmış.

Fotoğraf benim boş yurt odama ait. Tam bir enkaz ve odanın ortasında kustumuk kalıntıları görüyorum ama Halıyı profesyonel olarak temizletebilirim ve eğer mecbur kalırsam, temizlemesi için birini çağırana kadar rulo yapıp dışarıda saklarım. O halının odamda kalmasına asla izin vermem, özellikle de hala kokuyorsa.

Arabella'ya iyi olup olmadığını sormak için mesaj atmayı düşünüyorum ama muhtemelen hâlâ bana kızgındır. Sabaha kadar beklemek en iyisi olabilir.

Üzerime bir şeyler giyip oturma alanına çıkıyorum ve geride kalan dağınıklığı görünce yüzümü buruşturuyorum. Önce halıyı ele alıyorum, yuvarlayabilmek için mobilyaları iterek yoldan çekiyorum. Koku çok kötü ve nefesimi tutarak halıyı çekiyorum.

yağmur ya da kar yağması ihtimaline karşı duvara ve çıkıntının altına yaslamak.

Kahretsin bu berbattı. Eğer kendime karşı dürüst olursam, bütün gece öyle oldu. Sevdiğim kızı kızdırdım ve kışma tekme yedim.

sarhoş en iyi arkadaşı tarafından. Sanki onunla uğraşıyormuşum gibi hissediyorum.

Her şeyi berbat ettim ve ediyorum da. Çünkü kendime karşı dürüst olamıyorum.

Daha çok ona karşı gerçek olamadığım için. Arabella.

Geceyi bitirmek için çok enerjiktim. Bunun yerine etrafı temizlemeye, geride kalan her şeyi atmaya karar verdim. Bir şey fark ettiğimde neredeyse bitirmiştım.

Kapımın hemen yanında duran küçük masanın altında parıldıyor. Eğilip onu elime alıyorum ve bir kolye olduğunu fark ediyorum. Arabella'nın her zaman taktığı. Bu düşmüş olmalı. Farkında mı?

Madalyonu açıp içindeki küçük boş resim çerçevelerine bakıyorum ve bana hiç fotoğraf çektirmediğini söylediğini hatırlıyorum.

Henüz içine koyacak doğru kişiyi bulamadım. Kahretsin, bu beni üzüyor.

Kolyeyi elimde tutuyorum ve şifonyerimin en üst çekmecesine bırakıyorum. Onun için en güvenli yer orası ve onu hiçbir şekilde kaybetmek istemiyorum. Bu madalyon onun için çok şey ifade ediyor.

Yatağa yığıldığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bildirimleri kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum ama Bells'ten hâlâ ses yok. Ona bir mesaj göndermeye karar verdim.

Hey, Hadley beni köşeye sıkıştırdı ve konuşmayı kesmedi ve her yere kustu. Onu almak zorunda kaldım. ona ve dağınıklığa dikkat et. Seni kızdırdıysam özür dilerim. Sabah konuşuruz.

Gönderdikten sonra cevap bekliyorum. Ama hiç cevap alamıyorum.

KIRK ALTI

Arabella

Kendimi uygun bir saatte yataktan kaldırabilmek için çoğunlukla tükenmiş olan enerjimin TAMAMINI HARCADIM. Siyah bir kazak ve ona uygun bir eşofman altı giydim, saçlarımı şimdiye kadar gördüğüm en dağınık topuz haline getirdim ve saat on buçukta servis yapmayı bıraktıkları için kahvaltı almak için tam zamanında yemekhaneye ulaştım.

Yaklaşık on yirmi beşte içeri girdiğim için telin altından girdim.

Sıska bir vanilyalı latte ve ekstra krem peynirli bir bagel sipariş ediyorum, kendimi süt ürünlerine boğmaya hevesliyim. Kahvaltımı aldıktan sonra Simone ve Hadley'nin bir masada oturduklarını, Simone'un Hadley'nin sırtını ovduğunu görüyorum. Yüzü pozitif yeşil.

Rowan'la ilgili tüm sorunlarımı unutarak - dün geceki sonumuzdan nefret ediyorum ve gerçekten nasıl yapacağımı bilmiyorum

Ben çoktan uyumuşken bana gönderdiği mesaja yanıt veriyorum ve masaya gidip onların karşısına yerleşiyorum.

"Hads, iyi misin?" Sesimi nazik tutuyorum çünkü dış görünüşüne bakılırsa akşamdan kalma gibi görünüyor.

"Çok fazla içtim. Hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum," diye cevap veriyor, sesi mutsuz geliyor.

"Ah, bu en kötüsü." Lattemden bir yudum alıyorum, dün gece fazla içmediğim için şükrediyorum. "Kesinlikle kendini iyi hissediyordun."

Simone bana sert bir bakış atarken Hadley inliyor ve başını kollarının arasına gömüyor. "Hatırlatma bana."

"O kadar sarhoş oldu ki Rowan'ın üzerine kustu," diye fısıldıyor Simone.

Onun ifşası karşısında neredeyse lattemi dökecektim. Kusmasından bahsetti ama onun üzerine değil. "Ne? Bunu tam olarak ne zaman yaptı?"

"Sen gittikten hemen sonra. Onu azarlıyordum ve sonra... Ayakkabılarına kustum." Hadley başını kaldırdı, mutsuzluğu yüzünden okunuyordu.

"Onu azarlamak mı?" İçimi endişe kaplıyor. "Ne hakkında?"

"Senin hakkında. Ona seni yönlendirmesinden bıktığımı söyledim." "Hadley-"

"Ve sonra ona senin hayallerini yıkamayacağını söyledim. Sen takı tasarlamayı severdiniz. Bu konuda takıntılıydın. Ta ki ona kafayı takana kadar." Hadley başını sallıyor. "O seni değiştirdi, Arabella. Seni geleceğinden uzaklaştıracak kadar bir çocuğa kendini kaptırmana izin veremezsin."

"Onun beni geleceğimden alıkoymasına izin vermeyeceğim." Bunu yapması hoşuma gitmedi. Sadece ne yaptığını hayal edebiliyorum

Rowan'a söylemiş olabilir. Beni ne kadar aptal sanıyor?
"Beş gün içinde Paris'e gidiyorum, unutma."

Hadley, "Ama gitmek istemiyorsun," diye işaret ediyor.
Simone sessiz kalır, ki bu onun normal duruşudur.

"Gitmek istemediğimden değil. Sadece burayı özleyeceğimi biliyorum ve Rowan'ı da özleyeceğim."

"Doğru. Çünkü her şey Rowan'la ilgili. Rowan şöyle, Rowan böyle." Hadley yüzünü buruşturdu. "Ona takıntılı olduğunu ve seni bırakması gerektiğini söyledim."

Simone başını sallayarak "Hadley," diye mırıldanırken ben arkadaşşıma bakakalıyorum.

"Bunu ona gerçekten söyledin mi?" İnanamıyorum. Aynı zamanda kızgınım.

Bunu neden yaptı? İlişkimden uzak durması gerekiyor.

"İçtiğim zaman nasıl olduğumu bilirsin. Ağzım büyür ve muhtemelen çok fazla şey söylerim." Hadley yüzünü buruşturdu. "Ona bunları sadece seni korumak için söylüyordum. Bilmesi gerekiyordu."

Yüzümü ellerime gömme sırası bende. İştahım kaçtı. Artık latte bile istemiyorum. Bunu ona söylediğine inanamıyorum.
"Kesinlikle çok sert davrandın."

"Umurumda değil! Bunu duymayı hak etti. Ona bu kadar bağlanmış olman hiç sağlıklı değil. Ben sadece sana göz kulak oluyorum," diye ağlıyor Hadley.

"Beni sevdiğini söyledi, Hads. Rowan beni *seviyor*. Bizim ilişki kesinlikle tek taraflı değildir." İyi niyetliydi.

Her zaman iyi niyetlidir, ama bu sefer işleri biraz fazla ileri götürdü.

Sıkıntıyla madalyonuma uzandım ama hiçbir şey bulamadım. Orada değil. Parmaklarımı boynumun etrafına doladım, Tamamen zincirin altlarında hareket ettiğini hissetmeyi bekliyorlar ama zincir yok.

"Olamaz," diye fısıldadım. "Kolyem."

"Takmadığını fark ettim," diyor Simone. "Ve sen her zaman takıyorsun."

"Düşmüş olmalı." Telaşla ayağa fırlayıp masanın altına bakıyorum ama orada değil. "Nerede kaybettiğimi merak ediyorum."

"Adımlarınızı geri izlemelisiniz." Simone ayağa kalkıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet. Evet, biliyorum." Az önce boşalttığım sandalyenin arkalığını kavriyor, zihnimde her adımımı gözden geçiriyorum.

"Doğruca geldim

O yüzden sanırım buradan başlamalıyız."

"Ben de yardım edeceğim." Hadley bana doğru geliyor ve başını omzuma yaslayarak beni kucaklıyor. Tek yapabildiğim beceriksizce sırtını sıvazlamak, hala ona biraz kızgınım ama aynı zamanda değil miyim? Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. "Özür dilerim, Arabella. O koca ağzımı hiç açmamalıydım."

Hiçbir şey söylemiyorum. Yalan söyleyip her şeyin yolunda olduğunu söylemeyeceğim çünkü değil. Rowan'a söylediği şeyi söylemeye hakkı yoktu. Beni koruduğu için yaptığını söylüyor ama daha çok her şeyi daha da kötüleştirmiş gibi geliyor.

Üçümüz yemekhanede ve dışarıda madalyonumu aramak için adımlarımı takip ediyoruz, ama bulamıyoruz.

O. Yurt binasına girdik, odama doğru ilerledik. ve hiçbir şey bulamadım. Odama girdiğimde, uyurken kaybettiğimi düşünerek yatağımı parçalara ayırıyorum, ancak battaniyeleri ve çarşafı yırttıktan sonra elim boş dönüyorum.

"Burada değil." Simone küçük banyomdan çıkıyor, yüzümü ve şüphesiz gözlerimde parlayan yaşları görünce duruyor. "Bulacağız Arabella. Bulacağımızı biliyorum."

"O madalyonu ben yaptım. Onu ben çizdim ve annem bir kuyumcuya götürüp benim için yaptırdı." Gözyaşlarımın düşmesine izin verdim, sonra onları yanaklarımdan sildim, kendime kızdım. Gittiğini neden daha önce fark etmedim? "Onca zamandır hiç çıkarmadım. sahip olduğumdan beri. Tüm dünyada en sevdiğim şey."

"Biri sana ait olduğunu bilsin diye içine resim mi koydun? Gerçi hemen herkes senin o kolyeyi taktığını biliyor" diyor Hadley.

"Madalyon... boştu." Tıpkı benim hayatım gibi. Son birkaç haftaya kadar tüm varlığım aşktan yoksundu. Ve ne şanslıyım ki, tam aşkı bulup Rowan'ın fotoğrafını madalyona koyacakken, onu kaybettim.

Bu bir önsezi gibi. Sanki kaybetmek üzereymişim gibi. Benim için önemli olan her şeyi. Değişimden korkuyor muyum? Rowan'ı kaybetmekten korkuyor muyum?

Evet, ve evet.

Neden bu çiraklığı tekrar kabul ettim?

"Partiye ne dersin?" Hadley soruyor. "Sence orada kaybetmiş olabilir misin?"

Dün gece bir ara gevşek tokayı düşündüğümü hatırlıyorum.
"Belki."

Simone, "Rowan'a bulup bulmadığını sormalısın," diye öneriyor.

"Belki de yapmalıyım." Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, ona mesaj atma düşüncesinin beni ne kadar kararsız hissettirdiğinden nefret ediyorum. "Odasına gideceğim."

"Önce ona mesaj atman gerekmez mi?" Hadley soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, içim kararlılıkla doluyor. "Oraya gidiyorum. Hemen şimdi. Ama siz benimle gelmek zorunda değilsiniz."

"Tanrı'ya şükür." Hadley yüksek sesle iç çekiyor. "Onun ayağına kustuğum için çok utanıyorum. Henüz onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum."

Rowan'ın onun hakkında ne kadar öğrendiğini hayal bile edemiyorum. üzerine kustu. Eminim bir daha bu konu hakkında konuşmak istemez.

Simone elimi sıkmak için uzanarak, "Bunu başarabilirsin," diyor. Hadley hâlâ dün gece olanları düşünürken, o benim ne kadar gergin olduğumu görebiliyor. "Ve şansın yaver gidebilir. Muhtemelen kolyeni bulmuştur."

"Umarım öyledir." Elini sıkıyorum, onun için minnettarım. İki arkadaşım için de minnettarım. Hadley'nin Rowan'ı uzaklaştırabileceği gerçeğine rağmen.

Ama bundan daha güçlü bir yapısı var.

Umarım.

Rowan'ın kapısını alıyorum ve hemen cevap veriyor, yakışıklı yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifadeyle kapıyı sarsarak açıyor. Benim olduğumu gördüğü anda ifadesi yumuşuyor ve kapıyı daha geniş açıyor. "Merhaba."

"Selam." Garip bir ruh gibi el sallıyorum. "Nasılsın?"

"İyi değil."

Bu kadar dürüst olmasını beklemiyordum. "Ben de öyle." "İçeri gelmek ister misin?"

"Elbette." Odasına giriyorum, halının gittiğini ve her yerin partiye dair hiçbir kanıt içermediğini hemen fark ediyorum. "Burayı temizlemek için yardım aldın mı?"

"Cal biraz yardım etti ama çoğunu ben yaptım." Arkasına uzanıp ensesini ovuşturuyor, tişörtü kalkıyor ve bana dümdüz karnını gösteriyor. Hain bedenim o deri parçasını görünce karıncalanıyor ve kendime sakın olmamı söylüyorum.

"Vay *canına*, Rowan Lancaster parti sonrası temizlik mi yapıyor?" Takılıyorum.

"Yapmak zorundaydım. Arkadaşın ayaklarıma kustu." Yüzünü buruşturdu. "Ve haliya. Onu dışarı atmak zorunda kaldım."

"Doğru." Sempatî içinde irkildim. "Bana bundan bahsetti."

"Hadley'i gördün mü?"

"Evet, yemekhanede. Üzerine kustuğu için kendini çok kötü hissediyor."

"Beni seni geri tutmakla ve hayatını mahvetmekle suçladığı için kendini kötü mü hissediyor?" Row'un kaşları havaya kalktı.

"Sana hayatımı mahvettiğini söylemedi, değil mi?"
Söylememiş olsa iyi olur.

"Tam olarak bu kelimelerle değil ama beni bok gibi hissettirdi.
Dün gece bana söylediği şeylerin hiçbirini bilmiyordum."

Başımı eğdim, utandım. "Sana büyük bir aşk beslediğimi biliyor
olmalıydın."

"Şey, evet. Bunu oldukça belli ettin."

Hafifçe eğlenen ses tonu karşısında başımı kaldırıyorum.
"Neden pes ettin o zaman? Başka şansın olmadığı için mi?
Sana sürekli kendini sunan tek kızdan faydalanman gerektiğini
mi düşündün?"

"Hayır. Hiç öyle olmadı, Bells. Ben de sana aşkıttım," diye itiraf
ediyor.

Elimde olmadan kahkahayı patlattım, o ise orada öylece
duruyordu, şimdi iki eliyle ensesini tutuyordu,
Görünüşte kaybolmuş. Rahatsız edici. Nasıl tarif edeceğimi
bilemiyorum. "Şaka yapıyorsun."

Yavaşça başını sallıyor ve ellerini iki yanına bırakıyor. "Hayır."

"Bana aşık olmuştun."

"Evet." Ben kıpırdamadan dururken Rowan bana yaklaşmaya
başladı. Sanki olduğum yerde donmuş gibiyim. "Sana daha
önce de söylediğim gibi, çok zaman kaybettik. Dün gece
seni üzdüysem özür dilerim. Bu yapmak istediğim son şeydi.
Bana gideceğini söylediğinden beri garip bir yerdeyim."

"Ben de," diye itiraf ediyorum usulca. "Ve beş gün içinde ayrılıyorum."

"Biliyorum."

"Bu hafta finallerimiz var."

Kaşlarını çatıyor. "Hatırlatma
bana."

"Üniversiteye girmek istiyorsak bu sınavlarda başarılı olmak zorundayız," diye hatırlatıyorum ona.

"Çıraklık eğitimi aldığın için üniversiteye gitmeyeceğini sanıyordum."

"Ya işe yaramazsa? Ya oradan nefret edersem?"

Rowan bir adım daha yaklaşıyor ve neredeyse uzanıp ona dokunabiliyorum. "Bundan nefret etmeyeceksin. Her şey yoluna girecek, Bells. Bunu hissedebiliyorum."

Ona göz kırpıyorum.

"Eğer istediğin buysa," diye ekliyor, son adımı atarak tam önümde duruyor. "Sana karşı garip davrandım çünkü nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Bu çok saçma. Sadece ben varım."

"Sadece sen. Asla "sadece sen" değilsin, Bells. Sen artık benim için her şeydin. Seninle tükendim. Tek düşündüğüm sensin ve beni terk ediyorsun." Yüzünde gördüğüm acı beni de incitıyor. "Bunu yaptığın için kendini kötü hissetmeni asla istemem. Kendin için en iyi olanı yapmalısın ve seçimin ne olursa olsun destekliyorum ama sana karşı dürüst olmalıyım- Seni kaybetmek mi? Acıtıyor."

Kendimi ona doğru atıyorum, yüzümü göğsüne bastırıyorum, güçlü kollarının beni sardığını hissettiğimde rahatlayarak iç çekiyorum.

Ben. Birbirimize sarılıyoruz, ben başımı arkaya eğip o da bana bakana kadar sessiz kalıyoruz.

"Bu benim de canımı yakıyor. Bu yüzden bu son birkaç günü birlikte en iyi şekilde değerlendirmeliyiz, öyle değil mi? Finallerimiz olduğunu ve muhtemelen onlar için çalışmamız gerektiğini biliyorum ve ben

Paris'e gitmeden önce tüm hayatımı toparlamak zorundayım. Ama bu son günleri seninle geçirmek istiyorum Rowan." Ona bir mektup gönderdim.

yalvarırcasına baktım, benimle aynı fikirde olmasını istedim.

"Seninle geçirebileceğim her dakikayı istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Beni bırakıyor ve bir an için beni iteceğinden korkuyorum. Ama sonra elleri yüzüme geliyor ve yanaklarımı kavırıyor, gözlerimin içine bakarken parmakları tüy gibi yumuşak tenimde geziniyor. "Seni seviyorum, Bells."

Onun bu sözleri söylediğini duyunca tüm stresimi, tüm endişelerimi unutuyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Bu işte seninleyim. Sana sahip olabildiğim sürece." Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben de ona doğru eğilip yumuşak bir şekilde nefes veriyorum. "Bugün benimle kal."

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Evet." Olmayı tercih edeceğim

başka bir yer yok.

KIRK YEDİ

Arabella

HAFTA, final projelerini teslim etmek, sınavlara çalışmak, eşyalarımı bölmek ve Manhattan'daki ailemin dairesine göndereceğim eşyaları - onların önerisiyle- kutuluyor ve Paris'e götüreceğim eşyalarımı paketlemeyi bitiriyorum. Annem benimle sürekli iletişim halinde, ki bu hiç duyulmamış bir şey. Bana yaşamam için bulduğu dairenin atölyeye çok uzak olmadığını, yürüme mesafesinde olduğunu söyledi. Bana çalışma programımı ve birlikte çalışacağım bazı kişilerin isimlerini mesaj attı.

Maurice onun kuyumcudaki irtibat noktası. Kreatif direktörlerden biri ve yıllardır orada çalışıyor. Kadın Ondan sık sık ve sevgiyle bahsediyor ve umarım ben de onu severim. Daha da önemlisi, umarım o da beni sever.

Eğer ayrılmaya hazırlanmıyorsam ya da finaller için çalışmıyorsam Rowan'la birlikteyim. Her boş anımızı birlikte geçiriyoruz ve onunla geçirdiğim bu zaman için çok minnettarım. Sadece ona bağlı hissetmek istiyorum. Benden alınmadan önce mümkün olduğunca uzun süre onun sevgisinin ve şefkatinin tadını çıkarmak. Sanırım tüm bunlar için sadece kendimi suçlayabilirim. Giden benim. Kalmak isteseydim, kalabilirdim. Ama artık çok geç. Ben kararlıyım. Bunu yapmalıyım. Hayatımı yaşamayı reddediyorum.

Hayatım boyunca "keşke "ler kafamın içinde dönüp durdu. Ya *Paris'e hiç gitmeseydim?* O zaman ne olurdu?

Bir kez olsun annem benim için bir şey yaptı. Almak zorundayım bana verdiği fırsat. Beni sevdiğini sık sık söylemiyor olabilir ama bu, çocuğuna duyduğu sevginin bir işareti. Öyle olduğunu biliyorum.

Cuma sabahı olduğunda, ilk derste son finalim vardı. İstatistik. Bayan Guthrie'nin sınıfı. Bu hafta onu görmedim ve tüm çabamı sırf onun için kıyafetime harcadım. Sınıfa girer girmez onu otururken gördüm. masasının arkasında, bakışları kapıda, bende. Sanki benim ortaya çıkmamı bekliyordu.

Umarım hayal kırıklığına uğratmamışımdır.

"Arabella! İşte buradasın!" Başını sallayarak gülmeye başladı. "Oh... benim."

Sıra sıra dizilmiş masaların önünde gururla duruyorum. küçük bir reverans yapıyorum, aşağı inerken üniforma eteğimin uçlarını tutuyorum. Beyaz düğmeli bluzumu giyiyorum ama son birkaç düğmesini açık bıraktım, böylece uçlarını birbirine düğümleyebildim. Göbeğimin üstünde, göbeğimi gösteriyor. Kırpılmış bir Üzerimde gri hırka, ayağımda yeni favorim Dior loafer'larla birlikte şeffaf beyaz diz altı çoraplar. Saçlarım İki örgü yaptım ve standart siyah çerçeveli gözlüklerimi taktım. Çok abartılı bir kıyafet değil ama Umarım kime öykündüğümü tahmin edebilir.

"Bu bana bir şey hatırlattı," diyor Bayan Guthrie, beni incelerken işaret parmağını büzülmüş dudaklarına vuruyor. "Bu bakışı daha önce de görmüştüm."

"Devam et," diye teşvik ediyorum, başımı sallayarak.

Bir saniye orada durdu, bakışları önce daraldı parmaklarını şıklatıp beni işaret etti. "Britney Spears'ın 'Hit me Baby One More Time' videosundan."

"Haklısın!" Ben gülüyorum. O da gülüyor.

"Oh, Arabella." Kahkahası kesiliyor ve başını sallıyor. "Seni özleyeceğim."

Sesinde duyduğum samimiyet kalbimi acıtıyor. "Ben de seni özleyeceğim." Tereddüt ediyorum. "Beni yazacak mısın?"

"Hayır! Tabii ki hayır." Sesi yumuşar. "Bu senin buradaki son günün. Neden başını belaya sokayım ki? Bir anlamı yok."

Verdiği yanıt beni biraz yenilmiş hissettirdi. Müdürün odasına girip bir ders almak istiyordum. Uzun zaman oldu ve bu işi bitirmek istiyordum.

Lancaster Prep'e yüksek bir notla katılmak, ama sanırım Bayan Guthrie haklı. Giderken neden beni yazıyorsun?

Ve cidden, sadece ben yazılıp müdürün odasına gönderilmenin eğlenceli olacağını düşünürdüm. Bende bir sorun var. Sanırım içimdeki o sürekli dikkat çekme ihtiyacı -kötü bile olsa-. Evet, bunun farkındayım. Evet, nadiren kabul ediyorum ama orada olduğunu biliyorum.

Belki de Rowan bana ihtiyacım olan tüm ilgiyi gösterdiği için artık böyle hissetmiyorumdur.

"Paris'e gideceğin için heyecanlı mısın?" Bayan Guthrie beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Evet. Kesinlikle." Başımı sallıyorum, coşkuyla.

"Sabırsızlanıyorum. Harika bir deneyim olacak, bunu biliyorum."

"Öğle yemeği sırasında yemekhanede mücevherlerini sattığın zamanları hatırlıyorum. Senden bir bilezik almıştım."

"Yaptın mı?" Kaşlarımı çatıyorum, hatırlamaya çalışıyorum. Bu çok uzun zaman önceydi.

önce. Birinci sınıfın başlarında, ne şekilde olursa olsun arkadaş arıyordum. Mücevher satmak, sohbet başlatıcı olarak insanları bana getirmenin bir yoluydu. Simone ile bu şekilde arkadaş oldum. Hadley bazen bana yardım ederdi.

Dinleyen herkese mücevher tasarımlarımdan bahsediyordum.

Arkadaşlarımı özleyeceğim.

"Kesinlikle. Personelden herkes çalışmalarınızdan etkilenmişti ama sonra siz... durdunuz." Bayan Guthrie kolunu uzattı ve kolunu yukarı çekerek bileğindeki zarif altın zincir bileziği gösterdi. "Bunu son gününüzün şerefine takıyorum."

Yanına gidip bileziğe bakıyorum, belli belirsiz tanıyorum. Üzerinde çeşitli tonlarda mavi taşlar var ve Onları ayarlama şeklim ombre etkisi veriyor. Çok hoş. Neden ona çekildiğini anlayabiliyorum. Bayan Guthrie mavi giymeyi sever.

"O zamanlar beni desteklediğiniz için teşekkür ederim," diyorum ona.

"Seni desteklemek çok kolay, hepimiz sınıfta olmana bayılıyorz Arabella. Tuhaf kıyafetlerinle sabrımı sınasan bile." Gülümsemesi nazik. "Final için hazır mısınız?"

Topuklarımı birbirine vurarak dik duruyorum ve ona bir selam veriyorum. "Olabildiğim kadar hazırım."

İkimiz de gülüyoruz ve birden ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Omzumun üzerinden bakarak Rowan'ın odaya girmesini izliyorum, beni bakarken yakaladığında yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Kalbim ağrıyor, ona olan sevgimle dolu. Ve özlemle. Çok fazla özlem. Onu kaybetmenin yasını tutmaya başladım bile.

henüz olmadı, ama yakında olacak. Okul biter bitmez beni havaalanına götürecek ve biliyorum ki onu terk etmek zorunda kaldığımda kocaman bir bebek gibi ağlayacağım. Bunu yapmak istemiyorum.

Ama yapacağım. Yapmak zorundayım.

Ondan ayrılmak kalbimi milyonlarca parçaya ayıracak olsa bile.

Havaalanına giden yol uzun ve çoğunlukla sessizdi. Yapabildiğimde gergin bir şekilde eline yapışıyorum, ki bu da yolculuğun büyük bir kısmında oluyor. Pek konuşmuyor çünkü sanırım kelimelerin işe yaramayacağını biliyor. Bu anı zaten defalarca konuşmuştuk. O benim duygularımı biliyor. Ben de onunkileri biliyorum. Bunun bitmesini istemiyoruz ama içimde küçük bir parça bunun zaten bittiğini kabul ediyor. Ben gittiğim an, geleceğimiz belirsizleşecek. Ya da daha çok, geleceğimiz bitti.

Bir anlamı yok.

Ama şimdilik ona can simidimmiş gibi sarılıyorum ve o da beni şımartıyor. Nezaketini takdir ediyorum. Bana olan sevgisini. Bu anın mümkün olabileceğine hiç inanmamıştım ama işte buradayım, Rowan Lancaster'ın arabasındayım, bu çocuğun -bu adamın- beni sevdiğinden biraz eminim.

Ta ki artık yapmayana kadar. Ve bu onun hatası değil. Ben burada olmayacağım. Sadece onu terk etmek için sevgisini kazandım. Bu onun suçu değil.

Hepsi benim.

Havaalanına vardık ve arabasını park edip benimle birlikte içeri girme ya da beni havaalanına bırakma seçeneğine sahip olduğu noktadayız.

Gidiş bölümüne. "Seninle havaalanına gelmemi istemediğine emin misin?"

"Hayır." Başımı tekrar tekrar sallıyorum. Bunu yaparsa yıkılacağım. Onu arabasında, bir an önce içeri girmek için çırpınan tüm yolcuların önünde bırakmak zorunda kalmam yeterince kötü. Birinci sınıf uçuyorum ve TSA Precheck'im var. Sıralar genellikle benim için çocuk oyuncağı ve yeterince erken geldik. Keşke geç kalsaydık diyorum. Bu bana onunla daha fazla zaman verirdi. "Bunu yapabilirim."

Bakışları yumuşar. "Bunu yapamayacağını hiç söylemedim. Sadece beni orada isteyebileceğini düşündüm."

"Sana minnettarım." Dün geceyi düşünerek sert kalçasını okşadım. Seks yaptık ve sonrasında ağladım, bu acınası bir durum ama kendime engel olamadım. Bu son seferdi. Her şey çok sonmuş gibi geliyor ve bundan nefret ediyorum.

Nefret ediyorum.

Sonunda arabayı kaldırıma çekti ve inmeden önce motoru durdurdu. O bagajdan bavullarımı alırken ben de peşinden gidip arabasının arka koltuğundan bavulumu alıyorum. Onları oraya nasıl sığdırdığından hâlâ emin değilim ama onu sorgulamayacağım. Kaldırımın kenarında öylece duruyorum, seyahat çantam omzuma asılı ve el bagajım ayaklarımın dibinde.

"Bir görevli size yardım etsin." Dışarıdaki bankonun arkasında duran ve insanların bagajlarını kontrol eden havayolu çalışanlarına başıyla işaret ediyor. "Bunların hepsini taşıyamazsınız."

"İdare edebilirim." Aptalca bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. Mesela *beni Lancaster Hazırlık'a geri götür lütfen.*

Bunu yapamam. Güçlü olmam lazım.

"Senin için bir şeyim var." Ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkarıp bana uzattı.

"Bana hediye almana gerek yoktu." Kutuyu ondan alıyorum, kutunun üstünde onun tanıdık yazısıyla yazılmış kelimeleri görünce kaşlarımı çatıyorum.

Beni kalbinde tut.

"Aç şunu," diyor, sesi hırçın.

Kapağı kaldırdığımda içinde koyu mavi kadife bir mücevher kutusu olduğunu görüyorum. Açtığımda, içinde benim kalp madalyonum vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, bakışlarımı onunkilere kaldırarak. "Bir hafta önce sana bunu bulup bulmadığını soracaktım ama... unutmuşum."

Ona o kadar dalmışım ki kolyemi tamamen unutmuşum. Başından beri ondayken, olması gerektiği gibi.

"Bu konuyu hiç açmamana şaşırdım. Partinin olduğu o gece buldum." Çenesini bana doğru salladı. "Madalyonu aç."

Titreyen parmaklarımla açtığımda her karede ikimizin küçük fotoğraflarını buluyorum. Biri ailesinin evindeki doğum günü partimden, biri bizi çekmiş olmalı, diğeri de birkaç gece önce onun yatağında birlikte uzanırken çektiğimiz bir selfie, başlarımız yakın, gülümsemelerimiz gerçek. Ama o kameraya bakmıyor.

Bana bakıyor.

Ve onun gözlerinde parlayan tüm sevgi, gözlerimden birbiri ardına yaşlar dökülmesine neden oluyor.

"Oh, Rowan." Ağlıyorum. Hem de çok. "Bayıldım."

"Siktir, Bells." Beni göğsüne bastırıyor, ağzı şakağımda.
"Ağlama bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Gömleğinin ön kısmına doğru hıçkırdım. "Sadece seni bırakmak istemiyorum."

"Yapmak zorundasın." Hafifçe uzaklaşıp yüzümü avuçluyor.
"Madalyonu tak ve beni unutma, tamam mı? Meşgul olacağınızı biliyorum ama her gece FaceTime'dan konuşup hasret giderebiliriz."

"Sen de meşgul olacaksın. Farklı zaman dilimlerinde olacağız. Bilmiyorum-" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, cümlemi bitiremiyorum.

Bu işe yarayacak mı bilmiyorum.

Söylemek istediğim buydu ama söylemedim. Neden bu ana şüphe katalım ki? Zaten orada, bir bulut gibi etrafımızda dolaşıyor, ama bunu yüksek sesle söylemek onu gerçek kılıyor. Ve bu da
Şu anda yüzleşemeyeceğim bir şey.

"Dur sana takayım." Kutuyu benden aldı ve kolyeyi çıkardı. Yeni bir zincir olduğunu söyleyebilirim, altın ve Güneş ışığında parıltıyor çünkü elbette bugün hava harika. Kasvetli ve yağmurlu Paris'e gitmek üzere olduğumu hatırlatır gibi. Şu anda orada hava bok gibi ve geçen haftadan beri de öyle. "Arkanı dön."

Sırtımı ona veriyorum ve o da kolyeyi boynuma doluyor, birbirine kenetliyor. Madalyona dokunuyorum, parmaklarımı kazınmış ön yüzünde gezdiriyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Patladı. Dönerek onunla yüzleşiyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve tüm gücümle ona tutunuyorum. "Onu seviyorum. Seni seviyorum. Teşekkür ederim."

"Sakın çıkarma," diyor şiddetle.

"Çıkarmayacağım. Söz veriyorum."

"Seni seviyorum, Bells. Hem de çok." Benden hafifçe uzaklaşıyor ve herkesin önünde beni öpüyor. Uzun, yoğun, dil dolu bir öpücük, ayrılmamı daha da zorlaştırıyor. Ama kopuyorum.

Yapmak zorundayım.

"Ağlama," diyor ama artık çok geç. "Gel hadi. Bavullarını taşımana yardım edeyim."

Benim için en ağır valizi almak üzereydi ki havaalanı polisi üniforması giymiş bir adam ona yaklaştı. "Bayım, arabanızı kaldırımda bırakamazsınız. Çekmek zorundasınız."

Row, "Bavulları için yardıma ihtiyacı var," diye itiraz ediyor ama memur başını sallıyor.

"Kurallar böyle. Ve ona yardım edebilirim." Ben orada çaresizce dururken memur Rowan'dan valizimi alıyor. "Hazır mısınız bayan?"

Rowan'a bakıyorum, yeşil gözlerini dolduran hüznü görüyorum ve kendimi son bir kez ona atıyorum, sıkıca sarılıyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum, böylece kulağına fısıldayabiliyorum. "Seni seviyorum. Seni özleyeceğim."

"Bana mesaj at," diyor, kollarını belime sıkıca sarmış.

"Uçağının zamanında kalktığını haber ver."

"Yapacağım." Her bir özelliğini ezberlemek için çaresizce bakışlarımı yüzünde tutuyorum. Her küçük kusuru ve onu böyle gösteren karakteristik. O mükemmel. Ve o benimdi. Ama şimdi, korkuyorum ...

O artık benim değil.

"Ve Paris'e indiğinde bana mesaj at." Bir elini başımın yanında gezdiriyor, parmakları saçlarımın arasında dolaşıyor. "I güvende olduğunu bilmelisin."

"Tamam. Seni haberdar edeceğim. Söz veriyorum."

Son bir öpücük, dudaklarımız birbirine yapışıyor ve sonunda çekiliyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi.

"Hoşça kal, Bells." Sesi sert bir fısıltı gibiydi ve yemin ederim gözleri akmamış yaşlarla doluydu. Benim için.

Bunu görünce bir bebek gibi ağlamak istiyorum ama Yeni keşfettiğim güç ipliği içimde kıvrılıyor ve omuzlarımı dikleştiren daha uzun duruyorum.

"Hoşça kal Rowan." Konuşmak acı veriyor. Ona bakmaya devam etmek daha çok acıtıyor ve arkamı dönüyorum, bana bakan memura gülümsüyorum. sabırla beni bekliyordu. Sanki bu vedanın bizim için ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi.

Kendime arkama bakmamamı söylüyorum. Bu sadece kalbimi daha da kıracak ama sadist biri gibi, sonunda omzumun üzerinden bakıyorum ve Rowan'ın orada durduğunu, arabasına yaslandığını ve gitmemi izlediğini görüyorum. Sessiz bir el sallayışla elini kaldırdı. Ben de aynısını yapıyorum, hızla ileriye dönüyorum ve kendime geleceğime odaklanmam gerektiğini söylüyorum.

Rowan olmadan.

KIRK SEKİZ

Arabella

UÇUŞ OLAYSIZ GEÇTİ. Zamanında kalkıyoruz ve yolculuk sorunsuz geçiyor. Uykuya dalmaya çalışıyorum ama bu kolay değil. Düşüncelerim çok karışık, Rowan'ın gidişimi üzgün bir şekilde izleyişiyle dolu. Uçakta beklediğim son bir saat boyunca mesajlaştık.

Lancaster Prep'e döndükten sonra havayolu salonunda. Cumartesi sabahı erkenden ailesinin evine gitmesi gerekiyordu ve bana kampüsün sessiz olduğunu söyledi. Düpedüz uğursuzluk. Kendisi ve Beau dışında kimse yoktu ve o gece oradan ayrılmayı düşünüyordu.

Ona yapması gerektiğini söyledim ve o da kabul etti. Ve sonra yeni hayatıma başlamak için başka bir ülkeye uçarken onunla tüm bağlantımı kaybettim. Onsuz. Hiçbir arkadaşım olmadan. Aileme bağımlıyım. Risk

almaktan bahsediyoruz.

Uçak yere indiğinde, ona indiğimi bildiren bir mesaj gönderiyorum ve o da cevap veriyor, evde olduğunu, çoktan yattığını söylüyor.

Kıskandım. Onun evi gitmeyi en sevdiğim yer.

Annem Paris'e vardığımda havaalanında benimle ilgilenmesi için bir eskort ayarladığı için minnettarım çünkü kendimi çaresiz hissediyorum. Hatta biraz korkuyorum. Adam uçaktan iner inmez beni karşılıyor ve gümrükten geçmeme yardım ediyor, valizlerimi alıyor ve beni otele götürmek için bekleyen şoföre kadar eşlik ediyor.

Trafik yüzünden daha da kötüleşen uzun bir yolculuk. Araba şık, yeni model bir Mercedes ve şoför sessiz, Fransızca söylenen şarkılardan başka bir şey çalmayan radyoyu dinliyor. Pencereden dışarı bakıyorum, şehrin yanımdan hızla geçişini izliyorum, Gökyüzü kasvetli ve karanlık. Sokaklar ıslak ve herkes sıkı sıkıya sarınmış durumda ve ben gerçek bir oyuncak ayı tarafından kucaklanmış gibi hissettiren en sevdiğim montumu giydiğim için şükrediyorum. Rahat, sıcak ve yeterince olmasa da biraz rahatlatıcı.

Otele vardığımızda çok yorulmuştum ve yatağa yığılmaya hazırdım. Annemin bana zamana alışmak için ayakta kalmaya ve günü geçirmeye çalışmalıyım. Uçakta fazla dinlenemedim ve tek yapabildiğim saatlerce derin, rüyasız bir uykuya dalmaktır.

Yola çıktığımı haber vermek için anneme mesaj attım ve beni otelin lobisinde karşıladı, mermer zeminde süzüldü ve ben orada öylece durup kabullenirken beni kollarının arasına aldı.

"Sevgilim, seni görmek çok güzel! Çok uzun zaman oldu. Sana bir bakayım." Benden uzaklaşıyor, bakışları üzerimde gezinirken elleri hala kollarımda. "Yorgun görünüyorsun."

"Teşekkürler. Seni görmek de güzeldi." Zengin lobiye bakıyorum, bakışlarım karmaşık demir parmaklıklı merdiven boşluğuna takılıyor. "Lütfen bana bunun odamıza çıktığını söyle."

"Ne?" Neye baktığımı incelemek için döndü. "Hayır, sevgilim. Asansörümüz burada."

Elimi tutmasına ve beni diğer gizemli asansöre götürmesine izin veriyorum, o sırada Fransızca olarak bavulumu nereye götüreceğini söylüyor. Hiçbir şey söylemedim. Söylediği gibi çok yorgunum. Zihinsel olarak tükendim ve umutsuzca uykuya ihtiyacım var.

Banklı dar asansörle yukarı çıkıyoruz ve ben de asansörün üstüne yerleşip duvara yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Annem durmadan güzel süitimiz hakkında konuşuyor.

Asansörden çıktığımızda ve beni koridorda sürüklediğinde, lütfen konuşmayı kesmesi için ona yalvarmaya hazırım.

Belki de oradan geliyordur.

Oda gülünç derecede abartılı çünkü tabii ki öyle ve duvarda asılı duran altın çerçeveli eskizlere bakmak için duruyorum.

Annem, birkaç yıl önce ölen Chanel'in eski tasarımcısına atıfta bulunarak, "Bunları Karl Lagerfeld çizdi," diye bilgi verdi. "Coco Chanel'in resimleri."

"Vay canına." Onları seviyorum. Modayı seviyorum ama sanki şu anda odaklanamıyorum. Kelimenin tam anlamıyla ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve kendime Hadley'nin geçen hafta sonu sarhoş olduğu zamanı hatırlatıyorum.

"Burası Coco Chanel süiti. Kapıdaki tabelayı gördünüz, değil mi?" Annemin narin kaşları havaya kalktı, ifadesi neredeyse ... küçümseyici?

"Fark etmedim." Gülümsemeye çalışıyorum. "Çok yorgunum anne. Biraz uyumak istiyorum."

"Yapmamalısın, sevgilim. Bir süre daha ayakta kalmaya çalış, ne dersin? Belki de güzel bir duş almalısın."

"Bu beni sadece daha uykulu yapar." Nötr tonlardaki yaşam alanına göz gezdiriyorum. "Babam nerede?"

"Hâlâ Hong Kong'da. Çalışıyor." Yüzündeki kırılğan gülümseme şaşırtıcı. Pek memnun görünmüyor. "Önümüzdeki birkaç gün içinde burada olmayı umuyor."

"Önümüzdeki birkaç gün mü?" Kaşlarımı öyle sert çatıyorum ki alnım acıyor. "O zaman neden bu kadar erken geldik? Noel'e daha iki hafta var!"

"Daha çok on gün gibi, ama kim sayıyor ki? Burada Noel alışverişine çıkmak kulağa eğlenceli gelmiyor mu? Rue Cambon'da ya da belki de Avenue'de dolaşabiliriz. Montaigne mi? Oradaki Dior mağazasına bayılıyorum ve mokasen ayakkabılarınızı giydiğinizizi fark ettim. Belki sana yeni ayakkabılar alabiliriz. Bir çanta ya da birkaç giysi." Annem gülümsüyor, Ellerini önünde kavuşturmuş, ben de karşılığında gülümsemeye çalışıyorum ama çok zorlama geliyor. Çok sahte.

Bıraktım.

"Lütfen biraz uyumama izin verin, sonra gidebiliriz. Alışveriş mi?" Gelmek isteyen esnemeyle savaşıyorum ama son anda pes ediyorum, bunu bir ipucu olarak alacağını umuyorum. "Tek istediğim birkaç saat."

"Pekala, sevgilim." Beni önümüzdeki iki hafta boyunca benim olacak yatak odasına götürüyor. "Biraz dinlen. Yine de çok uzun süre uyumana izin vermeyeceğim. Buradaki saate alışman gerek."

"Bunun için çok zamanım var. İyi geceler." Kapıyı neredeyse yüzüne kapattım ve rahat bir nefes aldım.

Gözden kayboldu.

Babam burada olmadığı için hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım da. O böyle çalışır. İşine düşkün, ne olursa olsun onu ailesinden üstün tutuyor. Ben Son dört yılda adamla belki iki kez konuşmuşumdur, şaka değil. Sokakta yanından geçsem beni tanıyacağından bile emin değilim. Aslına bakarsanız, ben de onu tanıyıp tanımayacağımdan emin değilim, onun yanında zaman geçirmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.

Babamla ilgili tüm düşünceleri aklımdan kovarak hızlı bir duş alıyorum ve ardından Ritz'in meşhur kalın, şeftali renkli havlularıyla kurulanıyorum. Üzerime bir otel bornozu geçiriyorum ve banyodan çıkmadan önce saçlarımı fırçalıyorum.

Annemin alçak tonlu sesini duyduğumda duruyorum. Hiç düşünmeden yatak odamın kapısını açıyorum ve annemi telefonu kulağında, oturma odasında volta atarken buluyorum.

"... Şu anda kaçamam. Hayır, daha yeni geldi ama uyuyor." Duraklıyor ve bir erkek sesi duyabiliyorum. Benim Babanın mı? Bilemiyorum. "Ya uyandığında burada olmadığımı fark ederse?"

Annem Vendome'a bakan pencereye gidip perdeleri geriye iterek dışarıya bakarken telefondaki diğer kişi konuşmaya devam ediyor. Yapabilirim Pratik olarak ondan yayılan gergin enerjiyi hissediyorum ve geri çekiliyorum, beni duymaması için kapıyı dikkatlice kapatıyorum.

Kiminle konuşuyor? Babam olduğunu sanmıyorum.

Kim olduğunu bilmiyorum.

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı, perdeler sımsıkı kapalı, bir parça ışığın bile içeri girmesine izin vermiyor. Yatakta doğruldum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve etrafıma bakındım. Tamamen kafam karışmıştı.

Gerçek hayat yavaş yavaş doğuyor. Paris'teyim. The Ritz'de.

Komodine doğru uzanıp telefonumu aldım ve dokundum
Saati kontrol etmek için ekrana baktım. Saat beşi geçmiş, beş buçuğa yaklaşmış.

Yataktan kalkıp perdeleri araladığımda dışarının karanlık olduğunu ve sokak lambalarının yandığını görüyorum. Güneş çoktan batmıştı. Bütün gün uyudum ve annem buna izin verdi.

Tuhaf.

Yatağıma uzanıp telefonumu kontrol ediyorum ve Row'dan kaç tane mesaj geldiğini görünce gülümsüyorum.

Rowan: **Bahse girerim uyuyorsundur.**

Rowan: **Seni özledim.**

Uyandığında bana mesaj at. Annem selam söylüyor.

Rowan: **Seni özlüyor. Herkes özlüyor.**

Bu metne mutfakta kameraya el sallayan güzel annesinin fotoğrafı eşlik ediyor, kaşları çatık bir Beau sağda Arkasında.

Onu özlüyorum. Hepsini özlüyorum. Yabancı gibi hissettiren annemle bilmediğim bir yerdeyim ve onunla olmayı tercih ederim.

Rowan'ın ailesi. Oradayken kendimi evimde gibi hissettim ve onları çok az tanıyordum.

Artık öyle hissetmiyorum. Onları tanıyorum. Özellikle Rowan'ı tanıyorum. Ve onu çok özlüyorum.

Ben: Uyandım. Bütün gün uyudum. Annemin bana izin verdiği inanamıyorum.

Neden sana izin vermesin ki? Eminim çok yorgunsundur. Uçakta uyumadın mı?

Ben: Uyuyamadım. Çok fazla düşünüyordum.

Ne hakkında?

Ben: Sen.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve hayal kırıklığıyla onları siliyorum. Böyle devam edemem. Tüm bu ağlamalar bana iyi gelmiyor.

Seni seviyorum.

Bu üç kelimeyi görmek beni daha çok ağlatıyor. **Ben**

de seni seviyorum.

Telefonum elimde çaldığında nefesim kesiliyor ve onu yorganın üzerine bırakıyorum. Arayan annemdi ve telefonumu tekrar elime aldım, çağrısına cevap veriyor.

"Uyanmışsın!" diye selamlıyor beni. Arka plandaki sohbet mırıltılarını, bardak şingirtılarını duyabiliyorum. Müzik. "Buraya gelip bizimle bir şeyler içmelisin."

"Neredesin?"

"Bar Hemingway'de, otelde. Burası harikadır. Ve artık on sekiz yaşında olduğun için yasal olarak içebilirsin." Sesi ısınıyor.
"Aşağı gel, sevgilim. Bayılacaksın. Sana bir koltuk ayıralım."

"Kiminlesin-" Ben cümlemi tamamlayamadan aramayı sonlandırıyor.

Neler oluyor?

Yataktan sürünerek çıkarken Rowan'dan bir mesaj daha alıyorum.

Rowan: **Bu akşam yemeğe çıkıyor musun?**

Ben: **Annem şu anda Hemingway Bar'da ve resmen aşağı inip ona katılmamı istedi.**

Rowan: **Baban onunla mı?**

Hayır. O hala Hong Kong'da. O bir işkolik ve birkaç gün daha burada olmayacak. Bir gün masasında öleceğinden eminim.

Bana geri mesaj attığında bavulumu karıştırıyor ve bir kıyafet bulmaya çalışıyordum.

Rowan: **Bu fırsatı annenle konuşmak için kullanmalısın. Arayı kapatmaya çalış. Telafi et. Yapman gerektiğini düşündüğün her neyse.**

Bana gönderdiği şeye bakıyorum ve haklı olduğunu fark ediyorum. İçten bir konuşma yapmamızın muhtemelen faydası olur. Onunla aramı düzeltmem gerektiğinden falan değil, ama beni doğuran kadını tanımayı çok isterim.

Ben: **Bu iyi bir fikir. Sanırım bunu deneyeceğim.**

Rowan: **Bana sonra mesaj at ve her şeyin nasıl gittiğini haber ver.**

Ben: **Yapacağım.**

Ona bir dizi kırmızı kalp emoji gönderiyorum ve o da bana bir sürü öpücük surat emoji gönderiyor.

Gülümsüyorum, günlerdir ilk kez kendime güveniyorum. Belki de her şey yoluna girecek.

KIRK DOKUZ

Arabella

Yirmi dakika sonra Bar Hemingway'e girdiğimde üzerimde sade siyah bir elbise, onun üzerinde de aynı derecede sade siyah bir hırka vardı ve her iki parça da beyazla süslenmişti. Dışarı çıktım tasarımcı her şey. Chanel elbise ve kazak. Chanel çanta. Prada sivri burunlu ayakkabılar. Paris için hazırım. Annem için hazırım.

Koyu sarı başının arkasını görüyorum, saçları zarif bir bukleye dönüşmüş, boynunda bir dizi pırıl pırıl inci var. Hareketli bir şekilde konuşuyor, elleri havada sallanıyor, ışık parmağındaki dev elmas alyansın üzerinde parlıyor. Kahkahasının nazik çınlamasını duyuyorum, bir erkeğin kıkırdaması da ona eşlik ediyor ve o zaman bir Cumartesi gecesi barda bir yabancıyla oturduğunu anlıyorum, ikisi birbirine sokulmuş, adamın bakışları ondan başkasını görmüyor.

Ve o adam kesinlikle benim babam değil.

Tedirgin bir şekilde masalarına doğru ilerliyorum ve masanın önünde duruyorum. Adam önce beni fark ediyor, annemin kolunu dürtüyor ve başını eğerek varlığını işaret ediyor ve annemin yüzü beni görünce aydınlanıyor. Ayağa fırlıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor.

"Başardın," diye mırıldanıyor yanağıma doğru, sonra geri çekiliyor. "Çok güzel görünüyorsun. Chanel?"

Fark etmesine hiç şaşırmadan başımı sallıyorum. "Geçen Noel'de bana almıştın."

"Hmm. O zaman, mevsimi değil." Burnunu çekiyor ve ben de hatamı anlıyorum. Onunla asla doğru konuşamıyorum.

"Alışverişe gittiğimizde giymen için sana yeni kıyafetler bulmamız gerekecek. Yine de ayakkabılarına bayıldım."

Yumuşak, tereyağımsı bir sarı tonundalar ve her bir ayakkabının üstü eşleşen sarı deri çiçeklerle süslenmiş. Beklenmedik bir renk patlaması yapmak istiyordum ve görünüşe göre bu konuda onun onayını kazandım.

"Ve siyah klasik flap," diye devam ediyor annem çantamı kastederek. "Onunla yanlış yapamazsın. O çantadan asla kurtulma hayatım. Fiyatlar her sezon artmaya devam ediyor. Son zammı duydun mu?"

"Ondan kurtulmayacağım." Gülümsemem kırılğan. Chanel'in fiyat artışı hiç umurumda değil. "Ve hayır, duymadım." Bakışlarım oturmaya devam eden ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle bizi izleyen yakışıklı yaşlı adama kayıyor. "Arkadaşın kim?"

"Ah, bu, sevgilim, arkadaşım Maurice. Çıraklık eğitimini almana yardım eden beyefendi. Kendisi onların kreatif direktörü," diyor annem gururla.

Maurice tek bir yumuşak hareketle ayağa kalkıyor ve yuvarlak masadan uzaklaşarak önümde duruyor. "Seninle tanışmak bir zevk, Arabella."

Elimi tutup arkasına kısa ve kuru bir öpücük konduruyor ve ben de acaba herkesi böyle mi selamlıyor diye düşünmeden edemiyorum.

iş arkadaşlarının.

Ben bu muyum? Bir iş arkadaşı mı? Yoksa orada bir öğrenci miyim? Ve bu adam bir şekilde benim patronum mu? Sanmıyorum ama emin de değilim. Eğer kendime karşı dürüst olursam, annemin ona bu kadar yakın oturması umurumda değil. Neredeyse fazla samimiydi. Babam onu öyle görseydi, eminim onaylamazdı.

"Ben de memnun oldum," diye mırıldanıyorum, elimi ondan biraz fazla hızlı çekerek.

"Hadi oturalım," diyor annem ve oturuyoruz, küçük masanın etrafına doluşuyoruz, annem Maurice'e yaklaşıyor, sanki onunla binlerce kez böyle oturmuş gibi.

Birbirleriyle benim yetişemeyeceğim kadar hızlı Fransızca konuşurlarken onları dikkatle izliyorum. Havadan birkaç kelime kapabiliyorum ama çoğunlukla ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Ve bilmek için ölüyorum.

Bir garson masamıza yaklaşıyor ve annem bir şişe şampanya sipariş ediyor.

"Kutlayacak çok şeyimiz var," diyor garson, cam bir kavanoz kurdan eşliğinde o güne kadar gördüğüm en büyük zeytinlerden oluşan gümüş bir fincan getirdiğinde. "Seninle çok gurur duyuyorum, Arabella! Bu hayatta bir kez yaşanacak bir şey olacak. senin için bir deneyim."

"Teşekkür ederim." Maurice'e dönüyorum. "Bana bu işi teklif ettiğin için de teşekkür ederim. Başlamak için heyecanlıyım."

"Bir şey değil." Esmer başını bana doğru eğiyor. Esmer bir teni var, koyu renk saçları kıvrılıyor

Saçları bitiyor ve yüzüne doğru savruluyor, şakaklarında bir miktar gri var. Kahverengi gözleri ekstra koyu ve hoş bir gülümsemesi var. Son derece beyaz dişler. "Sektördeki en ünlü mücevher tasarımcılarından bazılarına yardımcı olacaksın, Arabella. Umarım bu kadar genç yaşta sana verilen fırsatın kıymetini bilirsin."

Gülümsemem yüzümde donup kaldı. Bunu söylemesinden nefret ediyorum. Sanki başlamak üzere olduğum bu pozisyonun önemini anlamıyormuşum gibi. Bir şeyleri ciddiye almak için muhtemelen çok gencim.

"Çok minnettarım," dedim ona. "Bu benim yıllardır hayalimdi."

Ne yalan söyleyeyim. Yıllardır hayalim bu değildi. Bunu sadece annemin hatırı için söylüyorum.

"Onun eskiz defterlerini görmeliydin, Mo. En sevimli tasarımlarla doluydular! Çok yaratıcı. Ve o küçük takı bibloları yapardı. Ortaokulda. Hatta lisedeki ilk yılında sınıf arkadaşlarına bile satmış. Ne kadar şirin, değil mi?"

Annem gülüyor. Maurice de öyle. Tek yapabildiğim orada oturmak, Beni bu kadar aptal yerine koymasından nefret ediyorum. Sesinin tonuyla yaptıklarımı nasıl da küçümsüyor.

"En tatlısı," diyor Maurice, bakışları bana kayıyor. Gözleri yüzümde, tüm üst yarımda geziniyor ve ben dayanıyorum Beni ele geçirmek isteyen bir ürperti. Bu biraz... Ürpertici

hissettirdi.

"Taktığı kolye mi? Kendisi tasarladı. En sevdiğim kuyumcuda yaptırdım." Annem kalp madalyonuma el sallıyor.

Maurice bakma zahmetine bile girmiyor. "En sevdiğin kuyumcunun ben olduğumu sanıyordum." Elini göğsüne dayar,
görünüşe göre kırgın.

"Öylesin, sevgilim. Bu konuda hiç endişelenme. Arabella daha küçükken gittiğim yerden bahsediyorum. Ne kadar zaman önceydi?" Annem bana sordu.

"Beş yıl önce mi? Altı mı?" Sıkılmış dişlerimin arasından cevap veriyorum, Maurice'in varlığı sayesinde bu akşamki planlarımın mahvolması beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu akşam annemle benim aramda bir şeyler oluyor. Görünüşe göre benimle ilgilenemeyecek kadar onunla ilgileniyor.

Şampanya geldi ve garson her birimize birer kadeh doldurdu, annem o gittikten sonra kadehini kaldırdı. Bardakları tokuşturuyoruz ve ben bir yudum alıyorum, keskin, soğuk alkol dilimde keskinleşiyor. Annem ve Maurice konuşurken sessiz kalıyorum, ara sıra şampanyamı yudumluyorum. Onları duymazdan geliyorum.

çünkü ne söyleyeceğimi ya da ne düşüneceğimi umursamadıkları çok açık... hiçbir şey ve ben Rowan'ı aniden o kadar özledim ki neredeyse ağlayacaktım.

Ailesi bana bu şekilde davranmazdı. Yetişkin aile üyelerinden hiçbiri bunu yapmazdı. Beni sohbetlerine dahil ederler ve ne yapmam gerektiğine gerçekten ilgi gösterirlerdi. söyle. Bana hoş karşılandığımı hissettirdiler. Öte yandan, annem sanki ben yokmuşum gibi beni görmezden geliyor.

Acıtıyor. Daha da kötüsü, beni sinirlendiriyor. Neden bu çiraklığı tekrar kabul ettim?

"Sevgilim, hemen yola çıkmalıyız. Rezervasyonumuz saat sekizde ve trafik berbat olabilir." Annemin benimle konuştuğunu sanmıştım ama *Maurice* 'e sevgilim diye seslendi, bakışları boğucuydu.

Hmm.

Annem faturayı imzalıyor ve sonra dışarı çıkıyoruz.
bir taksiye bindirdiler. Hepimiz arka koltuğa sıkıştık, annem
ortada oturuyor, o ve Maurice alçak sesle konuşurken ben
pencereden dışarı bakıp Noel ışıklarına hayranlıkla bakıyorum.
Benzer görünümlü binalardan oluşan bir mahalleden geçiyoruz
ve içeriyi görmeye çalışarak insanların pencerelerine
bakıyorum. Birkaç Noel ağacı görüyorum. Hatta bir evde bir
parti varmış gibi görünen bir şey görüyorum, yaşam alanı
En iyi tatil kıyafetlerini giymiş bir sürü insanla dolu, herkesin
elinde bir bardak ve gülümsüyor gibi görünüyor.

Bir tatil partisine davet edilecek o kadar çok insan
tanımıyorum bile. Ben küçükken annem her zaman babamın
iş arkadaşları için bir tür etkinlik düzenlerdi. Hala bunu
yapıyor mu merak ediyorum. Büyük partiler veriyorlarsa ve
tonlarca insanı ağırlar ve lezzetli küçük mezeler servis
ederdim. Her zaman şık giyinmem gereken resmi davetler
olurdu ve kendimi asla rahat hissetmezdim. Lancaster'ların
benim için düzenlediği partide hissettiğim gibi değil. Çok
samimi, özel ve gerçekten sevildiğimi hissettiğim bir andı.

Yaklaşık otuz dakika sonra gideceğimiz yere varıyoruz ve
restorana girmek için asansöre biniyoruz. Modern ve zarif bir
yer ve annemin
kesinlikle bayılıyorum. Önümüzde pırıl pırıl Eyfel Kulesi'nin
mükemmel manzarasıyla pencerelerin yanında oturuyoruz ve
etkilenmem gerektiğini varsayıyorum, bu yüzden kafamı
menüye gömmeden ve yiyecek bir şeyler bulmaya çalışmadan
önce manzaraya uygun miktarda oohing ve aahing yapıyorum.

Annem bana "Burası şu anda Paris'in en gözde
restoranlarından biri" diyor. "Rezervasyon yaptırmak yıllarımı
aldı."

"Bu çok güzel."

"Manzara eşsiz. Fotoğraf çekip arkadaşlarınla paylaşmalısın," diye öneriyor ve ben de saygıyla başımı sallıyorum.

Bu manzarayı göstermek isteyeceğim tek kişi Rowan ve anneme henüz birlikte olduğumuzu bile söylemedim. Bu bir rezalet gibi geliyor. umursardı. Yoksa umursar mıydı? Lancaster ismini tanıyor ve daha önce ondan bahsettiğimde bu onu etkiledi, ki bu çok sığ.

Ama o benim annem. Pahalı şeylerden ve önemli isimlerden etkilenir ve eğer ona bir Lancaster ile çıktığımı söyleseydim, muhtemelen buna bayılırdı.

Bunun yerine çenemi kapalı tutup garsondan bir kola sipariş ediyorum ve garson uzaklaştığında annemden hayal kırıklığına uğramış bir bakış kazanıyorum.

"Kola mı, Arabella? Ciddi misin?" Annem başını sallıyor. "Artık on sekiz yaşına geldiğine ve burada içki içmek yasal olduğuna göre içki sipariş etmeye hevesli olacağını düşünmüştüm."

"Beni uyanık tutacak bir şeye ihtiyacım var," diyorum ama aslında sadece bir kola istiyorum. Bunun nesi yanlış?

"Bu çok ..." Sesini alçaltıyor. "Sofistike."

Gözlerimi devirmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Ondan bu kadar çok yargı almayacağımı umuyordum ama daha iyi bilmeliydim. Bu annem için tipik bir davranış ve hayal kırıklığına uğramaktan nefret ediyorum.

Deliliğin tanımı her seferinde aynı şeyi yapıp farklı sonuçlar beklemek değil midir? Bu benim suçum, onun değil. O olduğu kişi ve ben bunu biliyorum. Neden sürekli onun Değişmek mi?

Yapmayacak. Asla yapmayacak.

Masadaki konuşmalara değil manzaraya odaklanarak yemeğimi bitiriyorum. Yemeğimizi bitirdikten sonra Eyfel Kulesi'nin birkaç fotoğrafını çekerken annem ve Maurice gidip bir taksi beklesin. Bu annemin önerisiydi ve ben hiçbir şey düşünmedim.

Ta ki taksi durağına doğru gitmeye başlayıp onları görene kadar. birbirine yakın duruyordu. Maurice'in başını anneme doğru eğmesini izlerken kendimi bir casus gibi hissederek duruyorum. Başını arkaya yatırıyor, Maurice'in ağzı onunkine tutkulu bir öpücükle değmeden hemen önce dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Hareket edemiyorum. Sanki nefes bile alamıyorum. Öpüşüyorlar, öpüşüyorlar ve ben onların öpüşmelerine tanık olmaktan neredeyse utanıyorum. ama başka tarafa bakmayı reddediyorum. Etraflarındaki hiç kimse onlara ikinci bir bakış atmıyor ve ben kendimi iffetli biri gibi hissediyorum.

Ve sonra yapmadım çünkü bu benim annem ve bu adam kesinlikle benim babam değil ve neden bu dünyada Maurice bana yine çıraklık mı teklif etti? Kesinlikle yeteneğime göre değil. Pek bir şeyim olduğunu sanmıyorum. Yıllardır elime çizim defteri almadım. Hadley değerlendirmesinde çok da haksız sayılmazdı. Takılara kafayı takmıştım. erkeklere takıntılı hale geldi. Özellikle de Rowan'a.

Başka bir deyişle, normal bir genç gibi davrandım. Kim değildi Ortaokulda takı mı yapıyordunuz? Bütün arkadaşlarım yapardı. Eğlenceliydi. El işi yapmayı hâlâ seviyorum ama Paris'in göbeğinde dünyaca ünlü bir kuyumcu için kreasyon tasarlamak?

Bu hiçbir zaman benim hayalim olmadı.

Sonunda öpüşmeyi bitiriyorlar ve Maurice bir arabaya biniyor, annem kapıyı kapatana kadar ona el sallıyor. O an

Araba kaldırımdan çekiliyor, ona doğru yürüyorum, adımlarım kararlı, öfkem içimde fokurduyor.

"İşte buradasın! Eyfel Kulesi geceleri çok güzel değil mi?" Annem gülümsüyor ve ben onun yüz hatlarına bakıyorum. Kızarmış yanaklar, parlayan gözler ve hafifçe şişmiş dudaklar. Yeni öpülmüş bir kadın gibi görünüyor. Babam olmayan bir adama aşık olmuş bir kadın.

"Güzel," diye onaylıyorum gergin dudaklarımın arasından, bir Cumartesi gecesi sokaktaki onca insanın önünde ona saldırmak istemiyorum.

"Bir taksi bulup otele dönelim," diye öneriyor.

Taksinin arkasında soğuk bir sessizlik içinde oturuyoruz, annem öfkeme aldırıyor. Telefonda Rowan'a durmadan mesaj atıyor, ona her şeyi anlatıyorum.

Ben: Buradan nefret ediyorum. Annem her zamanki gibi ve tamamen bencil. Hava berbat ve çok soğuk. Babam burada değil çünkü işi var. Her seferinde ailemden önce ve annemin beni çıraklığa alan adamla ilişkisi var.

Rowan tipler ve tipler, o küçük gri baloncuk üzerinde kalıyor Saatler gibi gelen bir süre boyunca ekrana bakıyor ve sonunda cevabı geliyor.

Row: Size olumlu bir tavır takınmanız konusunda ilham verici bir konuşma yapacaktım çünkü o kadar da kötü olamaz. Paris'tesin. Ama annen konusunda ciddi misin?

Ben: Ben. İzlediğimi bilmeden onları dışarıda öpüşürken yakaladım. O da bizimle geldi.

Akşam yemeği. Bütün gece birbirleriyle konuştular ve beni tamamen görmezden geldiler. Beni umursamıyor. Bunu kendisi için yaptı, böylece bir bahanesi olacaktı. Paris'e gel ve onu gör. Bu asla benimle ilgili değildi ve her zaman onunla ilgiliydi.

Sıraya geç: **Konuşabiliyor musun?**

Ben: **şu anda değil. Ama yakında seni ararım.**

Sıra: **Tamam.**

Otele vardığımız anda, arabanın kapısını benim için açan adama bir teşekkür mırıldanarak arabadan bir çırpıda iniyorum. Asansöre doğru koşuyorum, düz ayakkabılarım mermer zemine çarpıyor ve geniş lobide yankılanıyor.

Asansörde beklerken annem nefes nefese yanıma yaklaşıyor. "Çok hızlıydın."

"Odaya dönmek istiyorum." Ona bakamıyorum bile, çok iğreniyorum.

"Yorgun musun?"

Senden, demek istiyorum ama diyemiyorum. "Evet."

Ses tonum kırılmıştı ve o da bunu fark etti. "Sen iyi misin? Yemeğin seni memnun etmedi mi?"

Bunu söylemenin bir yolu da bu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Kapılar açılır açılmaz asansöre giriyorum, annem de beni takip ediyor.

"Bu küçük oyuna başlamayacağız," diyor bir keresinde kapılar kapanır ve asansör yükselmeye başlar. "Reddediyorum

somurtkan bir bebek gibi davranmanı istemiyorum. Seni çıraklığa aldirmek için ne kadar uğraştığını biliyor musun? Ne kadar zor olduğunu? Bu pozisyonun taşıdığı prestijin eşi benzeri yok ve sen nankör bir velet gibi ortalıkta dolanmayı tercih ediyorsun. Yemekte Maurice'le tek kelime bile konuşmadığının farkında mısın? O adam senin amirin olacak ve sen onun yüzüne bile bakmıyorsun."

Kapılar açıldı ve asansörden çıktım. Otel odamızın kapısına koşuyorum. Oraya vardığımda kendime kızıyorum çünkü anahtarım yok. Sabırsızlıkla bekliyorum, annem koridorda ilerliyor, beni rahatsız ettiği için oyalanıyor ve ellerimi yumruk yapıp buradan başka bir yerde olmayı diliyorum.

Neden bunun işe yarayacağını düşündüm? Nasıl bu kadar kör olabildim?

"Baban seni çok hayal kırıklığına uğrattırdı," diye mırıldanıyor sonunda kapının önüne geldiğinde ve anahtar kartını sallayarak kilidi açtığında. "Bunu senin için daha çok isterdi. dünyadaki herhangi bir şey."

Ne saçmalık. Eminim umurunda bile değildir.

"Daha çok senin için büyük hayal kırıklığına uğrardı," diye karşılık veriyorum, odaya doğru ilerlerken.

Peşimden geliyor, elimi tutuyor ve beni dönüp ona bakmaya zorluyor. "Sen neden bahsediyorsun? ne hakkında?"

"Babam biliyor mu?"

Gözlerindeki telaşı görüyorum ama onun dışında ifadesi sakin. "Neyi biliyorsun?"

"Maurice'i becerdiğini mi?"

ELLİ

Arabella

Avucunun yanağımdaki çıtırtısı
Odanın sessizliği, bu hareket o kadar beklenmedikti ki, tek
yapabildiğim şaşkın bir sessizlik içinde orada durmak,
annemin az önce tokatladığı yanağımlı kavramak, tenim elinin
gücüyle sıcak ve zonkluyordu.

"Bana vurdun," diye fısıldadım.

"Sen kaba ve terbiyesiz bir genç bayansın." Başını yukarı
kaldırıp burnunun ucuyla bana bakıyor. "Benimle bu şekilde
konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Ben doğruyu

söylüyorum!" "Hiçbir şey

bilmiyorsun."

"Seni gördüm. Eyfel Kulesi'nin fotoğraflarını çekmem için beni
gönderdiğinde. Seni öptü! İki arkadaşın vedalaşırken
öpüşmesi gibi de değildi. Orada
-diller karıştı."

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor çünkü iğrenç.

Nefes nefese kalmış, elini göğsüne dayamış. "Benimle bu
şekilde konuşamazsın."

"Ne? Doğruyu söylemek mi? Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Gözlerimin kenarında yaşların oluştuğunu hissedebiliyorum ve keşke her şeye ağlamasaydım ama ağlıyorum. Üzüldüğümde, sevindiğimde ve kızdığımda ağlıyorum. "Babam Maurice ile olan ilişkinizi biliyor mu? İkiniz ne zamandır birliktesiniz?"

Annem tam önümde yere yığıldı. Kanepeye düşüyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor, ince omuzları hafifçe titriyor. Bir an için onu çok üzdüğüm için endişelendim ama sonra bana vurduğunu hatırladım ve öfkemin tepkimi körüklemesine izin verdim. Onun için kötü hissetmiyorum.

Bunu kendine yaptı.

"Tabii ki, baban bilmiyor. Ona nasıl söyleyebilirim ki? Öğrense umurunda olur muydu, onu bile bilmiyorum. O çok kendini işine kaptırmış. Bu onu tüketiyor ve bana hiçbir şey bırakmıyor."

Kollarımı kavuşturarak önünde duruyorum, daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. "Devam et."

"Maurice ile bu yılın başlarında tanıştım. Moda Haftası için Paris'e geldiğimde. Beni tamamen etkiledi ve bir sonraki Bildiğim tek şey, bir bardaydık ve bana bir içki ısmarladı. Ve sonra bir tane daha ve sonra bir tane daha. Bütün gece konuşmama izin verdi ve beni dinledi. Hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim. Ertesi gün çalıştığı mağazaya gittim.

Bana ellerindeki tüm parçaları bizzat gösterdi. Hiç istemediğim bir yığın mücevhere aptalca yüz bin avrodan fazla para harcadım. Babanın umurunda değildi. Ona katlandığım için bunu hak ettiğimi söyledi.

Maurice benimle sürekli temas halinde kaldı ve konuşmalarımız daha samimi bir hal aldı. Sonra bir baktım ki Paris'e gelmek için bahane arıyorum."

Gözlerimi kapatıp derin ve güçlendirici bir nefes aldıktan sonra açıp konuşuyorum. "Kızını bulmak gibi onun iş yerinde çıraklık mı? Bu size buraya gelmek için bir sürü bahane sağlayacaktır."

Ellerini yüzünden indirdi ve bana ters ters baktı. Yanakları kuru ve gözleri açıktı, bu yüzden ağlama anının sahte bir üretim olduğu açıktı. "Bunu *senin* için yaptım, Arabella. Takı yapmaktan gerçekten hoşlanıyordun-

"Ben on üç yaşındayken!" Ellerimi havaya kaldırarak adeta çığlık atıyorum. "Elime geçtikten sonra pek umursamadım. liseye kadar. Bu sadece bir hobiydi, anne. Geçtiğim bir aşamaydı - benim yaşımdaki pek çok kız bu tür şeyler yaşadı. Bunun hayatımın işi olmasını hiç istemedim."

Annem bana bakıyor, dudakları çalışıyor ve söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalıştığını ama başaramadığını söyleyebiliyorum. "Çok sevdin," diyebildi sadece.

"Belki başka bir hayatta öyleydim, ama bu ben değilim. İstedğim bu değil." Muhteşem süitin etrafına bakıyorum ama tek görebildiğim her şeyin ne kadar sıkıcı görüldüğü. Steril. Burası yaşanmış bir yer değil. Mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş ve şık ama ben beğenmedim. Soğuk, tıpkı ailemin yaşamayı seçtiği her yer gibi.

Artık bu hayatı istemiyorum. Hiç istemedim.

Sessizliğini koruyor, başı öne eğik, kanepede yanında duran telefonu bir bildirimle aydınlanıyor. Telefonu eline alıp bir yanıt yazıyor ve içimden bir ses bu mesajın Maurice'ten geldiğini söylüyor.

"Neden babama artık onunla birlikte olmak istemediğini söylemiyorsun? O zaman Maurice'le birlikte olabilirsiniz," diye öneriyorum, bu da onu sadece güldürüyor.

"Seni aptal çocuk. Çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Kesinlikle öyle değil. Şuna Babanızı terk etmek, onunla evli olmanın getirdiği statüyü terk etmek olacaktır. Statü ve muazzam zenginlik."

"Seninle ilgilenmez miydi?"

"Yapardı ama aynı şey olmazdı." Başını sallıyor. "Sen anlamazsın."

"Ben çocuk değilim."

"Ama yine de öylesin." Ayağa kalktı ve tam karşımda durdu. "Sana tokat attığım için özür dilerim. Yaptığım şey affedilemez."

O haklı. Yaptığı şey için onu affedebilir miyim bilmiyorum.

"Ama bana bunu söylediğinde, böyle çirkin kelimeler kullandığında. Şok oldum." Başını sallıyor. "Belki de Maurice ve beni sadece bu şekilde görüyorsun ama biz bundan daha fazlasıyız. O bana aşık, ben de ona."

Burnumu kırıştırıyorum. Bunu duymaktan nefret ediyorum. Ona yakın olmasam da, tüm bunlar babama karşı inanılmaz derecede haksızlık.

"Ama yine de size ne anlatmaya çalıştığımı anlamayacaksınız. Bir insan bir başkasına bu kadar aşık olduğunda onları görmek için yanıp tutuşuyorlar. Her ne şekilde olursa olsun."

Rowan'ı bir tanısa, kesinlikle anladığımı bilirdi. "Bu çıraklığı yapmak istemiyorum." O

dudaklarını konuşmak için ayırıyor ama ben konuşmaya devam ediyorum. "Paris'e gelmeye devam etmeniz için bir bahane olmayacağım. İşte bu
Bunu kurmanın tek sebebi. Bunu benim için yapmadın. Kendin için yaptın."

"Bu doğru değil," diye fısıldıyor ama ben başımı sallayarak tekrar sözünü kesiyorum.

"Daha da kötüsü, bunu görmüyorsun bile." Derin bir nefes alıp yavaşça nefes veriyorum. "Bir sonraki uçakla buradan ayrılıyorum."

"Nereye gideceksin? Kış tatilindeyiz! Bir kısmını burada benimle geçir. Seni alışverişe götüreceğim." Gülümsemesi küçük. "Bir şekilde seni burada kalmak isteyebileceğine ikna ederim."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bunu kabul ettim çünkü içten içe tek istediğim senin onayını kazanmaktı. En azından dikkatini çek. Sen benim için
Yıllardır yaptığım her şeyi. Sonunda bu şansı benimle gurur duymak için bir yol olarak gördüm. Benimle geçireceğin benimle zaman geçir ve beni gör. Senin kızın. Senin tek çocuğun."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve kollarını bana dolamaya çalışıyor ama ben ondan kaçıyorum. "Beni umursamıyorsun. Hiçbir zaman da umursamadın."

"Bu haksızlık Arabella. Önemsiyorum. Hem de çok."

Sözleri hiçbir şey ifade etmiyor. Eylemleri her şeydir.

"Bunun bana sevgini göstermenin bir yolu olduğunu düşünmen çok üzücü. Oysa sen benim için yaptığın varsayılan şeyden ne kazanabileceğine odaklanmış durumdasın." Daha uzun ayağa kalktım,
Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum.
"Mümkün olduğunca çabuk eve gidiyorum. Maurice'e döndüğümü söyleyebilirsin."

çıraklığını bıraktı. Bu adamla sürekli gizlice dolaşmak için aradığın bahane ben olmayacağım."

Annemin yüzü kırmızının yirmi tonuna döndü, çok kızgındı. "Seni küçük aptal. Ne yapacağını sanıyorsun? ne kadar? Sana başkalarının uğruna cinayet işleyeceği bir fırsat veriyorum ve sen tembellik edip babanın parasını harcamayı tercih ediyorsun."

"Anlamalısın. Yaptığın şey tam olarak bu." Sesim de tavrım gibi ürkütücü derecede sakin. Beni incitmesine izin vermeyi reddediyorum. Son on sekiz yıldır ona bu gücü ben verdim. Benden bu kadar.

Bir nefes daha veriyor ve elinin yukarı kalkıp kendini tuttuğunu görüyorum. Ne yani, bana tekrar tokat atmaya mı çalışacaktı? "Küçük sürtük. Seni bu odaya kilitlemeli ve birkaç gün dışarı çıkmaya izin vermemeliyim. Söylesene Hasta olduğun herkese. Bunu hak ediyorsun."

"Sen bunu dene, ben de hemen babamı arayıp ona her şeyi anlatayım." Elimi kaldırıp parmaklarımın arasına sıkıştırdığım telefonumu gösteriyorum. "Bu senin küçük planını mahveder, değil mi?"

"Devam edin. Ara onu. Ona söyleyecek kadar cesur değilsin." Çenesini bana doğru salladı.

"Bahse girmek ister misin?" Babamın numarasını hızlı çeviriyorum ve telefonu kulağıma dayayıp bağlanmasını bekliyorum. Annem hemen yanıma gelip telefonu elimden kaptı ve kırmızı düğmeye basarak aramayı sonlandırdı. "Hey!"

"Gitmiyorsun ve baban da kefaletini ödemeyecek. Kalmalısın, Arabella. Bu iyi bir senin için bir fırsat." İsteksizce bana telefonumu veriyor ve tekrar alamadan cebime atıyorum.

"Daha çok *senin* için iyi bir fırsat." Son kelimeyi vurguluyorum, gerçi ne kadar bencilce davrandığını görecektir gibi değil. Asla anlamaz.

Annem gülümsüyor, gözleri parlıyor ve benim tek yapabildiğim bakmak. Bir elektrik düğmesi gibi bu kadar kolay açması beni şaşırtıyor. "Hadi ama. Eğer ıraklığı kabul etmezsen, en azından birkaç gün burada benimle kal. Eğlenceli olabilir! Alışveriş yapmak istemez misin? Paris tatil sezonunda çok güzeldir."

"Harika, yakın bir ilişkimiz varmış gibi davranmamıza gerek yok anne. Bir anlamı yok. Gitmek istemiyorum. Dior ve Chanel'de alışveriş yapmak. Benim için hiçbir anlamı yok, ne kadar uğraşırsanız uğraşın aşkımı satın alamazsınız. Bunların hiçbirisi *senin* için de bir şey ifade etmiyor. Bırak da eve gideyim."

"Lancaster Prep'e mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Orada seni bekleyen kimse olmayacak."

Ahh. Sanki etrafta kimse yokken tatilimi kampüste geçirerek ne kadar mutsuz olduğumu biliyor ama umursamıyor.

"Hayır. Arkadaşımın evine." Daha uzun ayağa kalktım. "Erkek arkadaşımın evine."

"Ne? Erkek arkadaşın mı var?"

Başımı sallıyorum, bana tokat attığından beri ilk kez kendimi yeniden iyi hissediyorum. Olumlu hissediyorum. "Evet. Biliyorum. Sana ondan bahsetmiştim."

Yüzündeki şüpheli ifade, benim palavracı olduğumu düşündüğünü gösteriyor. "Gerçekten mi? Adı ne onun?"

"Rowan Lancaster."

Alay ediyor. "Bir Lancaster, sevgilim? Eminim o sadece Sen." Otomatik varsayımı canımı acıtıyor ama bunu göstermeyi reddediyorum. "Onu tanımıyorsun bile."

"Bildiğim kadarıyla sen de bilmiyorsun. Ve hiçbir yere gitmiyorsun. Tam burada kalacaksın." Gülümsemesi muzaffer. "Benimle birlikte."

ELLİ BİR

Rowan

Annem kurabiye yaparken arka planda çalan sinir bozucu derecede neşeli Noel müziği eşliğinde mutfağa giriyorum ve Willow da ona yardım ediyor. Bu sabah üniversiteden geldi ve çok iyi vakit geçiriyorlar.

Arabella'nın bana mesaj atmasını beklerken içimde yavaş yavaş ölüyormuş gibi hissederken tatil kurabiyesi tariflerine bağlanmak.

"Neyin var senin?" Willow, her ablanın sesinin olabileceği gibi belli belirsiz düşmanca bir ses tonuyla sorar.

"Kız arkadaşının onu aramasını bekliyor," diye cevap veriyor annem.

"Kız arkadaşın mı var?" Willow şaşırmış görünüyor.

Bakışlarım anneme kayıyor. "Ona söylemedin mi?"

"Bunun senin özel hayatın olduğunu düşündüm. Değer verdiğin biri olduğunu ona bildirmek senin elinde olmalı."

"Kim o?" Willow sorar.

"Arabella Hartley Thomas." Tekrar volta atmaya başlıyorum çünkü onun adını yüksek sesle söylemek bile beni bir sarmalın içine sokmaya yetiyor.

"Dur bir dakika. Bu eskiden seni deli eden kız değil mi?"
Willow kaşlarını çatar.

"Bir ve aynı." Başımı salladım.

"şimdi onu başka bir şekilde delirtiyor," diyor annem,
Eğlenmiş gibi. Willow güler. "Çok tatlı bir kız. Bence ona
bayılırsın."

"Muhtemelen yapardım. Onu davet etmelisin."

"Davet edemem. O Paris'te."

"Oh." Bakıyorlar ama ben onları görmezden geliyorum.
"Umarım yakın zamanda onunla tanışırım."

Telefonum çalıyor ve Arabella'dan gelen bildirimi görmek için
kontrol ediyorum.

Bells: **Konuşabiliyor musun?**

Mutfaktan çıkıp yatak odama doğru koşarken onlara "Hemen
döneceğim," diyorum. Ancak kapı kilitlendikten sonra onu
arıyorum.

Cevap verdiğinde onu "İyi misin?" diye selamlıyorum.

Duyduğum titrek nefes bana hayır demek için yeterli. O değil.
"Eve gelmek istiyorum."

"O zaman eve gel."

"Gidecek hiçbir yerim yok." Burnunu çekiyor ve lanet olsun,
ağlıyor. "Evet, var. Buraya gel."

"Annem buradan uçağa binemeyeyim diye çantamı rehin
tutuyor. Cüzdanım onda."

"Uçuş rezervasyonunuzu telefonunuzdan yapın. Hesap numaralarınız orada kayıtlı, değil mi?"

"Bilmiyorum. Yani, uygulamalarım var ama asla kendim için bir uçuş rezervasyonu yapmam. O hep benim için yapar." Arabella artık tamamen ağlıyor. "Sadece gitmek istiyorum. Ona çıraklık yapmak istemediğimi söyledim. Bunu sadece benimle gurur duyması için yaptım ama o bunu gerçekten gizli sevgilisini istediği zaman görebilmek için bir bahanesi olsun diye ayarladı. Beni kullandı."

"Ah, Bells." Yatağımın kenarına yerleşiyorum ve onun hıçkırıklarını dinlerken başımı öne eğiyorum. "Gelip seni alabilirim."

"Nasıl?"

"Özel bir uçağımız var. Ailemizin var."

Aslında gülmeye başlıyor ve kulağa üzücü gelse de en azından artık ağlamıyor. "Tabii ki biliyorsun. I bilmeliydim."

"Bir telefon görüşmesi yapabilir ve bu gece -en geç yarın sabah- uçabilirim." Onu hoparlöre alıyorum ve babamla aramızdaki mesajlaşmayı açıp ona hızlı bir mesaj gönderiyorum. "Bana söyle, ben de bunu gerçekleştireyim, Bells."

"Bunu benim için yapar mısın?" Sesi şüpheyile dolu geliyor ve bundan nefret ediyorum. Ailesi çok kötü.

"Senin için her şeyi yaparım, Arabella. Sadece söyle, orada olacağım."

Bir süre sessiz kaldı, büyük olasılıkla sözlerimi özümsemi ve sonunda konuştu. "Gel beni al, Rowan. Sana ihtiyacım var."

"Tamamdır. Seni haberdar edeceğim." Babamın soruma verdiği yanıtı okuyunca duraksadım. "Bu gece gidebilirim."

"Tamam. Lütfen yap. The Ritz'deyim."

"Güzel bir otelmiş."

"Coco Chanel süitinde, esir tutuluyor. Değil mi Kulağa çok hoş geliyor, değil mi?" Titrek bir kahkaha onu terk ediyor. "Şaka yaptığıma inanamıyorum."

"Ağlamaktan iyidir. Gözlerini kurula, bebeğim. Yola çıkıyorum." Ayağa kalktım, bir çanta hazırlamayı düşündüm ama boşverdim. "Uçağa ne zaman bineceğimizi ve tahmini varış saatimi sana bildiririm."

"Tamam." Duraklıyor. "Row?"

"Evet?"

"Seni

seviyorum."

"Ben de seni

seviyorum."

Görüşmeyi sonlandırıyorum ve birkaç şey toplamaya karar veriyorum, Sırt çantama fazladan giysiler koyduktan sonra onu koluma geçirip merdivenlerden aşağı iniyorum. Mutfağa doğru ilerliyorum, Noel şarkıları son ses çalıyor ve kız kardeşimle annem şarkıya eşlik ediyor, annem tezgahın üzerinde hamur açarken Willow da fırından bir kurabiye çıkarıyor. Annem beni fark ettiği anda telefonunun sesini kısıyor ve Willow'un da dönüp beni izlemesine neden oluyor.

"Nereye gidiyorsun?" Annem soruyor.

Sırt çantamın askısını kavırıyorum. "Sevgilimi almak için Paris'e uçuyorum."

ELLİ İKİ

Arabella

Prens ve Bezelye gibi hissediyorum. Kızın bir kulede esir tutulduğu hikaye değil mi o? Ya da belki Rapunzel'di. Evet, Rapunzel'di ve o sadece saçlarını aşağı salarak kaçmış ve prens onu kurtarmak için uzun saçlarını bir ip gibi kullanarak sürünerek yukarı çıkmış. Ya da onun gibi bir şey.

Sanırım peri masallarımı karıştırıyorum.

Her neyse. Şuna ne dersin? Kendimi prensinden uzakta kilitli bir prenses gibi hissediyorum. Hiçbir yerin ortasında, Ritz'deki Coco Chanel süitindeyim, odamda kilitliyim ve annem dışarı çıkmama izin vermiyor. Sanki bu beni kalıp çiraklık yapmaya ikna edecek.

Annem açıkça aklını kaçırdı. Beni dinlemeyi reddediyor ve Rowan'dan havaalanındayken haber aldığım da onunla tartışmaya zahmet etmedim. Uçağı Onun saatiyle beşte yola çıkacak, bu da sabah altı buçuk gibi buraya varması demek. Çok erken ama umurumda değil. Sadece onu görmek istiyorum. Beni buradan çıkarıp eve götürmesini istiyorum. Ailesinin evine.

Kendimi ait hissettiğim yer.

Uçağa bindiğinde beni aradı, güvence verdi ve beni sevdiğini söyledi. Kendimi tuttum ve ağlamadım, beni kurtarmaya geldiği için çok mutluydum, tıpkı gerçek bir Prens yapardı. Telefonu kapattıktan sonra uykuya daldım, ancak bir solukla uyandım, yatakta dimdik oturuyordum.

Saat 6:33.

Telefonumu kontrol ediyorum ama henüz ondan haber almadım. Şarjım bitmek üzere - annem şarj aletimi almama izin vermiyor, ki bu çok saçma, ama saçma sapan davranıyor, ben de Sanırım şaşırmamalıyım. Tüm uygulamalarımı kapatıp düşük seviyede tutarak telefonumu topallayarak kullanıyorum. güç moduna geçtim ama tüm bunları yapmama rağmen pilimin yalnızca yüzde on dokuzu kaldı.

Hemen buraya gelmesini istiyorum.

Yataktan kayarak pencereye gidiyor ve perdeleri geri çekerek önümdeki Vendome meydanına bakıyorum. Çoğunlukla boş, tüm dükkanlar kapalı ve dışarıda pek insan yok. Aslında dışarıda sadece otelin çalışanları var, birinin arabaya binmesine yardım ediyorlar. Bakışlarım önümdeki kapı kollarına takılıyor ve buranın küçük bir balkon olduğunu fark ediyorum.

Duh.

Kolu test ediyorum ve kolayca açılıyor. Balkona çıkıyorum ve soğuk havayı içime çekiyorum. hafif bir esinti vuruyor. En azından, bana ulaşamazsa Rowan'la dışarıda bu şekilde konuşabilirim. O kadar kötü olacağından şüpheliyim ama olsun.

Seçeneklere ihtiyacım var.

Yatak odama geri dönüp, sessiz kalmaya çalışarak kapıları dikkatlice kapatıyorum. Telefonumu bir kez daha kontrol ediyorum ve bu kez Rowan'dan bir mesaj alıyorum.

Sıraya geçin: **Yeni indim. Bana biraz zaman verin, yola çıkıp otele vardığımda size mesaj atarım. Ol gitmeye hazır.**

Aman Tanrım. Rahatlamaktan başım dönüyor. Ve sevgiyle kızardım. Daha önce kimse işini gücünü bırakıp beni kurtarmaya koşmamıştı. Ailem bile.

Bu çocuk... beni gerçekten seviyor.

Sen buraya geldiğinde gitmeye hazırım. Sadece... acele et.

Deniyorum. Yola çıkmadan önce beni oraya götürecek bir araba ayarladım. Trafiğe bağlı ama yaklaşık kırk dakika uzaklıktayım.

Ben: **Seni bekliyor olacağım. Teşekkür ederim.**

Sıraya geçin: **Senin için her şeyi yaparım, Bells. Umarım bunu biliyorsundur.**

Biliyorum. Artık biliyorum. Ona hayatımdaki herkesten daha fazla güveniyorum.

En hızlı duşu alıyorum çünkü aramasını kaçırmak istemiyorum. Getirdiğim en rahat kıyafetleri giyiyorum - krem rengi eşofman takımı - ve saçlarımı kurutuyorum. Makyaj yapmakla uğraşmıyorum, kıyafetimi öne çıkarmak için takacak özel bir gözlük arayarak zamanımı boşa harcamıyorum. Ben kendimim. Gösteriş yok, birinin dikkatini çekmeye çalışmaya gerek yok. Zaten var.

Bavulumu hazırladıktan sonra balkona çıkıyorum ve onun gelmesini bekliyorum. Sabah gökyüzü hâlâ karanlık ama kaldığımız bölge yavaş yavaş canlanıyor. Caddede daha fazla trafik var ve kaldırımlarda insanlar beliriyor. Gözlerim caddenin karşısındaki kuyumcu dükkânında çalışmam gerekiyordu ve içim hüzünle doldu.

Sonra, bu fırsatın asla benimle ilgili olmadığını hatırladım. Annem sevgilisini mümkün olduğunca çok görebilmek için beni kullanmayı planlıyordu.

Tüm pişmanlık bir anda yok oldu.

Balkonda o kadar uzun süre kalıyorum ki, güneş doğarken gökyüzünün aydınlanmasını izliyorum. Temiz havada, yakında gideceğimi bilmek iyi hissettiriyor. Burada sıkışıp kalmadım. Seçeneklerim var.

Bu da bana, seçenekleri tükenmiş gibi hisseden annemi düşündürüyor. Sevgisiz bir evliliği var ama yalnız kalmaktan korktuğu için ayrılmıyor, yine de Maurice'e sahip olacağını varsayıyorum. Ama babamla evli olmanın ona getirdiği statüyü kaybetmekten korkuyor. Bu statü için tüm mutluluğunu feda edecek ve ben bunun hayatını yaşamak için korkunç bir yol olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Onun gibi olmayı reddediyorum. Bir gün çocuklarım olduğunda, onlara o kadar çok sevgi göstereceğim ki benden bıacaklar. Ve bu umurumda bile olmayacak çünkü çocuklarım her zaman onları sevdiğimi bilerek güvende olacaklar. Benim için önemli olacaklar ve bulabildiğim her fırsatta onları kutlayacağım.

Ama bu konuda endişelenemem. Uzun bir süre daha çocuk istemiyorum. Neredeyse 18 yaşındayım. Ben ve Rowan şimdi ebeveyn mi olacağız?

Hayır, teşekkür ederim.

Kapım çalınıyor ve dönüp kapının açılmasını ve annemin karşımda durmasını izliyorum. Kenara çekiliyorum, perdeler tarafından engelleniyorum ama odaya girişini izleyebiliyorum. Etrafına bakınıyor, yüzünde beni bulamadığına dair tam bir inançsızlık ifadesi var. Banyoya giriyor ve etrafı karıştırıyor, sonra tekrar yatak odasına dalıyor, bakışları vahşileşiyor.

"Arabella!" ılık atıyor. Sesini hiç bu kadar panikle mi duyduğumu sanmıyorum. "Neredesin?"

"Beni mi arıyordunuz?" Saklandığım yerden çıkıyorum, balkondan içeri giriyorum. Dönüyorum ve onunla bir kez daha yüzleşmeden önce kapıları dikkatlice kapatıyorum.

Fokur fokur kaynıyor. Yüzü kıpkırmızı ve bakışları ateş dolu. "Ne yapacaktın? Balkondan mı atlayacaktın?"

"Ben o kadar aptal değilim." Onu geçip bavuluma gidiyorum ve fermuarını kapatıyorum. "Ben gidiyorum."

"İyi şanslar. İçinde kimliğın olan cüzdanın bende."

"Pasaportum da sırt antamda." Bavulumun yanında durduğu yeri gösteriyorum. "antam ve cüzdanım sende kalabilir. Ona ihtiyacım yok."

"ıkmana izin vermezsem buradan nasıl ıkacağın sanıyorsun?" Kollarını kavuşturarak kaşlarını çatıyor.

"Beni Paris'te kalmaya zorlayarak bir şekilde beni kalmaya ikna ettiğinizi mi sanıyorsunuz? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yanılıyorsunuz. Gizli sevgilinle vakit geçirmek için bahanen olmayacağım." Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum, ki kaçırmış. Beni sonsuza kadar burada hapsedemez. "Ben bir yetişkinim. Beni bu odada tutmaya devam edersen ve onlara beni esir tuttuğunu söyle."

Annem güler. "Sana bunu yapman için meydan okuyorum. Sen benim çocuğumsun ve hâlâ benim gözetimim altındasın. Seni istediğim kadar bu odada tutabilirim."

"Gerçekten bana yine meydan okuyacak mısın, hmmm?"

Masanın üzerindeki telefona gidip açıyorum. "Risk almak istiyorsun

Sana karşı adam kaçırmaya teşebbüsten polise şikayette bulunduğumu öğrenen insanlar? Babam bu konuda ne düşünür?

Bu mu?"

Onu yakaladım. Yüzündeki endişeyi görüyorum. Tehdidim karşısında teninin hafifçe solduğunu. "Yapamazsın."

"Yapardım. Bana meydan okudunuz ve ben asla geri adım atacak biri değilim."

Düzensiz bir iç çekiş onu terk eder ve başını sallar. "Devam et o zaman. Git o zaman. Ailen sana yardım etmezken maddi destek bulma konusunda iyi şanslar."

"On sekiz yaşıma girdiğim anda kendi paramı kazandım," diye hatırlatıyorum ona. Kadın beni o kadar ihmal ediyor ki, ilk vakıf fonumda biriktirdiğimi bile hatırlamıyor. "Benim geçinecek kadar param var. Fazla bir şeye

ihtiyacım yok." Gülüyor ve sesi... kaba.

"Kendine bunu söylemeye devam et. Sen şımarık küçük bir veletsin. Bir gün birlikte olacağın adam için üzülüyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, süitimizin kapısı çalınıyor ve annem kapıyı açmak için beni olduğum yerde bırakıyor. Sırt çantamı ve valizlerimi aldıktan sonra onları odadan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum, sevdiğim adamın annemle konuşan tanıdık sesini duyduğumda oturma alanında oyalanıyorum.

"Arabella nerede?" Sesi öfkeli geliyor.

"Sen kimsin - bir dakika, odama öylece giremezsin, genç adam. Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Annem kesinlikle kızgın.

"Kızınızın erkek arkadaşı," diye homurdanıyor adeta, aniden odada belirerek. Beni gördüğünde ifadesi, tüm tavrı değişiyor ve bakışlarımız kilitlendiği anda ona doğru koşuyorum, doğrudan açık kollarına. Beni kendine yakın tutuyor, eli başımın arkasını kavıyor, ağzı şakağımda.

Bir an için birbirimize sarılıyoruz ve sonunda ben onun yakışıklı yüzüne bakmak için çekiliyorum. Sonsuzluk gibi geliyor

Onu son gördüğümünden bu yana sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, biriyle yeniden bir araya geldiğim için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Hayatımdaki en önemli kişi.

"Bu senin erkek arkadaşın mı, Arabella? Süitimize dalan bu kaba saba genç adam mı? Kimse sana terbiye öğretmedi mi?"

"Çok şey öğrendim, hanımefendi. Annem bana iyi öğretti."

Anne homurdanıyor. "Annen kim?"

"Wren Lancaster."

Yüzündeki tüm renk kayboluyor ve ciyaklayarak, "Annen Wren Lancaster mı?" diye soruyor. Bana sorgulayıcı bir bakış gönderdi. "Bana doğruyu mu söylüyordun?"

"Tabii ki öyleydim. Neden yalan söyleyeyim ki?" Gözlerimi deviriyorum.

Rowan'ın yüz ifadesi granit gibi, anneme ters ters bakıyor. "Arabella'yı eve götürmeye geldim."

"Eve mi? Nereye gidiyor acaba?"

"Benim evim, onun hoş karşılanmaktan çok daha fazlası olduğu yer. Ve senin kesinlikle olmadığı yer." Dönüp bana bakıyor, bakışları yumuşuyor. "Hazır mısın, Bells?"

Başımı salladım. "Bavullarım için yardıma ihtiyacım var."

"Ben hallederim." İkisini o alıyor, diğerlerini ben alıyorum, sırt çantam sırtımda asılı. Annem Chanel çantamı isteksizce bana uzatıyor ama bana sarılmayı teklif etmiyor. Beni sevdiğini söylemiyor ama ne zaman söyledi ki?

Süitten çıkarken annem, "Buna pişman olacaksın," dedi. "Bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey olabilir, Arabella."

Duraksıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum. Soluk fildişi ipek elbisesinin içinde çok küçük görünüyor, kemeri çok ince belini sarıyor. Kendisinin bir kabuğu gibi ve makyajlı ve tasarımcı kıyafetleri yok, bir gölge gibi. Gözlerinin altında öyle koyu çukurlar var ki hiç uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Yorgun görünüyor. "Pişman değilim hiç gitmedim. Bu çıraklık, Paris'e yaptığım tüm bu yolculuk asla benimle ilgili değildi, tamamen seninle ilgiliydi. Bunca yıldır beni ihmal ettiğin için kendinle nasıl yaşayabiliyorsun bilmiyorum. Sanırım sonunda pişmanlık duyan sen olacaksın."

Bana göz kırpmıyor, şüphesiz sözlerim karşısında şok olmuş.

"Hoşça kal anne." Arkamı dönüp kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin veriyorum. Birkaç saniye sonra, bana söyleyecek son bir şeyi olma ihtimaline karşı arkama dönüp baktığımda, orada olmadığını görmek beni ne şaşırtıyor ne de hayal kırıklığına uğrattıyor.

Ne de olsa beklediğim buydu.

ELLİ ÜÇ

Rowan

Lancaster ailesinin özel uçağında şu anda karşımda oturan ve New York'a dönüş yolculuğumuzda ihtiyaçlarımızla ilgilenen uçuş görevlisinden şampanya kadehini hevesle alan sevdiğim kıza bakıyorum. Bu dönüş uçuşunda bize yeni personel verildi ve tüm bunların nasıl işlediğinden emin değilim ama uçakta olduğum ve Arabella ile havalanmak üzere olduğum için minnettarım.

Uçuş görevlisi bizi yalnız bırakır bırakmaz Arabella büyük bir yudum alıyor ve yutkunduktan sonra iç geçiriyor. "Lezzetli. Ve tadı daha da güzel çünkü bir uçaktayım ve gitmek üzereyim ev."

Havaalanına dönerken bu konu hakkında pek konuşmadık ama bunu doğru nedenlerle yaptığından emin olmam gerekiyor. Bana annesiyle arasında geçenler hakkında ufak tefek bilgiler verdi ve Arabella'nın buradan gitmek istemekte haklı olduğunu düşünsem de bunu sadece benim için yapmadığından emin olmak istiyorum.

Her zaman hayalini kurduğu bir şeyi yapma şansını terk etmesinin sorumlusu olmak istemiyorum. Ben olmayı reddediyorum tek sebep.

"Bells." Kendi şampanyamdan bir yudum alıyorum, sabahın onundan önce içtiğimiz için biraz şaşkınım, ama Paris'teyken, sanırım. "Konuşmamız gerek."

Dudakları somurtuyor. "Ciddi misin Rowan? Hayatımın en travmatik deneyimlerinden birini yaşadım ve sen ciddi bir konuşma mı yapmak istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, bunu aradan çıkarmam gerekiyor. "Bunu doğru nedenlerle yaptığından emin olmak istiyorum."

"Ne yapıyorsun?" Şaşkın görünüyor.

"Paris'ten ayrılmak. Sana verdikleri iş fırsatını bırakarak." O konuşmak üzereyken elimi kaldırdım. "Her şeyin benimle ilgili olmadığından emin olmak istiyorum."

Egoist bir pislik gibi konuşuyorum ama bilmek

zorundayım. "Elbette bunun bir kısmı sizinle ilgili.

"Bunun bir kısmı

Uçağım havalandığı an seni özledim. Hiç istemedim Seni terk etmek. Berbat bir haldeydim ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Bu işin yürümesini istiyordum, kendim ve ailem için. Annemi gördüğüm an her şey ters gitmeye başladı.

Babam buraya bile gelemedi ve şimdi Paris'e bu kadar erken gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Bilmiyorum. öyle düşünüyorum. Annemin bana yalan söylediğine inanıyorum. Keşfettiğim kadarıyla pek çok konuda yalan söylüyor."

"Kemerlerinizi taktığınızdan emin olun lütfen," diyor uçuş görevlisi, sihir gibi önümüzde yeniden belirerek. "Kaptan kalkmak üzere olduğumuzu haber verdi."

İkimiz de emniyet kemerlerimizi taktık, Arabella şampanyasının kalanını çabucak bitirdi.

"Annenin seni işe alan adamla ilişkisi var mıydı?" Konuya geri dönmek için soruyorum.

Arabella başını sallar. "Evet. Ama babamı bırakmıyor ve bu çok aptalca. Ve gerçekten acınası. Başka hiçbir şeyi yok. Maurice'ten başka kimsesi yok ve o adamın ne kadar dürüst Niyetleri mi? Annemi de parası için kullanıyor olabilir. Bu büyük, çarpık bir karmaşa ve annemin sevgilisini görmek için Paris'e gelme bahanesi olarak beni kullanmasına izin vermeyi reddediyorum, Çünkü her şey bununla ilgiliydi. Benimle hiçbir ilgisi yoktu. En son ne zaman bir resim çizdiğimi bile hatırlamıyorum. Takı tasarımını bırakın, takı yapmayı bile düşünmemiştim ta ki bana bundan bahsedinceye kadar."

"Mücevher tasarlamak istemiyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Sürdüğü sürece eğlenceliydi ve bu deneyimden güzel bir madalyon aldım, ama hayır. Mücevher tasarımcısı olmak istemiyorum. Ben sadece Çünkü aptalca bir nedenden ötürü ailemin onayını kazanmak istiyordum."

"Onların onayını istediğin için aptal değilsin," diyorum ona, kalbim onun için acıyor. Şanslıyım ki ailem Bazen nefret etsem de hayatıma dahil oluyorum. Ama asla uzun sürmez. Arabella'ninkiler yerine benimki gibi özenli ebeveynlerim olmasını tercih ederim.

"Emin misin? Çünkü elde edemeyeceğimi düşündüğüm bir şeyi istediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum." Omuz silkiyor.

Başparmağını madalyonun ön yüzünde gezdirirken onu izliyorum. "Onu kaybetmediğine sevindim."

"Ve onu bulduğuna sevindim." Gülümsemesi küçüktü ve karşımda böyle oturduğu için ona karşı büyük bir sevgiyle doluydum.

Emniyet kemerimi çözüp yan tarafa geçiyorum ve tam yanına oturup eğilerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Bells. Bu dünyadaki her şeyden daha çok."

Gözleri parlıyor, mutluluk ve sevgi dolu, kelimenin tam anlamıyla ondan yayıldığını hissedebiliyorum. "Ben de seni seviyorum. Seninle eve gideceğim için çok mutluyum."

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. "Kış tatilinden sonra okula dönecek misin?"

"Tabii ki öyleyim. Başka ne yapabilirim ki?" Bana doğru eğiliyor ve başını omzuma yaslıyor. "Gerçi bana izin verdiklerine göre ne istersem yapabilirim sanırım. erken mezun ol."

"Aklına garip fikirler gelmesin." Kavuşmuş ellerimizi ağzıma götürüyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük bırakıyorum. Uçak hareket etmeye başlıyor ve Arabella'yı beni izlerken yakalıyorum. "Okul yılını benimle birlikte bitir."

"Yapacağım," diye fısıldar. "Bir daha asla senin yanından ayrılmak istemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Ailen Noel'de orada olmamı sorun etmiyor mu?"

"Bence sonsuza dek buraya taşınabilirsin ve annemle babam da bunu sorun etmez. Sana tapıyorlar."

"Onlara bayılıyorum." Bu sefer beni öpüyor, dudakları uzun süre kalıyor ve onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum. Onun bu kadar benimle geri geliyor. Ne kadar ayrı kaldık, üç gün falan mı? İki gün mü? Bir ömür gibi geldi. Ve şimdi onu geri aldım. Çok şanslıyım.

"Kız kardeşim evde. Willow'la tanışacaksın."

"Sabırsızlanıyorum." Yüzü düşüyor ve alt dudağını çiğniyor.
"Umarım benden hoşlanır."

"Seni sevecek. Sen de Noel'i bizimle geçireceksin."

"Bu harika olacak. Alışverişe gitmemiz gerekecek. Herkese bir hediye almak istiyorum. Tüm ailene."

"Bu... çok fazla insan demek, Bells."

"Umurumda değil. Bunu yapmak istiyorum. Hepsi bana karşı çok nazik, çok kabul edici davrandılar. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Bana bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyorlar. Ailenin bir parçasıymışım gibi." diye itiraf ediyor, sesi titreyerek.

Boştaki elimle yanağına dokunuyorum, birbirimizin gözlerine bakarken parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyorum.
"Sen bir şeyin parçasısın, Bells. Benim bir parçam. Kalbimin o kadar derinlerine gömüldün ki nasıl çıkacağını bilmiyorum."

"İstemiyorum," diye fısıldıyor. "Beni kalbinde tut. Her zaman."

"Her zaman," diye tekrarlıyorum, dudaklarını dudaklarımla okşayarak. "Seni seviyorum, Arabella."

"Ben de seni seviyorum, Rowan." Onu tekrar öptüğümde gülümsüyor. "Bunu yetişkinlere uygun tutmalısınız efendim. Uçakta oyalanamayız."

"Oynaşmakla ilgili bir şey söyleyen ben değilim. Hem o kelimeyi kim kullanır ki?"

"Ben. Ben." Beni tekrar öpüyor. "Ve bunu sen söylemedin. Ben söyledim. Çünkü bunu düşünüyordum. Seni özledim. Hem de çok."

"Ben de seni özledim." Tekrar öpüşüyoruz ve uçuş görevlisi yanımızdan geçtiğinde, ikimiz de biraz daha ağır nefes alarak birbirimizden ayrılıyoruz.

Arabella "Mile High Club'a katılmalıyız," diye öneriyor çünkü tabii ki katılacak.

"Bilmiyorum. Banyo biraz sıkışık." Bu uçakta gerçek bir yatak odası olduğundan bahsetmeye zahmet etmedim. Sanırım banyoda yapmamız fikri hoşuna gitti.

"Hep bu konuyu açıyorsun," diye dikkat çekiyor. "Çünkü ben uzunum."

"Doğru." İç çekiyor. "Korkmuyorum Row. Ayrıca, esnek biriyim."

Sikeyim. Oldukça esnek biri.

"Olabilir," dedim.

"Belki mi? Önümüzde uzun bir uçuş var. Zamanı her türlü şeyle doldurmamız gerekecek." Sesinde saf bir yaramazlık var. Bells onu durdurduğunda uçuş görevlisi bir kez daha yanımızdan geçmek üzereydi. "Bir battaniye alabilir miyim lütfen?"

"Elbette." Birkaç saniye içinde uçuş görevlisi Arabella'ya bir battaniye uzatıyor ve o gittikten sonra battaniyeyi silkeleyip ikimizin üzerine örtüyor.

"İşte oldu. Şimdi sana bir el işi yapabilirim ve kimse bilmeyecek." Elini tam aletimin üzerine yerleştiriyor, aletim de onun sözleriyle uyumlu bir şekilde seğiriyor.

"Bells.." Ne kadar riskli olursa olsun, bu teklifi geri çevirecek değilim. Ayrıca, sanırım kız arkadaşım

işler biraz riskli.

"Lütfen nazik ve düzgün davranmaya çalışmayı bırak
Rowan Reginald Lancaster. Beni özlediğini biliyorum."

Yanağını okşayıp koyu kahverengi gözlerine bakıyorum.
Dikkatlice gözlüğünü çıkarıp katlıyorum ve eğilip onu
öpmeden önce ona uzatıyorum. "Seni çok özledim, Bells. Sen
benim tüm dünyamsın."

Parmaklarını bileğime dolayarak bana yapıyor. "Sence
böyle hissetmek için çok mu genciz Row?"

"Olup olmamamız umurumda değil." Onu tekrar öpüyorum.
Hiç durmak istemiyorum. "Ben böyle hissediyorum. Sen
hayatımdaki en önemli insansın. Seni seviyorum. Senin için
her şeyi yaparım."

"Ailenin özel uçağına atlayıp beni kurtarmak için Paris'e
uçmak gibi mi?" diye soruyor.

"Evet. Aynen öyle. Seni güvende tutmak ve mutlu etmek için
her şeyi yaparım," diyorum ona, söylediğim her kelimeyi
kastederek.

"Beni mutlu ediyorsun Rowan. Bana nasıl sevileceğini öğrettin."

"Sende bu hep vardı bebeğim. Sadece benimle tanışana
kadar bunu bilmiyordun." Sırıtiyorum. Kendimi ukala
hissediyorum çünkü her şey bir kez olsun yüzde yüz
yolunda gidiyor.

"Ah, sen." Hafifçe göğsüme vuruyor. "Kibirli Rowan'ımı
özledim."

"Ukala bir pislik olmam hoşuna mı gidiyor?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Beni bir kez öptü. İki
kez. Üç kez. "Beni sevmekten asla vazgeçme."

"Sanki yapabilirmişim gibi," diye fısıldadım.

İmkansız. Tıpkı ona söylediğim gibi, o benim kalbime
gömüldü. Sonsuza dek.

Sonsöz

Arabella

NOEL ARİFESİ

"BU YAŞADIĞIM EN BÜYÜLÜ NOEL SEZONU OLDU" diye ilan ediyorum tüm odaya, kimse beni dinlemiyor. Ailemle birlikte, bu tür bir tepki çünkü söylediğim hiçbir şeye asla ama asla dikkat etmezler, ama şimdi? Şu anda mı? Umurumda değil.

Oda insanlarla dolu ve hepsi gürültülü. Gülüyor, bağılıyor ve harika vakit geçiriyorlardı. Daha önce hiç buna benzer bir şey. Yaşadığım tüm bayramlar rafine ve ağırbaşlıydı. Ülkenin en ağırbaşlı ve kibar ailelerinden biri olan bu aileyle birlikte olmak tatil sezonu dışında her şey. Her

saniyesine bayılıyorum.

"Kurabiye?" Willow önümüzde beliriyor ve seçmemiz için çeşitli kurabiyelerden oluşan dev bir tabak uzatıyor. Ben Callahan ve Rowan'ın arasına sıkışmış bir koltukta oturuyor, ikisi de çok yer kapladığı için ortada sıkışmış.

Çocuklar homurdanarak cevap veriyorlar ve ikisi birlikte tabağın neredeyse yarısını bitirirken ben de çan şeklindeki tek bir kurabiyeyi alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum kibar bir insan gibi, çocuklar ağızlarını kurabiyelerle doldurup onaylarını mırıldanırken. Willow'a gözlerimi deviriyorum, o da bana gözlerini devirerek karşılık veriyor ve yoluna devam ediyor.

Kurabiyemi kemiriyorum, kaosun ortaya çıkışını izliyorum. Sanki Bir tatil filminde yaşıyoruz - belki de her şey o kadar coşkulu ki gerçeküstü hissettiriyor. Babaların hepsi eşlerinin onlar için aldığı Noel temalı iğrenç kazaklar giyiyor ve hepsi de bu konuda iyi spor yapıyor, kazağının pembe olmasından şikayet edip duran Arch Lancaster hariç. Önünde Noel Baba şapkası takmış üç tane kabarık beyaz kedi yavrusu var.

Sanırım erkek olsaydım ben de şikayet ederdim.

Hediyeler çoktan dağıtılmıştı - bu onların tüm ailenin hediyeleri açıp günü birlikte geçirdiği yıllık kutlamaları. Bu yıl, Crew ve Wren

Çünkü bilinmeyen bir nedenden dolayı Wren bu yıl büyük tatil etkinlikleri düzenlemek istedi. Sanırım bunun nedeni Aileyi çağırmanın yarattığı kargaşa. Tam bir kaos ve gülümsemesinin kaybolduğunu hiç görmedim. O Her saniyesinden zevk alıyorum, ben de öyle.

Wren'in haklı olduğunu düşünüyorum. Belki de birbirimize benziyoruz.

Annem bu sabah bana mutlu Noeller dileyen bir mesaj gönderdi ve ben de aynı şekilde karşılık verdim. Ona hala kızgınım, ancak bu kadar açık bir şekilde kaba olmak bana göre değil, ama bu da benim sahtekarlığım. Sanırım en iyisinden öğrendim, değil mi?

Paris'te olanlardan sonra, bir şeyler olmasından endişeleniyorum. Annemle ilgili bir sorun var. Annemle babamın ilişkisinin iyi olmadığını biliyorum ama bunu düzeltmek benim elimde değil.

Bunu kendi başlarına çözmeleri gerekir.

Sadece kendi çıkarı için beni kandırmaya çalışmasından nefret ediyorum. Ailenizin sizi gerçekten önemsemediğini fark ettiğinizde hayal kırıklığına uğruyorsunuz, bunu yıllardır biliyor olmama rağmen. I

Ebeveynlerimden biri değişmeye çalışıyormuş gibi davrandığında bunun doğru olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum sanırım. Sonunda, ben Muhtemelen onlara inanmayacağım ama şimdilik hala içimde yanan küçük bir umut ışığı var. Gerçekten mi?

Umarım asla kaybetmem. Acı olmak muhtemelen daha kolay ama ben ebedi bir iyimserim.

"Hey. Kurabiyen bir çan. Senin gibi." Rowan'ın bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Bu gece ekstra yakışıklı ama bence her gece ekstra yakışıklı. "Ziller. Anladın mı?"

"Evet, Rowan." Kurabiyemden büyük bir ısırık alıyorum ve sonra geri kalanını ona uzatıyorum, o da alıyor. "İşte benden bir parça, sadece senin için."

"Düzenli olarak Bells yiyorum," diyor kurt gibi sırtarak.

"Ve bununla birlikte, buradan defolup gidiyorum." Callahan ayağa fırlar ve kardeşinin ailesiyle birlikte durduğu yere doğru yola çıkar. Bennett'ler kutlama yapıyor Bu yıl Lancaster'larla tatil yapacağız, bu da evi daha da kalabalıklaştırıyor.

Belki de Wren bu yüzden partiyi kendi evinde vermek istedi. Muhtemelen müstakbel kayınvalidesini de dahil etmek için.

"Zavallı Cal," diyor Rowan arkadaşı gittikten sonra, kanepeye yaslanıp beni de yanına alarak. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti, böylece pratikte onun üstünde yatıyordu. "Onu iğrendirdik."

"Bence onu iğrendirmekten hoşlanıyorsun." Ona bakıyorum, her zamanki gibi aşk acısı çekiyorum. Row'a olan hislerim her geçen gün daha da artıyor, öyle ki bazen patlayacak gibi oluyorum.

"Yakalandım." Kıkırdıyor ve alnımdan öpüyor. "Odama çıkmalıyız."

"Ve her şeyi kaçırayım mı? Henüz değil." Dudaklarıyla bana yaklaştığında ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama faydası yok. Beni sıkıca yanına oturttu, kolu hala etrafımda. Gözümün önünde beni dudaklarımdan öpüyor.

Herkes ve ben onun dudaklarının tatlı tadının keyfini çıkarıyoruz. Vücudunun sıcaklığı içime sızıyor. Dünyamda her şey yolunda ve hiç bu kadar memnun hissettiğimi sanmıyorum.

Birden gümüş çatal bıçakların cama çarpması gibi bir ses duyulur ve oda sessizliğe gömülür. Herkesin dikkatini çekmeye çalışan Rhett'tir, yanında Willow vardır ve ikisi de gergin görünmektedir.

Şu anda içinde ateş yanan mermer şömine.

"Yapmamız gereken bir duyuru var," diyor Rhett, sesi hafifçe titreyerek. Aman Tanrım, çok gergin. Babası Eli dışında tanıdığım en özgüvenli insanlardan biri. "Bir süredir bu sırrı saklıyorduk ama-"

"Sen hamilesin!" Iris karnını ovuşturarak bağırıyor. Henüz o kadar büyük değil ama bebek sahibi olacağı için çok heyecanlı olduğunu biliyorum. "Lütfen gerçek olsun ki bebeklerimiz birlikte büyüsün."

"Üzgünüm, Iris. Kesinlikle hamile değilim." Willow elini uzatıyor, parmağında daha önce kurabiye dağıtırken olmayan dev bir elmas var. "Ama biz nişanlandı!"

Oda "tebrikler!" korosuyla inlerken Wren ve Crew koşarak yanlarına gelir ve kızlarını kucaklarlar. Rhett, Crew'un elini sıkar ve Crew onu çeker.

Sonra Ava ve Eli da onlara katılıyor. Iris herkesin fotoğrafını çekmeye başlıyor ve benim tek yapabildiğim orada oturup gülümsemek, Rowan'la birlikte bu duyuruyu yapma sırasının bana geleceği günü hayal etmek.

Aceleci mi davranıyorum? Evet, kesinlikle. Ama Rowan ve ben bu işin uzun soluklu olacağını düşünüyor muyuz?

Kesinlikle.

Row onları izlerken, "Babam bunu tahmin etmişti,"

diyor. "Öyle mi?"

"Evet. Ya da belki annemdi? Hatırlıyorum da bana söyledi ve ben de kulağa çılgınca geldiğini düşündüm." Başını sallıyor. "O kadar da uzun zaman önce değildi. Şükran Günü'nden önce mi? Tek bildiğim nişanlanmak için çok genç olduklarını düşünebilirdi. Bağlanmışlardı. Ölüm cezası gibi geliyordu."

"Peki ya şimdi?" Fısıldıyorum, kalbim onun cevabını beklerken hızla çarpıyor.

"Şimdi görebiliyorum. Seninle birlikte." Burnumun ucunu öpüyor. "Ama henüz bir süre için değil. Gerçekten çok genciz."

"Katılıyorum." Ona gülümsüyorum, gözlerim buğulanıyor. Bugün çok fazla duygusal an yaşıyor. Romantik kalbim zar zor

al. "Müstakbel gelin ve damadı tebrik etmeye gitmeliyiz."

"Tamam."

"Ve sonra odana gitmeliyiz." Gülümsemem daha da genişliyor.
"Sence de öyle değil mi?"

"Bütün gün aklına gelen en iyi fikir, Bells." Beni tutmayı bırakıyor ve ayağa kalkarak elini uzatıyor. "Hadi gidelim."

Yaklaşık bir saat sonra odasındayız.
tebrik etmek ve fotoğraf çektirmek. Yorgunum ve Rowan'ın da yorgun olduğunu söyleyebilirim, ama asla ne yapacağımızı bilemeyecek kadar yorgun değiliz, bu da tüm vücudumun beklentiyle karıncalanması anlamına geliyor.

Ama arada sırada bir şeyler çizmekten hoşlanan bir kız gibi, yatak odasının penceresine gidip dışarıyı kontrol ediyorum.
"Bak! Kar yağıyor!"

Rowan arkamda beliriyor -onu camın yansımasında görebiliyorum- ve yakınıma eğilip gözlerini kısarak karanlığa bakıyor. "Zar zor görebiliyorum."

"Güven bana. Kar yağıyor." Kollarını boynuma doladı
Ellerimi onunkilerin üzerine koyup göğsüne yaslanıyorum.
"Mükemmel bir gün için mükemmel bir son."

"Daha en mükemmel kısmına bile gelmedik." Saçlarımı tarıyor ve ağzını boynuma bastırıyor. "Çok lezzetli kokuyorsun."

"Iris bana yeni bir parfüm aldı." Rowan'ın aklını başından alacağını söyledi ve ben bunun garip olduğunu düşünürken

Kuzeni hakkında yorum yapmak için, sanırım haklıydı.

"Bayıldım. Bunu giymekten asla vazgeçme." Dudakları benimde sıcak ve ellerini kazağımın eteğinin altından geçirip çıplak bedenime dokunduğunda ürperiyorum. "Seni tam burada becermeliyim."

"Rowan." Adını uzatıyorum, sanki önerisini onaylamıyormuşum gibi, ki bu şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan. Beni istediği her yerde becerebilir ve ben buna aldırmam. Eskiden daha cüretkâr önerilerde bulunan bendim ama son zamanlarda benim ve kendisinin sınırlarını giderek daha fazla zorluyor. Bu çok eğlenceli.

Belki biraz tehlikeli. Ama bunu bu kadar heyecan verici yapan da bu.

"Kes şunu. Buna bayılıyorsun." Sonra bir bakıyorum, elleri göğüslerimde, etimi avuçlayıp yoğuruyor, sütyen giymediğimi fark edince onaylarcasına homurdanıyor. amım zonkluyor. Onunla birlikteyken iç çamaşırı giymeyi pek sevmediğimi şimdiye kadar anlamıştır diye düşünüyorsun ama öyle davranıyor her seferinde şaşırdım.

"Bakışlarını pencereden ayırma, Bells," diyor kazağımı çıkarıp beni belden yukarısı çıplak bırakmadan önce. Kendimi görebiliyorum. Onu görebiliyorum. İri elleri bir kez daha göğüslerimi kaplıyor, parmakları meme uçlarımla oynuyor ve bacaklarımın bükülmemesi için dizlerimi kilitliyorum.

Ellerini karnımdan aşağı kaydırıyor, çenesini omzuma dayıyor ve pantolonumun düğmesini açıp dizlerimin etrafında toplanacak şekilde aşağı iterken yansımamızı izliyor. "Külot yok."

"Seninleyken asla külot giymem. Regl olmadığım sürece."

Geçen haftaydı ve Tanrım, çok azmıştım. İki gün içinde ona en az üç oral seks yaptım ve o da dizine ve kalçasına s rt nmeme izin vererek beni boşalttı. Orgazmın kramplara iyi geldiğini duymuştum ve bu doğru  ıktı. Reglimin    nc  gecesinde seks yapmak için bana yalvardı ve ben de Sonunda kan banyosu olacağından endişelenerek ona izin verdi ama o bunun kendisini rahatsız etmeyeceğini söyledi.

O benim için m kemm l. Ben de onun için m kemm l olduğumu düşünüyorum.

"Bayıldım buna." Amımı avuçluyor, beni orada tutuyor ve "Bacaklarını a " diye mırıldandığında, sesinin derin tınısı sayesinde neredeyse oracıkta dağılıyorum.

Söylediklerini yapıyorum çünkü ara sıra bana iyi bir kız olduğumu ve iyi kızların kendilerine söyleneni yaptıklarını söylüyor. Ve sonra o Beni okşuyor, ıslak sesler odayı dolduruyor ve beni inletiyor. Başımı omzuna yaslıyorum, eriyorum O benimle oynarken parmakları içine giriyor. başparmağını klitorisime bastırıyor. Tekrar tekrar, daha hızlı ve daha hızlı. Beni gittikçe daha yükseğe çıkarıyor ve tam boşalmak üzereyken, nefesim kesiliyor ve tüm vücudum hareketsiz kalıyor, duruyor.

Beni sinirli bıraktı. Zor nefes alıyordum ve ona küfretmeye hazırdım.

Ama o hiç vakit kaybetmiyor, aceleyle kot pantolonunu çıkarıp bacaklarından aşağı itiyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve sonra kot pantolonundan sıyrılıp tekmeleyerek uzaklaşıyor. İ   amaşırı da giymediğini fark ediyorum ve omzumun üzerinden bakarak görkemli sikini inceliyorum. Gerçekten de şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli, çok gördüğümden değil.

Bu bir yalan. İnternette çok gördüm, ama şahsen sadece iki tane gördüm ve biri sayılmaz çünkü Bentley ile uğraşırken her zaman karanlıktı ve onu görmemi hiç istemedi. Ona sakso çekmeye çalıştığım zaman hariç ama dışarıdaydık ve yine çok fazla göremeyeceğim kadar karanlıktı. Ve neden yine Bentley'i düşünüyorum?

Rowan hoyratça, "Yüzünüzü öne dönün," diyor ve BSJ'ye dair tüm düşünceler zihnimi terk ederken, beklenti bedenimi karıncalandırıyor.

Yerimde kalıyorum, tüm vücudum titriyor ve pantolonumu çıkarmama yardım ediyor, elleri iç uyluklarıma sürtünerek beni ciyaklatıyor.

"Ellerini pencereye koy." Avuçlarımı pencere pervazına dayadım ve bacaklarımı açtım.
komutunu vermeden önce, onay mırıltısını duyuyorum.
"Aferin kızıma."

Bana öyle demesine bayılıyorum. Konuşmasına bayılıyorum, nokta. Yüzde yüz ona odaklanmış durumdayım, muhtemelen sadece onun emriyle boşalabilirim. Bunu denemeliyiz.
bir gün ...

Bir prezervatif paketinin hisşirtisini duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Başımı eğiyorum. Bekliyorum. Birkaç saniye içinde elini kalçama koydu. "Öne eğil," diye fısıldıyor ve tereddüt etmeden yapıyorum, beni tek bir hamleyle doldurduğunda haykırıyorum.

"Gözlerini aç," diyor bana, ikimiz de hareketsizken, ben onun bu şekilde içimde olmasına alışmaya çalışırken. Daha önce böyle bir pozisyon denemedik ve ben bunu tekrar yapmak istiyorum.
Derhal.

Gözlerim açılıyor ve onu arkamda, çıplak göğsünde görüyorum. Dikkat etmediğim bir anda kazağını çıkarmış olmalı ve şimdi o da benim kadar çıplak. Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve yavaşça hareket etmeye başlıyor. Bir içeri bir dışarı.

sabit bir hızda. İçimde oluşmaya başlayan basınç, onun her hamlesiyle daha da artıyor ve parmaklarımı ahşap pervaza kıvrarak can havliyle tutunuyorum.

Hızı artıyor. Daha hızlı. Ve daha hızlı. Tenlerimiz birbirine çarpıyor, sesler onun kavernöz yatak odasında yankılanıyor ve Tanrım, boşalacağım. Bacaklarım titriyor. Karıncalanıyor, sanki içlerindeki hissi kaybediyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, Bu da onun daha da derine inmesine neden oluyor ve ikimiz de inliyoruz.

Ve sonra boşalıyorum, iç duvarlarım onun shaftının etrafında esniyor, klitorisim tekrar tekrar titreşirken sıkıyor. Nefes alamıyorum ve bir saniyeliğine göremiyorum da ve sadece Tüm bunların zevkinden ölebileceğimi düşündüğümde, kendime geliyorum, şimdi geldiğinin farkındayım, kalçaları son bir kez çarpıyor

Kendini orada tutmadan önce kıcıma bir kez vurdu, iniltisi yüksekti.

Endişe verici türden bir gürültü.

İşi bittiğinde üzerime eğiliyor, omurgamda sıcak bir yol açarak öpüyor, kalçalarındaki elleri dönüyor, içimden çıktıktan sonra beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve onu tüm gücümle öpüyorum. Dişler, diller ve dudaklar birbirine karışıyor ve ona bir kez onu sevdiğimi söylüyorum. İki kez. Hatta belki üç kez. Bilmiyorum.

Saymayı unuttum.

Beni kucağına alıp yatağa taşıyor, oraya bırakıyor ve sonra banyoya gidip prezervatiften kurtuluyor. Saniyeler sonra yatağa kayıyor ve

Beni yukarı kaldırıyor, böylece terle kaplı tenimden başka hiçbir şeyle çevrili değilim ve onun sikini hissedebiliyorum. Yine sertleşti bile. Hepsi benim için.

"Seni seviyorum, Bells," diye mırıldanıyor boynuma karşı, beni oradan öpüyor ve gıdıklandığı için kıkırdamama neden oluyor. Parmakları yanlarımı dürtüyor, beni daha yüksek sesle güldürüyor ve sonra beni tekrar öpüyor. Beni çevirerek üstüme çıkıyor, yüzü yüzümde asılı kalıyor. "Buradaki fotoğrafları değiştirmeliyiz."

Parmakları madalyonuma değiyor. Boynuma.

"Neden?" Kafam karıştı. Madalyonumdaki fotoğrafları seviyorum.

"Bu geceyi unutmak istemiyorum." Karşıma geçip telefonuna uzanıyor ve bir de bakıyorum ki başını benimkine yaklaştırmış, kamerayı bize doğrultmuş. "Gülümse bebeğim."

"Çıplağım Rowan," diye hatırlatıyorum ona, sert görünmeye çalışarak, ama o sadece gülerek başını sallıyor.

"Göğüslerini fotoğrafa sokmayacağım. Hadi, Arabella. Benim için yap."

Beni elde etmek için ne söyleyeceğini biliyor. Onun için her şeyi yaparım.

Ben de gülümseyerek fotoğraf için poz verdim. Yanak yanağa ve beden bedeneyiz ve o fotoğrafı çektikten sonra fark ediyorum ki ben de bu geceyi asla ama asla unutmayacağım. Özellikle de şimdi belgelediğimize göre. Mutlu Noeller bana.

Bize mutlu Noeller.

Teşekkür

Bu kitap kötü eleştirilerden doğdu.

Kendimi açıklamama izin verin: bazen yazarlar (ben) Goodreads incelemelerine göz atarım. İyi ve kötü. Bazen sosyal medyada kötü yorumlarla bile etiketleniyoruz ve çocuklar, bu gerçekten... gerekli değil. Kötü eleştirileri aramak istiyorsak, onları aramaya gideriz. Yukarıda da söylediğim gibi, ha ha.

Her neyse, çeşitli Lancaster Hazırlık kitaplarından FMC'lerimi eleştiren birçok yorum okudum. Hepsi nasıl da aynı hissetmeye başlamış. Uysal, sessiz ve bakir. Ben de Rowan Lancaster için tamamen farklı bir FMC yaratmaya karar verdim. Onun cesur, biraz çirkin ve bakire olmamasını istedim. Kötü eleştirileri bir meydan okuma olarak kabul ettim ve sonunda sanırım tüm zamanların en sevdiğim kadın karakterlerinden birini yarattım.

Bayan Arabella Hartley Thomas.

Ve şimdi, ona karşı çok korumacıyım. Tıpkı Rowan'ın olduğu gibi benim de kalbim onda ve 21 Temmuz 2024'te bu teşekkürü yazarken, Lancaster ekibim içinde en çok onu sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Birçoğu! Tek istediği görülmek ve sevilmeektir ama kimsenin onu önemseydiğini hissetmez. Ta ki Row'un hayatına zorla girene ve diğer Lancaster'lar da tıpkı Rowan gibi ona aşık olana kadar. Hatta

August. Oh August... Sırada o var, millet. Ve onun kitabını yazmak için sabırsızlanıyorum. *Cackles*

Bu yüzden bana boktan yorumlar bırakan ve FMC'lerimi eleştiren tüm insanlara teşekkür etmeliyim. Sizi görüyorum ve bana seslendiğiniz için TEŞEKKÜR EDİYORUM. Bana meydan okudunuz ve sonuçta harika birini yarattığımı hissediyorum. Aynı fikirde olmasanız bile, sorun değil. Lancaster Prep'i seven okuyucuların Bells'imi de seveceğini umuyorum. Çünkü bence o çok özel biri.

p.s. **BENİ KALBİNDE TUT**'u beğendiyseniz, satın aldığınız perakendeci sitesinde veya Goodreads'te bir yorum bırakırsanız benim için çok şey ifade eder. Çok teşekkür ederim!

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

[TWITTER / X](#)

twitter.com/penguinbooks

[FACEBOOK](#)

facebook.com/penguinbooks

[INSTAGRAM](#)

instagram.com/penguinbooks

[YOUTUBE](#)

youtube.com/penguinbooks

[PINTEREST](#)

pinterest.com/penguinbooks

[LINKEDIN](#)

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

[TIKTOK](#)

tiktok.com/@penguinbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

[Penguin Bültenine Kaydolun](#)

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir sonraki kitabınızı Penguin.co.uk adresinde keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

www.penguin.co.uk

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Monica Murphy tarafından yayımlanmıştır 2024 İlk olarak Büyük Britanya'da Penguin Books tarafından yayımlanmıştır 2024

Telif Hakkı © Monica Murphy, 2024

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Kapak tasarımı LJ Anderson, Mayhem Cover Creations Kapak resmi © Getty Images

Yayına Hazırlayan: Rebecca, Fairest Reviews Editing

Services ISBN: 978-1-405-96538-5

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yakıtları yaratıcılığı teşvik eder, farklı sesleri cesaretlendirir, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültürü destekler. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve çoğaltmayarak fikri mülkiyet yasalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz, herhangi bir bölümünü izinsiz olarak herhangi bir şekilde taramak veya dağıtmak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un herkes için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. 2019/790 sayılı DSM Direktifi Madde 4(3) uyarınca Penguin Random House bu çalışmayı metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

AEA'daki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68'dir.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir Tüm

yazışmalar için:

Penguen Kitaplar

Penguin Random House

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.